

ИЛСА БИК СЕНКИ

Част 2 от „Пепел“

Превод от английски: Анна Стоева, 2013

chitanka.info

За онези, които се борят

„Хората не са, каквито бяха.“

Шърли Джаксън

ПРОЛОГ

ФУБАР^[1] — така го наричаше Джед. Бил ли си морски пехотинец, оставаш такъв завинаги. Не знаеше какво име да даде на онези деца. Някои ги наричаха зомбита, но това не беше вярно. Зомбитата бяха оживели мъртъвци, а онези деца — нещо дори по-лошо. Накрая взеха да спрягат името *Чъки*, подхвърлено навярно от някой ветеран от войната като него самия, който не можеше да избие Виетнам от главата си, но този прякор им прилягаше така точно. Децата ти се нахвърляха изневиделица като Виетконг^[2].

Чъкитата бяха също толкова смразяващи — чудовища с детски лица. Като в старите филми за онази побъркана кукла с извратена душа^[3].

В онзи ден в началото на октомври, когато светът се прецака до неузнаваемост, двамата с Грейс се намираха в един старчески дом в Мичиган, недалеч от Уотърсмийт. В един миг обираше пшеничена каша от долната ѝ устна. А в следващия, един бог знае след колко време, се събуди проснат в лепкава локва от зърнена закуска — кръв се процеждаше от ушите му, болка раздираше мозъка му като свредел — и тогава видя Грейс, глуповатият израз бе изчезнал от очите ѝ, и я чу да казва:

— Джед, скъпи. Мисля, че съм напикала панталоните си.

Всъщност беше напикала пелените си, но на кого му пукаше? Милата му Грейс се беше завърнала. Истинско чудо...

Ала всичко отиде на кино в мига, в който с олюляваща походка излязоха в коридора и забелязаха телата — сестри, санитарии и лекари, — всички лежаха на пода като разпилени пръчици.

А внучката им Алис кротко ядеше очите на майка си.

Това се случи преди близо четири месеца. Сега беше втората седмица на януари и се намираха в Уисконсин, а не в Мичиган. Толкова рано след зазоряване слънчевата светлина се разливаше бледа и мека от сиво-синьото небе. Въздухът беше притихнал и стъклен от онзи резлив и сковаващ мозъка студ, който пронизваше плътта и

караше Джед да копнее за силен огън, докато вървеше със снегоходките си по скалистата пътека, която се спускаше и губеше в гъстия шубрак на вечнозелените храсти, опасващи езерото. Спирайки на острия завой вляво, който отвеждаше дълбоко в гората и накрая до брега, той се завъртя на сто и осемдесет градуса. Дори без издайническата спирала сив пушек успя да различи хижата им на разстояние поне четиристотин метра от тук, кацнала кротко на гористата песъчлива стръмнина. По това време на деня големият панорамен прозорец на хижата приличаше на тъмен правоъгълник, а двата им коня бяха с големината на по-едри сачми.

Виетнам го беше белязал и вътрешно, и външно, както всички ветерани, които Джед познаваше. Получил беше куршум в лявото око и, сякаш това не беше достатъчно лошо, после патронът беше описал диагонална траектория, прониквайки надолу и излизайки през тила.

В един миг лявото му око бе станало на желе, а десният тилен дял на мозъчната кора от функционираща единица се бе превърнал в овесена каша. Технически погледнато, дясното му око все още работеше, но в резултат на мозъчното увреждане след Виетнам не можеше нито да чете, нито да различава думите. Простил се беше и с цветовете. Утрото за него бе потопено в различните пепеляви оттенъци на сивото, но при все това сънищата и спомените му бяха в „Техниколор“^[4]. Дори по-лошо — мозъкът му извикваше зловещи проблясъци, които психиатрите от флотата наричаха халюцинации, като визуалния еквивалент на фантомната болка от липсващ крайник.

Но също като Грейс... напоследък той беше различен.

В този миг стоеше вперил очи в хижата в далечината. Уви, беше все така сляп с това ляво око, нали очната ябълка отдавна я нямаше, а останената вдлъбнатина беше запълнена с пластмасов имплант, оброчен с плът. Така и не се реши да му вземат мярка за изкуствено око, сигурно защото нямаше нищо против хората около него да се чувстват неловко. Виетнам се беше вклинил в мозъка му здраво и непоклатимо като жилаво парче месо, заседнало между зъбите му, което не би могъл да изкара от там за нищо на света. А щом той не можеше, защо да позволи на останалите да забравят?

Ала здравото му око все още работеше — дори по-добре отвсякога — и сега се вираше именно с него в тъмния силует на прозореца. Той зачака и след миг свободните гънки на тънката завеса

се очертаха пред погледа му. Зрението му се изостри и той различи коженото канапе и колебливия оранжев пулс на огъня. А още по-навътре, в дъното на помещението, забеляза Грейс, която носеше... Той се съсредоточи, центрирайки мисловния оптичен кръст. Да, Грейс носеше онзи мъхест розов пуловер и отсипваше кафе в едно старо канче, като вероятно се опитваше да изчисли, обзалагаше се той, колко утайка ще остане от всяка супена лъжица кафе.

Това беше дяволска работа — тя с тия нейни цифри — също като ястребовото зрение, което напоследък бе развил той. Грейс и преди беше умница: първа в класа си в училището за медицински сестри и същински факир, когато ставаше дума за математика. Винаги бе смятал, че само да се бе родила с петнайсет години по-късно, щеше да стане лекар или пък един от онези ракетни учени. Но след случилото се с Майкъл така и не се възстанови. Така че заболяването ѝ от Алцхаймер беше... нещо като благословия. Тогава обаче ги сполетя ФУБАР и отключи някакво тайно хранилище, където бе складирала всички уравнения и изчисления още от зората на времето.

Тя бе спасила момчето. Благодарение на повече от четирийсетгодишния си опит като медицинска сестра и многото натрупан акъл, който си бе върнала точно навреме. Грижите за това момче я бяха изцерили — или поне доколкото бе възможно едно разбито сърце само да се закърпи. Представяше си, че момчето е Майкъл, а самото то я оставяше да подхранва тази своя илюзия и това караше Джед да го обича с такава ярост, от която дъхът му секваше.

Странното езеро се намирало в Уисконсин, на югозапад от резервата край Лошата река и дълбоко в горите на Николет. Къщичката му за риболов на лед — изкормен кемпер, закрепен върху платформата на ремарке — клечеше на разстояние най-малко осемстотин метра от брега. Но щом навлезеш малко по-навътре в езерото и свиеш наляво, следвайки извивката му, ледът започва да поддава, като първо изтънява, а после изчезва напълно, отстъпвайки място на петнайсетина-двайсет метра синьо-черни води, преди отново да се стегне. Причината беше, че езерото се извиваше покрай един издаден хребет от Дъгласовия разлом — процеп, който пореше земята от Минесота до Ашланд. Водата, която клокочеше през тази цепнатина,

беше с няколко градуса по-топла и затова зимно време тази част от езерото никога не замръзваше напълно. Ето какво правеше Странното езеро... странно. Посмееш ли да стъпиш на този тънък лед, животът ти няма да струва и пукната пара.

Къщата на езерото беше от здрава избеляла кедрова дървесина, с една северна и една гледаща на запад плъзгаща се чамова врата, която се крепеше на пясъчен нанос, сега затрупан със сняг. Преди двайсет и пет години, когато Майкъл беше на шестнайсет и се нуждаеше от лично пространство, с общи усилия бяха поработили върху интериора, като поставиха прозорци и изолация, след което заковаха стените от гипсокартон и монтираха рафтове. Тръбопровод и електрическа инсталация нямаше — нищо претенциозно. Единственото, което синът му искаше, беше едно легло и малко спокойствие. Три години след това Майкъл влезе в армията, където също разполагаше с легло, но затова пък понятието спокойствие беше несъвместимо с живота на морския пехотинец. Седемнайсет години по-късно на вратата им почукаха трима навъсени мъже в сини униформи и две седмици след това посещение Майкъл пристигна от провинция Анбар в сандък, покрит с националното знаме. И сега момчето разполагаше с изобилие от спокойствие.

С отличното зрение на здравото си око Джед улови мигновено движението на отварящата се северна врата, но бога ми, можеше да се обзаложи, че скърцането на пантите беше отекнало чак до Горния полуостров. Навън изхвърча първо един игрив голдън ретривър. В следващия миг се появи и момчето с неговата върлинеста фигура, която се очерта като черен силует в снежната белота. Ако си позволише да изпита дори лека слабост, Джед беше в състояние да повярва също като Грейс, че това беше Майкъл. Но тогава кучето го забеляза и излая, момчето му махна с ръка и този сладко-горчив миг отлетя.

— Връщаш се рано. Как мина при „Бакстър“? — попита момчето, щом Джед се приближи, тътрейки крака.

„Бакстър“ беше едно старо магазинче за стръв и рибарски такъми на запад от границата с Горния полуостров — неутрална територия на четири дни път в двете посоки, където хората разменяха продукти и клюки.

— Добре мина. Обаче пантите плачат за още WD-40^[5]. Казах ти да се погрижиш за това.

— Съжалявам. Но поне поправих спитфайъра. Оказа се достатъчно да извадя жиците на запалването. Дърпаш кабела и лодката ще запали веднага. Още не съм я изпробвал заради шума, но знам, че има искра.

— Ами, хубаво. Добра работа. — Джед забави крачка. Откачи пушката си „Браво 51“, подпря я на къщата и се наведе да разкопчае снегоходките. Неслучайно наричаха бравото Кейт, въпреки че не можеше да се сравнява с М40, която бе използвал като снайперист във Виетнам. Е, *това* бебче *наистина* бе оправдало името си: Кейт^[6] = избий всички врагове. Кучето облиза лицето му, докато той се бореше с катарамите на снегоходките. — Долу, Райли, глупаво псе.

— Джед, защо си ядосан?

— Ще ти кажа вътре. — Когато пантите изскърцаха отново, Джед стисна зъби и последва момчето. Къщата беше достатъчно просторна, за да побере неговия харли, старомодния спитфайър, два каяка и снегохода, но и ужасно студена въпреки изолацията. — По дяволите, синко. Казах ти да не береш грижи за пропана. Трябва да стоиш на топло. Да не искаш кракът ти отново да се схване?

— Нищо ми няма — възрази момчето, но Джед вече се бе заел с отоплението. Даваше си сметка, че е по-ядосан, отколкото би трябвало, и знаеше каква е причината. — Джед. — Мъжът усети ръка на рамото си. — Просто ми кажи.

И той започна да разказва, докато смазваше методично с *WD-40* първо пантите на северната врата, а после и релсите и валяците на плъзгащата се врата. Когато приключи, металната кутия беше полупразна, а момчето бе притихнало.

— Май не си изненадан — отбеляза Джед.

— Не, не съм. — След кратко тършуване из една кутия с инструменти момчето извади сгъваем гаечен ключ. — Каква, казват, била тази фракция?

— Никой не знае със сигурност. Може би става дума за армията или за група различни фракции. Наоколо няма никакви военни, откакто от флота си събраха партакешите и се ометоха от района на Клам Лейк. Мен ако питаш, това е една от ония частни милиции. Славеха се с доста здрава организация *преди* ФУБАР.

Джед метна смазочния препарат на един рафт, след което положи страна на своя „Роуд Кинг“^[7] и се загледа в момчето, което затягаше

гайката на витлото, изпробвайки силата на еластичност и вибриране. Витлото беше от един двувитлов самолет, чийто двигател се бе оказал пълна антика и дотолкова мощен, колкото да превърне неговия неугледен — ремонтиран надве-натри — триметров спитфайър в относително сносна ветроходна шейна. Проектирана да се носи по лед на принципа на плаващия в плитки води глисер, ветроходната шейна би *трябвало* да проработи поне на теория. Близо четири месеца след като светът бе затаил дъх, Джед беше твърде изплашен да изпробва едно толкова шумно превозно средство.

— Преди да тръгна за „Бакстър“, Абел ми намекна, случи ли се да попадна на някое хлапе, което не е Чъки, непременно да го заловя, защото знаел неколцина ловци, склонни да вземат, каквото доставя — замълча за миг. — Спомена също, че щели да приемат и някой Чъки, стига да е жив.

— И за какво им е?

— Не знам. — Но можеше да се досети. Достатъчно бе видял във Виетнам, а баща му бе погостувал на японците, след като самолетът му падна над Тихия океан. Нацистките доктори не бяха единствените, които обичаха да провеждат експерименти. Понякога Джед се питаше кой ли е първият насекомояден японец от Чичи Джима^[8], разгледал със задоволство всички онези апетитни американци и осенен от идеята за *говеждо на месарски ченгел*.

— Защо не си ми казал?

— Може би Абел просто си чеше езика.

Това беше лъжа. Абел, единственият им съсед в радиус от единайсет километра, беше прехвърлил осемдесетте и ако не се налагаше, никога не излизаше далеч от дома си. И все пак, когато старецът се беше домъкнал до хижата, Джед бе приел посещението на Абел като последен опит да изкрънка нещо от него, преди да замине. Дори му съчувстваше. Абел беше с петнайсет години по-възрастен от него, съвсем сам и принуден да разчита на онова, което успее да отмъкне, изпроси или задигне. А това нямаше да е много в тази зима, която се очертаваше да бъде доста тежка. Постъпваше както трябва, като заделяше храна за по-възрастния си съсед. Но тогава Джед забеляза как очите на стария хитрец шареха насам-натам. Регистрираше незабележимите промени? Небрежно захвърлена дреха? Отворена врата, която обикновено стои затворена? Може би. В тези

несигурни времена Джед и Грейс гледаха да не вдигат много шум около момчето, но, изглежда, Абел се досещаше, че крият нещо. По дяволите, Джед изобщо не би се учудил, ако този стар негодник ги издаде само заради едното предчувствие, стига това да му осигури храна. Но Джед беше премълчал подозренията си за Абел и си даваше сметка за причината: момчето щеше да си тръгне и двамата с Грейс щяха отново да останат сами. Това беше простата истина.

— Все едно дали е армията, милиция, или комбинация между двете, със сигурност ще имат много доброволци, в случай че раздават храна и продоволствия. — Момчето върна гаечния ключ на мястото му и избърса моторното масло от ръцете си с една цветна кърпа на Джед от дните на „Нестихващ грохот“^[9]. — Джед, мисля, че и двамата се досещаме какво означава това.

Тези думи го жегнаха дълбоко.

— Вместо това може да отпрашим към острова. Там няма да има никого. А от острова остават петдесет и шест километра до канадския бряг и повече от сто, преди да се натъкнеш на какъвто и да е град. Ще бъдем невидими. Единствените хора, припарвали до острова, са каякарите, и то много рядко заради скалистите брегове. Почти невъзможно е да се отбиеш там, без лодката ти да стане на трески. Но ние ще се справим. Накараш ли тази шейна да проработи, остава само да се доберем до Горното езеро.

— Джед, сега е средата на зимата. Дори да успеем да закараме снегохода и спитфайъра до Горното езеро, без да ни заловят или забележат, щом запалим мотора на едното или другото, ще бъде като да пуснем обява. Освен това няма как да носим достатъчно гориво или да презаредим. А закъсаме ли насред езерото, тогава ни чака дълъг път, натоварени с всички провизии, които успеем да спасим, а те няма да бъдат много. Освен това, щом стъпим на леда, оставаме без прикритие. А ако се случи да изгубим спитфайъра и да попаднем на участък с тънък лед или незамръзнала вода, това ще значи сигурна смърт.

— Тогава защо построихме проклетата ветроходна шейна?

— Знаеш защо. Нали сам ми каза: ако се наложи да офейкаме бързо от тук, снегоходът няма да може да прекоси Странното езеро — не и онова място с несигурен лед. Можем да го направим само с

ветроходна шейна. Придържай се към плана, Джед. Дори не знаеш дали ще трябва да напуснете това място. Ако се наложи, напролет двамата с Грейс ще стигнете с гребане до този ваш остров. А най-добре ще бъде да намерите платноходка, щом стигнете до Горното езеро. В района сигурно е пълно с такива съдове, а и собствениците им едва ли ще възразят. Така няма да се налага да разчитате на превозно средство с двигател. Освен че с платноходка ще бъде много по-безопасно, ще можете да натоварите повече храна и провизии, тъй като ще бъде излишно да носите гориво.

— А какво ще стане с теб?

— Знаеш какво трябва да направя.

— Но това е лудост. Чисто самоубийство. Дори не знаеш дали е още жива. — Забеляза промяната в изражението на момчето: проблясък на болка, който се появи и изчезна със скоростта на комета. — Какво има?

— Нали познаваш онова мъчително усещане, което те обзема в очакване на престрелката? Ето какво изпитвам сега и чувството става все по-силно. Джед, тя е жива и е в беда. Скоро трябва да замина, иначе ще се пръсна.

Да, познаваше това усещане. Да бездействаш в очакване на предстоящото нападение, е занимание, при което бавно губиш разсъдъка си. Едни от най-смъртоносните и опасни схватки, в които бе влизал, се бяха разразили именно след такива мигове на затишие. Джед изпусна дълбока въздишка, тъй като знаеше, че няма смисъл да го разубеждава, и разбираше какво изпитва момчето към това момиче. Дявол го взел, Джед би сторил същото за Грейс.

— Можеш ли да почакаш? — Но щом забеляза, че момчето се колебае, той додаде: — Седмица, най-много десет дена — това е всичко, за което те моля.

— Може ли да попитам защо?

Джед преглътна мъчително и отвърна:

— Рожденият ден на Майкъл. Знаем, че Грейс е заделила малко брашно и захар, за да направи торта. Това ще значи много за нея — замълча за миг, след което допълни троснато: — За мен също.

— Тогава, разбира се, ще остана — отвърна Том Идън. — Няма проблеми.

Това беше лъжа.

Том проследи с поглед мъжа, който пое с тежки стъпки нагоре по пътеката и се изгуби зад плътния параван от американски лиственици и канадски ели. Тъй като беше по-добре, Том вече се отбиваше в хижата само за да се храни, което беше доста по-безопасно. Джед и Грейс и бездруго се намираха в опасност, задето го бяха подслонили, да не говорим, че не се знаеше кой може да се появи във всеки един момент. Дължеше им живота си. Ако бяха избрали друг път на запад или не бяха се зачудили какви са тия деца, проснати мъртви наред паркинга на онзи универсален магазин, сега нямаше да е жив. Бяха изминали четири дни от мига, в който го бе връхлетяла треската, до пълното отминаване на делириума, а по това време вече бяха в Уисконсин.

Божичко, бедната Алекс. Въпреки вледеняващия студ в гърдите му се разгоря нажежен до бяло пламък и той потисна напирания стон. Когато се е върнала и не го е намерила, несъмнено бе обезумяла. На нейно място би се почувствал точно така. А тя *действително* се бе върнала; сигурен беше. Алекс беше инат, боец по природа. Нищо не можеше да го накара да изгуби вяра в нея...

И тогава неочаквано се чу тъничък пълен със страх писък.

„Не.“ Дишането му се забави и накрая съвсем замря. Том стоеше напълно притихнал. Ако беше някой друг в различно време и при различни обстоятелства, може би щеше да се усъмни в кучето или да реши, че наблизо е пробягало някое малко животинче: дребен гризач или дори катерица. Ала Том не беше някой друг. След Афганистан не би могъл да е друг — може би дори себе си.

Същият писък — по-скоро сподавен стон — прозвуча отново.

„Не обръщай внимание, както казаха лекарите. Хайде, дишай. — Том притисна длани към слепоочията си и пое голяма порция студен въздух, след което издиша и вдиша отново. — Просто дишай, това не е наистина, това е само...“

— По-помощ. — Като изключим „бонбоний“ и „мийстър“, това беше може би единствената дума на английски, която малкото момиченце знаеше, и бог му е свидетел, че навсякъде би познал този глас. Тя изломоти нещо на картечен пущунски^[10], което той не разбра, и после додаде отново: — По-помощ...

— Не — прошепна той. — Вече не си там. Махай се, махай... — Том стисна силно очи, сякаш с този жест би могъл да блокира всичко

останало, ала вече бе прекалено късно. Усещаше как връхлитащият спомен се вкопчава със зъби и нокти в съзнанието му. Главата му се замая и изведнъж в гърлото му заседна плътен слой прахоляк. „Това не е наистина. Тук няма никакъв прахоляк. Сега съм в Уисконсин; зима е. Не може да чувам това.“ Опита се да се съсредоточи върху мисълта си, да се вземе в ръце, ала вече усещаше изгарящите лъчи на афганистанското слънце; стана му горещо, толкова горещо; между зъбите и по езика му имаше ситен чакъл и долавяше глухото бум-бум-бум на далечна стрелба. Изведнъж се оказа облечен в противобомбен костюм: 28-килограмова обвивка, състояща се от тежко въоръжение и полиуретанов пълнеж, която го смазваше под тежестта си, както тази върволица от спомени.

Долови пукот на статично електричество.

— За бога, Том! — Чу се пращане, а после гласът на Джим, който бе най-добрият му приятел, човекът, на когото можеше да повери живота си, изрече в слушалката на дясното му ухо: — Божичко, Том, хайде, човече, махай се оттам, просто...

„Не, Джим, ти си мъртъв. — Том се задъхваше. Това беше свръх силите му. — Мъртъв си, Джим, аз те застрелях...“

— Американец. — Този път не беше момиче, а момче — също толкова уплашено и младо, треперецият му глас вибрираше по микрофона, пристегнат около лявото ухо на Том: — Американец, помощ, американец, помощ, помощ...

— Оставете ме *на мира* — изграчи Том. Веднъж бе споделил с един психиатър, че да попаднеш в хватката на спомените, е равносилно на това да бъдеш засмукан в утробата на мастиленочерен водовъртеж. Носиш се в кошмарен въртоп от образи, които придобиват все по-голяма прилика с истинските неща и престават да бъдат само сенки от миналото. — Махни се от главата ми. Не мога да те спася. Никого не мога да спася, не мога...

— Том. — Още едно момиче, но по-голямо — момиче, което познаваше, при това толкова добре. — Моля те, Том, помогни ми.

„Алекс.“ Всичко в него, цялото му съществуване, притихна. Изобщо не усещаше ударите на сърцето си. Тя не беше тук и той го знаеше. Беше готов да пожертва живота си, за да я зърне отново, и сега беше достатъчно да се обърне — да отвори очи и да надникне в ужасното минало — и тя щеше да бъде там, коленичила в прахоляка, под лъчите

на безмилостното слънце. Но това, помисли си той, би било непоносимо. „Боже, не ми причинявай това, моля те, недей...“

— Том — изрече отново Алекс; гласът и трепереше, умоляваше го и звучеше също като онова малко момиченце. — Не го прави, Том. Не ме оставяй тук да...

— Не мога, Алекс. Господи, имай милост — простена Том. Отказваше да погледне. Това не беше реално и нея я нямаше там; тя никога не е била част от този ужас. — Моля те, боже, сложи край на това, мо...

— Том, побързай — беше отново Джим. Гласът на приятеля му беше наелектризиран от настойчивост. — Остави това, човече, трябва да се махнеш от тук. Хайде, срежи жицата, грабвай детето и се омитай! Остави я, Том, остави момичето, трябва да се махнеш...

— МЛЪКНИ! — изрева той. Психиатрите все повтаряха, че трябва сам да си внуши да престане, но нали примката на този безкраен тормоз не се затягаше около техните шии. — Млъкни, моля те, просто млъкни!

Получи се. В следващия миг Том усети как мозъкът му рязко изключва, щом споменът най-сетне избледня. Всеки път беше едно и също и ако трябваше да го опише с думи, усещането беше сякаш връхлита през крехкото стъкло на прозорец, а разтърсеното му тяло преминава от един свят в друг.

Застанало до него, кучето Райли побутна Том по здравия крак и изскимтя рязко и отривисто.

— Хе-хей, мо-момче — отвърна Том, който се тресеше, и усети, че коленете му започват да омекват. С дясната си ръка се вкопчи с все сили в касата на вратата, докато накрая дървото не се впи в плътта му. Макар и да не бе толкова страшна, болката беше добре премерена. До съвършенство. Кучето издаде още едно остро *джаф*, след което опря тяло в него, като че ли се опитваше да го подкрепи като подпора за книги, която пречи на изданията с меки корици да се катурнат на пода.

— Добро момче. Да, з-знам — изпусна дълга пресеклива въздишка. — Трябва да седна, п-преди да съм паднал.

Том изпъшка и се отпусна на едно армейско походно легло. Пружините простенаха, а той присви очи, щом изтормозените му мускули се свиха, после неохотно се отпусна. Усещаше ризата под парката си прилепнала към кожата между плешките. Постепенно

дишането му се успокои и онова противно чувство на замайване и объркване премина. Сега вече доволно, кучето се завъртя три пъти и се отпусна с въздишка на едно одеяло с цвят на тъмна маслина.

„Боже.“ Том изтри потта от челото си. Този път беше сериозно, но му се струваше, че се досеща за причината. Болката в сърцето му — празнината оставена от Алекс — беше като писък, който с всеки изминал ден ставаше все по-висок и силен.

„Трябва да се махна оттук и да се върна в Мичиган, преди да съм се побъркал.“

Вече имаше достатъчно сили за това. Том прокара ръка по дясното си бедро — там, където беше прострелян от Харлан в деня, в който изгубиха Ели. На шията му също личеше пресен белег: сувенир от схватката на паркинга на универсалния магазин, където онова хлапе бе направило опит да изтръгне гръкляна му. Ала това, което едва не го довърши, беше кракът му, пострадал най-зле от всичко. Раната бе заздравяла, оставяйки след себе си кратер с размерите на юмрук, покрит с плътна и лъскава, изопната обезобразена тъкан. Въпреки че това бе отслабило издръжливостта му, накуцването постепенно изчезваше и вече можеше да се движи на бърз ход. При все това кракът можеше да му създаде проблеми, особено в районите без път. Джед сигурно идеше да му предложи да вземе единия кон, но той, разбира се, идеше да откаже. Двамата с Грейс щяха да имат нужда от животните, ако се наложеше по някаква причина да се махнат оттук. Може би щеше да успее да открадне кон отнякъде? В такъв случай щеше да измине значително по-бързо сто и трийсетте километра до мичиганската граница. Ала както бе казал на Ели точно преди да напуснат Уакамау, всяко животно — както и човешко същество, разбира се, — означаваше допълнителна отговорност. Не можеха да спасят всички.

„Но с какво ѝ помогна това?“ При тази мисъл на гърлото му заседна буца. През цялото това време бе живял с убеждението, че оцеляването им се свеждаше до едно съвсем просто уравнение: или притежаваше нужната сила и воля да стори всичко възможно, за да опази Алекс и Ели невредими, или хората, за които се грижеше по стечение на обстоятелствата, щяха да умрат. И ето че се провали. Отново. Но тогава не беше по силите му да спаси Ели, ако това имаше някакво значение. Въпреки че кошмарите бяха избледнели, мисълта за

малкото момиче беше все така болезнена. Шансовете Ели да е жива бяха равни на нула. Ели беше мъртва и отговорността за това бе негова. Не че му харесваше, но *можеше* да живее с тази вина.

Алекс беше... нещо различно. Боже, само да бе имал куража да ѝ разкаже всичко, цялата ужасна история, какво бе сторил и на каква цена. Тя беше единственият човек, който би могъл да разбере, и това щеше да е неговото спасение. Той притисна дланта към гърдите си и усети силното туптене на сърцето си. Когато се замислеше за Алекс, болката, която изпитваше, беше нещо сурово, страдание — по-всепоглъщащо от печал и по-остро от скръб. Тя беше копнеж. Необходимост. Усещане за нещо, което още не е свършило и което, надяваше се, никога нямаше да свърши. Просто отказваше да повярва, че завинаги я е изгубил.

А тя беше в опасност. *Знаеше*, че е така. Ето защо мозъкът му я пренасяше в Афганистан, където смъртта би могла да дебне под някой камък, в чувал с боклук или пристегнатата с ремъци към...

„Не се връщай отново там; не мисли за това.“ Той стисна зъби, за да заглуши напирания стон. Вярваше, че все още има време да спаси Алекс, макар и не много. А може би бе закъснял.

„Моля те, господи — закри очите си с ръка. — Моля те, помогни ми. Не те моля за чудо. А само да я запазиш жива и здрава още мъничко. Моля те.“

Естествено нищо не се случи. Не се появиха нито светкавици, нито небесен хор, нито пък ангели. Само дето кучето изпъшка, а печката избумтя. Внезапен порив на вятъра разтърси къщата и дъските изскърцаха, но това беше просто голямо количество въздух.

Все едно. Важното беше какво чувства и какво знае. Алекс беше жива и той щеше да се върне за нея. Щеше да я намери или да умре в опитите си да я открие.

— Дръж се, Алекс — прошепна той. — Дръж се.

---

[1] FUBAR — прецакан до неузнаваемост; съкращение, използвано по време на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Военно-политическа организация, действала на територията на Южен Виетнам и Камбоджа, създадена през 1960 година. По време на Виетнамската война силите на Виетконг воюват срещу американските и южновьетнамските войски. — Б.ред. ↑

[3] Чъки е главният антагонист в поредица хорър филми, първият от които излиза на екран през 1988 година. Той е кукла, в която чрез вуду ритуал се вселява душата на сериен убиец. — Б.ред. ↑

[4] Метод за създаване на цветни филми. — Б.пр. ↑

[5] Многофункционален смазочен материал, произведен в САЩ. — Б.пр. ↑

[6] На английски правописът на името Кейт съвпада с инициалите на израза Kill All The Enemies (избий всички врагове). — Б.пр. ↑

[7] Модел мотоциклет „Харли Дейвидсън“. — Б.пр. ↑

[8] Най-големият японски остров от архипелага Огасавара; през Втората световна война е бил обект на чести нападения от страна на американците. — Б.ред. ↑

[9] Име на американска военна операция по време на Виетнамската война. — Б.пр. ↑

[10] Официален език в Афганистан, говори се още в Пакистан и части от Иран. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ САМОЖЕРТВА

„О, боже, помогни ми, моля те, помогни ми.“ Алекс усети как съзнанието ѝ започва да се изплъзва, като че ли светът беше парче лед, което се накланя на една страна, и ако тя не се държи здраво, ще се хързулне надолу и ще пропадне във вечността. Сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да изскочи от гръдния ѝ кош. Цялото ѝ тяло се тресеше, при което закачената на колана ѝ кука за балиране на сено се удряше в дясното ѝ бедро. Зад гърба ѝ се издигаше пирамидата с нейните редици от черепи — единствените останки от всички онези, направили грешката да навлязат в полето на смъртта, простиращо се пред нея. Усецаше се и неизменната миризма: тази така позната смрад на прегазено животно и врящи фекални води.

„Това не е възможно, просто не е възможно.“

Само че грешеше. Те бяха там, на не повече от трийсетина метра от мястото, където Алекс пълзеше в снега. Петима Променени. Две момичета. Три момчета.

Следеше ги с поглед, като не смееше да помръдне, докато те се разгръщаха в неравен полукръг. Трима от тях носеха камуфлажно облекло: дребен гимназист, мрачно на вид момиче с ярко очертан белег на бузата и едно хлапе с мазна коса и неизлечимо акне. Завъртайки снега в сложен пирует, един случаен порив на вятъра бръсна оръфаните краища на странните щамповани кърпи, завързани на възел на шиите и бицепсите на децата. На илиците на дрехите им пърпореха всевъзможни парцалчета, напомнящи разноцветни ресни от еленова кожа.

Другите две деца — момче и момиче, наметнали вълчи кожи на главите и раменете си — бяха на нейната възраст. Лицата им бяха скрити, но това, което изтръгваше съзнанието ѝ от лапите на собствения ѝ ужас, беше нещо в момчето, което ѝ се струваше толкова *познато*. Но защо? Опипваше с поглед всеки незначителен детайл: издадената брадичка, изсечения контур на челюстта и очите му — неумолими и искрящи като тези на гарван. Трудно ѝ беше да определи

какви са на цвят; тези очи биха могли да са кафяви или с тъмнозеления цвят на мъх...

Или пък наситено гълъбовосини, смугли и странни като древен лед.

„О, не.“ Това беше невъзможно. Оттогава бяха изминали месеци. Том беше мъртъв. Това не можеше да е Том, нали? Обезумяла от страх и ужас, тя пое дълбоко дъх, опитвайки се да долови миризмата на момчето вълк. Том ухаеше на мускус и на много други неща — опиващ аромат, който с лекота проникваше дълбоко в гърдите ѝ. Би го познала навсякъде само по мириса, но единственото, което усещаше сега, беше това непоносимо зловоние и миризмата на собствения си страх.

„Все пак имам чувството, че го познавам. Изглежда ми толкова поз...“

Стомахът ѝ се сви в момента, в който момичето вълк излезе напред и спря на не повече от шест метра от нея. Освен че в излъчването ѝ имаше нещо вълче, видът ѝ напомняше за онези привилегирани богаташки деца, които Алекс открай време ненавиждаше. Не можеше да сбърка логото на черната вдовица^[1] от дясната страна на гърдите ѝ; това беше дизайнерско ски облекло на сериозна марка. С тази екипировка дрипите, носните кърпи или каквито и да бяха нещата, които бе завързала на китките си, изглеждаха почти стилни. Заради близостта на момичето Алекс успя да разгледа добре селскостопанския нож — зловещ инструмент със засъхнала кръв по него, дълъг колкото предмишницата ѝ.

Алекс стрелна с поглед пушката на Нейтън, с която мъжът неохотно се бе разделил по настояване на Джес. При вида на черепите я беше изпуснала, след което си бе изповръщала червата, сега оръжието лежеше на снега, на три метра вдясно от нея. Би могла да се хвърли напред и да я грабне, но дори да успееше да се прицели и да тегли куршума на един от тях, в следващия миг щеше да е мъртва.

Защото четирима от тези Променени бяха въоръжени. Малка берета за недораслия гимназист; едрокалибрена пушка с лостово действие и мерник за момчето вълк, което ѝ се струваше така влудяващо познато. Белязаната — момичето с белега — държеше пушка с ръчен затвор^[2], но всъщност вниманието на Алекс бе привлечено от оръжието на Пъпчивия, снабдено с газово бутало като предпазна мярка срещу засечки. Полезно допълнение, особено ако се

намираш на място, където оръжието лесно може да се запуши: например в Ирак, Афганистан или дълбоко в гората през зимата. Шанс ли беше това? Нима Пъпчивия бе извадил късмет? Не, едва ли, особено като се има предвид начинът, по който държеше оръжието. Ако се помотаеш достатъчно дълго в обкръжението на хора, разбиращи от оръжия, накрая се научаваш да различаваш привикналите с оръжията от онези, които биха предпочели компанията на жива кобра. Да не говорим, че се намираха на Горния полуостров и бе живяла в Уисконсин, където всички ходеха на лов. Затова можеше да се обзаложи, че това момче разбираше от оръжия. Както и всички останали.

Усещаше как ще свърши всичко това. Краят ѝ беше подписан с кръв и шарена бъркотия от разкъсани дрехи и изпотрошени кости.

Е, сега не беше време да се прави на свенлива. Тя смъкна ръкавиците си със зъби, като не изпускаше от очи Черната вдовица, и с треперещи пръсти започна да разкопчава катарамите на снегоходките си. Щом пристъпи встрани от тях, снегът изскърца под тежестта ѝ, но тя потъна само два-три сантиметра надолу. Добре. Като се движеше все така предпазливо, изхлузи раницата от гърба си. Наред с останалите принадлежности, които Джес беше приготвила, вътре имаше и един джобен нож, ала острието му приличаше на клечка за зъби в сравнение с онзи селскостопански нож. Но раницата поне беше тежка. Може би пет-шест килограма. Тя стисна презрамките в лявата си ръка. Може би щеше да има резултат, ако успееше да се приближи достатъчно и да...

Потокът на мисълта ѝ секна, щом неочаквано въздухът стана поплътен и сред вонята на прегазено животно се прокрадна друга миризма — примесен аромат на свежа смола и сурова чамова дървесина. Какво беше това? Черната вдовица стрелна с поглед Вълка и тогава, миг по-късно, тази смъдяща въгленова миризма се засили. Сега вече всички Променени си разменяха погледи и се *хилеха* широко, сякаш споделяха някаква тайна шега.

Внезапно я връхлетя споменът за дългия и мъчителен път към Рул и за мига, в който бе усетила присъствието на вълците, тъй като въздухът бе натезжал от натрапчивия мирис на алфа-мъжкарят: усетила бе миризмата на вълк, но не и на *заплаха*.

Нима общуваха по този начин? Възможно ли бе сложните мисли да бъдат предавани само чрез миризми? Не знаеше. Пчелите танцуваха. Птиците пееха, но ятото се движеше като едно цяло, без да издава почти никакъв звук. Онези вълци дори не бяха изръмжали, а сега тези деца се стрелкаха с погледи, докато въздухът вреше и кипеше.

„Като че ли се е появило нещо, което го нямаше само допреди няколко секунди. Въздухът прелива от заряд. — Зави й се свят. — Но това е невъзможно. Няма как да четат мисли.“

Или може би грешеше? Не, това беше налудничаво. Но нима идеята за нейното свръхобоняние беше по-малко налудничаво? Тя *също* се бе променила, макар и не по същия начин.

Е, поне знаеше как да провери дали това нещо с телепатията е истина. Все пак имаше две възможности: да остави Черната вдовица да я убие или...

Опипващите й пръсти се склочиха около дръжката на куката и с едно завъртане я откачиха от колана: четирийсет и пет сантиметра студено закалена стомана, дебела колкото палеца й и остра като парче лед.

Или...

---

[1] Ски облекло с американската марка Spyder. — Б.пр. ↑

[2] Механизъм в огнестрелно оръжие, затварящ задната част на цевта, в която се поставя патрон, снаряд. — Б.ред. ↑

Тя избухна, изстреля се над снега, изпъна тяло, прелитайки над него, и протегна ръката, с която стискаше куката — целеше се право в лицето на Черната вдовица, тъй като искаше да накара момичето да забележи зловещо извитото парче стомана. Би било смъртоносно, стига да нанесе силен разсичащ удар и да закачеше някоя част от тялото на момичето: ръка или може би крак. Нямаше да се получи. Селскостопанският нож на Черната вдовица беше оръжие с дълго острие и безкраен режещ ръб. Достатъчен беше един удар право в целта и битката щеше да приключи.

Щом се хвърли към Черната вдовица, Алекс забеляза как другото момиче се стъписа и лицето му се скова от страх — това даваше отговор на един важен въпрос. Променените можеха да четат разменените помежду си мисли, но не и нейните.

Като се отърси от завладялото я вцепенение, Черната вдовица вдигна високо селскостопанския нож, а после замахна, описвайки широка дъга. В последния миг Алекс изви китка, променяйки траекторията на атаката си, и сега вече се целеше в гърдите на Черната вдовица, а не в лицето ѝ. Черната вдовица се опита да посрещне удара, но този път инерцията ѝ изигра лоша шега. Селскостопанският нож изсвистя, разсичайки само въздуха.

Алекс полетя право към нея. Тъпата дъга на куката прониза гърдите на Черната вдовица точно в средата и толкова силно, че Алекс усети как ударната вълна запълзя нагоре по ръката и се изля в рамото ѝ. От устата на Черната вдовица се изтръгна едно силно „Ъгх“, тя полетя назад и се опита да нанесе нов удар с ножа. Щом зърна приближаващото се острие, Алекс се изправи и замахна странично с раницата, натезжала като камък от инерцията. В краткия миг на атаката, в който не изпускаше из очи селскостопанския нож, успя само да си помисли, че е извадила голям късмет, тъй като острието не е двустранно заточено.

В мига, в който раницата се заби в челюстта на момичето, се чу едно глухо прас. Главата на Черната вдовица отскочи назад, след което

момичето се завъртя, политайки встрани в безпорядък от руси коси и вълча кожа. Изгубила равновесие, Алекс се опита да се задържи, ала слегналият се сняг се оказа хлъзгав. Усети, че започва да пада; впрегна всички сили, за да възстанови изгубения баланс, ала напразно. Щом се стовари на земята, снегът напълни очите ѝ и замъгли зрението ѝ, куката се заби в плътната пряспа. Снегът омекоти незначително падането и тя изкрещя, тъй като ударът я разтърси чак до костите и я остави с изкълчено дясно рамо. Алекс изпусна куката и остана да лежи задъхана на една страна: лявата ѝ ръка беше омотана в презрамките на раницата; дясната гореше, китката я болеше до прималяване, усещаше пръстите си сковани. „О, боже, о, боже, дали не е счупена, нима си счупих ръката... къде е Черната вдовица, къде...? — Трескаво пое накъсан от сподавено ридание дъх. Болка проряза десния ѝ лакът; пръстите на ръката ѝ не помръдваха. — Може би е счупена или пукната, или пък има засегнат нерв, божичко, къде е Черната вдовица, къде се е дянала?“

От паниката и от болката ѝ се заби свят. И двете едва не ѝ струваха живота. Тя предвиди връхлитащата атака, усети я още преди да се е опомнила: някакво триене, проскърцване на ботуш в снега и внезапен прилив на въздух. Отметна глава назад тъкмо навреме и зърна неясен черно-бял силует.

Черната вдовица: отново на крака, изправяща се, надвисваща над нея. С разкривени устни и оголени зъби, които изглеждаха страшно бели и неестествено остри. С тези зъби можеше да разкъса с лекота нечие гърло.

„Къде е ножът, къде е ножът, къде е той? — Алекс стрелна поглед към дясната ръка на Черната вдовица. Празна. — Не е там, няма го, няма го, но къде е тогава?“ Изпуснала ли го беше? В стойката на Черната вдовица се долавяше нещо неестествено — момичето се придвижваше с дясното рамо напред, тътреше се едва-едва, а сребристите ѝ очи отскачаха към мястото зад Алекс, от дясната ѝ страна. Какво? Нима ножът лежеше зад нея? Алекс понечи да извие врат и да погледне. „Само да се добера първа до него... — но тогава я осени друга мисъл: — Един момент, дясното ѝ рамо е извито напред. — Тя ахна от изненада. — В лявата ръка е... разменила е ръцете си!“

С пронизителен писък Черната вдовица нанесе ожесточен удар с лявата си ръка, в която стискаше селскостопанския нож. За част от

секундата Алекс наблюдаваше замръзнала приближаващото острие и тогава, в последния миг, вцепенението я напусна. Тя освободи пръстите си от раницата, дръпна лявата си ръка от пътя на острието и направи опит да се претърколи. Преди да се забие в снега, острието разсече въздуха и изсвистя толкова близо до ухото ѝ, че Алекс долови колебливия мирис на засъхнала кръв и дори лекия лъх на пот от фермера, косил навремето яките жилави стебла на житните растения, щом дойде време за жътва през септември.

За част от секундата Алекс си позволи лука да си помисли: „За малко“.

И тогава я връхлетя болката — силна и пареща, — огнената ѝ вълна се надигна в гърлото ѝ и се изля навън с пронизителен писък. Тя се изви и забеляза селскостопанския нож, забит чак до дръжката; кръвта пръсна като избухнала аленочервена свръхнова. Ножът на Черната вдовица бе отрязал дълга ивица кожа и месест мускул, която висеше като противна дрипа от лявото рамо на Алекс. В този миг лицето на Черната вдовица, опръскано с кръв, изплува пред погледа ѝ и Алекс зърна ножа, който отново се приближаваше...

— *He!* — Все още просната по гръб, Алекс присви десния си крак и с все сили заби петата на ботуша си в лицето на Черната вдовица. Нещо се строши и изпука. Главата на момичето се отметна отривисто назад, сякаш беше най-обикновено чучело, и челюстите ѝ се затвориха с едно глухо *црак*. Черната вдовица нададе пресеклив гъргорещ писък.

Но, което беше по-съществено, момичето изпусна ножа.

„Ножа, ножа, ножа — повтаряше си Алекс, — вземи ножа! — Тя се размърда. Претърколи се, запъна ботуши в снега и с мъка се изправи на крака. — Къде е ножът, къде е?“ Озърна се наляво и ето че лежеше там, оцапан с кръв, само на няколко крачки от черепите.

Всичко зависеше от това кой ще се окаже най-бърз.

Алекс се хвърли напред, въпреки че лявото ѝ рамо беше сковано от болка, китката ѝ лепнеше от кръв, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Посегна надолу и сви пръсти около дървената дръжка, после заби десния си ботуш в снега и се завъртя, при което ухилените черепи се размазаха пред очите ѝ, накрая започна да се изправя, свила ръка в лакътя и стиснала ножа...

Ала това, което се изпречи пред погледа ѝ, я накара да замръзне на място.

На разстояние от по-малко от петнайсет сантиметра към лицето ѝ бе насочено нещо кръгло, черно и кухо като очна орбита в незрящ череп.

В гърдите ѝ се надигна пареща вълна ужас.

Пушката на Нейтън.

И тогава Черната вдовица натисна спусъка.

Щрак.

Изстрел не прозвуча.

Миг по-късно тя осъзна, че е още жива.

Засечка? Заял механизъм? В цевта имаше патрон; така бе казал Нейтън. Но все едно. Нямаше значение. Алекс долови учуденото ахване на Черната вдовица, забеляза как момичето ококори очи...

Алекс описа рязко движение с дясната си ръка. Плътното острие издрънча, щом срещна цевта на браунинга, и изтласка отвора встрани. От удара ножът се изплъзна от пръстите ѝ и падна в снега. Този път нямаше време да се наведе; налагаше се да държи дулото на пушката далеч от лицето си. Но вместо това тя се хвърли напред, улови дулото с ръце и дръпна силно към себе си.

Отърсвайки се от първоначалната изненада, Черната вдовица взе най-правилното решение. Вместо да се опитва да изтръгне пушката от ръцете ѝ, тя тласна оръжието напред. Политайки назад, Алекс се постара да запази равновесие, ала другото момиче бе по-силно от нея и разполагаше с две здрави ръце; Алекс осъзна, че ще изгуби битката с гравитацията.

Тя се олюля и дърветата наоколо се завъртяха пред очите и, щом светът се наклони застрашително на една страна. Черната вдовица протегна единия си крак в широка дъга, препъвайки глезените на Алекс, която се стовари тежко върху пирамидата. Болка се стрелна по гръбначния ѝ стълб. Усети как черепите се раздвижиха, горният пласт се засвлича надолу с глухо потракване, като подскачащи по дървена повърхност топчета. Най-ниските редове, вкаменени от замръзнала кръв и жили, образуваха изключително удобна стабилна платформа и Черната вдовица знаеше това. Стиснала здраво пушката, тя се опита да насочи цевта към гърлото на Алекс. Макар да ѝ отстъпваше по ръст, Черната вдовица беше по-леко ранена, а и гравитацията беше на нейна страна. Ръцете на Алекс затрепериха, щом премалелите ѝ мускули започнаха да поддават. По устните и очите ѝ покапа кръв от строшения нос на Черната вдовица.

Изведнъж лактите на Алекс омекнаха. Това беше краят. Пушката се спусна към нея безмилостно като гилотина. Тогава дъхът ѝ секна и пред очите ѝ причерня — обзе я внезапна паника. Сякаш отново се намираше на онзи паркинг, само че този път не разполагаше с никакъв нож, а и Том го нямаше да ѝ се притече на помощ. Опита се да се изправи, но поради липсата на опора краката ѝ поддадоха.

Затова тя стори единственото, което ѝ оставаше. Отпусна се — отчасти инстинктивно, отчасти преднамерено. Престана да се бори, престана да упорства. И просто... се предаде.

В следващия миг Черната вдовица се строполи върху нея и изпъшка. С бързината на змия Алекс изви шия и ожесточено впи зъби в лявата буза на момичето. Черната вдовица потръпна конвулсивно и нададе силен вой. Алекс усети как натискът върху гърлото ѝ внезапно изчезва, при което Черната вдовица се дръпна толкова далеч назад, че главата на Алекс се отдели от рухналата пирамида. При все това тя не отпусна захапката си. Поемайки въздух през зъби, Алекс разтърси глава наляво-надясно. Усети как кожата на Черната вдовица внезапно се разкъсва и тогава зъбите ѝ попаднаха в мускула. Кръвта на Черната вдовица, топла и възсолена, нахлу в устата ѝ. Нещо се скъса, издавайки звук сякаш от разпран надве мокър парцал. Черната вдовица изрева и се олюля заднешком, притиснала ръка с накит от разноцветни дрипи към кървящата си буза.

А пушката най-сетне се намираше в ръцете на Алекс.

Тя се изправи на крака. Устата ѝ беше пълна с кръв и с един месест къс от бузата на Черната вдовица. Алекс се изплю, без да изпуска из очи момичето, след което се завъртя като батер^[1] и замахна тежко и отривисто. Прикладът на пушката изсвистя, разсичайки въздуха. В последния миг Черната вдовица го забеляза; сви се уплашено и предвидливо отстъпи вдясно, което вероятно спаси живота ѝ. Прикладът попадна в лявото ѝ слепоочие, издавайки силен тъп звук, както тежък месарски нож се забива в дъската за рязане. Главата на момичето се отметна надясно, пръскайки струйки кръв като дълги езици. Сребристите ѝ очи се извъртяха до бяло, коленете ѝ се подкосиха и накрая момичето се срина на земята като чувал мръсно пране.

Замаяна от болката, Алекс се олюля над момичето. Лицето на Черната вдовица беше пълна каша. Кръвта покриваше челюстта ѝ и

течеше на струйки от носа на момичето, а във въздуха се извиваха тънки спирали от пара там, където кръвта се смесваше със снега. Черната вдовица си поемаше дъх с продължително задушливо хриптене.

„Довърши я.“ Стомахът на Алекс се сви от дъха в устата ѝ — възкисел и тежък от засъхващата кръв, суровата плът на Черната вдовица и натрапчивия металически вкус на изразходвания адреналин. Усещаше гърлото си като отвор на ваза — всяко преглъщане ѝ се струваше ярко и стъклено. Въпреки високото вибриращо скимтене, примесено с блъскането на сърцето в гърдите ѝ, тя долови скриптенето и скърцането на снега и веднага разбра: останалите стесняваха кръга около нея.

„Поне убий Черната вдовица. Пусни куршум в главата ѝ, а после добави още един в сметката. Том не би се предал без бой, нито пък Крис. Бори се, дяволите да те вземат. Не се отказвай.“

Тя стисна здраво пушката, но тогава се сети за нещо — изражението на Черната вдовица в мига, в който браунингът *не* беше гръмнал. Оръжието беше заредено с къси патрони „Магнум“ 270-и калибър, плюс един в цевта. Виждаше го беше с очите си. Ако се опиташе отново да стреля, оръжието можеше чисто и просто да експлодира в ръцете ѝ. Хора бяха умирали по този начин. Можеше да използва пушката като бухалка и така да ги държи на разстояние, но в този случай трябваше само да я чакат да се измори.

„Сигурно има и друг начин. — Безполезната пушка се изплъзна от ръцете ѝ. — Сигурно има нещо, което бих могла да направя. — Но какво? Те бяха повече от нея. От вида на това място ставаше ясно, че стотици пъти досега бяха наблюдавали подобни сцени. — Но не точно тази“ — помисли си тя и хвърли бърз поглед на задушавашата се Черна вдовица. Победата над момичето ѝ бе спечелила само още малко време.

„Всяка секунда, в която съм жива, е още един шанс да намеря изход.“ Наблюдаваше ги как приближават изпадналото в безсъзнание момиче, пристъпвайки странично, без да се поколебаят дори за миг, безшумни и неумолими, излъчващи онази задушна миризма на горещ терпентин и смола, примесена с вонята на прегазено животно — толкова силна, сякаш самата тя ги съединяваше като низ от мъниста на жилава корда.

Така да бъде, тя прие, че няма къде да избяга. Дори да си плюеше на петите, снегът извън този участък щеше да е твърде дълбок. Дали би могла да ги изненада, както бе сторила с Черната вдовица? Да предприеме нещо неочаквано? Да, този план би могъл да проработи, особено ако намереше някакво оръжие... само че какво? „Хайде, мисли!“ Тя отстъпи бързо назад, притискайки гръб в онова, което бе останало от пирамидата, докато Променените бяха стеснили толкова кръга около нея, че Вълка спокойно можеше да се протегне и да хване ръката ѝ.

Но преди това трябваше само да пусне на земята ножа на Черната вдовица.

---

[1] В бейзбола това е играчът, чийто ред е да удря топката. — Б.ред. ↑

Кръвта ѝ се вледени. Притиснала бедра към рухналата камара от замръзнала кръв и кости, тя полагаше усилия да не потръпне, докато Вълка я измерваше с поглед. Внезапно ноздрите му се разшириха и той пое дъх настойчиво и дълбоко, вдишвайки миризмата ѝ. Миг по-късно неестествено розовият връх на езика му се подаде между устните, облизвайки ги с бавно и чувствено движение.

„О, боже.“ Вълка предвкушаше угощението, изпробваше аромата ѝ, както змията изучава въздуха. Тя стрелна поглед към другите. Всички до един стояха с отворени усти, облизваха се и я поглъщаха с очи. Напиращият писък замря в гърлото ѝ и тя усети как дишането ѝ се учестява.

„Престани — положи усилия да се овладее. — Те искат точно това; искат да се паникьосаш; не губи присъствие на духа, недей.“

Вълка пристъпи още по-близо. Долавяше почти осезаемото жужене на неговото очакване; съзираше го в стойката на тялото му, усещаше нетърпението му във въздуха, четеше го в начина, по който очите му шареха по нея, сякаш я разсъблича с поглед. Това беше глад, дори нещо повече: в него се долавяше чувство за притежание — дълбоко, примитивно и чувствено, ужасяващо по своята сила. „Той ме желае и ще ме има, той ще...“

Тъкмо в този миг се случи нещо много, много странно.

За част от секундата в съзнанието ѝ се мярна един образ, толкова мимолетен, че приличаше повече на усещане, отколкото на мисъл — видя себе си как лежи просната на снега гола, а Вълка, наведен над тялото и, прокарва език по всеки сантиметър от кожата ѝ и накрая тя усети как ръцете му се спускат надолу между...

„Не! — Останала без въздух, тя се сви, отдръпвайки се от сцената, разиграла се в съзнанието ѝ, и от това момче. — Махай се от главата ми, махай се!“ В следващия миг съзнанието ѝ превключи обратно към настоящето с осезаемото сътресение от ударен шамар. Сетивата ѝ се изостриха с разделителната способност на лазер и щом

дойде на себе си, Алекс си даде сметка, че в ръцете си стиска замръзнали кости.

Тогава обаче черепът в дясната ѝ ръка *помръдна*.

— Ааааа! — Крясъкът ѝ беше див, нечленоразделен и разярен.

В ръката на Вълка, която се приближаваше към нея, проблесна стомана на ранната светлина, ала в този момент Алекс беше въоръжена с черепа и тъй като не ѝ оставаше нищо друго, си помисли: „Удари го и щом изпусне но...“

Нещо я прасна в лявото слепоочие. Ударът беше така яростен, така зашеметяващ, че съзнанието ѝ се изпразни от съдържание и засече като дефектен компактдиск. Тя се строполи като камък, а черепът се изтърколи от безчувствените ѝ пръсти. През мъглата на болката тя различи Белязаната, момичето с белега, което надвисна над нея със свита в юмрук ръка, готова за нов удар.

Дори да имаше сили да се бори, Пъпчивия не ѝ остави никакъв шанс. Той се тръшна върху краката ѝ. Миг след това Белязаната възседна гърдите ѝ и прикова раменете ѝ с колене. А когато Белязаната я принуди да изпълне ранената си лява ръка, притискайки китката ѝ с две ръце към снега, в гърдите ѝ се надигна вълна от нажежена до бяло болка и агонията накара Алекс да изкрещи.

Тогава се появи Вълка. Като начало момчето се увери, че е видяла ножа в ръката му. Но едва когато той се отдръпна назад, давайки ѝ възможност да забележи мястото, на което е застанал, и да проумее положението и ъгъла на тялото му, Алекс осъзна какво ще последва.

Той нямаше намерение да я убива — поне засега. О, не. Би било прекалено лесно. Прекалено бързо.

Първо щеше да отсече ръката ѝ.

„Божичко, не, не!“ Сърцето заблъска в гърдите ѝ. Обзета от ужас, тя започна да се дърпа, но така само хвърляше сили на вятъра. Другите бяха прекалено тежки. Беше приклепена към земята и вече знаеше как ще приключи всичко: в снега, с отрязани ръце и крака, докато животът изтича от тялото ѝ в гореща червена река, която щеше да попие в снега, и накрая сърцето ѝ просто нямаше да има какво да изпомпва. Достатъчно ампутации бе извършила заедно с Кинкейд и знаеше, че артериите трябва бързо да се пристегнат, преди отново да се сраснат с мускулатурата, защото противното беше равносилно на това да

прережеш гърлото на горкия човек. Ами ако Променените знаеха точно кои артерии трябва да превържат? Ами ако ѝ попречат да умре бързо и я оставят да бере душа, като я режат парче по парче и я изяждат жива на сочни, още треперещи късове? Вероятно щеше да издържи дълго, много дълго, защото не и се вярваше, че човек може да умре от болка. Навярно да я гледат как страда, за тях беше част от удоволствието.

Селскостопанският нож проблесна пред очите ѝ. В ужаса острието ѝ се стори дълго трийсет сантиметра, а после три метра, дори километри. Зрението ѝ беше толкова изострено, че тя различаваше всяка резка, всеки белег на мястото, където остроото като бръснач оръжие бе проникнало чак до костта. Противната смрад на Променените се надигна още повече и набъбна...

И тогава с обонянието си различи друга миризма, почти недоловима пред вонята на прегазено животно: не беше терпентин или смола, а неясни дълбоки сенки от най-затънтения горски пущинак в най-студената непрогледна нощ.

Тази миризма също ѝ беше позната, при това много добре.

„Не, не може да бъде.“ — Поради близкото разстояние между тях тя успя да различи очите на момчето, тъмни и дълбоки като ями, зад маската от вълча козина. — Има същите очи, същата миризма. Но това е лудост, това е...

Ножът изсвистя, спускайки се надолу.

Тежкото стоманено острие се заби в снега, издавайки едно плътно и приглушено буф. Нова пареща вълна на болка прониза мигновено гърдите ѝ и се стрелна към челюстта. Светът пред очите ѝ избледня, а после се пропука и нацърби, щом болката заби нокти в тялото и. Съзнанието ѝ се избистри като кристалночисто стъкло на прозорец и тя осъзна, че макар да беше много силна, болката нямаше нищо общо с агонията, която очакваше да изпита, ако Вълка бе отсякъл ръката ѝ.

Тя изви поглед наляво.

Ръката ѝ беше на мястото си. Както и пръстите. Само че Вълка държеше някаква дрипа — лигава, влажна, червена и...

„О, боже.“ Дъхът замря в гърдите ѝ, след което от гърлото ѝ се откъсна приглушено ридание. Вълка само бе довършил започнатото от Черната вдовица. Алекс наблюдаваше с ужас, докато момчето изучаваше с поглед дрипата, която се състоеше от парче парка, кожа и изстиваща плът.

Нейната плът. Сърцето блъскаше в ушите ѝ. Това беше *нейната* плът.

С деликатна и почти комична прецизност Вълка отстрани ивицата съдрана окървавена парка, сякаш отделяше парче амбалажна хартия от прясно отсечена пържола. После загреба сняг в дланта си и след като почисти месото от кръвта, повдигна този къс от нейната плът и взе да го изучава с любопитство и напрегнато внимание, приглаждайки кожата с палец. Търсеше... какво? Дори не можеше да си представи.

Очевидно останал доволен от откритото, каквото и да беше то, Вълка я стрелна с бърз преценяващ поглед, при което ѝ хрумна налудничавата мисъл, че при други обстоятелства момчето щеше да ѝ смигне с думите: „Гледай сега“.

И тогава той подаде плътта ѝ на Беретата.

Стомахът ѝ се преобърна от отвращение. Взе да ѝ се повдига, докато наблюдаваше как Беретата опитва месото с език, обирайки

кръвта по него като дете, което облизва разтопеното от фунийка сладолед. После долови отново онзи странен звук на разкъсан мокър парцал и тогава Беретата започна да дъвче.

„Това не е истина; не може да е истина.“ Вцепенена от ужас, тя ги наблюдаваше как се хранят, дегустират плътта ѝ и облизват устни също като участниците в „Топ готвач“^[1], когато се опитват да преценят дали сосът не се нуждае от допълнителна щипка сол. Имаше чувството, че ще се побърка. Скоро изтънелият лед на здравия ѝ разум щеше да се пропука. А може би тя щеше просто да закрепси, след като разсъдъкът ѝ се прекършеше като суха вейка. И тогава щеше да се наложи да прережат гърлото ѝ, за да я накарат да млъкне.

Сега, когато стояха скупчени толкова близо до нея, тя успя да разгледа добре странните шарени дрипи. Това не бяха отделни парчета, а цяло ръкоделие, съшито с груби, неравни бодове, които ѝ напомняха за чудовището на Франкенщайн.

Освен това дрипите не бяха от плат.

Те бяха от кожа.

От гладка кожа.

Цветовете също не бяха *просто* цветове, а форми. Хербаризирана пеперуда. Навито парче бодлива тел. Окъсан американски флаг. А на кожата, завързана на възел около шията на Вълка, тя успя да различи едно избеляло червено сърце и думата ФРАНК, изписана с претенциозен черен курсив.

Сега вече знаеше защо Вълка беше изтрил кръвта от онова парче кожа. За да провери за подходяща татуировка. Променените носеха по себе си... човешка кожа.

„О, не, не, не, не, не, о, боже, о, боже, о, боже!“ Писъкът заседна на топка в гърлото ѝ, когато Вълка взе последния къс от нейната плът и отметна назад вълчата маска. Тогава тя видя лицето му. И успя да го разгледа много, ама много добре.

„Не. — Нещо в нея се скъса. — Не. Тук има нещо сбъркано. Сигурно съм полудяла. Няма друг начин.“

Само че не беше луда. Бог да ѝ е на помощ, но не беше луда.

---

[1] Американско риалити шоу, в което професионални готвачи се състезават помежду си, изпълнявайки различни кулинарни предизвикателства. — Б.ред. ↑

Очите бяха същите.

Както и носът и високите скули на страните му.

Лицето му беше точно копие на другото. Както и устата. Устните му бяха дубликат на устните, целували нейните с плам, запалил пареща болка в бедрата ѝ. Косата беше по-дълга, но също така черна. Дори сенчестият мирис беше същият.

Единствената разлика — а тя беше огромна, тъй като бележеше границата между живота и смъртта — беше един бледорозов криволичещ белег. Белегът се извиваше от ъгъла на лявата му челюст, непосредствено под ухото, след което пресичаше издутината на адамовата му ябълка и крайт му се губеше под яката на парката.

Навремето родителите ѝ обичаха да говорят за работа на вечеря. От разказите на майка си, работила като лекар в кабинет за спешна помощ и споделяла различни случаи от практиката си, и от историите от първа ръка на баща си, бивше ченге, Алекс беше запозната с начините, по които някои хора извършваха самоубийство, и най-вече къде и как правеха съответния разрез. Разбира се, подобен белег би могъл да остане след претърпяна злополука — катастрофа с кола, да речем, — след сбиване или операция, но тя не смяташе, че случаят е такъв.

Иначе кожата му беше съвсем гладка, въпреки че след време Алекс щеше да се запита дали няма белези по китките и ръцете. При някои хора оставаха наистина сериозни белези. Макар че удебеляването на зарасналата кожа не зависеше непременно от дълбочината на разреза. От работата с Кинкейд през последните няколко месеца беше изучила доста добре принципите на анатомията.

На пръв поглед разрезът изглеждаше неправилен, направен в пристъп на ярост, и достатъчно дълбок, за да прекъсне югуларната вена или сънната артерия. А вероятно и двете. При срязване на сънната артерия едно силно младо сърце би могло в рамките на шейсет-девет десет секунди да изпомпа кръвта от тялото, образувайки аленочервен фонтан. А това, че не е получил сериозна кръвозагуба и е

оцелял... ами, по всяка вероятност родителите му са взели това за чудо или може би за някакъв знак.

По всички природни закони момчето трябваше да е мъртво. Имало е време, когато със сигурност е искало да бъде. Знаеше това от личен опит. След време щеше да си зададе въпроса кое или кой го е спасил. И пак след време, за свой късмет или беда, щеше да открие отговора.

Като изключим белега, нямаше никакви други разлики. Двамата биха могли да стоят от двете страни на едно и също огледало, макар и такова с пукнатина. Всеки от тях беше точно копие на другия, напълно идентични във всяко едно отношение, с изключение на този белег.

Нищо чудно, че тези Променени се навъртаха в покрайнините на Рул. Нищо чудно.

Защото Вълка беше Крис.

И в този миг тя най-сетне закрепця.

ВТОРА ЧАСТ
ВРАГЪТ НА ТВОЯ ВРАГ

Повърна преди лягане, а после и още веднъж през нощта, като плюеше и хрочеше в едно нощно гърне, докато накрая не остана нищо друго, освен воднистата слуз, която дразнеше носа ѝ. Сънят най-сетне обви съзнанието ѝ в сива безпаметна мрежа, толкова плътна, че когато вратата се затръшна и някакво куче се разлая, Лена се сепна объркана, без да е напълно сигурна дали изобщо е чула нещо. Какво? Чувстваше мозъка си размътен, ала лаенето не спираше. Все още замаяна от съня, тя примигна по посока на звука. Сигурно беше Призрак. Но защо лаеше кучето на Алекс?

— Млъкни — простена, след което се претърколи и затисна уши с възглавницата. — Моля те, остави ме да сп...

— Сара? — Някой хукна нагоре по стълбите. — Лена? Хайде, събудете се!

— Тори? — Лена се надигна замаяна до седнало положение и тогава вратата се отвори широко. Косата на Тори беше рошава като употребявана домакинска тел, а в очите на момичето се четеше паника. — Какво...

— Ей, момиче? — изрева мъжки глас на долния етаж, докато Призрак не спираше да джафка. — Слизай долу, момиче! Трябва ни помощ!

— Какво става, по дяволите? — Лена усещаше в устата си киселия вкус от повръщано. Противната воня увисна като облак над леглото. — Тори, кой е този? Какво става?

— *Крис!* — изписка Тори, притиснала юмрук към зъбите си. — Крис е ранен. Казват, че е *сериозно* ранен.

— Какво? — Вече напълно разбудена, Лена праметна крака през ръба на леглото и лицето ѝ се изкриви в гримаса в мига, в който стъпалата ѝ докоснаха дървения под. Дори през чорапите ѝ се струваше леден, по-студен, отколкото трябваше да бъде. Изправи се прекалено бързо и усети нов пристъп на гадене. „Божичко, не сега.“ Преглъщайки надигналата се горчива жлъчка, тя стисна здраво матрака

за опора и грабна джинсите си от таблата на леглото. — Как така са го ранили? Къде е Джес?

— Няма я! — проплака Тори и в този момент в стаята влетя Сара, третата им съквартирантка. — Алекс също!

— Успокой се. Сигурно Алекс още не се е върнала от хосписа — отвърна Лена, събличайки нощницата си. Кожата ѝ настръхна и тя потрепера. Защо беше толкова студено?

— Не, не — поклати отривисто глава Тори в знак на отрицание. — Вратата на стаята ѝ е отворена, а леглото ѝ е още оправено и...

— Хайде, стига — обади се Сара, докато Лена нахлузваше горнището на анцуг. — Хайде, да разберем какво става.

В кухнята завариха двама стражари — единия с, а другия без брада — в бяла зимна екипировка. През прозореца Лена зърна и трети на име Джон, ако не се лъжеше, който се изкачваше с клатушкане по страничните стъпала.

Носеше тяло.

— Божичко. — Сърцето на Лена се изстреля в гърлото ѝ, когато Джон се мушна под касата на вратата, обвит в облак тежък въздух.

Тялото на Крис беше праметнато на раменете на стражаря и докато Джон прекосяваше кухнята със залитане, кръвта на момчето се оттеждаше от косата му и оставяше по пода аленочервени отпечатъци.

— Къде да го сложа? — Джон се потеше толкова силно, че от главата му се вдигаше пара.

— Насам. — Сара разтвори широко двойните врати, свързващи кухнята с всекидневната на Джес.

Олюлявайки се подире ѝ, Джон се наведе, за да свали тялото на Крис от раменете си и да го сложи да легне на дивана.

— Задръж го, задръж го — взе да нарежда Джон, щом тялото на момчето натеза на една страна и се плъзна надолу. — Не го оставяй да...

— Държа го — обади се Лена, поела в ръце главата на Крис. Косата му беше лепкава и при натиск кръвта джвакаше между пръстите ѝ. Около очите му личаха тъмни кръгове с кафявия цвят на кафето, а устните изглеждаха стъклени, почти прозрачни. Червеният език на кръвта облизваше дясната страна на лицето му, процеждайки се надолу по шията — гледка, която накара непокорния ѝ стомах отново да се разбунтува. — Какво се е случило?

— Получи ритник в главата. — Джон пуфтеше. На раменете му личеше голямо пурпурно петно, оставено от кръвта на Крис. Нощ се подплаши и го хвърли на земята, след което побягна. Джес също е ранена.

— Какво? — възкликнаха в един глас Сара и Лена.

— Но как така? — попита Лена.

— Джон, трябва да тръгваме — прекъсна ги брадатият стражар. — Трябва да доведем Док, и то веднага, преди...

— Обади му се по радиостанцията — предложи Лена. Захранваните с батерии радиостанции бяха реликви от времето преди шейсетте и затова прибъгваха до тях много рядко, в наистина спешни случаи, но този определено отговаряше на условията. Тя кимна към обемистата маслинозелена слушалка, закачена на колана на Джон. — Кинкейд ще бъде тук след...

— Не можеш да го направиш — възрази другият стражар. — Всички ще...

— Мислиш ли, че не знам? — сопна се Джон.

— За какво говорите? — попита Лена в мига, в който Тори подхвърли:

— Нещо не разбирам. Защо не може да използваш радиостанцията?

Джон не обърна внимание на думите им.

— Нейтън идва — рече той на стражарите. — Някой трябва да доведе коня на Джес.

— Аз ще се заема — каза брадатият.

— Джес е яздила по това време? — учуди се Лена. — Но навън е *страшен студ*.

— Добре, да вървим — заключи Джон, след което забърза към вратата, последван веднага от стражарите.

— Ей, чакайте малко — обади се Лена. Единственото, което знаеше за травмите на главата, беше, че с тях шега не бива, а и Крис още кървеше. — Крис има нужда от лекар!

— И ние ще доведем. Само търпение. Ще се вър...

Остатъкът от изречението беше заглушен от затръшването на кухненската врата.

— *Търпение ли?* — смая се Тори.

— Нищо друго не остава — подхвърли през рамо Сара и се оттегли обратно в кухнята. — Лена, не се отпускаяй. Ей сега се връщам. Тори, ти запали огън.

— В това има нещо гнило — обади се Лена, наблюдавайки през предния прозорец как мъжете възсядат конете си.

Пушката на Джон, прибрана в яркочервена кания, висеше отстрани на петнистосивия кон, а арбалетите на стражарите бяха поставени в кании, точно зад лъка на седлото. Мъжете изтрополиха към гората, оставяйки Нощ, кървавочервения жребец на Крис, да скача, опитвайки се да се отскубне от въжето.

— Чакайте малко — обади се Тори, която не бе направила дори крачка към камината. — Онези там не са ли стрелци?

— Ъхъм — отвърна Лена. И това беше доста странно. Стрелците държаха под око горите, бележещи границата със Зоната, която се простираше на югозапад от селото. В такъв случай това, че стрелците бяха тук, не означаваше ли, че Крис е бил там, навън?

— Но какво ще търси Крис в Зоната? Никой няма право да ходи там — питаше се Тори, изричайки на глас мислите на Лена. — Снабдителният отряд беше поел към Уiskonсин, а това е право на запад. Последното, което чух, е, че трябва да се върнат чак след два-три дена.

— Не знам. — Лена усети как кръвта на Крис се процежда бавно, но настойчиво между пръстите ѝ. Защо Сара се бавеше още с кърпите? — Предполагам, че Крис се е върнал по-рано.

— Но защо му е било да минава през Зоната? — настоя Тори. — Не може да не е знаел, че стражарите няма да го пуснат в селото, ако дойде от тази страна.

— Може да не е дошъл от тази страна — отвърна Лена.

— Откъде тогава? — продължи да настоява Тори.

— Не знам — отвърна отново Лена и вдигна глава, щом Сара се завтече с няколко кухненски кърпи. — А ти разбираш ли какво става изобщо?

— Не. Но стига с това — каза Сара, постави една свита на топка кърпа на главата на Крис и кимна на Лена. — Поддръж тук, докато я завържа.

— Една от нас трябва да доведе Кинкейд — подхвърли Лена, докато наблюдаваше как Сара прегъва още една кърпа и я увива около

главата на Крис в импровизирана превръзка.

— Не, работата ни сега е да се грижим за Крис — отсече Сара.

— Но тук не ти трябваме и двете. — Потръпвайки, Лена изтри лепкавата си длан в бедрото и на джинсите ѝ се отбеляза пурпурен удивителен знак. — Отивам да доведе Кинкейд. С Нощ ще стигна там за петнайсет, най-много два̀йсет минути.

— Трябваш ми тук.

— Повече, отколкото ни трябва лекар ли?

— Да. — Сара се изправи рязко от дивана. — Налага се да го съблечем, за да проверим дали няма и други наранявания. Ще донеса гореща вода. Снощи напълних резервоара, така че...

— Откажи се — обади се Тори. — Няма никаква гореща вода. Котелът е спрял. Нали затова е такъв студ в къщата.

— Какво? — смая се Сара. — Джес никога не оставя котела да изгасне.

— Да, но снощи го е оставила, което е странно, като се има предвид, че беше на крак до късно. Малко след полунощ, когато слязох долу да си наляя чай, видях Нейтън заедно с Джес. Двамата бяха в кухнята и аз случайно дочух какво... — запъна се Тори. — Чух ги, докато слизах по стълбите.

— Искаш да кажеш, че си подслушвала — заяви Сара.

Тори се изчерви до корените на косата си.

— Ами, аз... — запъна се отново тя.

— О, стига глупости, Сара — обади се Лена. — Хайде, Тори, за какво си говореха?

— Нейтън каза, че Грег довел някакво момче, Пощаден, което било доста зле ранено.

— Момче ли? — Това привлече вниманието на Лена. — Кога? Откъде? Снощи ли, казваш?

— Не. Вчера следобед. Мисля, че е дошъл от околностите на Орен, но н-не съм сигурна. Повече не можах да науча, защото Джес сигурно ме е чула и каза на Нейтън да говори по-тихо, така че аз... — Тори преглътна неспокойно. — Просто се върнах в стаята си.

— За да не те хванат, че подслушваш — отбеляза Сара.

— Божичко, няма ли да престанеш най-сетне? — сопна се Лена, след което се обърна към Тори: — Успя ли да чуеш нещо друго?

— Не, но нещо друго ми направи впечатление. — Тори смръщи чело в мигновена гримаса. — Мога да се закълна, че снощи вратата на стаята на Алекс беше затворена. Тогава защо е отворена сега?

— Защото Алекс сигурно е останала да помага на Кинкейд, а Джес е влязла да вземе дрехи, които да ѝ занесе, ето защо — отвърна рязко Сара. — Тук няма никаква загадка и освен това имаме работа за вършене. Тори, ти ще запалиш камината. Аз ще погледна печката на дърва. — Сара хвърли поглед към Лена. — Ще имаме нужда от чисти дрехи. Също и от превръзки, както и от всичко, каквото успееш да намериш. Комплектът за първа помощ е в банята на Джес, в шкафа с хавлиите, на втория рафт.

Лена вече не желаше да напуска стаята. Ами ако Крис дойде в съзнание и наистина се окаже, че са намерили Пощаден...

„Успокой се. Все още не се знае какво означава всичко това. Само че Крис удържа на думата си. Върнал се е по-рано. Отишъл е в Орен и може би момчето, което е открил...“

— Лена. — Щом вдигна поглед, установи, че Сара я изучава с присвити очи. — Какво има?

— Нищо. — Тя се обърна, преди Сара да е продължила е въпросите, и се втурна в кухнята. Като подскачаше и махаше оживено с опашка, Призрак спря на метър и половина от нея. — Какво има, момче? — Тялото на ваймаранера беше сковано и щом Лена посегна към него да го потупа окуражаващо, кучето се сви уплашено. Тя се дръпна объркана. — Призрак? Какво...

— Лена! — Беше Сара. — Медицинският комплект ми трябва!

— Идвам! — Лена профуча покрай кучето и се спусна към вътрешната врата, която извеждаше в малък коридор, а от там в стаята на Джес.

В помещението се долавяше странната студена старческа миризма на твърде сладникава пудра и мухлясали вещи. Погледът на Лена пробягна по леглото, нощната масичка и старинната тоалетка. На люлеещия се стол от орехово дърво бяха праметнати дълга вълнена пола и пуловер. Очите ѝ се спряха на грижливо оправеното легло.

„Джес изобщо не си е лягала, но се е преоблякла, защото това са дрехите, които носеше вчера.“ Не означаваше ли това, че е излязла да язди по нощница? Ето ти още една загадка за капак на цялата и бездруго странна сутрин. После се обърна и се отправи към банята, но

тъкмо когато минаваше покрай разтворения дрешник на Джес, вниманието ѝ бе привлечено от проблясъка на късче месинг. Отначало ѝ хрумна, че това може да е обица, която Джес е изпуснала. Но тогава най-сетне проумя какво вижда.

„Какво?“ — помисли си тя смаяно.

Преди да заживее в Рул, Лена често се бе изкушавала да тегли куршума на Кръшър Карл. Пастрокът ѝ беше запален ловджия; това важеше за повечето амиши. Проблемът беше, че Кръшър Карл не разполагаше с пистолет, а ловджийските пушки и винтовките му бяха прекалено дълги. Нещо по-лошо, пастрокът ѝ ги държеше в един заключващ се с катинар шкаф, от който единствен той имаше ключове. (Така че, когато шансът ѝ се усмихна преди една година, тя бе използвала нож. И той бе свършил работа.)

Но сега — в стаята на Джес — тя кокореше смаяно очи, докато се опитваше да осмисли това, което виждаше, тъй като предметът, който лежеше на пода, изглеждаше някак не намясто и все пак беше тук — заоблен, валчест и истински като кучешко лайно.

Ловен патрон.

Патронът беше покрит с лъскав месинг, а от двете страни на черната гилза бяха отпечатани думи и цифри: HD ULTIMATE HOME DEFENSE 1250–1 1/4 2 X 4. А с по-изискани букви: РЕМИНГТЪН.

Джес имаше пистолет? Това беше изненадващо откритие. Тя огледа набързо пода на дрешника. Обувки и столче със стъпенки.

Със сигурност имаше нещо на горния рафт, помисли си Лена. Тя се озърна нагоре и забеляза две спретнати редици с кутии, след което погледът ѝ застина върху черния край на ватирана материя, който висеше от рафта.

Столчето със стъпенките я улесни доста и Лена веднага установи, че кутията на пистолета беше празна. Наблизо се виждаше и отворена картонена кутия с муниции. Вътре имаше гнезда за отделните патрони и тя преброи общо десет такива вдлъбнатини. В кутията имаше само три патрона. Като се добавеше и този на пода, пистолетът беше зареден за шест изстрела. С това сметката излизаше. Кръшър Карл имаше навика да превръща зареждането в представление: пет в пълнителя и един в цевта. Джес сигурно бе бързала, защото, ровейки припряно в кутията, бе изпуснала един от патроните, а после не си бе направила труд да го вдигне.

Имаше още нещо на рафта, чак в дъното: четвъртит черен несесер.

Лена дълго се визира в предмета. Незабавно се досети какво е това и къде го е виждала. Несесерът беше на Алекс и мястото му беше в стаята ѝ, на бюрото, където тя винаги го държеше. Лена нямаше никаква представа какво се крие вътре, но знаеше, че не е редно да е тук, в стаята на Джес. Изобщо не беше редно.

„Какво по дя...“

Висок пронизителен писък разсече въздуха. Момичето се сепна и едва не падна от столчето, когато Тори — защото това наистина беше Тори — изкрещя отново, тогава Лена слезе припряно по стъпенките, мушна патрона в горнището на анцуга си и се втурна в банята на Джес.

„Става все по-откачено. — Тя грабна цял куп хавлиени кърпи и яркооранжевия комплект за първа помощ и изскочи от стаята на Джес. — Първо Крис, а сега и Джес, ами Алекс — тя къде е? Защо несесерът ѝ е в стаята на Джес? И защо на самата Джес ѝ е притрябвал пистолет?“ Тя влетя в кухнята с препускащо в гърдите сърце и веднага се закова на място, а когато се огледа по-внимателно, зяпна от изненада.

Джес лежеше отпусната в ръцете на Нейтън, а косата ѝ се стелеше на сиви вълни, които се спускаха чак до пода. От лицето на старицата течеше кръв, образувайки на гърдите ѝ широко червено петно. Видът ѝ беше ужасен. Изглеждаше така, сякаш е мъртва.

— Господи, какво се е случило? — попита потресена Лена. — *Кой* го е направил?

— Алекс. — Лицето на Нейтън беше като изсечено от гранит.

— Алекс ли? — възкликна Лена. — Но защо?

— Нямам време за приказки — отвърна Нейтън и кимна на Джон. — Ела да ми помогнеш. А ти, Сара, донеси един пропанов нагревател да затоплим бързо това помещение.

— Ами Кинкейд? — изкрещя Лена, ала Нейтън не й обърна внимание. Докато Сара минаваше покрай нея, тя дръпна ръката й. — Това са пълни глупости. Отивам да извикам доктора.

— Не — отсече Сара и освободи ръката си. — Никъде няма да ходиш.

— Защо не? — отвърна тя и се спусна между Призрак и кучето на Нейтън. Двете животни изръмжаха, разкривайки зъби, и навели ниско глави, отстъпиха колебливо настрани, щом Лена остави товара си на кухненската маса. — Нима смяташ, че е възможно? Нима вярваш, че Алекс е способна да стори *това* на една старица?

— Може би — изпуфтя Сара, като отстъпваше заднешком от кухненския килер, понесла един пропанов нагревател. — Джес е костелив орех, а и ти също причини доста неприятности, когато избяга.

Лицето на Лена пламна.

— Това е различно. Онзи шип беше стражар, мъж.

— Все пак мога да го повярвам. Мисля, че Алекс е способна на всичко. Недей да забравяш, че е убила Променен.

— Това са само слухове.

Сара се ухили самодоволно и отвърна:

— Не и според Питър.

Сара намесваше името на Питър при всеки удобен случай само за да й натрие носа. Лена изобщо не беше учудена, че идеята за връзката между Питър и Сара я изпълва със същата болка като преди. Вярно, че по онова време го беше използвала. Но не всичко, свързано с него, беше лъжа — тогава или сега.

— Тори, ела да ми помогнеш — извика Сара, а на Лена кимна с думите: — Ти запали печката на дърва. А аз ще се заема с Джес, щом

включим нагревателя.

Лена понечи да възрази, но после размисли.

— Ще ни трябват още дърва. — Без да дочака отговор, тя навлече палтото си, грабна пълната с пепел кофа и се втурна навън. Но вместо да свие към задната част на къщата, остави кофата на земята и привела глава, забърза по заледената пътека към улицата. Отиваше да повика Кин...

— Хей!

Лена ахна от изненада и вдигна поглед от краката си прекалено късно, при което лицето ѝ срещна гърдите на момчето с такава сила, че тя се строполи право на опасната си кост.

— Стой! Лена, добре ли си? — Грег се отпусна на едно коляно, а голдън ретривърът до него се наежи, опитвайки да се шумугне напред. — Стой, Дейзи, седни!

— Ох. — Задникът я болеше ужасно. Но все още имаше шанс, трябваше само да убеди Грег да влезе в къщата. Тя хвана ръката му и му позволи да я вдигне на крака. — Да, добре съм. Извинявай. Какво правиш тук?

— Докарах пикапа... Спри, Дейзи! — Момчето се извърна, сграбчи кучето за нашийника и принуди ръмжащото животно да седне. — Какво ти става? Шшт! — Грег се обърна към Лена: — Наложил се често да спирам с всички тези коне наоколо. Ъ... Крис вътре ли е? Видях Нощ отпред.

— Да, той е...

— По дяволите. — Грег изглеждаше притеснен. — Ще се ядоса, че оставих Алекс в хосписа.

— Какво каза? Кога?

— Снощи. Трябваше да изчакам, докато приключи, и после да я изпратя до вкъщи, само че бях смазан от умора и тя ми каза да се прибирам. И, разбира се, веднъж да реша да я оставя, и точно тогава Крис ще вземе да се върне по-рано.

— Грег, Алекс е изчезнала.

— Какво? — Веждите му се свиха под буйните тъмнокафяви къдрици. — Но това не е възможно. Тя е с Док.

— Не, не е. — Хрумна ѝ нещо друго. — Грег, ти кога се върна? И защо беше в хосписа?

— Преди два дни с Крис и останалите момчета се разделихме с Питър на границата с Уисконсин и поехме на север. Трябваше да доведем онова хлапе.

Значи, *наистина* бяха намерили Пощаден. Лена едва се съдържаше да не сграбчи Грег за реверите.

— Къде го намерихте?

— В една стара плевня на северозапад от Орен. Състоянието му беше критично. Сърцето му спря, докато все още се намирахме на няколко километра път от Рул.

Молеше се отчаянието да не се е отпечатало на лицето ѝ.

— И той...?

— Не знам. Но е много болен. Док и Алекс работиха към шест-седем часа и накрая тя реши да остане, тъй като Док беше съсипан. Сигурна ли си, че я няма?

— Напълно. Говори се, че е избягала. А Нейтън каза, че дори е пребила Джес.

— Какво? *Алекс* ли? Изключено. Никога не би направила нещо подобно.

Лена обаче си помисли, че човек никога не знае. Ако известно време преди пастрокът ѝ да стане част от живота ѝ, някой я беше попитал дали би се осмелила да свие касапски нож, скривайки го в ръкава си, тогава би взела този човек за пиан.

— Грег, защо си толкова сигурен? Когато се случи нещо такова, не изпращат ли съобщение по радиостанцията, или поне някой, който да разпространи новината.

Наблюдаваше Грег, докато момчето обмисляше думите ѝ.

— Ами, да. — Веждите му се склочиха още повече. — Странно, че нищо не съм чул. Освен това мисля, че и останалите не знаят нищо. Крис как е бил ранен?

— Според Нейтън Нощ се е подплашил и го е изритал.

— Нощ ли? — попита Грег смаян. — Сигурно се шегуваш. Виждал съм да прострелват Крис. Дори тогава не помръдва от седлото. А и Нощ е много сигурен кон.

— Е, за всяко нещо си има първи път. Слушай, нуждаем се от Кинкейд. Имаш ли радиостанция?

— Не, но... — След като ѝ махна да го последва, Грег се запъти към конете. — Крис има. Ето те и теб, Нощ.

Конят трепереше и пръхтеше, а гривата му беше покрита с тънка корица лед. При докосването на Грег мускулите на Нощ потръпнаха и щом животното заудря земята с копита, Лена се дръпна настрана, за да не свърши със счупен крак. Останалите три коня взеха да мятат глави в знак на съчувствие.

— Стой, какво ти става, момче? — Грег положи ръка за утеха на шията му. — Целият си в пяна. Успокой се. Лена, подръж поводитите, докато аз преглеждам дисагите.

— Добре. — Не обичаше животните, но тъй като навремето фермата на Кръшър Карл беше пълна с добитък, тя знаеше какво прави. Лена улови с ръка поводитите на коня и взе да каканиже врели-некипели: — Добро момче, добро момче си ми ти — но в същото време си мислеше: „Тори беше права. Наистина са намерили Пощаден в околностите на Орен. Довели са момчето тук“.

Чу се някакъв грак, последван от съскане, а после и от поредица механични потраквания. Този внезапен шум накара Нощ да извърти неочаквано задница и тогава неспокойната Дейзи започна отново да лае.

— Млъкни, Дейзи! — Лена се бореше с големия кървавочервен жребец, докато голдън ретривърът подскачаше в краката ѝ и не спираше да джафка. — Какъв е този звук?

— Изпратих съобщение — отвърна Грег, развързвайки едната от дисагите.

— Ама вие не си ли говорите? — попита тя, след което перна ръмжащото куче. — *Престани*.

— Не, използваме морзовата азбука. Така се пестят батериите, пък и разполагаме с доста добър обхват от около сто и трийсет-четирийсет километра. Сто и шейсет през нощта. — Грег отстъпи предпазливо назад, когато Нощ и един дребен червеникавокафяв скопен кон сблъскаха задници. — Би ли хванала скопеца? Ще вземе да ме ритне.

— Кротко, момче — рече тя и подхвана оглавника на коня. Животното приведе глава, след което изпръхтя и заудря с копита. — Хайде, успокой... — Думите замряха на езика ѝ.

— Лена? — Грег я погледна над седлото на Нощ. — Добре ли си?

— Да, добре съм — отвърна тя. Отговорът ѝ прозвуча сковано, почти нереално, точно както се чувстваше в момента, тъй като онова,

което видя на седлото на Нейтън, някак не се връзваше.

Знаеше, че Джон бе яздил петнистосивия кон, а кестенявата беше на Джес. Пушката на Джон все още лежеше в канията на седлото. Оръжието на Крис беше прибрано в кания на хълбока на коня, с насочена надолу цев и приклад на нивото на ребрата. Кестенявата кобила на Джес нямаше кания за оръжие.

Но червеникавокафявият скопец, който беше на Нейтън, имаше: къса кожена тръба с месингови катарамии. В канията имаше пушка помпа, по чийто приклад личеше голямо количество засъхнала кръв. Коса също. Част от космите бяха дълги и сиви, което отговаряше на твърдението, че Алекс е фраснала Джес достатъчно силно, за да разбие лицето ѝ. Само че там личеше и лепкав сноп по-къса наситеночерна коса.

Косата на Крис беше черна. Освен това той имаше рана на главата си.

„Но Джон каза, че Нощ го е ритнал.“ Тя плъзна поглед към копитата на Нощ. Чисти като сълза. Разбира се, снегът може да е отмил кръвта и косата. Но нямаше обяснение за пушката, а нали беше намерила онзи патрон. Оръжието на Джес ли беше? Да, имаше такава вероятност и в такъв случай историята за злополуката с Крис, която Нейтън и стражарите разправяха, бе лъжа. Но защо им беше да лъжат?

— Имам отговор — обяви Грег. Маслиновозеленото уоки-токи беше правоъгълно и обемисто, с тънка гъвкава антена. Навирил глава, Грег се заслуша за момент в поредицата потраквания и накрая зяпна от изумление: — *По дяволите.*

— Какво? — В този миг една врата се затръшна и тя забеляза Нейтън и Джон, които изтрополиха бързо по стълбите и хукнаха презглава към конете. Джон също бе извадил радиостанцията си. Стомахът ѝ се сви от ужас. — Какво има, Грег?

— Питър. — Лицето на Грег беше бяло като платно. — Става дума за *Питър.*

— И сега какво? Това беше *пълен* провал — каза Тайлър, докато конят му вървеше със ситни крачки по заледената бразда в снега.

Детето твърдеше, че е на четиринайсет, но Питър подозираше, че лъже. Но момчето проявяваше издръжливост и това беше щастлива случайност. Болшинството от хората на Питър бяха грохнали старчоци, които умееха да ловуват и познаваха оръжията си, но това беше всичко. Само двамина от тях, Ланг и Уелър, които се бяха добрали до Рул една седмица, след като светът рухна, имаха боен опит. Още една щастлива случайност. И двамата мъже бяха прошарени ветерани от Виетнам, служили в една и съща част. Научил това, Питър веднага им даде убежище. Ланг беше от Уисконсин, а Уелър, който беше родом от Мичиган, навремето бе работил в старата желязна мина южно от Рул. Разбира се, мината бе работила много преди Питър да се роди, и освен това Уелър беше на възрастта на дядо му, с други думи, стар като света. Въпреки това Ланг и Уелър бяха свестни мъже, които не само познаваха оръжията, но и разбираха от военна тактика. В такива времена хора като тях струваха повече от злато.

Старата Йегърова мина беше също толкова древна — затворена от десетилетия и с отрязан достъп, за да държи любопитните настрана. И, разбира се, това я превръщаше в истински магнит за децата. Малко след като стана заместник-шериф, Питър най-сетне обяви мината за коварен смъртоносен капан, каквато всъщност беше. Но когато самият той беше дете, мината го привличаше неудържимо — за него тя беше един фантастичен, забранен лабиринт от рушащи се криволичещи галерии, мрачни и тайнствени като римска катакомба. Всъщност можеше да *умре* при срутването на някоя галерия; само една погрешна стъпка и можеше да пропадне в скрита аварийна шахта или взривен отвор и да се разбие на скалите отдолу като пълен с кръв балон или, което беше по-лошо, да си счупи крака и да умре от бавна и мъчителна смърт; а при определени обстоятелства галерията можеше да се наводни само за няколко минути — по-бързо, отколкото би могло да тича едно дете; освен това човек би могъл да изгуби съзнание при

проникването на блатни газове и да се задуши, без изобщо да разбере какво го е сполетяло. Всички тези опасности правеха преживяването още по-вълнуващо. Питър бе прекарал много време там заедно с приятели, а после и с приятелки, с които изследваше галериите, купонясваше, пушеше и пиеше. Правеше секс. Имаше най-различни интересни неща, които човек би могъл да прави в тъмното. Всяко дете в околността знаеше за мината, което, замисли се той сега, обясняваше страшно много неща.

— Не, справихме се добре — рече на Тайлър, но всъщност беше разтревожен. „Добре“ в случая означаваше „недостатъчно да държим хората в подчинение“.

От четири фургона бяха натоварили само два. Единият се олюляваше под тежестта на стотина килограма наплискано с бензин сено — вероятно чиста загуба, но все пак Питър таеше надежди, че ще успеят да спасят нещичко от вътрешността на всяка бала — и четири блеещи овце. Другият фургон беше задръстен с богат асортимент бутилки с пропан, две-три сигнални ракети, консервирани зеленчуци, пакети брашно и зрял фасул, бутилки с олио. Спасили бяха и известно количество долнопробни остатъци от едно спретнато поселище на хмонги^[1] в покрайнините на Клам Лейк, щата Уисконсин: консерви и буркани, на чиито етикети бяха изписани имената на такива противни неща, които дори не знаеше, че минават за храна.

Проблемът беше в това, че се нуждаеше от съдействието на останалите колонии. Рул беше едно на ръка. Но ако не успееше да достави провизии на тези изолирани общности, твърде малки по размер, за да образуват истински селища, но достатъчно многобройни, за да им носят полза, в такъв случай те нямаше да изпълнят своя дял от уговорката. И тогава какво? Лоши последствия за всички.

— Може би си прав. — Тайлър се поколеба и додаде: — Знаеш ли, онази старица просто не ми излиза от ума. Постоянно сънувам огъня и животните, сънувам как пицят и тогава тя... тогава тя взема пистолета и...

— Никой не я е карал да ухапва дулото на пистолета.

— Но ние убихме мъжа ѝ.

— Стига. — Ядосан, Питър дръпна юздите прекалено силно. Утопия изпръхтя учудено, след което се подхлъзна, стъпвайки на лед. Пътеката на мъртвеца бе стръмна като писта за ски скокове, но беше

също и пряка скоростна десеткилометрова отсечка, водеща право към Рул. Ако имаше право на избор, за нищо на света не би минал отгук. И все пак не без основания вярваше, че Променените вече са се изпокрили в леговищата си за през деня, пък и изобщо не му се нравеше видът на това оловносиво небе и мирисът на синкава стомана. Бурята, която ги пъдеше и сподиряше, откакто бяха напуснали Уисконсин, със сигурност щеше да се разрази. — Старецът стреля пръв, така че не ни остави друг избор. Не говорим за висша математика.

— Но ние им взехме почти всичко — възрази Тайлър.

— Кой казва, че животът е справедлив? — отвърна Питър. На кръста му беше затъкнат прикладът на един „Пустинен орел“^[2]. Измъкнал го беше от един тип, когото намериха проснат на стъпалата на кемпер на фирмата „Уинибейго“. Всъщност Питър можеше само да предполага, че тялото е принадлежало на мъж. Обезглавено, без един крак и с липсваща лява ръка, останали бяха само сухожилия и кожа, провиснала като надиплената кора на бреза. Оръжието обаче си го биваше, създадено да троши кости, ако съдеше по дупките на изходните рани в телата на двете деца, проснати наблизко. Децата бяха непокътнати; мършоядите не докосваха телата на Променените. В крайна сметка Питър прибра орела и няколко калъпа амуниции, които намери скрити в караваната. — Трябва да избираме: или ние, или те. Съжалявам за старицата и за хората, които е трябвало да застрелям, но разбери, че нося отговорност. Взимам от тях, за да нахраня теб.

Което не беше самата истина. Не всички задигнати провизии отиваха в Рул, но само Питър знаеше причината за това. Уравнението беше измамно просто: доставките бяха равни на оказаното съдействие. И все пак оцеляването им зависеше от сложните и деликатни правила на висшата математика. Пет пари не даваше по какъв начин изолираните колонии на север и на запад от Рул решаваха кой е на ред сега; това си беше тяхна работа. За него беше все едно дали ще играят на лотария, или ще броят на „онче-бонче“. Докато имаше кой да изтегли късата клечка и да бъде натирен да срещне... ами същата участ, която грозеше всеки отлъчен от Рул и изпратен в Зоната. Разбира се, за никого не беше тайна, че навън дебнат Променените. Повечето от тях изобщо не разбираха защо са останали.

По негово собствено мнение договорката, която бе сключил с изолираните колонии, отговаряше на израза „едната ръка мие другата“. Питър не беше лош човек, но сделката беше сделка и за него бе немислимо да прави изключения. Само да открехнеш лекичко вратата и да позволиш на някой да наруши правилата, и скоро всички ще научат. А срине ли се цялата система, това ще означава сигурен край за Рул.

— Знам, че е трудно — рече той на Тайлър. — Но никой не е казал, че краят на света ще бъде лек. Няма на кого да разчитаме, освен на себе си.

— Сигурно си прав. — Тайлър помълча за кратко, след което смени темата: — Вярваш ли на онези истории? Че военните набирали купища ловци, които да хванат Променените?

— Не знам в какво да вярвам — отвърна Питър, но това също беше лъжа. Във всеки слух имаше зрънце истина. Това, че военните играеха главната роля, не беше кой знае каква изненада. Дори само една трета от слуховете да излезеха истина, Рул щеше да се окаже изключително уязвим. С всички тези шейсет и няколко странни деца селото разполагаше с прекалено много Поцадени, съсредоточени на твърде малка площ. Вярно, че Зоната ги пазеше, но ако военните наистина бяха замесени, те притежаваха тежко въоръжение, с което можеха да изравнят Рул с лицето на земята. Може би беше дошло време да разтурят селището и да намерят сигурни убежища за помалките деца, в случай че...

Под себе си той усети как Утопия се подхлъзва и затрополява в забързан несигурен ход. В същия миг Тайлър нададе писък и полетя напред, ала единият му крак остана заклещен в стремето, докато конят му се строполяваше на леда. Питър се наведе, опитвайки се да го хване, но тогава копитата на Утопия поддадоха, сякаш подкосени. Кобилата падна много тежко — с такава сила, че Питър долови ясно пропукването, сякаш от прекършен клон на дърво.

Утопия изцвили високо и мъчително.

А Питър полетя във въздуха.

---

[1] Азиатска етническа група от планинските райони на Китай, Виетнам, Лаос и Тайланд. — Б.пр. ↑

[2] Desert Eagle — израелски полуавтоматичен пистолет. — Б.пр.

↑

Питър нямаше време да мисли, още по-малко да реагира. Побелялата земя се втурна към него, той се стовари тежко върху леда и за част от секундата пред очите му притъмня като неочаквано прекъснат разговор по мобилен телефон. Настъпи затишие като внезапна пролука във времето, след което съзнанието му взе да изплува, усещането в ръцете и краката му започна да се завръща на тласъци и усилващи се конвулсии, сякаш по кожата му пълзеше нещо с шипове и нокти. Някой крещеше името му, ала Питър не можеше да отвърне. Всеки дъх беше мъчителен за него. Конят му цвилеше все така болезнено и, божичко, звуците, излизащи от устата на Утопия, се забиваха като нокти в черепа му.

— Утопия — изхъхри той и името на кобилата прозвуча като хрип. Къде беше тя? Превъртайки се на лявата си ръка, той изви шия, за да погледне нагоре по хълма, и тогава сърцето се преобърна в гърдите му.

Цвилейки от ужас и болка, Утопия лежеше просната по гръб, като се гърчеше и размахваше трите си здрави копита във въздуха. Ала десният преден крак на коня... „Ох, скъпа.“ В гърдите му се надигна вълна на мъка и състрадание. Това, което видя, беше пълна развалина: натрошена до неузнаваемост окървавена кост. Кръв бликаше от разкъсаната артерия и образуваше гъсти струи, стичащи се на вади и оцветяващи пътя в ярко рубиненочервено. Утопия издъхваше. Бедното животно дори не разбра какво...

От лявата му страна, на границата на периферното му зрение, от снега бликна мъничък бял гейзер. Объркан, той си помисли: „Някакво животно?“. Миг по-късно долови едно-единствено отчетливо *трак*, последвано от свистящо ФШШШШТ.

Питър разбра незабавно какво става, тъй като звукът беше бавен в сравнение с високата скорост на куршума.

— Питър! — Гласът беше на Уелър и идваше от хълма някъде зад него. — Стрелци! Ставай, *ставай!*

Питър се завъртя с разкъсвано от болка тяло и запъна ръце и крака в снега. „Тайлър... Тайлър беше хвърлен; но къде е сега, къде е детето?“ Питър хвърли трескав поглед през рамо и зърна коня на момчето на около осемнайсет метра по-нататък. Един-единствен поглед беше достатъчен. Животното беше напълно неподвижно и съвсем мъртво, с шия, извита под такъв ъгъл, че опулените очи на коня се вираха нагоре към хълма и право в него. От Тайлър нямаше и следа.

Снегът от дясната му страна избухна. Посипаха се ледени късчета, остри като счупено стъкло, и заципаха бузите му. Отекнаха още няколко спорадични потраквания, последвани от тихото свистене на прелитащите наблизко куршуми. Снегът изригна отново, след което се чу *трак* и *фишишит*. Той забеляза ъгъла, под който куршумът се заби в снега, и веднага се ориентира за местоположението на стрелците.

„Горе, вляво, стрелят с насочени надолу дула. Но защо съм още жив? Би трябвало да съм мъртъв.“

— Питър! — извика отново Уелър, който се намираше до третия фургон и някак успяваше да остане неподвижен върху пристъпващия нервно пъстър кон.

От конете се изсипаха мъже, озовавайки се сред неспокойната глъчка от лаещи кучета и отсеченото трополене на конски копита. — Питър, идвам да...

— Стой, не се приближавай! — Питър описа нетърпелив жест с ръка. — Те са отляво, горе на хълма! Всички да се прикрият зад фургоните!

Трак! И тогава, почти мигновено, един от конете, теглещи първия и най-близък фургон, издаде звук, напомнящ женски писък. Миг покъсно животното се отпусна мъртво, преди дори да се е строполило на леда. Тежестта на поваленото животно повлече другия кон, който полетя напред, докато коларят трескаво се опитваше да го удържи.

Именно в този миг Питър забеляза бодливата тел, опъната напреко на пътя на точно изчислена височина.

„Засада. Но как са разбрали? Нали реших да минем оттук едва преди пет часа, когато изпратих вестоносеца Ланг напред.“

Надавайки силен рев, конят се опита да отстъпи назад, въпреки че бодливата тел бе разкъсала плътта му. Още едно *трак*. Коларят

разпери ръце в комичен жест на изненада и рухна на земята, но тогава конят най-сетне се паникьоса и заотстъпва назад, удряйки с копита, които разцепиха черепа на мъжа като пъпеш. Отекна поредица от силни пропуквания, сякаш от трошачи се кости, и тогава тегличът се разпадна. Веднага след това фургонът загромоли по леда сред дъжд от искри — право към него се носеха четиристотин и петдесет килограма ревящ метал и скърцаща дървесина.

Питър отскочи наляво. В тила си усети налягане и силата на струята въздух, когато фургонът профуча покрай него. Рухвайки на пътя, той преви гръб над образуванията в леда коловози. „Трябва да се махна, да се махна, да се махна, хайде, ставай!“ Той забърза нагоре по Пътеката на мъртвеца, както си беше на ръце и колене, а ботушите му се пързалиха върху леда и кръвта на конете.

Утопия беше още жива, ала вече не пореше въздуха с копита. Окото ѝ, което се виждаше от тази страна, се завъртя, следвайки всяко негово движение. Приближавайки се към нея, той усети сладникавия мирис на коня, примесен с металическия дъх на кръвта ѝ. Кракът ѝ беше раздробен, а кожата висеше на ивици там, където костта беше пробила навън. Щом той се прислони в закътаната пролука, образувана от стомаха ѝ, конят простена и се опита да се претърколи на крака.

— Кротко. — Той извади орела и опря дулото в ухото на коня. — Съжалявам, скъпа — додаде той и натисна спусъка.

— Питър?

— Добре съм! — Примигайки, за да пропъди сълзите и финия дъжд от кръвта на Утопия, Питър изви поглед към хората си. Оцелелите фургони бяха събрани в груб полукръг и засега мъжете разполагаха със сигурно прикритие. Питър преброи още пет повалени коня и поне толкова мъже. Наоколо кънтеше гърленият лай на гърмящи пушки, докато хората му даваха отпор, но Питър знаеше, че врагът ги превъзхожда по численост и по въоръжение. Сякаш в подкрепа на убеждението си, той видя как главата на сиво-бежовия помияр, свил се под един от фургоните, внезапно избухва. Онова, което остана от него, рухна на земята с конвулсивно треперещи крайници и кървав фонтан, извиращ от прясната рана на врата му.

Питър усети прилив на ярост. Да стрелят по хората и дори по конете, беше едно на ръка, но убийството на това нещастно псе беше

чиста подигравка. Все едно да покажеш на някого среден пръст. Също като онази побъркана жена, която подпали хамбара си и после...

„Всъщност... — Мислите му придобиха ледена яснота. — Та тя напои сеното с...“

— М-мамо? — Питър долови уплашен млад глас. — *Таатко?*

„По дяволите.“

— Тайлър? — Не смееше да повдигне глава. — Тайлър, не мърдай оттам! Стой...

— Мамо. — Гласът на Тайлър звучеше слаб и немощен. — Мамо.

Питър затвори очи за миг и се замисли. Най-разумно от негова страна беше да остави момчето. По гласа му личеше, че момчето е ранено доста зле и може би никой не можеше да му помогне. Така че, отивайки при него, нямаше да постигне абсолютно нищо. Най-много да го заловяха или направо да го убиеха. А и всеки командир губеше хора. Понякога животът беше гаден.

Проблемът обаче беше в това, че досега никой не го бе обвинявал в прекалено благоразумие.

Питър се изстреля от ниска позиция и се понесе с все сили надолу по хълма. Дори не си даваше труд да се движи на зигзаг. Пътят и така беше прекалено несигурен и хлъзгав от кръвта на Утопия. Да си счупи врата, беше също толкова вероятно, колкото да получи куршум. На фона на бумтящото си сърце той долови виковете на хората си, докато край него свистяха куршуми като побеснели стършели. Нещо го перна по гърба, ала с всеки изминал миг Питър скъсяваше разстоянието до коня на Тайлър — тринайсет метра, девет, четири...

Задницата на коня потръпна във внезапна конвулсия. За част от секундата си помисли, че конят е още жив, но после осъзна, че стрелците го държат на мушка в очакване на следващия му ход. „Трябва да скоча.“ На три метра от коня той запъна левия си крак в земята, завъртя се и свърна надясно, тогава усети, че нещо го блъсна отляво с все сила, също като онази дойна крава, противното добиче, което така и не се научи да отбягва като дете. Той залитна и се хвърли ниско и непохватно напред. Главата и гърдите му преминаха над тялото на коня, ала тогава въздухът му свърши и той се строполи, оставайки наполовина извън прикритието, което предлагаше туловището на животното.

В този миг откри Тайлър.
Или по-скоро онова, което беше останало от него.

Конят на Тайлър лежеше строполен под странен ъгъл. Съдейки по кръвта, плиснала по муцуната на животното, то се бе сринало на леда, поемайки удара с глава и издъхвайки с прекършен врат. За нещастие, Тайлър не бе успял да освободи крака си от стремето. Затова, когато конят бе рухнал на земята, тялото на момчето се бе оказало приклещено от кръста надолу под почти половин тон мъртво месо.

„Боже мили...“ Стъписан, Питър плъзна поглед от извивката на ребрата му до образувалото се рязко хлътване, където тазът на момчето изтъняваше до плътността на блокче за приложения и после се губеше в огромна яркочервена локва кръв. На пътя през разпорения корем на момчето се беше изсипал вдигащ пара миш-маш от черва и омазани с кръв вътрешности. Тежестта на коня се бе оказала толкова непоносима, а тялото на момчето — толкова крехко, че каквото не беше сплескано, просто се беше пръснало.

Кръвта в жилите на Питър изстина. Вдигащите пара черва на момчето помръдваха леко, събрани накуп като тлъсти влажни червеи, тъй като още имаха връзка с тялото, което не бе готово да се предаде. Също като потръпващите в конвулсии крака на обезглавеното куче. Като предсмъртния бяг на Утопия. Вътрешностите на Тайлър излъчваха противната миризма, отблъскваща и тежка, на изкормен елен.

— Т-тааатко? — Червена като лава прясна кръв шурна от устата на Тайлър. С очите му също ставаше нещо. Лявото беше фиксирано върху Питър, но дясното блуждаеше встрани в търсене на цел, която никога нямаше да открие.

— Тук с-съм — отвърна Питър и осъзна, че зъбите му тракаха. Изведнъж му стана много студено. Движеше десния си крак, ала с левия нещо не беше наред. Отказваше да помръдне, сякаш не беше част от него, докато самият той все още лежеше проснат върху туловището на коня, полуизложен на показ. Той се залови за гръбнака на коня, опитвайки се да се изтегли напред. Болка скова лявата част на

тялото му. Когато помръдна, нещо изджвака. Усещаше парката си прогизнала. Прокара лявата си ръка отстрани на тялото. Силна струя течност заудря дланта му на равни тласъци като вода, извираща от фонтан, и щом отдръпна ръката си, видя, че е мокра.

„Ранен съм. — Усети нов пристъп на болка, по-силен отпреди. — Сигурно е артерията...”

Въздухът отново оживя от същите онези стършели и тогава някой се преметна над коня на момчето и се стовари до него.

— Питър? — чу да казва глас до него и усети как нечии ръце го сграбчват за раменете и го издърпват.

Болката беше непоносима и Питър изкрещя.

— О, *господи* — възкликна Уелър, изглежда, успял най-сетне да разгледа по-добре Тайлър, защото гласът му стана дрезгаво хриплив. — *По дяволите.*

— У-Уелър. — Питър трепереше толкова силно, че прехапа езика си. Колко време му оставаше? Две минути? Или три? — С-слушай...

— Не. — Като отметна подгизналата парка настрани, Уелър заби коляно в гърба на Питър, без да обръща внимание на изпълнения му с агония писък.

Питър усети продължителна режеща болка и тогава Уелър затисна хълбока му със свито на топка парче сукно. Тялото му се разтърси от избухналата агония, която изтръгна от гърдите му сподавен писък, но Уелър само го обърна да легне по гръб и го пристегна с нещо през корема, докато куршумите свистяха покрай тях.

— Това е коланът ми — изсумтя Уелър. — Дявол да те вземе, Питър, да не си посмял да умреш, не точно сега, когато сме толкова...

— Не, *слушай*. — Езикът му беше надебелял и думите излизаха трудно от устата му като използвана дъвка, залепнала за грайфера на ботуш. Но той трябваше да му каже нещо важно; Уелър трябваше да *научи*. — С-сух...

— Да, вече си сух. А сега млъкни и ме остави да...

— Не. — Питър поклати немощно глава. Като се грижеше за него, Уелър губеше ценно време, с каквото хората му не разполагаха. — С-с-суха трева... о-огън...

— Огън ли? Божичко, за *сеното* ли говориш? — възкликна Уелър и Питър долови мига, в който прозрението изщрака в главата на

мъжа. — Ами, да. С толкова много бензин не може да няма пушек, а и вятърът е зад гърба ни. Ако се скрием зад някой фургон...

„Да, да!“ — Питър кимна с едва доловимо движение.

— В-върви. По-побързай. Радио Р-рул, п-помощ.

— Казваш, да се омитаме оттук? Питър, дори да успеем да си пробием път, ще минат часове, преди някой да ни се притече на помощ.

— *Трябва да го направиш. Измъкни хората оттук.* — За един безкраен миг набразденото от бръчки лице на Уелър остана безизразно и Питър реши, че старецът не го е разбрал. — Ос-стави м-ме. С-спаси *тях.*

— Това заповед ли е? — попита грубо Уелър. — Осъзнаваш, че ми казваш да те зарежа тук, нали?

— Д-да — заекна Питър. — В-в-върви.

— Добре — каза Уелър и тогава стори нещо странно. Обгърна главата на Питър с ръце, наведе се и го целуна по челото. — Когато настъпи моментът — измърмори той, — спомни си за моята Манди. Спомни си, че аз сторих това.

Миг по-късно Уелър вече го нямаше.

„Какво? — Питър направи усилие да се фокусира върху думите му, но това беше като да разкъсваш паяжини с една ръка. — Манди? Или... Мани? Кое от двете? Какво искаше да каже...?“ Но мислите му се разбягаха, тъй като болката бликна отново и точно по средата на гърдите му разцъфна кървавочервена роза. Отекна нова стрелба, която Питър долови съвсем приглушено: нищо повече от далечен пукот като бомбичките с гърмящо сребро, с които се замеряха, за да изпитат един другиго. Важното беше, че Уелър най-сетне тръгна, защото хората му нямаха време за губене. Ставаше му все по-трудно да диша заради смъртоносната хватка, стегнала се около дробовете му. Може би не си струваше усилието.

— Тааатко — прозвуча като едва доловим стон. — Тааатко.

— Всичко е наред, Т-Тай. — Питър се опита да хване ръката на момчето. Не беше сигурен дали пръстите му изобщо функционират. Вече се тресеше неконтролируемо, при все това не усещаше ръцете си. Пръстите му се свиха около нещо, ала в тях бе останал толкова живот и топлина, колкото и у един камък. — Тук с-съм.

Тайлър не му отвърна. И все пак не усети ли лекичко стискане? Не беше сигурен. И тогава — но кога беше това? — Питър чу едно буф, последвано от силен гръм. Експлозия? Може би. Умората му пречеше да повдигне глава. Да можеше всичко това да свърши.

Възприятията му взеха да се притъпяват. Светлината избледняваше, сякаш се отцеждаше от утрото като кръвта от вените му. „Аз съм виновен.“ Гъста стелеца се мъгла премрежи погледа му. Или пък бяха буреносни облаци, сигурно бурята най-сетне ги застигаше. „Тайлър е още дете. Не е редно... не... Крис... трябва да научи... трябва да му обясня... да му разкаже за... за...“ Мисълта му се изплъзна. Да разкаже на Крис... какво? Не си спомняше. Разпокъсаните му мисли се разпадаха, съзнанието му нишка по нишка се разплиташе и тогава пред очите му избухна мрак и затули светлината. Небето се беше прокъсало. През пролуките плисна космос, но той беше възчерен — без нито една звезда — и Питър взе да пропада, потъваше бързо в несвяст, потъваше ли, потъваше в едно черно и безмълвно забвение.

След това.

По-късно.

Но колко по-късно? Не знаеше. За него времето вече нямаше значение.

Сега само се носеше, не потъваше. Тялото му беше въздушно като сапунен мехур, а мислите му — не по-реални от ефирна мъгла.

„Умирам... издигам се... ангели... но къде...“

Внезапна болка, силна и ослепителна, разкъса мрака и той простена.

— Ей — обади се някой. — Този тук е жив.

Когато я изправиха насила на крака, Алекс не можеше да повярва, че е още жива. Плътна мъгла на нереалност обгръщаше съзнанието ѝ, притъпявайки дори настойчивото пулсиране на болката в нараненото ѝ рамо.

Брат. Крис имаше брат. Никога не беше споменавал за това, а още по-малко за съществуването на свой близък, но този факт беше извън всякакво съмнение. Същото лице и тази сенчеста миризма, носеща се над вонята на прегазено животно, която до болка ѝ напомняше за Крис. Единствената разлика беше зарасналият белег, който се спускаше по шията на Вълка. Не бе изключено да има и други белези. Навярно бе претърпял доста тежка злополука. Може би грешеше за опита за самоубийство, но нещо ѝ подсказваше, че е права. Ала едно беше сигурно — тези момчета, Крис и Вълка, бяха братя. Дори нещо повече: двамата бяха еднояйчни *близнаци*.

А това означаваше, че ако предположението ѝ беше правилно и Крис *наистина* беше внук на Джес — и на Йегър, — същото важеше и за Вълка. Ами Джес и Йегър били ли са *женени*? Хрумна ѝ, че не знаеше нищо за миналото на Джес, не знаеше дори фамилието ѝ име. От самата нея знаеше само, че е била свидетел на смъртта на дъщерите си. А *Крис* бе споменал, че майка му ги напуснала, когато бил още бебе. Така че той изобщо не я познаваше.

Ами ако майката на Крис — една от дъщерите на Джес — се е върнала в Рул заедно с Вълка? Разбира се, тогава момчето не е било Вълк; имал е друго име и приятели също, имал е *живот*.

„Но защо?“ Скована от ужас и объркване, тя гледаше втренчено Вълка, който се приближаваше към нея със снегоходките ѝ в една ръка и с приготвената от Джес раница в другата. Отметнал вълчата кожа, той носеше свирепата животинска маска като качулка на гърба си. „Защо само теб, но не и Крис?“ Нищо не успяваше да разбере от миризмата му, която оставаше все така неразгадаема като изражението му. В това отношение Крис много приличаше на него: потаен и прикрит, майстор в поставянето на бариери и в издигането на стени.

Но щом я допусна до себе си и стана по-открит, Алекс установи, че у него има някаква топлина. Единственото желание на Крис беше да се грижи за нея и да я пази и ето къде ги бе довело то.

Напълно скована, тя можеше само да наблюдава как Вълка се отпуска на едно коляно, хваща левия ѝ крак, обут в ботуш, и го поставя в една от снегоходките, след което внимателно закопчава катарамата с чувство, наподобяващо грижовност, сякаш обува дете. После повтори същото с десния ѝ крак. Щом приключи, той се изправи и я хвана за непострадалата ръка. Вълка я подръпна и тя го последва с блъскащо в гърдите сърце и натежали като дървени трупчета крака. Нима имаше друг избор? Каквото и да бяха намислили Вълка и останалите, то нямаше да се случи тук. Ако намерението му беше да остави главата ѝ на пирамидата, момчето щеше да пререже гърлото ѝ, а не да отсече тънка лентичка от бицепса ѝ като парче леберкез.

Така че тя го последва: извън кръга, покрай одраните вълци — празните очни ябълки на всички онези черепи се визираха подире ѝ чак във вечността — и далече от Рул. Далече от Джес и Нейтън, от другите момичета, от Кинкейд. Далече от Крис и на път за неясното бъдеще, което я очакваше.

И което, помисли си тя, можеше да бъде съвсем кратко.

* * *

След около половин час мозъкът ѝ отново зацепи, отърсвайки се от първоначалния шок. В главата ѝ туптеше болка като монотонните и ритмични удари на басов барабан. Рамото ѝ пулсираше в унисон с ритъма на сърцето и ужасно я болеше. Усещаше болката в откритата рана, изложена на вятъра и студа — след като Вълка така грижливо бе изрязал парче от покриващата я парка и риза — като забиващи се нокти в оголената плът. Задушливата миризма на мокра ръжда от съсирващата се кръв, която все още се процеждаше на тънка струйка по ръката ѝ и се стичаше в съсипания ръкав на парката, не ѝ даваше мира. Китката ѝ също беше мокра, а ръкавицата вече лепнеше. Никакви стероиди, както би казал Кинкейд, костта също не прозираше, което, общо взето, беше добре, но мисълта, че нямаше да умре от загуба на кръв, в този момент представляваше слаба утеха.

И все пак, ако оцелееше през следващите няколко часа, щеше да се наложи да измисли начин да се погрижи за ръката си. Тя хвърли бърз кос поглед към раницата си, която висеше на дясното рамо на Вълка. Дали Джес беше добавила и комплект за първа помощ? Не си спомняше. Но това, че Вълка изобщо бе взел раницата, не беше ли добър знак? Тази мисъл не ѝ даваше мира и тя я прехвърляше и анализираше отново и отново. Може би Променените планираха да я държат жива още известно време. Все пак едва ли разполагаха с енергийни блокчета и сушени ядки, а един пленник щеше да има нужда от храна.

Най-важното сега беше да следи откъде минават и накъде може да я водят и евентуално да измисли план за бягство. Да, но къде щеше да отиде? Не и обратно в Рул. Спомни си свирката, която имаше от баща си и която бе намерила скрита в подплатата на якето на онова момче. Крис се бе натъкнал на него далеч на север, в околностите на Орен. Ето къде трябваше да отиде. Подозираше, че Крис би могъл да се върне там.

„Това ли искам обаче?“ Споменът за Крис — как лежи в безсъзнание по очи в снега — прониза като стрела гърдите ѝ. Вината беше нейна. Крис се бе опитал да я спаси. Искаше само тя да е в безопасност. А Алекс съжаляваше, че не може да го предупреди за Джес и Нейтън и за техния налудничав заговор. Ами това момче, което е негов брат — какво, по дяволите, ставаше тук?

„О, Крис, бъди внимателен. В Рул има много повече сенки и тайни, отколкото пред...“

Лявата ѝ снегоходка се подхлъзна на парче лед. Внезапно изгубила равновесие, тя нададе тих стон на изненада. Левият ѝ крак отскочи във въздуха, но тогава Вълка стисна ръката ѝ още по-здраво и ѝ попречи да падне.

— Бла... — думата се изтръгна от гърдите ѝ някак автоматично, като естествена реакция. Но тя остави вятърът да я отнесе със себе си. „Той не ти е приятел.“ Испитваше смущение, когато гледаше Вълка.

Но после се замисли за факта, че се бе подхлъзнала, и присвила вежди, сведе поглед към пътеката. Личеше, че се използва редовно, защото снегът беше отъпкан и гладък. В това нямаше нищо странно, помисли си тя; все пак Променените бяха дошли отнякъде. Това беше ритуално място, където убиваха жертвите си. Но кога беше последната

силна буря? Да, преди малко повече от седмица беше паднал сняг, спомни си тя. И все пак пътеката беше толкова отъпкана, че тя усещаше как снегоходките ѝ се пързаят и хлъзгат.

„Нещо като ловна пътека. Което означава, че или те, или други Променени често минават оттук.“

Най-отпред виждаше Пъпчивия, който се превиваше под тежестта на Черната вдовица, която висеше праметната през раменете му и все още издаваше хъхреци звуци. Кръвта от разбития нос на момчето оставяше алена диря в снега.

Тогава Алекс се запита дали Променените не се движеха в кръг. Като се замислеше, в това имаше логика, но въпреки това оставаше проблемът с търсенето и предлагането, нали така? С напредването на зимата напливът от бегълци бе намалял — благословия в известен смисъл, защото Рул също изпитваше затруднения с осигуряването на храна и провизии. От малцината бежанци, които успяваха да се домогнат до селото, само шепа хора получаваха разрешение да останат. Повечето биваха отпратени.

Внезапно носът ѝ се изпълни с издигаща се на облак смесица от миризми. Право напред, помисли си тя. Хвърляйки таен кос поглед към Вълка, Алекс установи, че момчето изглежда равнодушно. Нещо студено, с дъх на въглени като пушек от стари дърва, а също и — тя видиша отново — един такъв шуплив и леко сладникав... Загнили плодове? По непонятна за нея причина мисълта ѝ направи скок, пренасяйки я обратно в хосписа на Рул и плътната миазма, която изпълваше помещенията, където смъртноболните пациенти чакаха да умрат. Миризмата тук беше подобна. Но това означаваше, че...

„О, боже. — Сърцето ѝ слезе чак в петите. Обземаше я наистина лошо предчувствие. — Но не е изключено да греша. Миризмата може да е отпреди.“

След още деветдесет метра навлязоха в малко сечище. От лявата ѝ страна се виждаше неправилен кръг от сиви камъни, характерни за по-примитивните места за къмпингуване. Така че, като съдеше по снежната покривка, от известно време в това огнище не бе пален огън въпреки миризмата на въглени. Малко по-нататък, от дясната ѝ страна и недалеч от линията на дърветата, имаше дървен заслон с три стени, затънали сред неравните преспи сняг. Там нямаше никого. Е, положението не беше нито лошо, нито непременно добро, тъй като

миризмата на гниеци плодове се бе засилила, а във въздуха се усещаше някакъв дъх на застояло и гранясало — като месо, започнало да се разваля. Тя напрегна поглед, изучавайки заслона, ала, като се оставеше настрана купчината празни маслиновозелени найлонови чували, там нямаше нищо. Освен това, като се замислеше, мястото беше прекалено малко, за да предостави удобен подслон на Променените.

Което повдигаше един интересен въпрос. Къде живееха Вълка и останалите? Като се изключеше *собствената* ѝ раница, която висеше на дясното рамо на Вълка, тези Променени не носеха нищо, освен оръжия и може би известно количество резервни патрони, натъпкани в парките им. В заслона не се виждаха никакви вещи. Огнището не бе използвано от месеци. А дрехите на Вълка и на другите Променени бяха силно износени, но не и мръсни. Така че те или изхвърляха мръсните дрехи, или просто ги почистваха. Едно обаче бе ясно: от Енергийния срыв насам тези Променени не са живели под открито небе, в снега, понасяйки всички несгоди на лошото време.

„Значи, това не е последната спирка. Изглежда, Рул се намира на пътя между точка А и точка Б.“ Ако се съдеше по спускането и хлътването на терена, сред дърветата се извиваше малка падина, която се простираше леко на северозапад. Двайсетина метра по-нататък погледът ѝ се спря на неясен сивкаво син символ, начертан в средната част на ствола на един як дъб. Маркировка. Явно оттук минаваше или бе минавала пътека. Заслонът и огнището потвърждаваха това предположение.

„Използват старите пътеки, за да обикалят наоколо, като може би обхождат в кръг местността. Освен това не може да не разполагат с място за подслон. Ето как бих постъпила аз, ако смятах да поостана. Щях да използвам две-три изоставени къщи като базови лагери. — Отново плъзна поглед към заслона. — Щях да складирам вътре муниции и провизии и после да се местя от една къща в друга, за да дам възможност на дивеча да се завърне, преди да...“

Една от преспите край заслона се раздвижи. Алекс премигна. За един кратък миг на лудост тя се сети за романа на Джек Лондон, който в седми клас бяха изучавали по английски език^[1], и си помисли: „Впрегатни кучета“. Бък и останалите кучета изкопаваха дупки в снега и по този начин прекарваха нощта. Смесицата от затоплени миризми

изригна във въздуха, плътна и натрапчива — и някак нередна. Освен това кучетата мразеха Променените.

Пред очите ѝ преспите сняг започнаха да се разпукват. Две свити в юмруци ръце пробиха снега, след което изникнаха нови юмруци и ръце, а после крака и глави...

Хора.

---

[1] Става въпрос за произведението на американския писател Джек Лондон „Дивото зове“ от 1903 година. — Б.ред. ↑

Три жени и двама мъже — всичките в напреднала възраст — се надигнаха от снега. Без огън обикновените снежни пещери^[1] бяха единствената им възможност за оцеляване. Алекс би постъпила по същия начин.

Пет чифта очи, разположени на пет лица, се взираха в нея, докато самата тя се взираше в тях. Не отрониха нито дума. Нито пък тя. Петимата излъчваха, тя подуши въздуха, какво точно? Не беше страх. Никой не може да живее в състояние на постоянна уплаха. Като оставим настрана мириса на гранясала плът и гниеци плодове, от тези възрастни хора се носеше дъх на студена овесена каша — нещо, което трудно можеше да се нарече миризма. *Апатия* — ето каква беше миризмата им. Напълно ги разбираше. След два-три курса химиотерапия, които, вместо да убият чудовището в теб, само те карат да изповръщаш червата си, да видим какво желание за живот ще ти остане. Накрая просто спира да ти пука.

Освен това прецени, че белезникавият мъж в средата беше сериозно болен. Болестта бе надвиснала над него като задушливото зловоние на някое застояло покрито с нечиста пяна блато. Дали не беше диабетик? Или просто умираше от глад? А може би и двете, като се имаше предвид отпуснатата плът и отчетливите очертания на костите, изпъващи кожата по лицата на останалите. Така че асоциацията, която бе направила с болничното крило на смъртноболните пациенти, не беше случайна. Такава миризма се излъчва от тяло, което само се изяжда отвътре, за да остане живо.

„Тук са поне от час, а може би и повече. Тогава защо не са избягали?“ Вълка я дръпна и тя полетя напред, докато Беретата нагази сред преплетените тела и започна да търси нещо в снега. Старците се дръпнаха назад, като се блъскаха и тълпяха накуп като подплашени зебри, приклепени в обръча на обградилите ги лъвове. „Никой не ги пази. Не може да е само защото са уплашени...“

Мисълта ѝ пресекна в мига, в който нещо ледено опари лявата ѝ китка. Тя погледна надолу и забеляза, че Беретата държеше въже,

станало на камък заради студа и дебело колкото палеца ѝ. Тя пое уплашено дъх. „Какво става, по дяволите?“ Алекс плъзна поглед по дължината на въжето и проследи примките, които образуваше около всеки един от старците. Щом се приближи, осъзна, че китките им бяха завързани. Глезените също. Остатъкът от въжето, което се извиваше между краката им, беше завързано за подпорните греди на стария лагерен заслон.

„Като животни с букай“. Ето защо не бяха избягали. Просто не можеха. Променените ги събираха на едно място и вардеха като добитък, докато не дойде време за клане...

— Не! — Ужасът премина през тялото ѝ като бръснещ вятър. Ако се оставеше да я завържат, нямаше да може да се бори; това щеше да бъде краят, все едно да се предаде на чудовището. Останала без дъх, тя започна да се противи и извива, изтръгвайки се от хватката на Вълка, и тогава взе да маха и да удря със здравата си ръка, като не спираше да крещи: — Не, не, *не*, няма да го направите!

В мига, в който я лъхна мирисът на неговата изненада, Беретата се раздвижи и тя заби юмрук в челюстта му. С приливната сила на подхранвания от адреналина страх, който бушуваше във вените ѝ, тя не усети нищо и долови въздействието като далечен безплътен пукот — досущ като удар, нанесен в шоу по телевизията: звуков ефект без истинска стойност. По-късно, докато изучаваше охлузените кокалчета на ръката си, помисли, че е истинско чудо, че не я е счупила. От удара Беретата се стовари по задник на земята, докато Алекс залитна, изгубила равновесие, от една страна, заради устрема на собствената си атака, от друга, заради снегоходките, които още бяха пристегнати на краката ѝ. С ъгълчето на окото си тя зърна Беязаната, която се хвърли към нея, и тогава Алекс нададе нов писък, опитвайки се да се изплъзне от хватката ѝ, ала твърдата предна част на лявата ѝ снегоходка се оказа заседнала в снега. Коляното ѝ се изметна и тя изкрещя отново, този път от болка. Сигурно щеше да падне, може би дори да си счупи крака, но тогава усети как някой — вероятно Беязаната — я сграбчва и стиска за врата.

„О, не, пусни ме, кучка такава.“ След нов взрив от болка Алекс успя да освободи заклещената снегоходка и тогава, запънала крак, тя се засили, изправяйки се в цял ръст, и замахна с юмрук към...

В последния миг тя осъзна, че човекът, който я бе хванал, не беше Белязаната.

С бързината на змия Вълка протегна ръка и я сграбчи за китката, спирайки юмрука ѝ насред удара.

„Моля те, господи. — Останала без дъх, Алекс се опита да се извърти докрай, ала Вълка я беше приклешил в желязна хватка. Тялото ѝ се разтресе като навита пружина под твърде голям натиск. — Дай ми сили. Помогни ми само още веднъж.“

— Не бива да се съпротивляваш — изрече с разтреперан глас една от стариците. Алекс нямаше представа коя от трите жени се бе обадила, но и не възнамеряваше да откъсва очи от Вълка, за да провери. — Така само ще ги ядосаш — додаде старицата.

— Мълчи, Руби — измърмори единият от мъжете. — Ако иска да сложи край на всичко това, то си е нейна работа.

Е, да, поне щеше да си отиде в бой, а не *унижена* и пречупена като тези възрастни хора. Достатъчно беше Вълка да отпусне хватката си само за миг, за да довърши тя започнатото. Вероятно той също си даваше сметка за това, въпреки че тъмните му очи бяха бездънни като дълбоки кладенци и неразгадаеми. Долавяше дъха му, примесен с бакърения привкус на полусмляно месо. Бяха останали следи от нейната кръв в устата му, по езика му...

Тогава тялото му помръдна. Промяната беше едва доловима — само в стойката на краката му и положението на раменете. Хватката, с която я държеше за тила, се затегна и тогава тя осъзна нещо: привличаше я към себе си.

„За да те ухапя за гърлото. — После забеляза как оголва зъби, а езикът му леко потръпва. Плътната воня на мъртво животно и зловонни вътрешности я блъсна в лицето. — За да пия хубава топла...“

Мисълта ѝ засече, щом друга една далеч по-позната миризма — миризмата на хладни сенки — се засили, обгръщайки я като мъгла... и накрая се прокрадна слабият, но отличителен аромат на сочни сладки ябълки.

Крис. Това беше уханието на Крис, само че значително по-изострено и плътно, тя усети как я обзема вълнение, как уханието достига чак до сърцето като самия Крис преди време. При други обстоятелства това щеше да бъде онзи шеметен момент на очакване, точно преди той да притисне устни към нейните и да...

Дълбоко в съзнанието ѝ нещо се огъна... и... поддаде.

„Не. О, боже, какво е това?“ Чувството беше почти неописуемо, някакво движение дълбоко в мозъка ѝ, сякаш част от него внезапно бе решила да се разтегли и усуче в търсене на по-добра гледна точка. Усещаше главата си едновременно замаяна и *натезжала*. Тогава си припомни мига, в който съзнанието на Вълка се бе плъзнало, настанявайки се вътре в нея; как тялото ѝ преминава в негова власт, как устните му докосват...

„Не, стига. — Какво ставаше с нея? Май губеше разсъдъка си. Сигурно беше това. Накрая се бе огънала и сега полудяваше, но кой би издържал на нейно място? — Помощ, няма ли кой да ми помогне?“ Но беше излишно да се надява на помощ. Тя беше съвсем сама. Каквото и да се случеше занапред, всичко зависеше от нея.

„Направи нещо. — Усещаше как изпада под въздействието на неговата възбуда. Съзнанието ѝ се замъгляваше. Губеше разсъдъка си; боже, наистина го губеше. — Спри го, направи нещо, *каквото и да е*, направи го сега.“

Тя го заплю в лицето.

Смаян, Вълка се дръпна назад. През очите му премина бегъл израз на изненада. След време Алекс щеше да си припомни този миг и да се запита за причината.

Ала вътре в черепа ѝ, дълбоко в мозъка, нещо се освободи. Долови рязко изпукване като щракване на ключалка и тогава хватката, приклезила разсъдъка ѝ, се отпусна. Тя изпусна дълга пресеклива въздишка на облекчение. В следващия миг би могла да намери смъртта си, но поне нямаше да се удави в съзнанието на Вълка, каквото и да означаваше това.

За един доста дълъг миг момчето вълк просто се взираше в нея. Тя си наложи да не извърта очи. Прикова поглед върху пенливата влага от слюнката си, която лъщеше на горната му устна като сопол.

И тогава въздухът внезапно изпращя, изпълнил се с онази остра, но очаквана миризма. Миг по-късно усети как Беретата и Белязаната се раздвижват, за да я обградят от двете страни и да хванат ръцете ѝ.

Оказа се права. Вълка току-що бе издал команда и това беше нещо любопитно. Значи, Променените все пак комуникираха помежду си, защото острата миризма преди малко е била сигнал. Дали нямаше и други миризми с допълнителни нюанси, всеки изразяващ нещо

различно — нюанси, които обонянието ѝ засега не различаваше? Може би. Ако останеше жива достатъчно дълго, би могла дори да опознае речника им, но каква полза би имала от това? Не беше сигурна дали въобще искаше да ги разбере.

Продължаваше да наблюдава Вълка, който вдигна ръка и изтри плюнката. През цялото това време момчето не откъсваше очи от нейните. Деляха ги само няколко сантиметра, бяха толкова близо един от друг, че когато той преглътна, Алекс забеляза как белегът на адамовата му ябълка се нагърчи и изви. Толкова близо, че Вълка трябваше само да се наведе и да впие зъби в нея.

Но не го направи.

Вместо това чудовището с лика на Крис се усмихна.

---

[1] Подслон, изграден от животни в дивата природа или от хора. Снежната пещера се изкопава в снега, често на стръмен склон, като входът трябва да се намира под основното помещение, за да се запази топлият въздух. Копае се първо нагоре, а после хоризонтално в снега. Обикновено дълбочина между 1,2 и 1,5 метра е достатъчна. — Б.ред. ↑

Крис разбра, че нещо не е наред, когато целият Съвет се събра, последван от стражарите. Нейтън стоеше отпуснат като кукла на конци. Уелър изглеждаше отнесен и с празен поглед. Останалите бяха просто сериозни. А когато дядо му, Йегър, нареди да затворят Джед, черната овчарка на Крис, в кухнята при другите кучета, момчето разбра, че случилото се трябва да е наистина лошо. Освен това дядо му пожела Кинкейд да остане заедно с момичетата и новата им възпитателка, страховита жена на име Хамърбах, която щеше да живее с тях, докато — или всъщност ако — Джес излезеше от комата. Крис беше против това. Колкото повече свидетели имаше, толкова по-сигурен щеше да се чувства, пък и това не беше процес. Или поне засега. Освен това искаше Лена да чуе какво ще разкаже той, в случай че разпитат и нея. Нямаше смисъл и двамата да си навличат неприятности.

Колкото до него, той се намираще в голяма беда. Защо обаче? Самият той не знаеше. Алекс я нямаше вече осем дни. Тези осем дни от живота му се бяха изпарили заедно с нея — *нуф*. Прекарал беше повече от седмица в дома на Джес и не помнеше почти нищо от това време.

Но не му даваше мира също и мисълта, че спомените му от двата дена преди това — когато още беше на път, далеч от Рул — бяха пълна каша. Единственото, което помнеше ясно, беше онзи последен безценен миг, в който конят на Алекс се вдигна на задните си крака, тя се обърна назад и погледите им се срещнаха. Но това беше всичко. Останалото се бе превърнало в огромно бяло петно.

— Не разбирам защо прекратихте търсенето. Не знаете със сигурност дали Питър е мъртъв — заяви Крис. Предпочиташе да стои прав. Да остане седнал, му се струваше прекалено жалко. При все това главата му се въртеше и се чувстваше изкормен като спаружена тиква, от която не е останало нищо, освен кората. — Не намерихте тяло. Той е някъде там.

— За бога, Крис, вече е събота — изграчи уморено Уелър. — Изминаха осем дни от засадата, без да открием нищо, нито следа, нито знак от Питър или от Тайлър, нито каквато и да е диря. Не мога да ти кажа дали ония копелета са поели на изток или на запад, на север или на юг, но знам едно: изключено е онова момче, Тайлър, да е живяло повече от пет минути след това. Колкото до Питър... направих всичко, каквото можах. Той е млад и силен. Не е изключено да е оцелял, но най-вероятно не е. Не че ми харесва, но вече приех факта, че си е отишъл.

— Не и аз — възрази Крис. — В това няма никаква логика. Ако аз бях обирджия, щях просто да съблека телата. Нямах да ги *взимам*.

— Може да не са били обирджии — отвърна просто Уелър.

— Какво имаш предвид? — попита Крис, след което ахна: — Променени ли? Не, това е невъзможно. Те не са толкова организирани.

— Само доколкото знаем — отвърна Уелър.

Тази мисъл никога не бе минавала през ума на Крис и той беше разтърсен.

„Но там е имало много тела. Спасителният отряд е пристигнал чак по обяд. Променените са разполагали с достатъчно време, за да се заредят с купища прясно месо. Тогава защо са взели само Питър и...“

— Един момент. — Крис извърна поглед към Уелър. — Питър и Тайлър бяха единствените Поцадени.

— Да, и ние това си помислихме. — Сляп с едното око, Стимке говореше рядко и само слушаше като дремец на слънце гуцер. Сега той наклони глава на една страна и когато левият му клепач потрепна, разкри късче белезникав ирис. — Ти какво мислиш, че означава това?

— Аз ли? — смръщи вежди Крис. — Нямам представа.

— Уелър спомена, че се носели слухове — обади се дядо му Йегър. Очите му, черни като току-що изкопани въглища, се присвиха. — Някакви приказки за ловци на глави.

— Точно така. Чухме, че военните набирали местни хора, които да предават Поцадени и да ловят Променени. Смяташ, че ловците са устроили засадата само за да хванат Питър и Тайлър?

— Теб също, стига да беше там. — Внушителен в черната си тога, Ърнст винаги звучеше и изглеждаше почти като Дарт Вейдър, само че без тежкото дишане. — Въпросът е как са разбрали стрелците

къде да устроят засадата? Как са разбрали къде да причакат вестоносеца Ланг?

Конят на Ланг беше открит на шестнайсет километра от Рул, от лявото му ухо излизаше подобна на червей замръзнала кръв, а голяма част от дясната страна на главата беше отнесена от куршум. Но от Ланг нямаше и следа.

— Не знам. Тъкмо по тази причина минаваме по различни пътища. — Крис погледна към Уелър. — Кажим им.

— Вече го направих. — Уелър сведе очи към пода. — Питър спомена, че точно преди да се разделите и ти да поемеш на север, сте обсъждали да се върнем по Пътеката на мъртвеца за четири, може би пет дни.

„Така ли?“

— Наистина не си спомням.

Тогава чу Кинкейд, застанал зад него, да се обажда за първи път:

— Това е нормално при сътресение на главата, Преподобни. Момчето ще има бели петна.

— Въпросът е, че Крис е знаел предварително — отбеляза Йегър.

— Предполагам, че е възможно да съм знаел — отвърна Крис. И тогава най-сетне загрея. — Един момент, да не смятате, че имам нещо общо е тази история? Но това е лудост. Никога не бих...

— Тогава защо си оставил хората си?

— Никога не съм *оставял*. Вече ви *казах*. Чухме да се носят слухове, че в околностите на Орен имало Пощаден.

— А, да. — От мястото си най-вдясно Борн се изкиска дрезгаво. — Ти и твоите прословути слухове. Как така Уелър не си спомня да е чувал подобна история?

Уелър се размърда неспокойно и хвърли към Крис огорчен извинителен поглед.

— Крис, аз...

— Не се тревожи. — Огънят се беше разгорял и в стаята беше задушно и горещо, ала Крис не смяташе, че това има нещо общо с внезапно избилата пот на горната му устна. Питър не зададе никакви въпроси и затова на Крис не му се наложи да пробутва лъжи. Но сега тези възрастни мъже настояваха за отговори, които той не можеше да си позволи да им даде. — Уелър не знаеше, защото не беше там — отвърна той на Борн. — Двамата с Питър проверявахме

селскостопанските постройки в една ферма и тогава научихме от един старец. — *Наистина* бяха посетили една ферма, ала тя беше отдавна изоставена.

— И ти тръгваш по следите на всеки слух, който чуеш.

— Разбира се. На какво друго можем да разчитаме? Слушай, ние крадем и убиваме, за да можеш ти да си седиш тук и да твърдиш, че ми нямаш доверие?

Кинкейд извиси предупредително глас:

— По-спокойно, Крис.

— Спокоен съм. — Приковал очи в Съвета, той местеше поглед от един съдия на друг. — Слушайте, вие не сте там, навън, за разлика от мен, от мен и от Питър, за разлика от хлапета като Тайлър и от някои мъже, които не са чак толкова древни, че да носят пелени и да се изпускат в леглата си.

— Крис — скастри го Кинкейд. — Недей...

— Благодаря, докторе, но аз ще се справя с това. — Мънистените птичи очи на Йегър не се помръднаха от лицето на Крис. — Мери си приказките, млади човече. Не дръзвай да ни предизвикваш.

— Не ви предизвиквам — отвърна Крис. Как му се искаше обаче. Дали беше заради сътресението, или заради загубата на Алекс и на Питър, но изведнъж му призля до смърт от тези старчоци. — Просто не разбирам накъде биете? За нищо на света не бих наранил Питър.

— Добре. — Дядо му се плъзна от стола си сред шумоленето на черната си тога. После протегна ръце с дланите нагоре и додаде: — Тогава трябва просто да отговориш на въпросите ни.

Крис се поколеба за част от секундата и изрече първата си лъжа:

— Дадено, няма какво да крия — отвърна той и постави ръце върху дланите на дядо си. Плътта на възрастния мъж беше изкуствена на допир като гладка пластмаса и космите по врата на Крис настръхнаха. — Какво искаш?

— За начало искам да седнеш — отвърна Йегър.

— Не. — Видя как лицето на стареца се сбърчи от изненада. Засега добре. Ако продължаваше да сварва дядо си неподготвен и да реагира непредсказуемо, тогава може би не всичко беше изгубено. „Каквото и да кажа сега, трябва да е истина.“ — Предпочитам да остана прав.

— Ясно. — Сякаш да затвърди авторитета си, Йегър вдигна поглед към стражаря, който стърчеше до Кинкейд. — Мисля, че е най-добре докторът и останалите да почакаат в кухнята.

— Не — отвърна отново Крис и хвърли бърз поглед през рамо. Пробяга с очи по бледото лице на Лена, ала момичето стоеше сковано като сфинкс. После се обърна отново към Съвета и рече: — Аз нямам от какво да се срамувам. А вие?

— Не става така, млади човече — присви устни като педантичен учител Приг. — Тук решенията вземаме ние, а не ти.

— Това не е процес. И какво ще направите? Ще ги застреляте или може би ще застреляте мен? Толкова ли се страхувате от това, което имам да кажа? — Когато Приг не отговори, Крис плъзна очи към Йегър. — Е, хайде, какво искаш да знаеш?

Изражението на дядо му беше същото като преди, а лицето му, сякаш излято от восък, беше безизразно като на манекен. Само очите му, които блестяха като погледа на лешояд, зърнал убито на пътя животното, издаваха признак на живот.

— Имаш ли нещо общо с онази засада?

— Не.

— Но тъкмо *ти* си посъветвал Питър да мине по Пътеката на мъртвеца — обади се Ърнст.

— Вече ви казах, че не помня.

— Дори да го е посъветвал, това не е престъпление — намеси се Кинкейд.

— Наясно сме с това — отвърна Приг.

— Тогава спрете да го обвинявате. — Крис разпозна гласа на Лена. — Нямайте никакво *право*.

— Мълчи, момиче. — Йегър почака един миг, след което се обърна към Крис: — Защо пое по обходния път, заобикалящ Орен, и се отправи към селището на амишите?

Сърцето му се сви. Дядо му можеше да е научил за това само ако бе говорил с Грег или с някой от другите. Те биха му казали истината, защото *нямаха* причина да лъжат. Да можеше само да дава кратки и ясни отговори...

— Чухме да се говори, че там имало Пощаден.

— Но как разбрахте *къде* да търсите? — попита Ърнст. — Другите казаха, че си обикалял от ферма на ферма, като нито веднъж

не си се отбил в стопанските постройки, докато не сте стигнали до една *точно* определена плевня.

Усети, че не му достига въздух. Тъй като адреналинът вече се оттегляше от вените му, в устата на Крис остана само вкусът на натрошен метал и страх.

— Не мога да ви кажа.

Някой ахна от смайване. Усети как нервите на Кинкейд се изопват и забеляза, че стражарите си размениха погледи, които обаче не можа да разчете. Очите на Нейтън се бяха превърнали в две цепки.

Йегър размърда пръсти, сякаш да провери пулса на Крис.

— Защо не?

„Отговаряй кратко и любезно и се придържай към истината.“

— Дал съм обещание.

— Дал си обещание на *мен* — избухна Йегър неочаквано. — Както те прибрах, по същия начин мога да те изхвърля. Така че *ще* отговориш.

Крис не отвърна нищо.

— По-добре му кажи, момче — настоя Борн. — Накрая истината ще излезе наяве.

— Стига. — Отново гласът на Лена. — Оставете го на мира. Той няма никаква вина!

— Мълчи, момиче. — Пръстите на дядо му се стегнаха до краен предел. — Отговори.

Крис потисна импулса да извие ръце и по този начин да се освободи. Да беше го сторил, щеше да започне да налага стареца, без да може да се спре — и това също беше истина. Така че продължи да мълчи.

— *Защо* си останал цял ден на това място, след като Грег и останалите са заминали? — попита Йегър. — Да не е, защото си искал да провериш дали няма и други? Намери ли още някой? *Кой* ти каза къде да търсиш?

„Не мога да кажа. Да. Не. Хей, ти ми кажи; тогава и двамата ще знаем.“ Тишината стана още по-плътна. Пулсът му отекваше толкова силно, сякаш всички в стаята можеха да го чуят, но въпреки това Крис продължи да мълчи.

— Е, добре. — Йегър се надигна, изравнявайки се с Крис. — Държиш ли на Алекс?

Този неочакван обрат го разтърси. Усети как кръвта нахлува в главата му и тогава отговорът — истината — сам изскочи от устата му:

— Знаеш, че държа на нея — отвърна той грубо.

— Но тя те излъга, момче — изсмя се противно Борн. — Тя те използва.

— Не. — „Не е вярно, не е вярно. Ние се целунахме, почувствахме едно и също. Това не беше лъжа.“ — Нищо подобно.

— О, напротив. И тя не е първото момиче тук, подмамило едно момче да му играе по свирката.

— Не е честно — обади се Лена. В следващия миг тя се втурна напред, навеждайки се, за да избегне стражаря. — Това изобщо не е същото. Не му внушавайте подобни глупости.

— Ей, момиче. — Хамърбах се спусна тромаво след нея, но тя беше възрастна жена — доста едра навремето и много бавна сега. — Веднага се върни. Нямах работа там.

— Майната ти — отвърна Лена, заставайки от дясната страна на Крис, а стражарят само на крачка зад нея. — Изобщо не знаете какво се е случило. Може би Алекс е смятала, че няма друг избор.

— Разбира се, че е имала — отвърна сопнато Йегър. — И *това*, Лена, би трябвало ти най-добре да го знаеш. Няма по-голям експерт от теб, когато става дума за предателство.

— Не я намесвай в това — обади се Крис. — Сега говорим за мен и Алекс.

— Точно така — отвърна Йегър. — Алекс е само едно момиче и въпреки това стражарите твърдят, че разполагала с пушка и провизии. Така че кой ѝ ги е дал? Кой ѝ е помогнал да избяга?

Това беше хубав въпрос.

— Не знам — отвърна Крис. — Питайте стражарите.

— Да не мислиш, че не сме — измърмори Ърнст.

— Ами, да. Разбира се, приемате тяхната дума за чиста монета. Но на мен ми нямате доверие.

— Предвид засадата и твоето толкова удобно отсъствие ли? И предвид това, че момичето е имало нужда от помощ, за да избяга, и в крайна сметка е успяло? — изрече Борн. — Ти какво щеше да си помислиш на наше място? Нямах ли да се усъмниш?

— Опитвах се да я *спра* — отвърна Крис. — Стражарите не ви ли казаха за това?

— Крис, това няма значение. Не разбираш ли? Всичко е предрешено — обади се Лена. Очите ѝ блестяха от неотронилите се сълзи, когато се нахвърли върху Йегър: — Решил си, че е виновен, и дори Алекс да се върне, ще направиш всичко по силите си кракът ѝ да не стъпи отново в Рул и никога повече да не види Крис.

— Защото тя наруши *правилата*! — Лицето на Йегър стана мораво като слива. — Тя прояви неподчинение, освен това някой ѝ е помогнал и смятам да разбера *кой*!

— А аз казах, че не знам! — Крис се дръпна и освободи ръцете си. Китките му пареха, сякаш бяха изгорени. — *Нуждаеш се от нас, а се опитваш да ни нареждаш какво да изпитваме, на кого да държим. Нали тъкмо ние изоставяме сигурността на града и се излагаме на всевъзможни опасности! Ние измираме там навън, докато вие си седите тук във вашите тоги и ни съдите, но и това не ви стига. Искате всичко. Искате да контролирате мислите и чув...*

— Тишина! — Ръката на дядо му проблесна пред очите му. Плесницата бе толкова силна и рязка, че прозвуча като крехък лед, пропукал се надве. Главата на Крис се отметна на една страна, а въздухът изскочи от дробовете му с отривисто болезнено свистене. — Не си позволявай да ме наставляваш! Положил си клетва за вярност към мен и към Рул и ние няма да търпим един Юда да се разхожда сред нас! — Дядо му отново го зашлеви, този път по-силно. — Ще те смачкам, момче, ще те смачкам!

— Йегър — обади се ужасен Кинкейд и пристъпи напред, ала един стражар го сграбчи за ръцете. — Моля те, Преподобни, чуй се *какви* ги говориш!

— *Нуждаеш се от мен — изграчи Крис. Ушите му звънтяха. Идеше му да повърне от бакърения вкус на кръвта си. — Нуждаеш се от гласа ми, но само за да докажеш, че още си на върха. Вече знаеш достатъчно, иначе нямаше да доведеш всички тия стражари. За мен няма спасение и ти го знаеш. Ако ти кажа всичко, ще ме затвориш. А ако не ти кажа, пак ще ме затвориш. — Изненада сам себе си, като се изсмя пренебрежително с окървавената си уста. — Караш ме да избирам, но според теб има само един верен отговор.*

— Искам да го чуя. — Устните на дядо му изглеждаха толкова тънки като цепнатина в скала. — От твоите уста.

— В Божиите уши? — засмя се отново Крис. Щом прокара ръка по устните си, по кожата му останаха червени следи. Рул и дядо му бяха едно и също нещо и Крис трябваше да се подчини на волята му — в противен случай старецът щеше да продължи да го тормози, докато не го пречупеше. „Само че това няма да го бъде.“ — Ти не си господ. Господ не съществува и ако все пак го има, тогава той е един побъркан кучи син, щом допуска такива дъртаци като вас да командват хората.

„Сигурно съм откачил — смаяно си помисли той, след което забеляза, че дядо му отдръпна ръката си отново. — Мога да го поваля, но това значи да стана като него и като баща ми. Знам какво изпитвам към Алекс. Това никой не може да ми го отнеме.“

Лена се вмъкна помежду им.

— *Спрете!* Нямаш нужда от неговия глас. Можеш да разчиташ на моя.

— Не ти искат гласа, момиче — заяви Йегър.

— Жалко — отвърна тя.

— Всичко е наред, Лена. — Крис положи ръце на раменете ѝ. — Не за първи път си имам работа с такива грубияни.

— Аз също — отвърна тя, след което се обърна към Йегър. — Щом искаш да знаеш кой помогна на Алекс, тогава ще ти кажа.

Тя вдигна пръст към Нейтън.

— Той беше.

Нейтън подскочи сепнато.

— Какво? Това са глупости.

— Не, не са. — Лена втренчи поглед в Йегър. О, едва се сдържаше да не избоде очите на стария негодник. Ако имаше нож, щеше да го нареди, както бе наредила Кръшър Карл година преди този кошмар да започне, и изобщо нямаше да съжали дори за миг. Светът се бе сринал, а единственото, което бе сторила тя, беше да замени един долен тиранин с друг. — Нейтън е замесен в това, а вероятно и Джес. Двамата все нещо си шушукаха. Вечерта преди Алекс да изчезне, Тори спомена, че видяла Нейтън и Джес да си говорят нещо и накрая Нейтън донесе Джес, която, видите ли, сега е в кома. Не смяташ ли това стечение на обстоятелствата за твърде удобно?

— Удобно ли? — повтори Кинкейд. Лена долови изненадата в гласа му. — Чакай малко. Какво се опитваш да кажеш?

— Обзалагам се, че Кинкейд също има пръст в това — заяви Лена, без да поглежда назад. — Двамата с Джес са доста близки.

— Ей, по-полека — отвърна Кинкейд.

— Лена, стига толкова. — Крис стисна още по-силно раменете ѝ. — Това изобщо не ми помага.

„Да, но няма и да навреди. Нещата няма накъде повече да се влошат.“

— Крис няма нищо общо с това. — Тя не откъсваше очи от Йегър, който на свой ред я гледаше така втренчено, сякаш ѝ бе поникнала втора глава. — Казвам ти, че е бил Нейтън, и мога да го докажа.

— Тя говори пълни... — започна Нейтън, но тогава Преподобния вдигна ръка и Нейтън замълча.

— Какви ги говориш, момиче? — попита Йегър.

„Казвам се Лена, глупако.“

— Пушката, същата, която твърдят, че Алекс била взела. Видях я. Беше закачена на седлото на Нейтън в един от онези кожени цилиндри... кания. Няма я в стаята на Джес, значи...

— Какво? — обади се Хамърбах. — Била си в стаята на Джес, пипала си вещите ѝ?

— Пет пари не давам за вещите ѝ. Но наистина ви казвам, Джес има пушка. Намерих калъфа в дрешника ѝ. — Тя пъкна ръка в джоба си, извади отвътре патрона и го подаде на Йегър. — На същия рафт имаше и кутия, пълна с такива джунджурийки. Този го намерих на пода. Сигурно го е изпуснала, докато е зареждала пушката, защото в кутията, побираща десет патрона, бяха останали три.

— Не знаех, че Джес има оръжие — заяви учудено Тори.

Сара само поклати глава.

— Нито пък аз — отвърна Лена. — Нейтън обаче твърди, че Алекс се е добрала до пушката. Само че как? Или е разбрала за нея и е принудила Джес да ѝ я даде, или пък Джес ѝ я е дала сама. Но както и да е. Важното е, че пушката не е в дрешника, което ще рече, че е още у Нейтън, и аз се обзалагам, че вътре ще намерим същите патрони.

Йегър впи очи в черния патрон „Ремингтън“, след което изви шия и погледна нагоре към Нейтън.

— Това вярно ли е? Пушката наистина ли е у теб?

— Да, Взех я, когато Алекс я хвърли. Това ми е работата.

— Да, но кажи дали я почисти, копеле такова! — сряза го Лена.

Настъпи кратка тишина, която бе нарушена от Йегър:

— И защо това да е толкова важно?

— Защото — започна Лена — на приклада имаше кръв и коса, и...

— Алекс удари Джес — прекъсна я Нейтън, като всяка негова дума беше пропита с презрение. — Ти какво си помисли?

„Да, точно така, покажи си зъбите.“

— Обаче не всичките косми бяха на Джес. Част от кичурите бяха нейни, но освен тях имаше и други — тъмни и къси, — които няма как да са на Джес. Единственият човек с такава коса, който получи удар в главата през същия онзи ден, беше Крис. — Тя погледна към Йегър. — Нейтън е скалпил онази история с Ноц, за да оневини себе си и може би Джес... не знам със сигурност. Обаче аз проверих копитата на коня, след като го доведоха обратно, и те бяха чисти.

— Снегът е отмил всичко — обясни Нейтън.

— Може би. Но има още нещо, което не се връзва: това, че Алекс е захвърлила пушката. Защо би сторила такова нещо? Какъв е

смисълът? Тя си навлича всички тези неприятности само за да се снабди с две оръжия; в един момент разполага със сносна винтовка и с ловна пушка и после *изхвърля* едното оръжие. — Забеляза как Йегър присви очи, докато обмисляше думите ѝ.

— Паникьосала се е — предположи Нейтън, ала това беше жалък опит дори в очите на Лена.

— Значи така. — Изглежда, същото бе минало през ума на Йегър, защото той направи жест с глава на един от стражарите, който кимна в отговор и се изниза от стаята, отправяйки се към вратата. — Предполагам, че нямаш нищо против да хвърлим един поглед на пушката.

— Не — отвърна Нейтън, но Лена си помисли, че мъжът просто нямаше какво друго да каже.

— Нищо не разбирам. — Крис изглеждаше объркан. Отпечатъкът от ръката на дядо му бе оставил алена следа на бузата му. — Защо Нейтън ще...

— Не може да е само Нейтън. Най-вероятно са действали заедно — Нейтън и Джес — обясни Лена. — Заради несесера, онзи черния, на който Алекс държеше толкова много. Намерих го в стаята на Джес, на същия онзи рафт.

Крис зяпна от изумление.

— Алекс е заминала без него? Но това не може да бъде.

— Да, но несесерът е тук. Мога да ви го покажа.

— Мисля, че това е нещо, което всички искаме да видим — каза Йегър.

Прикладът на пушката говореше красноречиво за случилото се. Крис местеше очи ту към оръжието, което стражарят бе донесъл от стаята на Нейтън, ту към черния несесер с мека подплата. Прикладът на ремингтъна беше покрит със засъхнала кръв, сред която ясно личаха кичурите коса — сиви и черни, — консервирани като насекоми в кехлибар.

Крис разкопча несесера и отметна назад покривалото, но заради тежестта му вече не се съмняваше, че двете твърди торбички, пълни със сива пепел, са още вътре. „Алекс никога не би заминала без тях.“ Той плъзна ръце над несесера, без никакво желание да докосва съдържанието му. То принадлежеше на Алекс и родителите ѝ заслужаваха уважение. Да ги държи в ръце повече от необходимото, беше все едно да се разхожда върху гробовете им.

— Не мога да повярвам. — Уелър, който бе донесъл несесера от стаята на Джес, го зяпаше в недоумение. — Значи, са били *те*? Джес и Нейтън?

— Така изглежда. Моля те — обърна се Йегър към Нейтън, — кажи, че имаш обяснение за това.

— Аз мога да го обясня — избухна Уелър, нахвърляйки се върху другия стражар. — Ти, кучи сине, си в дъното на всичко това. Или си ги ударил и двамата, Крис и Джес, или първо Джес е ударила Крис, а после ти си ударил *нея*, за да може версията ти да звучи правдоподобно.

— Но защо? — попита Тори. Двете със Сара стояха прегърнали се една друга, сякаш за подкрепа.

— Аз знам защо — заяви мрачно Крис. — Върнах се прекалено рано. Планът беше да се присъединя към Питър, но после реших да се прибера направо. Един от стражарите на граничния пост ми каза, че зърнал Алекс, яхнала коня на Кинкейд, така разбрах, че нещо не е наред, и тогава... — Той сви безпомощно юмруци. — Просто не *помня*. Знам само, че видях Алекс на коня, а после всичко потъна в мъгла, докато накрая не се събудих тук.

— Няма нужда да си спомняш. Сега ще ти кажа какво се е случило. Наложило им се е да импровизират, след като ти си провалил плановете им. — Уелър стрелна Нейтън с унищожителен поглед. — Добре си се погрижил за Джес. Обзалагам се, че не сте били на себе си от притеснение дали Крис ще си спомни какво се е случило. Интересува ме обаче какво още си надробил. Трябвало е да пресрещнеш вестносеца Ланг. Единствено той знаеше къде се намираме и по кой път ще минем на връщане за Рул. Сигурно сте разположили съгледвачи, а после сте подшушнанали нещичко на ловците на глави. Ти, кучи си... — Уелър се надигна и замахна с юмрук в мощен ъперкът.

Главата на Нейтън се отметна назад, килвайки се, на врата му пръснаха ситни капчици кръв и тогава Уелър заби костеливата основа на челото си в лицето на Нейтън.

— Уелър! — кресна Кинкейд. — Уелър, спри!

„Не, не спирай. — Крис стискаше зъби с такава сила, че мускулите на врата му се напрегнаха. — Алекс я няма, Питър — също, така че този мръсник заслужава да си го получи.“

Коленете на Нейтън се подвиха, но Уелър продължи да го притиска, принуждавайки го да отстъпва назад и изтласквайки го със сила през цялото помещение. Старците от Съвета се пръснаха изплашени наоколо с шумолящи и развени черни роби като ято гарвани. Нейтън беше вдигнал ръце, за да предпази лицето си, без дори да се опитва да отвърща на ударите. Сипейки проклетия, Уелър стовари жесток ритник в слабините на Нейтън. Стражарят нададе пресеклив крясък, след което се преви надве, повдигаше му се, но продължаваше да се мъчи да избегне атаката, при което се блъсна заднешком в една масичка със сувенири и се строполи на пода сред трясък на дърво и порцеланови фигурки. Затворените в кухнята кучета се разляяха.

— Достатъчно, достатъчно! — извика Йегър. По набръчканите страни на стареца бяха избили морави петна. — Уелър, спри! Щом получим отговорите, от които се нуждаем, можеш да правиш каквото знаеш, но сега спри.

— Преподобни, ти... ти не разбираш. — Уелър се изправи задъхано на крака. Нейтън лежеше на пода, свит на стегнато, плътно кълбо. — Стражарите, охраняващи Зоната — Джон, Ранди и Дейл —

също са замесени. Нали така, Нейтън? Кажи, де? — Уелър стовари още един ритник в стомаха на Нейтън и другият мъж нададе гъгнеш стон. — *Нали така?*

— Убиеш ли го, вече няма да ни е от полза — каза Йегър. — По-късно ще бъде твой, имаш думата ми.

— Ще чакам. — Уелър се изплю и изтри кръвта от лицето си. — Преподобни, трябва да пипнем и другите, преди да са избягали. Освен това на твое място бих поставил няколко души на пост в дома на Джес.

— Тя не е заплаха за никого — отвърна Кинкейд. — Жената е в кома. И бездруго е трудно да я поддържаме в стабилно състояние без оборудване и електричество. Едва успях да намеря достатъчно количество подходящи медикаменти.

— Да, както спомена момичето, това е много удобно — каза Уелър. — Как да сме сигурни, че не я държиш нарочно в кома с всички тия лекарства?

Лицето на Кинкейд застина в неподправено изумление.

— Какво се опитваш да кажеш? Положил съм клетва.

— Но не и към Рул — отсече Уелър, след което се обърна към Йегър: — Момичето има право за още нещо. Кинкейд и Джес наистина са много близки. Мисля, че трябва да я наблюдаваме. Може би има шанс да се събуди, ако държим Кинкейд далеч от нея.

— Или тъкмо обратното — рече Кинкейд. — Преподобни, ако ми попречите да си върша работата, тя може да умре.

— А може би заслужава тъкмо това. Върви, Уелър. Направи каквото смяташ за добре — каза Йегър, а щом Уелър излезе, се обърна към Крис: — Ти също ще си получиш заслуженото. *Това ясно ли ти е?*

— Да — отвърна Крис. Стори му се, че гласът му прозвуча твърдо, ала усети капчиците пот по горната си устна. Светът, какъвто го познаваше, отново се сригваше под краката му. Всичко се случи пред очите му, тук, в тази стая. Нейтън и Джес... дори *Кинкейд?*

„Те убиха Алекс. Отпратиха я от Рул и я подмавиха в Зоната. Със същия успех можеха да опрат дулото на пистолет в главата ѝ и да дръпнат спусъка.“

— Добре — каза Йегър. — Не бих искал да си мисля, че човек, в чиито вени тече моята кръв, макар и доста размита, може да е глупак. Ти застана срещу мен; взе страната на онези, които искат да ме съсипят — мен, Съвета, *Рул*. Предпочете едно момиче пред мен, а това

няма да го бъде. С Алекс също е свършено. Ако се върне, ще ѝ откажа убежище.

— Тя никога няма да допълзи обратно при теб. И преди е оцелявала без помощта ти, така че пак ще го направи. — Боже, как му се искаше да вярва в това.

— Познаваш я толкова добре?

— Знам какво изпитвам към нея. — С усилие на волята не позволи на погледа си да трепне. Тя щеше да се противопостави на този старец. Никога нямаше да падне на колене, нито пък той. При първия удобен момент щеше да я последва, може би все още имаше шанс. — Над това нямаш власт.

— Вярно е. Но имам власт над *теб*. — Погледът на Йегър се плъзна към Кинкейд и Лена, а после отново се спря на него. — Имам власт над всички вас.

Това беше представата на Кръшър Карл за кошмарна нощ. Огромните талиги бяха неуправляеми — клатушкаха се и се тресяха, докато стражарите се опитваха да ги изтикат горе на стъпалото — и въпреки че положението изглеждаше почти безнадеждно, Лена си помисли, че това я устройва. Колата беше открита и единственият фенер подскачаше и се люшкаше, докато усилващият се сняг се спускаше подобно на плътна издуваща се завеса, като се въртеше и завихряше, поглъщайки всички шумове. Сякаш се намираха в сърцето на някое торнадо, в лабораторна колба или миниатюрен снежен глобус. Вятърът дърпаше и скубеше косите ѝ, тъй като не бяха ѝ позволили да си вземе шапка, а ушите ѝ бяха толкова замръзнали, че горяха, фенерът приличаше на люшкащо се неясно петно, а стражарят, същинска канара, изглеждаше като бяла гърбица на пътя.

Внезапен порив на вятъра бръсна лицето ѝ. Лена потръпна и премигна, щом очите ѝ се наляха със сълзи. Искаше да ги изтрие, ала въпреки ръкавиците пръстите ѝ бяха премръзнали заради пластмасовите белезници. Когато стражарят ги щракна на китките ѝ, тя бе опитала да се освободи, но така си спечели само жилещ шамар през лицето.

— Без такива номера, момиче — каза стражарят, след което уви около кръста ѝ верига и я заключи с дебела метална халка. — Сет може да е стар, но не е глупак.

— Не, Сет е просто един задник, който не може да говори от първо лице — отвърна тя и само простена, тъй като нямаше смисъл да се съпротивлява, когато Сет стегна белезниците толкова силно, че щракването им отекна като звук от трион.

Тя се изопна, стискайки зъби заради впилата се в ръцете ѝ пластмаса. Китките ѝ бяха мокри. *Кръв*. Само това ѝ липсваше. Тя наведе глава и изтри парещите си очи в рамото.

— Добре ли си? — попита я Крис. Той стоеше от дясната ѝ страна, а главата, гърдите и раменете му бяха побелели от сняг.

— Не. Не усещам ръцете си. Белезниците са много стегнати.

— Да, и с мен е така. Но едва ли ще е за дълго.

— Знаеш ли къде ни водят? — Щом свърнаха от уличката на Джес, тя осъзна, че се отправяха не към селото, а на изток.

— В къщата за мъчения — отвърна Кинкейд. Както беше свел поглед към нея, насъбралият се на периферията на стетсъна^[1] сняг се плъзна надолу и изсипа в скута му.

— Моля?

— Всъщност го наричат „център за разпити“, но... нали знаеш. — Кинкейд се олюляваше насам-натам, докато талигата хлътваше и излизаше от коловозите на пътя. — Понякога момчетата се разгорещават *повече*, отколкото трябва. После ме викат да позакърпя човека, когото обработват в момента, за да могат да започнат отначало.

— Мъчения, значи? — Гласът ѝ прозвуча пискливо. — Искаш да кажеш, че те ще... — Завъртя се рязко към Крис. — Ти *знаеше* ли за това?

Въпреки оскъдната светлина колебанието му не убегна от погледа ѝ.

— Ами, аз...

— О, боже, значи, си знаел. — Самонадеяността ѝ мигом се изпари и тя се запита какво си бе въобразявала. Та тя дори не *харесваше* Алекс. Ами Крис, щом като знаеше, че подлагат хората на изтезания, защо не бе направил нищо, за да я спре.

— Само ще се опитат да те сплашат — каза Крис. — Нищо лошо няма да ти сторят, обещавам.

— Крис, това не е обещание, което можеш да спазиш. Пък и мен ако питаш, тя знае нещо. — Кинкейд впи очи в Лена. — Така ли е?

— Нямам какво да ти кажа — отвърна тя. — Ти си един от тях.

— Да, вярно. Благодаря, че ми напомни, че съм от лошите, защото за малко да забравя за белезниците.

— Как може да се шегуваш в такъв момент? — Отново ѝ прилоша, а отгоре на това ужасно ѝ се пикаеше.

— Това не беше шега. — Кинкейд замълча за миг, след което додаде с променен тон: — Живяла си в околностите на Орен.

— И какво от това? Да не е престъпление? — каза тя, след което си помисли: „По дяволите, прозвуча така, сякаш наистина е“.

— Лена, не му дължиш никакво обяснение — обади се Крис.

— Не ми нареждай какво да правя.

— Казвам само, че...

— Ей, спрете за малко — прекъсна го Кинкейд. — Ако това е най-доброто, на което сте способни, тогава ще се издъните на десетата секунда, а може би и по-скоро. Тъкмо ти, Крис, би трябвало добре да го знаеш.

— Да не би да се съмняваш в мен? — попита Крис.

— А трябва ли? — Тъй като Крис не отговори, Кинкейд продължи: — Крис, дядо ти вече те попита. Децата, които постоянно намираш, как разбираш къде да ги търсиш?

Отново тишина. Лена усети, че Крис се затваря, издигайки прегради около себе си. Къща за изтезания и Крис бе *знаел* за това...

— Имаш някаква система — отбеляза Кинкейд. — Няма как иначе. Нещо като часовников механизъм, ако си спомням правилно. Разбира се, малко *помощ* не би навредила. — Стетсънът на Кинкейд помръдна лекичко и Лена усети изгарящия поглед на мъжа върху себе си. — Някой местен например. Който да ти даде насоки къде или как да търсиш.

Крис избухна, преди тя да успее да отговори:

— Както сам каза, Док, ти също беше тук. Така че искаш ли да ми кажеш какво се случи с Алекс?

— Честно ти казвам, Крис, не знам — отвърна Кинкейд. — Когато я видях за последно, Алекс беше добре. Мен ако питаш, свързано е с онова момче...

Внезапно блесна ослепителна светлина. На коларската капра Сет потръпна конвулсивно в мига, в който Крис се хвърли върху Лена под съпровода на дрънчащи метални вериги. Тя се стовари свита на кълбо на дървения под и нададе вик, тъй като веригата се впи в кръста ѝ.

— Крис? — успя да смотолени тя. — Какво...

— Някой стреля. — Надникна предпазливо. Талигата бе спряла внезапно. — Свалиха Сет. Слава богу, че конете не се подплашиха. Кинкейд, ти добре ли си?

— Аха. — Лена долови стърженето на метал в дърво, когато възрастният мъж се размърда. — Още не сме напуснали Рул — каза той. — Кой, по дяволите...

Лена наостри уши, доловила приглушения тропот на копита.

— Залегнете — чу тя да прошепва Крис и усети как момчето се извива по гръб. — Ти също, Док.

Лена долови движение близо до капрата и тогава един силует с размерите на мъж и побелели от сняг рамене изникна в кръга, хвърлен от светлината на фенера. Когато човекът се завъртя, за да погледне в тяхната посока, Лена едва не извика. Мъжът нямаше лице.

„Глупачка. — Пулсът ѝ се ускори. — Той има скиорска маска на лицето си, това е всичко.“

Фигурата се отдалечи. Лена усети как непознатият се промъква край талигата. Подът се наклони на една страна, а после колата се разтресе, докато мъжът се повдигаше на ръце...

Крис нанесе удар с двата крака едновременно. Ботушът му се заби в гърдния кош на мъжа и тогава безликият издаде силно хриптене и се олюля, вдигнал ръка на устата си. Ботушът на Крис разсече отново въздуха, премазвайки с пета пръстите на мъжа. Докато непознатият виеше от болка, Крис се изправи. Вързаните му ръце вече бях отпред и — свил длани в един-единствен юмрук — той понечи да нанесе нов удар отляво...

— Крис, недей! — Някой се изстреля от мястото, където седеше Кинкейд. От гърдите на Крис се изтръгна вик на изненада в мига, в който непознатият се нахвърли върху него. Преплели тела в хватка, двамата се стовариха върху Лена и Кинкейд. Главата на Лена рикошира в дървения под на талигата, а Кинкейд започна да крещи:

— Стойте, стойте, стойте!

Ала Крис продължи да се бори и тогава втори мъж извика:

— Крис, недей, това съм аз, Уелър!

— Уелър? — В гласа на Крис прозвуча изненада. — Но какво...

— Трябва да побързаме — прекъсна го Уелър. Нещо щракна и тогава блесна лъч жълтеникава светлина. — Дай да освободя ръцете ти, Крис. Нейтън, добре ли си?

— Ъхъм. — Мъжът, когото Крис бе изритал, свали черната прилепнала шапка от главата си. — Само малко съм изтощен от побоя — додаде Нейтън.

— Момчета, какво правите тук? — попита Крис.

— На теб на какво ти прилича? — Уелър захвърли настрана белезниците на Крис. — Спасяваме ви задниците.

---

[1] Марка каубойски шапки. — Б.пр. ↑

— Орен ли? — каза Крис.

Бурята обещавахе да се разрази със страховита мощ. Струйки разтопен сняг се стичаха във врата на Крис, който бе започнал да замръзва, докато внезапните пориви на вятъра, носещи ледени снежинки, жилеха страните му. Продължаваха да седят свити в талигата, въпреки че сега Уелър заемаше мястото на коларя на капрата. Той бе избутал тялото на Сет, което лежеше в неестествена поза на пода на талигата. Вече го покриваше плътно покривало от сняг. Освен пъстрия си кон и червеникавокафявия скопец на Нейтън, и двата натоварени с издути до пръсване дисаги, Уелър бе довел и един изпосталял сив кон. Животните стъпваха тежко и пръхтяха, като от време на време изтърсваха снега от себе си сред силно дрънчене на сбруи.

— Да видим дали съм разбрал правилно. *Искаш* да избягаме с *това* нещо.

— Аха — провлачи Уелър. Тъй като долната устна на Нейтън се бе издула като мазен братвурст^[1], Уелър говореше от името на двамата. Като човек, израснал в Мичиган, той, изглежда, се забавляваше, като си играеше с каубойското си ножче. — Затова донесох някои провизии. Разбира се, не очаквах и момичето да е с нас, но като се има предвид, че е живяла сред тях...

— Но аз не съм родена при амишите — обади се Лена, която се бе свила от лявата страна на Крис, притисната към него, за да се предпази от студа. Уелър бе свалил вълнената си шапка — с няколко размера по-голяма от нейния, — която Лена бе нахлузила на главата си, подвивайки долния ѝ край на ушите си. Намачканият връх на шапката стоеше провиснал. Така тя приличаше на унил елф. — Майка ми, която беше пълна откачалка, се омъжи за един от тях. Но не бих казала, че пастрокът ми беше всеобщ любимец. Не познавам добре общността и със сигурност не съм чувала за старец на име Исак Хънтър.

— Дори да има такъв човек, никога не си го виждал — обърна се Крис към Уелър.

— Джес каза, че е още жив.

— А тя откъде знае? И кой е този Хънтър? Да кажем, че го намеря. Защо сте толкова сигурни, че децата, които се крият в околностите на Орен, са при него?

— Той има право — обади се Лена. — В групата, с която живях, имаше десет деца. Едно от тях, Джейдън, ми каза, че имало много такива групи, но те били разпръснати, за да не могат да бъдат намерени. През повечето време дори не знаят къде се намират останалите. Джейдън твърдеше, че така било по-безопасно, но никога не е споменавал за възрастен човек, който да отговаря за всички. Поне ние бяхме сами.

— Повярвай ми, където и да се намират тези деца, те не искат да бъдат намерени. Знаем това от опит. Нали ги търся от месеци — каза Крис. — А тази твоя идея, че трябвало да ги убедя да се върнат заедно с мен в Рул като армия от непрофесионалисти, защото смяташ, че никой няма да открие огън срещу Пощадени — всичко това е, за да мога аз да взема властта? Това са пълни глупости. Дори да се съглася — макар че няма такъв шанс, — защо да не се отправя на север? Така е много по-бързо, отколкото да заобикаляме от изток.

— Защото, оставиш ли следи на изток, всички ще търсят в тази посока, а не в околностите на Орен — отвърна Уелър. — Ще послужи за заблуда. Съветът може да реши веднага да прати хора подире ти, а колкото до нас, не бива да се показваме, докато най-лошото не премине. Така че ще разполагаш с добра преднина. Достатъчно е да вървиш на изток в продължение на осемдесет-деветдесет километра...

— Осемдесет ки... — опули се Крис. — Дори да нямаше буря и да бяхме на коне, снегът е дълбок. Имаш ли представа колко време ще ни отнеме?

— Разбира се, че имам. После обаче ще направите завой и ще се отправите на северозапад.

— Но и бездруго до Орен има три-четири дни път в хубаво време — възрази Лена.

— Като добавим отклонението, ще ни трябват десет-дванайсет дни. Може би дори две седмици. А това е прекалено дълго време навън в *снега* — каза Крис.

— Ще трябва да го изтърпите. — Уелър сви рамене, сякаш това беше нищо работа. — Ще е неприятно и ще бъдете поизмръзнали...

— И гладни.

— Ще ходите на лов, все едно си на поход за провизии. Знаеш как се прави. Освен това разполагаш с добра екипировка. Разбира се, не очаквах, че ще се наложи да измъквам трима души от селото, така че разполагате само с два спални чувала. Това ще направи положението — той кимна към Лена — интересно.

— Боже, ти си отвратителен — отвърна Лена.

Уелър подмина забележката ѝ и додаде:

— Но докато стане време да ви последваме, следата ще е изстинала.

— О, ха-ха. Изстинала, значи. Разбрах. — В гласа на Лена звучеше присмех. — *Ирония.*

— Лена — рече Крис. Получаваше главоболие от постоянните ѝ забележки. После се обърна към Уелър: — И смяташ, че си обмислил всичко? Вие сте *луди*.

— Добре, луди сме. — Уелър приемаше всичко буквално. — Тогова сигурно няма да имате нищо против да ви оставим в къщата за мъчения.

— Не ставай глупав. — Питър му бе забранил да припарва до къщата за мъчения и Крис никога не подложи на съмнение тази заповед. Но не беше безмозъчен идиот. Лично той бе придружил дотам достатъчно затворници. Повечето бяха мъже, но имаше и немалко жени. Не че имаше особена разлика, защото след известно време, прекарано зад онези стени... ами, всички писъци звучаха еднакво. Веднъж бе зърнал оттам да излиза каруца и от неравностите на пътя по задната ѝ дъска се свлече прогизнала с кръв ивица брезент, така че не хранеше илюзии за съдбата на повечето затворници. — Кога изборът не е *никакъв* избор?

— Когато не ти е по вкуса — отвърна Уелър.

— Нещо сте намислили, нали? — Кинкейд дълго седя мълчаливо, но сега гласът му трепереше от гняв. — Давате ли си сметка заедно с Нейтън и останалите какво точно се опитвате да направите и какво искате от това момче? Кажи, що за проклета игра е тази?

— Това не е игра. — В снега и тъмнината изражението на Уелър изглеждаше неясно, ала в тона му се долавяха гневни нотки. — Съжалявам, че не те държахме в течение, Док...

— В течение ли? Остави това, *по дяволите* — кресна Кинкейд. — Тук става дума за *живота* на едно момиче!

— Я почакайте малко, как така в течение? — попита невярващо Крис. — Док, ти също ли си замесен в това?

— Нали ти казах — измърмори Лена и бръсна снега от лицето си. — Всички имат пръст в това.

— Не, не във всичко и не през цялото време — отвърна Кинкейд мрачно. — Ако знаех какво кроят за Алекс, щях да го спра.

„Да — помисли си Крис, — но само онази част от плана, свързана с Алекс.“ Това не беше кой знае каква утеха, защото Кинкейд очевидно подкрепяше този налудничав заговор — или поне отчасти. Дори нещо по-лошо, старият доктор бе *знаел*, че накрая тези мъже ще поискат от него да... какво точно? Да ги спаси? Да спаси Рул?

— Не е изключено Алекс да е добре — каза Нейтън, само че думите прозвучаха някак мокри и шупливи заради подутата му уста: „изключено“ и „Алекш“. — Всички знаем, че си я бива. — „Вшичкишнаемчешиябива“.

— О, смяташ, че тя има доста добри шансове, така ли? — подхвърли Кинкейд.

— Док — подхвана настойчиво Нейтън, — трябва да ми повярваш. Мен също ме е яд заради случилото се с Алекс. Не трябваше да свършва така.

— И как *иначе* би могло да...

— Док. — Крис стисна помирително ръката на доктора, но се поколеба за част от секундата. Би могъл да ги остави да се изпокарат, ала независимо дали му харесваше, или не, те бяха неговият пропуск за напускане на Рул. — Нейтън, разкажи ми какво трябваше да се случи. Засега нищо не обещавам...

Но Уелър го прекъсна:

— Нали си даваш сметка, че не си в позиция да...

— Да, но доколкото разбирам, вие имате нужда от мен. Така че, Уелър, затвори си устата. — Без да обръща внимание на гневното пелтечене на Уелър, Крис отправи твърд поглед към Нейтън. — Каж ми *точно* какво се случи.

— Ами... — Нейтън отклони поглед встрани. — Нещата, които каза Лена... за коня ти... са истина. — „Истина“.

— Тъхъм — изсумтя Лена. — Не думай, Шерлок!

— Значи, не е бил Нощ? — Крис плъзна ръка към раната на главата си и напипа грубите шевове. — *Ти* ли ме удари?

— Не — поклати глава Нейтън. Забил поглед в ръцете си, додаде: — Джес те удари.

— Дже...

— Просто нямаше друг избор, Крис.

— *Нямала* е друг избор ли? Що за причина е това?

— Ами, с част от мъжете те задържахме, но ти просто отказваше да мълчиш.

— Защото Алекс беше там, навън! — кресна Крис. — Ти какво очакваше да направя? Да я зарежа просто така?

— Крис, трябва да разбереш, че Джес стори единственото, което можеше да те спре да тръгнеш след Алекс — изрече Нейтън завалено.

— Ти се върна по-рано от предвиденото. Не ни остави друг избор.

— Не ми пробутвай тези глупости — кипна ядосано Крис. — Разбира се, че сте имали избор. Можехте да ме оставите да я настигна. Можеше да ме оставите да я *спася*! Дори да беше прекосила Зоната, можеше просто да си държите езика зад зъбите и да ме оставите да я върна обратно!

— Не това искаше Джес — отвърна Нейтън, пръскайки слюнка. Сякаш това обясняваше нещо. — Тя каза, че трябвало да проумееш с какво си имаш работа. Крис, ти си единственият човек, който може да оправи нещата. И това винаги е било така. Ако беше заминал, без да помислиш за последствията, това щеше да е гласът на сърцето ти.

— И как *трябваше* да се чувствам? — опита да се овладее Крис. Гневът се събра на топка в гърлото му. — Единственото ми желание беше Алекс да е в безопасност.

— Джес каза, че трябвало да имаш по-високи цели. И беше готова да умре в името на това. Знаеш ли, че тя искаше да я убия?

„Боже, ще ми се да го беше направил. По-добре тя, отколкото Алекс.“

— Не се съмнявам. Поредното обвинение, което да стовари върху Алекс. — Когато Нейтън се поколеба, Крис разбра, че се е досетил правилно. — И защо не го направи?

— Просто... просто не можах.

— Ами Алекс, позволил си тя да замине. Позволил си да навлезе в...

— Не се гордея със случилото се. Искам само да разбереш какво ме накара да постъпя така, това е всичко. — Нейтън най-сетне вдигна очи, за да потърси Кинкейд. — Док, съжалявам, че те държахме в неведение. Но трябва да ми повярваш: колкото по-малко знаеше, толкова по-добре.

— Само че аз не ти вярвам, Нейтън, и това е нещо, което не можеш да промениш — отвърна Кинкейд. Гласът му звучеше ниско и кухо, изпълнен с ярост, сякаш отражение на гнева на Крис. — Момичето вече го няма. Не стига това, ами накара и Джес да млъкне и сега тя също може да умре. Оправдавай се колкото искаш, но съвестта ти никога няма да е чиста.

— Нима ти си по добър от него? — обади се Лена. — Знаел си, че замислят нещо, и въпреки това не си предупредил нито Крис, нито Алекс, нито...

— Остави, Лена — прекъсна я Крис. — Всичко е свършен факт, но да видим какво ще правим сега — после се обърна към Нейтън: — Този Хънтър, защо е толкова важен?

— Джес спомена, че имал интересно минало — отвърна Нейтън. — Исак щял да окаже влияние върху Съвета.

— Да, но как? — Когато Нейтън не отговори, Крис изви поглед към Уелър. — Боже, та вие *нямате* представа. Никой от вас няма представа.

Лицето на Уелър представляваше безизразна маска.

— Доверихме се на думата на Джес — отвърна той. — Живяла е в Рул по-дълго от всеки от нас, и то доста преди Йегър да поеме управлението в свои ръце. Тя знае точно как работи Съветът, къде са погребани всички тайни, откъде може да изскочи някой скелет.

— Но вие не знаете какви са тези тайни — каза Лена.

— А дори да знаехте... нима това е достатъчно? — извика Крис. — Не разбирате ли колко налудничаво звучи всичко това?

— Джес знае какво говори — настоя Нейтън.

Крис понечи да възрази отново, но реши, че не си струва усилието. Всички бяха откачили. Джес беше скалпила някакъв

откачен план, който не беше *никакъв* план, и тези старчоци се бяха вързали на акъла ѝ.

— Обзалагам се, че още ни мислиш за побъркани — каза Уелър.

— Изглежда, че ставаме двама — обади се Лена.

Уелър не ѝ обърна внимание.

— Но нека те попитам нещо, Крис — каза той. — Някога имал ли си проблеми със заповедите на Питър?

В съзнанието му проблесна предупредителна светлинка.

— Какво имаш предвид? — попита Крис.

— Мисля, че се изразих съвсем ясно. Случвало ли се е да не си съгласен с него?

— Понякога.

— А мълчеше ли си?

— Уелър — изрече предупредително Кинкейд. — Той не е виновен.

— Няма нищо, Док. — Крис изучава дълго Уелър с поглед. — Стараех се никога да не оспорвам заповедите на Питър пред другите мъже, ако това е, което питаш.

— И защо не?

„Защото му вярвах. Питър беше по-големият брат, който никога не съм имал.“

— Невинаги бях съгласен с него — каза Крис. — Понякога го обсъждахме. Но имаше случаи, в които думата му беше закон.

— И тогава ти изпълняваше заповедите. — Уелър изрече думите така, сякаш оставяха лош вкус в устата му.

— Нямах друг избор. Съветът реши, че Питър ще издава заповедите. Правех онова, което трябваше, това е всичко. — Давайки си сметка колко неубедително звучи, той додаде: — Доколкото виждам, вие правите същото.

— Така ли? — възкликна Уелър, след което разпери ръце. — Тогава как ще наречеш това, по дяволите?

— Лудост — отвърна просто Лена. — Щом не сте съгласни с това, което върши Съветът, вземете нещата в свои ръце.

— Изключено — отвърна Нейтън. — Нещата в Рул не работят по този начин. Никога няма да можем да убедим достатъчно хора. Положението тук е: „Мирувай, за да ти е мирно на главата“. Каквото и да е възражение срещу Съвета...

— Може да дойде единствено и само от Съвета — довърши Крис нетърпеливо. — Или от човек, който има кръвна връзка с някой от членовете на Съвета. Да, да, знам това; схванах накъде биеш. Но какво те кара да мислиш, че някой ще иска да ме чуе?

— Ще разкриеш пред хората какво става — отвърна Нейтън. — Ще им покажеш причините за това и тогава те ще трябва да си отворят очите за истината, че Съветът — както и Питър — са сключили договор с дявола.

— Питър ли? — По тялото му премина студена тръпка, която нямаше нищо общо с бурята. — Какъв договор? За какво говориш?

— Какво има отвъд Зоната, Крис?

— Не знам.

— Защо не знаеш?

— Защото... никога не съм ходил там. Това... това е забранено. Когато сме отивали за провизии, Питър винаги...

— Питър винаги е избирал маршрута — довърши Уелър. — Всеки път *Питър* взима решенията. И Съветът го слуша. Ами отлъчените? Никога ли не си се замислял за тази особена форма на наказание? Изгонят ли те от селото, то е завинаги. Но защо? Това е една мирна християнска общност, нали така? Тогава защо не се дава втори шанс? Къде е останало доброто старо християнско опрощение? И това е окончателно. Преминеш ли определена граница, прекрачиш ли извън Зоната, връщане назад няма. Може би Съветът се страхува, че отлъчените ще разкажат истории, които ние не бива да научаваме?

„Млъкни. — Крис преглътна и звукът отекна в ушите му като гръмотевица. — Не искам да слушам; не искам да знам.“

— Крис — подхвана отново Нейтън, — не се ли питаш защо Променените вече не нападат Рул?

— Не — с усилие на волята успя да отрони от гърдите си.

— И защо?

— Не знам, просто не съм — отвърна Крис. — Какво ме интересува, след като не се налага да се бия с тях?

— Но не мислиш ли, че няма логика? Биеш се с тях, когато си на път. Знаеш, че още са живи. Не припарват в града, но и не си отиват. Не е ли така?

— Е, и?

— Помисли, Крис. Дори в разгара на зимата нападенията над селото не спират. Бегълците продължават да прииждат. И въпреки това цели два месеца не сме виждали нито един Променен на територията на Рул. Защо?

— Защото сме много. Знаят, че ще ги избием.

— Но ние им даваме подслон — обади се Уелър. — Не мислиш ли?

— Моля? *Не*, разбира се. Убиваме всеки от тях, когото намерим.

— Така ли? — попита Уелър. — Водим тук малки деца. Не смяташ ли, че е напълно възможно да се променят, щом пораснат достатъчно?

— Ако възрастта е единственият фактор за това — намеси се Кинкейд. — Все още знаем прекалено малко.

— Моля? — смая се Крис. — Но ние... Промяната не става по този начин.

— Засега не знаем нито как става, нито дали е приключила — отвърна Кинкейд. — Що се отнася до това, изобщо не сме сигурни дали Пощадените са в безопасност до края на живота си.

— Как така не сте сигурни? — изписка внезапно Лена. — Как може да не е *приключила*?

— Защото е възможно.

— Но ние сме *Пощадени*. — В гласа на Лена звънна нотка на отчаяние. — Изминаха *месеци*. Как е възможно да не сме в *безопасност*!

— Понеже не знаем защо сте Пощадени, нито пък защо сте толкова малко на брой. Какво общо имаш например ти, Лена, с Алекс, Сара или Крис? Или с Питър?

Това вече беше прекалено много за асимилиране. Крис усещаше как мислите му препускат в безпорядък.

— Какво общо има това с отлъчените? Или със Зоната?

— Много просто, Крис — каза Уелър. — Защо югоизточният участък, където изпращаме отлъчените, е най-слабо охраняван?

— Не знам — отвърна Крис. — Какво се опитваш да кажеш? За какво говориш?

— Говоря за това какво има отгатък Зоната. Говоря за това защо Питър изпраща отлъчените точно там и никъде другаде. Защо *Питър* решава, че по определени маршрути може да се пътува само в строго

определено време. — Уелър се приведе напред. — Говоря за това защо Питър ни кара да крадем деца. Защо отнемаме насила децата от техните семейства?

— По дяволите, по дяволите — отвърна Лена, преди Крис да успее да се обади. — Били сте *вие*. Вие сте устроили засадата, за да отстраните Питър от пътя си!

— Не говори глупости, момиче — скастри я Уелър. — Питър е отговорен за много неща, които е вършил. Но въпреки това се опитвах да го спася.

— Отговорен ли? — повтори Крис. — Какви са тези неща?

— Крис, отговори ми на един въпрос — започна Уелър. — Къде са децата на Рул? Къде са внуците?

— Ами, те... те са се променили, нали така? Така че... сигурно сте ги убили.

— Но къде са гробовете им? Всички тукашни са погребани в Рул, дори Променените, които се наложи да застреляме. Но колко деца е имало според теб в едно село с население от две хиляди души? Ще ти кажа само, че със сигурност няма достатъчно гробове. Така че въпросът ми е... къде са останалите деца?

— Аз... — Гласът на Крис прозвуча дрезгаво и пресекливо. — Не знам. Заминали са. Избягали са. Просто... просто ги няма.

— Така ли мислиш? — Уелър се наведе напред. — И защо си толкова сигурен?

---

[1] Традиционна немска наденица. — Б.пр. ↑

Нищо. Нито сънища, нито звук. Нито мисъл. Просто... нищо.

И тогава болка: раздиращ писък, който ехтеше ли, ехтеше. Гласове също, но те преливаха един в друг: „Дръжте го... по-внимателно... влошава се... бързам колкото...“. Викове и други звуци, но те бяха объркани и неуловими като ефирна мъгла. Едва към края — точно преди всичко да потъне в мрак — в съзнанието му премина една-единствена отчетлива мисъл: тези ужасни смразяващи писъци бяха негови.

Отново нищо. Отново мрак. Само от време на време в съзнанието му проблясваше искрица живот като стар двигател, който отказва да запали, колкото и нежно да натискаш педала. Понякога долавяше собствените си стонове, както и някакви писъци, които му се струваха далечни... сякаш идеха от другаде — като гласове, уловени в онези въздушни балони от рисуваните истории.

Пак нищо, този път по-дълго.

И тогава внезапно се върна в съзнание с един мощен всепоглъщащ писък на болка. Преходът го разтърси. Тялото му бе погълнато от нажежена до бяло агония, но самият той все още тънеше в мрак. Очите му не се отваряха. А може би бяха широко отворени, без да си дава сметка за това.

„О, боже, аз съм сляп, аз съм сляп, аз...“ От гърлото му се изтръгна нов вик и той напрегна сили да раздвижи тялото си... но напразно.

— Спокойно — каза му някой. — Успокой се, аз съм тук.

Не можеше да определи дали гласът принадлежеше на мъж, или на жена.

— Аз... аз... — изхъри той, след което се опита да завърти глава, но тогава нова стрела от яркочервена болка прониза цялото му същество и той изкрещя.

— Спри. — Една ръка докосна рамото му. — Опитай се да не изпадеш в паника.

Ако не го болеше толкова много, би могъл да се засмее. „Господи, какво не ми е наред?“ Долавяше собствената си миризма: вкиснала плът, засъхнала кръв и страх.

— Не... *в-виждам...* не мога да *м-мръдна*.

— Това е защото си завързан, друже. — Този глас определено принадлежеше на мъж. В него се усещаше суровата нотка на издадена заповед, но също и тегнещата умора на старостта. — Ти си борец, ще се справиш.

„Завързан ли?“ Сърцето му се качи в гърлото.

— К-Кинкейд... к-къде...

— Спокойно. — Отново първият глас: нежен контраалт. Жена. — Дълго време си прекарал навън и се наложи да превържем очите ти, за да предпазим роговиците от разраняване. Така че се успокой. — Тя плъзна пръсти по бузите му и дръпна рязко. Кожата му се изопна, докато накрая лепенките не се отделиха. Въздухът погали затворените му клепачи. — Опитай сега.

Самото усилие да отвори очи изискваше огромна концентрация. Мускулите му оказваха съпротивление като отдавна неизползван механизъм, покрит със спечено масло и нечистотия. Появи се лъч сребриста светлина и тогава клепачите му се затвориха отново. Нов пристъп на паника стегна гърдите му.

— Рашм... — Идеше му да зареве. Езикът му беше удебелен, парче мускул, което отказваше да проработи. — *Рашмашано*.

— Размазано? — На челото му избиха капчици пот. — Затвори очи... добре. Постой така няколко минути, става ли? Наложих се да използвам болкоуспокояващи за животни. Съжалявам за това, но с друго не разполагахме. Слава богу, че си як като бик и имаш здраво сърце. В противен случай нямаше да водим този разговор.

Кърпата беше приятна на допир, студена и влажна. Той престана да се съпротивлява и я остави да си върши работата. Чу се клокочене на вода и плискане, след което тя започна да обтрива челото, лицето и шията му. После пръстите ѝ се заеха с копчетата на дрехата му и тя взе да мие гърдите му. Той простена, този път от облекчение.

— Да, обзалагам се, че е приятно. — Кърпата изчезна и тогава тя придърпа ризата на гърдите му и го зави с едно грубо одеяло, което миришеше на стара вълна и смърт. — Опитай сега да отвориш очи.

Той се подчини. Зрението му още беше замъглено, но той успя да различи някакво зелено платнище над главата си. Палатка. Погледът му се плъзна по металната стойка от лявата му страна и бутилката с прозрачна течност, която се вливаше на капки в голямата вена, пресичаща свивката на лакътя му, по една пластмасова тръбичка. Китките му бяха пристегнати с кожени ремъци с големи метални скоби. От напрежението около глезените беше ясно, че краката му също са завързани.

„Може би някакъв лазарет.“ Лежеше под няколко одеяла на метално походно легло, което му се струваше паянтово и твърде леко, подобно на онези сгъваеми носилки, които използваша от Бърза помощ. Въздухът беше студен и влажен. „Военните?“

— Така по-добре ли е? — Приведено над него, леко вляво, лицето на жената започна да придобива очертания и плътност. Имаше пълно, но здраво и яко телосложение. Косата ѝ беше изтегната назад и свита на кок на тила. Тъмните ѝ очи бяха заобиколени от силно обветрена кожа. Оказа се по-възрастна, отколкото очакваше: може би в средата на седемдесетте или началото на осемдесетте. Медицинското ѝ облекло беше избеляло, сякаш взето от магазин за дрехи втора ръка. Но нашивката на лявото ѝ рамо изглеждаше нова: колониален флаг с римската цифра III в самия център, заобиколена от тринайсет звезди.

„По дяволите.“ Преди светът да се срине, той беше заместник-шериф. Така че знаеше точно какво означава тази нашивка.

— Кой сте вие? — прошепна той.

Боботецията глас прозвуча отново отдясно.

— Успокой се, друже, заобиколен си от приятели. Но трябва да ти призная, че доста ни поизплаши. — Мъжът беше набит и здрав, с огромна глава, която наподобяваше гранитен блок, обрасъл с гъста бяла четина, остригана равно и четвъртито като метла. Гръдният му кош с формата на бъчва беше толкова широк, че ръцете му изглеждаха като страничен придатък: солидни и яки, сякаш добавени впоследствие. Не беше висок, а с едро и масивно телосложение, здрав като вол. Униформата му също беше различна: смолисточерна от главата до петите, но със същата нашивка на едното рамо и по една жълта звезда, закачена на всеки ревер на подплатеното с вълна авиаторско яке от черна естествена кожа. На лявото му бедро беше прикрепено обемисто уоки-токи от същия период като бракуваното

военно оборудване, което използваха в Рул. На дясното се виждаше кобур и слабият перлен проблясък от дръжката на револвер.

— Изкара осем дни в несвяст, друже. Радвам се отново да те видя сред нас. — Устните на здравеняка се разтеглиха в усмивка. — Хванахме се на бас дали ще прескочиш трапа. Добре че бях на печелившата страна. Викат ми Фин. Тази чудесна жена е доктор Матър. А ти си...?

Осем дена. Прекарал бе тук повече от седмица? Ако от Рул бяха изпратили хора да го търсят, вероятно вече се бяха отказали. Това не важеше за Крис, разбира се. Но дори Крис не би могъл да намери оправдание за едно толкова продължително издирване.

— Къде съм? — попита той.

— На сигурно място, при това жив.

— Но к-къде... ами х-хората ми? — Гласът му хриптеше като стара панта. — С мен имаше едно момче.

— Почакай — каза Фин, след което се обърна, наля вода от една пластмасова кана и пъкна сламка в чашата. — Сигурно си пресъхнал като пустиня.

Сламката беше омайващо близо. От мириса на водата главата му се замая. Въпреки това се поколеба. Усещаше, че ще прекрачи някаква граница, ако приемеше вода от ръката на този човек.

— Хайде, вземи я, друже. Аз не хапя — не и като онези Чъкита — кимна към далечния край на палатката мъжът.

Питър се озърна нататък и забеляза нещо, което преди бе убягнало от погледа му. Още носилки с тела: две момчета и едно момиче. Тримата бяха завързани и лежах в несвяст, навярно упоени от течността, която се вливаше във вените им през пластмасовите тръбички.

Тогава Фин каза:

— Скоро, щом вземем решение да позволим на тези съкровища да се събудят, ще ги затворим в ограничителния сектор заедно с другите шест. Безопасно е да държим и да храним най-много десет. Противни малки копеленца. Ти си първият нормален на тази възраст, когото ловците ни водят. Ще бъде интересно да се види какво става след време.

Какво трябваше да значи *това*? Ами тези ловци? *Ловците на глави*? „О, боже.“ От самото начало целта е била да ги заловят — него

и Тайлър. Припомни си как снегът оживяваше от ледените гейзери. Стига да искаха, можеха да ги убият.

„Опитаха се да ме приклепят на място, но тогава изтичах при Тайлър и точно в този момент ме уцелиха. Простреляха ме като последна мярка, за да не мога да се измъкна.“

Той вдигна очи към Фин.

— Къде е момчето?

— Боя се, че си отиде. Но можеш да бъдеш сигурен, че извлякохме голяма полза от него.

„Какво?“

— Аз... аз не...

— Достатъчно, край на въпросите. Пий, друже. Изгубил си много кръв. Знаеше ли, че си нулева отрицателна? Среца се много рядко и ако това е хубаво за *мен*, в случай че се нуждая от кръв, на *теб* Матър би могла да прелее само от същата кръвна група. Слава богу, че не е заразна.

Какво трябваше да значи *това*? Да не говорим, че Фин вече знаеше името му — както и името на Тайлър. Ама, разбира се. Ловците на глави са знаели кои са и накъде са се запътили.

„Някой им е подшушнал, но как? Чак тази сутрин реших да минем по Пътеката на мъртвеца.“ И тогава бе изпратил Ланг напред. Може би ловците на Фин бяха устроили засада на вестоносеца му? Сигурно беше това.

— Къде съм? — изхриптя той.

— Питър, намираш се на моя територия, в ръката си държа водата, която искаш и от която се *нуждаеш*. Хайде, вземи — отново му предложи чашата Фин. — Край на въпросите.

Въпреки страха си отчаяно искаше да отпие. Позволи на Фин да нагласи сламката между устните му. Водата — студена и блажено мокра — се разля по езика му. Имаше чувството, че ще припадне. Успя да пресуши чашата на три жадни глътки.

— Отлично. Стига да не я върнеш обратно, по-късно ще получиш още. — Фин се обърна към Матър: — Ще доведеш ли Дейви? Двамата с Питър трябва да се запознаят.

— Да, сър — отдаде чест Матър и профуча покрай Променените на техните сгъваеми носилки.

Докато я наблюдаваше, Питър осъзна още нещо.

— Ти... — Погледът му се спря на една стара лампа с метална решетка. Светлината ѝ не беше мека и приятна, а изключително остра, фонтан от яркожълто лъчение, което нараняваше и изгаряше ретините на Питър, оставяйки върху тях сенчести образи. Но въпреки това той не можеше да откъсне очи от нея. — Имаш електричество.

— Да — отвърна Фин. — Разполагаме с гориво, колкото да отопляваме няколко палатки: този лазарет, както и мястото, където Матър прави операции... и някои други неща. Имаме доста добре зареден автопарк — автомобилите са практически безполезни, макар че ни се намират и няколко по-стари камиона, — но използваме запасите си много пестеливо.

Генератори. И автопарк. Вече беше сигурен. Всичко се връзваше, дори нашивките на раменете. Римската цифра III означаваше „три процента“. Частните милиции обичаха да цитират под път и над път тези статистически данни, защото само този малък процент американски заселници са участвали в сражения с британците по време на Войната за независимост. Значи, това не беше просто един лагер на оцелели. Беше отряд на частна милиция, вероятно съществувала още преди светът да се срине.

— Знаеш ли, раняването ти действително беше нещастна случайност, но така получихме възможност да опровергаем една теория — каза Фин.

Въпреки водата устните му отново бяха напукани и сухи.

— К-какво искаш да к-кажеш?

— Ами, ти изгуби много кръв. И въпреки силата и *младостта* си щеше да загинеш, ако Матър не бе намерила донор.

Какво беше казал старецът? „Слава богу, че не е заразна.“

„О, боже.“

— Ти... — Думите преседнаха на гърлото му, отказвайки да излязат оттам. — Дал си ми *кръв* от...

— Точно така и ето че се събуди старият Питър. — Фин прокара ръка по челото си. — Фиу, беше на кантар.

— К-колко? — запъна се Питър.

— До последната капка. Изцедихме малкия Чъки докрай. Дори онова зверче проумя, че песента му е изпята. Изписано беше в очите му. Стоях на сантиметри от него. Дребното изчадие се опита да отхапе

носа ми, ала старите навици умират трудно. Отрязах му клепачите, за да може да види всичко. Беше крайно удовлетворяващо.

През целия си живот не бе изпитвал такава нужда да закрепши.

— Това е някаква милиция, нали? Но кои сте вие? И какво, по дяволите, *искате*?

Изречението на Фин стана мрачно.

— Ние сме останалите оцелели, а ти ще проявиш малко уважение, или, бог да ми е на помощ, ще те накълцам на парченца и ще нахраня с теб Чъкитата. Ще оставя очите за края. Най-много обичат очите. Може би заради лекото *пук*, с което се пръскат.

Платнището на палатката се разтвори. През процепа Питър зърна снега навън. Матър се промуши вътре, последвана от един мъж.

„О, боже.“

— Къде да го оставя, сър? — Ланг, *неговият* подчинен, неговият вестносец, отдаде отривисто чест. Посипаната със сняг униформа на Ланг, който носеше автоматична пушка, беше идентична с тази на Матър. Той не удостои Питър дори с поглед.

— Ето тук — потупа свободната носилка до себе си Фин и смигна на Питър. — Не го взимай прекалено навътре, друже. Ланг служеше под мое командване във Виетнам — от устата му прозвуча така, сякаш страната беше сладък картоф. — Представи си с какво задоволство научих колко много си уважавал бойните му умения.

Ланг беше човек на Фин. Усети вцепеняващ ужас, щом се сети за нещо друго. Ланг и Уелър бяха служили *заедно* във Виетнам.

„Но това не доказва нищо. Уелър се опита да спаси живота ми.“ Изведнъж нещо, казано от Уелър, премина през съзнанието му подобно на електронните телеграфни ленти на „Таймс Скуеър“: „Когато часът ти удари, спомни си, че аз сторих това“.

„О, боже.“ Едно дълбоко и мрачно предчувствие запълзя по вените му като зараза, носена от вятъра. Уелър не бе спасил живота му по своя воля. А под чужда заповед. Но защо?

— Опитваш се да събереш две и две ли? — попита Фин, повдигнал вежда. — Пък те казаха, че си умно момче.

„Те.“ Но дали бяха само Ланг и Уелър? Или имаше и други? Колко от хората, които бе смятал за лоялни, през цялото време са действали против Рул? „При Уелър обаче има нещо лично. Някаква ненавист, нещо, свързано с мен, но какво?“

— Какво искате? — изхъхри той.

— Неведоми са пътищата божии, Питър, които господ следва, за да върши чудеса. Той с бурите лети и броди из подземните безкрайни мини. — Очите на Фин заблестяха. — А ти *знаеш* всичко за мините, не съм ли прав?

„Мините.“ Изведнъж дъхът му секна и той остана като попарен. Откъде бе научил Фин за това? Никой, освен Съвета не знаеше, дори Крис. *Особено* Крис.

Фин се обърна, когато Ланг повдигна платнището и в палатката нахълтаха още двама мъже, покрити с ледена пелерина от пресен сняг. Единият, който беше от хората на Фин — плешив и с криви зъби — стискаше здраво дълъг метален прът, който Питър незабавно разпозна като едно от онези пособия за ловене на животни с клуп на края. Този факт не беше за пренебрегване, защото, колкото и да се съпротивляваше, никое подивяло куче не би могло да се удуши на тази найлонова примка. Което беше добре, защото това конкретно животно оказваше яростна съпротива.

Само дето... не беше куче.

На възраст момчето беше не по-голямо от Тайлър, напълно голо и толкова кльощаво, че ребрата му се брояха. Кожата му беше осеяна със заздравяващи рани от порязвания и охлузване, противни наглед язви и замръзнала кал, а от миризмата ставаше ясно, че по стъпалата му имаше засъхнали лайна. Не издаваше нито звук, тъй като примката беше толкова стегната, че плътните му криволичещи вени изпъкваха при всеки напън.

— Хайде, малко копеленце — оголи зъби Кривозъбия и дръпна свирепо въжето.

Момчето взе да се дави и коленете му се подвиха.

— Барнс! — повиши глас Фин. Прозвуча рязък пукот, когато разтворените длани на Фин срещнаха ушите на Барнс.

Неспособен да издаде дори вик, новодошлият се строполи на земята, Фин вдигна пръта и разхлаби примката, при което момчето пое продължителен и пресеклив свирещ дъх. Сипейки проклетия, Фин изрита падналия на земята Барнс, ала старецът вече лежеше в безсъзнание.

— Сър — обърна се Матър към Фин. — Мен ако питате, това не е най-доброто...

— Млъкни. — Фин извади револвера си светкавично. Дулото със сребърно покритие увисна на сантиметър от носа на Матър. — Докторе, нито дума повече.

— Да, сър — отвърна Матър.

— Това са две думи — отбеляза Фин.

Звукът от изстрела беше оглушителен. Черепът на Матър експлодира, покривайки всичко с червена мъгла. Жената се строполи като отсечено дърво.

Фин се обърна към Ланг, който беше пребледнял и стоеше като вкаменен.

— Доведи някого да почисти тази гадост. И предай на доктор Гриър, че току-що е получил повишение.

Ланг наведе глава и изскочи бързо навън. Питър лежеше неподвижен като мъртвец. Той проследи с поглед Фин, който се обърна към момчето, застанало на колене пред него. Почернелите му от мръсотия ръце все още стискаха примката, въпреки че дишането му се бе успокоило. На устните му бе избила оцветена в червено пяна.

— Хайде, Дейви — говореше му Фин с кроткия глас, който повечето хора използват, за да успокоят някое подивяло псе. — Така е по-добре, нали? Гладен ли си, момче? Искаш ли нещо за хапване? — Той вдигна поглед, щом Ланг се върна с други двама мъже. — Ланг, хвани Дейви ето така — каза той и му подаде пръта. — Вие двамата, оставете засега Барнс и Матър на мира. Те няма къде да ходят. Помогнете на Ланг да завърже Дейви. — Фин потупа празната носилка до Питър. — Ето тук, до новия му съквартирант.

Щом охранителите се спуснаха да изпълняват заповедите му, Фин насочи вниманието си към подноса с инструменти на покойната Матър. Като си тананикаше, той прокара пръст по тях и накрая се спря на един голям тежък скалпел. Металът премигна със сурова яркожълта светлина, щом Фин се изправи над тялото на Матър. Очите на възрастната жена бяха все още широко отворени. Устата ѝ бе застинала от изненада под формата на буквата „О“. Фин протегна ръка, издърпа навън езика на жената и започна да реже.

„Той е луд. — Гърлото на Питър се сви конвулсивно и той извърна глава на една страна, повръщайки водата, която току-що бе изпил, примесена с гъсти храчки възкисела слюз и стомашни сокове. Накрая пое дълбоко дъх и стаята се завъртя. — Той е побъркан, откачил е.“

— Да започваме — каза Фин.

Питър отвори очи и видя стареца, застанал до носилката от дясната му страна. Момчето лежеше здраво пристегнато с кожените каиши. Гърдите му се надигаха тежко. Блестящите му гарвановочерни очи бяха приковани в ръцете на Фин, лъщящи и покрити с кръв.

— Искаш ли да си хапнеш, Дейви?

Момчето простена, когато първата гъста аленочервена капка се разби на устните му. Израз на безумен глад пробяга по лицето на момчето, което облиза кръвта и зина още по-широко, извивайки шия така, че кръвта да капе направо в устата му. На Питър му заприлича на малко птиче, очакващо с нетърпение майка му да натъпче червейче в

гърлото му. Питър се запита как ли е изглеждал самият той в очите на Фин, когато стрецът му предложи вода. Разлика всъщност нямаше.

И тогава — с бързината на вампир — главата на момчето се стрелна нагоре, Фин се дръпна назад в мига, в който зъбите на Дейви щракнаха, захапвайки въздуха, където преди малко се намираше кутрето на стареца.

— Лошо момче. — Фин го зашлеви силно по бузата. — Не, Дейви, никакво хапане.

Промененото момче изръмжа и нападна отново. Този път Фин отвърна с юмручен удар малко под дясното му око, след което зачака охранителите да пристегнат челото му с кожен каиш.

— Добре, да опитаме отново. — Фин отрязва със скалпела още едно парче от езика на Матър. Отне му още три опита и също толкова удара, докато Дейви най-сетне не му позволи да пусне окървавения къс месо в устата му, без да се пробва да захапе пръстите на стареца.

Питър не изпускаше из очи момчето, което поддържа мръвката в устата си и започна да дъвче, прехвърляйки я в устата си.

— Точно така. — Фин звучеше като приятен дядо, който тайничко мушва „Хършис кис“^[1] в ръката на любимия си внук, знаейки, че така ще развали апетита му. Без да се оглежда, той додаде: — Всъщност това е доста интересно. Правил съм опити с неколцина от тях. В един момент осъзнаваш, че... как му казвате? Промяна? По мои наблюдения тя още не е приключила, друже, и това не са празни приказки.

Нещо се обърна в гърдите му. Промяната *не* беше приключила? Дълбоко в себе си отдавна хранеше подозрения за съществуването на такава възможност, но в Рул нямаше човек, който да е виждал с очите си това да се случва с някой Пощаден.

„Значи, никой не е в безопасност? — Усети как цялото му същество се възпротивява срещу тази мисъл. — Не, той греши. Аз съм Пощаден. Това няма да се случи нито на мен, нито на Крис, нито на другите Пощадени. Оттогава мина много време, минаха месеци. Това не може да е истина.“

— Знаеш ли какво се чудя? — Лицето на Фин придоби леко замечтан израз. — Чудя се какво ли е всъщност.

— Кое? — попита Питър, след което облиза устни и допълни: — Имаш предвид... да се промениш?

— Да. Питър, самосъзнанието е едновременно благословия и проклятие. Нали знаеш как се чувстваш, когато те поваля настинка. Налице са най-различни знаци и симптоми. Така че как протича промяната? Усещаш ли я? Даваш ли си сметка за нея? Би трябвало. Умиращият усеща, когато краят приближава. Дори губещият разсъдъка си осъзнава, че реалността му се изплъзва. Може да се самозалъгва, разбира се, но... въпреки това знае.

— Аз... аз... н-не... — Целият трепереше. Зъбите му тракаха неконтролируемо. — В-все ми е едно. Не искам д-да з-знам. Няма никакво з-значение.

— О, има и *не* би трябвало да ти е все едно. За да разбереш врага си — да го биеш в собствената му игра, — трябва да се промъкнеш в съзнанието му, да погледнеш през неговите очи. Не искам да кажа, че щом си опознал един от тези Чъкита, все едно си ги опознал всичките. В никакъв случай. Например виж какво се случва с един Чъки, който е напълно променен — като нашия Дейви тук. — Фин махна с ръка към момчето. — Новите Чъкита са животни. Някои от тях си остават диви. Други еволюират и част от тях се оказват по-находчиви от останалите. Друже, това на практика представлява кривата на нормалното разпределение^[2]. Мога да се обзаложа, че сред цялата тази гмеж ще се намери поне един Чъки, годен за ракетен учен. О, как ми се иска да хвана едно нормално хлапе, известно време преди дъската му да захлопа, и тогава ще мога да измеря с какви темпове възвръща самоконтрола си. Проявявам *особен* интерес към онези, които се намират в процес на промяна. Ходът на промяната при тях, предполагам, е доста по-различен, отколкото при първата вълна, не си ли съгласен? Питам се също как комуникират. Известно ни е, че някои от тях действат в екип, пътуват на групи, глутници, банди, шайки и така нататък, докато други са единаци. За телепатия ли става дума? За звуци извън диапазона на нормалния слух? За миризма? Език на тялото? Само един от тези начини на общуване ли използват? Или комбинация от няколко?

— Накъде биеш? — прошепна Питър. За първи път, откакто светът потъна в мрак, се чувстваше дълбоко и истински изплашен. — Искаш да разбереш дали ще се променя? Не, няма. Мина твърде много време. Искаш да научиш повече за Рул? Можеш да ме изтезаваш, но

нищо няма да ти кажа. — Тъй като Фин не отговори, Питър додаде: — Какво *искаш*, за бога?

— Нима умно момче като теб не може да се досети? — Фин се отпусна на едно коляно, след което спусна с палец клепача на Матър и прокара скалпел по розовата тъкан, отделяйки дясното око от очната ябълка. Той натисна острието, остъргвайки костта. — Разочароваш ме, Питър. Въпреки историите, които се разказват във филмите, не всички ветерани от Виетнам са побъркани. Някои от нас стават дори сенатори. Лично аз съм се учил от света на живата природа. Също като Дарвин, сега като се замисля. Еволюцията, естественият подбор, оцеляването на най-приспособимите — всичко това се случва пред очите ни. Друже, ние сме създателите на новия произход на видовете.

— Какво... — Питър се вледени от ужас. — Какво смяташ да правиш с мен?

— Не е ли очевидно? — отвърна фин. Окоето на Матър увисна между пръстите му на един окървавен сноп от нервни влакна. — Експеримент.

---

[1] Американски шоколадови бонбони с форма на сълза с плоска основа, завити в станиол. — Б.ред. ↑

[2] Графично представяне на променлива величина, която подлежи на групиране около дадена средна стойност. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
КЪСАТА КЛЕЧКА

Изминаха осем дни.

Алекс отмерваше времето, като всеки път издълбаваше по една чертичка на носа на десния си ботуш с помощта на металната игла на верижката на ръчния си часовник. По нейна преценка през изминалите осем дена бяха извървели приблизително осемдесет-деветдесет километра. Да се ориентира къде се намираха, беше истинско предизвикателство. Дните им бяха сумрачни, а нощите — беззвездни, тъй като групичката им се придържаше към гъстите участъци на гората. Струваше й се, че се движат едва ли не в кръг, тъй като първоначално поеха на запад, а после свърнаха на север. Спираха на равни интервали от време и тогава Променените ловуваха, тъпчеха се и подремваха за кратко.

Като се замислеше, най-хубавото беше, че още е жива.

А най-лошото, че в най-скоро време можеше да изтегли късата клечка.

Всичко се свеждаше до най-обикновена математика.

Преди осем дена, през онази първа съботна утрин, Променените разполагаха с шест „бързи менюта“, между които да избират, в това число и Алекс. След цялата онази дандания не се съмняваше, че ще бъде следващото им ястие. Променените обаче — или поне Вълка, — изглежда, имаха нещо друго предвид. Тъй като Черната вдовица беше изтощена, макар и в съзнание, Вълка сновеше насам-натам с окървавения селскостопански нож в ръка и наглеждаше стадото. На два пъти той се спря, надвесвайки се над Алекс, свряна между онази старица на име Руби и болнавия наглед мъж, който, както щеше да научи по-късно, се казваше Брайън. Вълка я стрелваше с поглед, който ту отскачаше встрани, ту отново се връщаше на нея. Дали не си играеше с нея? Трудно й бе да прецени. Може би и той беше не помалко объркан от самата нея. Дали нямаха сходни преживявания? Не усещаше ли и той същото като нея — онова странно вмешателство в

съзнанието ѝ? Успяваше ли да прочете мислите ѝ? Не, това не ѝ се вярваше. По време на схватката в снега Алекс бе съумяла да изненада Черната вдовица, спомни си също и стъписването на Вълка, когато го бе заплюла в лицето.

„Значи, това не работи в двете посоки. — Тя бе изгледала косо Вълка, докато той се отдалечаваше нататък по редицата, изучавайки всеки един от пленниците. — Вероятно ще мога да използвам това по някакъв начин.“

Накрая Вълка се спря на една дребна жена, слаба и смугла като мушитрънче^[1], която щеше да им послужи като основно ястие за деня. Това, което я смая и ужаси едновременно, беше фактът, че жената не оказа никаква съпротива, дори не възрази. Другите също не сториха нищо. Само наблюдаваха безучастно как Пъпчивия и Беретата изведоха жената от редицата и я поведоха, залитаща в снега, изминавайки разстоянието от девет метра до мястото, където стоеше Вълка. Щом я пуснаха, жената се олюля, но не падна. Тя стоеше на крака, като не спираше да се клатушка, със сведена глава и превити рамене. Нахлузил отново маската, така че лицето му оставаше открито само от носа надолу, Вълка изчака един дълъг миг, преди да сграбчи дребната жена за косата. Тя издаде тих писък, когато Вълка дръпна рязко назад главата ѝ, при което шията и се оголи, а гърбът ѝ се изви като лък.

В този миг истината я разтърси като шамар. Вълка щеше да убие жената точно там, пред всички тях. Стомахът на Алекс се преобърна. „Не мога да гледам. — Обзета от ярост и отвращение, тя извърна глава. — Няма да им направя това удовол...“

Ударът беше ослепителен: жестока плесница с изпъната длан, от която главата на Алекс отскочи надясно. Прехапа езика си и я прониза остра болка. Вцепенена от изненадата, тя се олюля с и бездруго крехко равновесие, тъй като краката ѝ бяха все така завързани, и малко остана да се строполи на земята. Задържа се на крака само защото мъжът с болнавия вид, Брайън, имаше достатъчно сила, за да я подкрепи.

— Моля те. — Всъщност Брайън направи опит да се отдръпне от нея, като че ли се тревожеше да не изглежда прекалено отзивчив. — Просто направи каквото искат.

— Как не! — Усещаше лицето си, сякаш на бузата ѝ е избухнала бомба. Беше истинско чудо, че не се оказа със счупена челюст.

Задъхана, тя се надигна и се огледа да види кой от Променените я бе зашлевил. Изобщо не се изненада, щом зърна Белязаната, и съдейки по отпуснатите ѝ рамене, момичето като нищо беше готово да нанесе още един неочакван удар.

— *Моля те*, послушай Брайън — обади се възрастната жена на име Руби, която стоеше от другата ѝ страна. — Не се съпротивлявай. Просто изпълнявай желанията им.

— Няма. — Главата ѝ бучеше, а в устата си усещаше безсолния вкус на нещо топло; Алекс изплю кръв. — Как е възможно просто да *стоите* ей така?

— Защото е за предпочитане пред това да те пребият. — Жената от лявата ѝ страна, която имаше враждебен вид, изсумтя остро като бивша предводителка на рокерска банда. — Ако си достатъчно умна, трябва да се благодариш, че не избраха теб, така че си затваряй устата.

— Шарън има право. — В очите на Руби се четеше гняв. — Трябва да се примириш. Ти... — Каквото и да се канеше да добави, завърши с едно сподавено *хлъц*, тъй като Белязаната обви ръка около сухата като вейка шия на старицата и я стисна.

— Какво *правиш*? — извика Алекс. Очите на Руби изскочиха; кокалестите ѝ крайници започнаха да разсичат въздуха с конвулсивни неконтролируеми движения и тя зяпна с уста, но от гърлото ѝ не излезе никакъв звук, нито дори писък. — Престани!

— Мили боже — възкликна един широкоплещест мъж в края на редицата, за когото по-късно щеше да научи, че е съпруг на Руби и се казва Рей. Лицето му беше преbledняло от ужас. — За бога, просто ѝ се подчини и тя ще я пусне!

— Добре. — Щом Белязаната оголи зъби в зловеща усмивка, Алекс нададе вик: — Добре, добре, кучка такава, ти *печелиш*! Ще гледам, чуваш ли? Само я пусни!

Все така ухилена, Белязаната продължи да стиска шията на Руби още част от секундата, след което разтвори пръсти.

— Ъгх! — Руби, чието лице беше придобило моравия цвят на охлузена плът, се закашля и строполи на снега, като едва не събори и Алекс.

Тя се поизвърна, подтикната от инстинкта да помогне на задущаващата се старица да се изправи на крака, когато с периферното

си зрение улови движение и зърна Белязаната, готвеща се да нанесе нов удар.

— Нищо не съм направила. — Алекс се изправи, повдигайки завързаните си ръце в знак, че се предава. — Не й помагам. Ето! Нали виждаш? Само наблюдавам.

— Браво на теб — измърмори бившата рокерска предводителка. Името ѝ беше Шарън, но Алекс щеше да го научи едва час, след като Вълка издълба очите на дребната женица от очните им ябълки, изсмуквайки ги от пръстите си едно по едно като меката еластична дъвка във вътрешността на близалка.

— Започваш да се учиш — заключи Шарън, щом Вълка приключи. — Мирувай, за да ти е спокойно на главата.

Още едно нещо, което Алекс научи през онзи първи ден. Черната вдовица наистина обожаваше ножа си.

Но Вълка обожаваше зъбите си.

Останаха петима.

След като закусиха, Променените натъпкаха разкъсаните останки на дребната женица в найлонов чувал. После всички потеглиха. След още няколко часа на път стигнаха до груба, но просторна ловна хижа. Ако се съдеше по състоянието на снега, шайката на Вълка се бе отбивала тук поне няколко пъти. На покритата със сняг веранда се виждаха четири акумулатора, свързани във верига посредством електрически жици, вероятно осигурявали навремето достатъчно ток за осветлението. Сега обаче или акумулаторите бяха изтощени, или Променените не се нуждаеха от светлина. Пъпчивия и Беретата внесоха вътре цели наръчи цепеници от покритата с брезент камара с дърва, наредени под един порутен сайвант. Скоро от комина и от кюнеца на печката взеха да се кълбят два стълба сив дим. Променените се оттеглиха да пренощуват в хижата, докато Алекс и останалите пленници се настаниха в стария сайвант — проветриво място, което вонеше на застояло машинно масло и умрели мишки.

За да се сгреят, можеха да разчитат на една обемиста пропанова туристическа печка, както и на един другиго, въпреки че бяха свалили

въжетата им, позволявайки им да се поразтърчат из бараката под зоркото око на Пъпчивия.

Върнали бяха на Алекс раницата, която ѝ бе дала Джес. Тогава Руби бе обяснила, че имали следното правило: „Всеки новодошъл винаги разполага с нещичко, така че делим всичко, което имаме“. Имаше нещо странно в тона на Руби, сякаш се предполагаше, че всеки новопоявил се пленник ще разполага с провизии. Но в това нямаше логика. Най-вероятно залавяха хората наслуки, само че Руби бе казала *винаги*. Ала в онзи момент Алекс не си усещаше ръката от болка и нямаше сили да задава повече въпроси.

Извадила бе късмет. На дъното на раницата Джес бе скътала един очукан комплект за първа помощ, който вероятно не бе виждал дневна светлина от периода на ранната мезозойска ера. Напоените със спирт тампони отдавна бяха изсъхнали. Все пак опаковките с бинт бяха непокътнати, а няколкото тубички с антисептична паста изглеждаха достатъчно издути, така че сигурно щяха да ѝ свършат работа. Не намери антибиотици, но може би нямаше да ѝ бъдат необходими. Докато останалите се караха за енергийните десерти и полуготовата храна, тя разтопи малко сняг в една празна консервна кутия, остави водата да заври, а след това я изчака да изстине достатъчно, за да не се изгори.

Болката беше ужасна — като нещо със зъби и нокти, впиващи се в плътта ѝ чак до кост. Пронизваше я толкова силно, че стомахът ѝ се преобърна, а после се сви на топка. Остави онова, което правеше, и пъкна глава между коленете си. „Божичко.“ По лицето и шията ѝ изби тънък слой лепкава пот. Пое си припряно въздух в опит да не изгуби съзнание. Том как *не* беше припаднал? Беше ѝ достатъчно трудно, въпреки че разполагаше с гореща вода и бинт. Докато на Том му се наложи да се оправя само с един супернагорещен нож.

„О, Том.“ Гърлото ѝ се стегна. По тялото ѝ премина вълна на срам и тъга. Опита се да преглътне обзелата я скръб, ала усети как сълзите ѝ потичат по бузите. Замисли се какви усилия бе положила да го запечата в съзнанието си: лицето му, мириса му, начина, по който я гледаше. Начинът, по който я караше да се чувства. „Само че аз се отказах. А трябваше да положа повече усилия, да намеря решение, но беше по-лесно да се примиря.“

И все пак не беше малоумна. Даваше си сметка, че не разсъждава логично. Някой или нещо бе успяло да го довърши. Том беше мъртъв и вината за това не беше нейна. Сторила бе всичко по силите си. Тогава защо изпитваше тази разяждаща вина, сякаш грешката беше нейна? Том не би искал тя да се чувства така. Единственото разумно нещо, изречено от Джес, беше, че саможертвата на Том — всичко, което бе сторил и изтърпял, за да могат двете с Ели да останат живи, — не биваше да отива на вятъра. Том би искал тя да продължи живота си, а не постоянно да се упреква.

„Старая се, Том, но за какво се боря всъщност? Да остана жива, само за да не съм мъртва, просто не е достатъчно.“

Изпита острата нерационална потребност да се засмее. Боже, безпокоеше се за смисъла на живота, при положение, че най-вероятно щеше да свърши накълцана на порции суши.

— Ей, ти. — Алекс вдигна поглед и зърна Шарън, която я изучаваше с очи. — Жената стискаше пакета с полуготова храна в едната си ръка, а с другата бодеше с вилицата си от макароните със сирене. — Добре ли си? — попита тя с уста, пълна с полусудъвкани макарони.

Всъщност Шарън не звучеше чак толкова загрижена. „Сигурно се надява да хвърля топа, за да остане повече храна за нея.“ Лепкавата жълтеникава като сопол каша по брадичката на Шарън допълнително влоши усещането в стомаха на Алекс. Останалите се тъпчеха по същия начин, а безизразните им празни погледи, вперени в нея, в най-добрия случай излъчваха незаинтересованост.

— Да. — Тя изтри потта с опакото на ръцете си и пое пресекливо дъх. За нищо на света нямаше да заплаче пред тези хора. Никой не ѝ предложи помощта си. Единственото, което ги вълнуваше, беше как да си напълнят стомасите. — Просто ме боли рамото, това е всичко.

— Хм. Нали знаеш онази стара поговорка? — Шарън дъвчеше, преглъщаше и бършеше брадичката си с длан.

— Коя точно? — Шарън бе като извор на безсмислени проповеди и затова Алекс не ѝ обърна особено внимание. „Господи, как е възможно да се тъпчат след онова, което видяха? Сигурно мен ме чака същото — ако остана жива достатъчно дълго. Предполагам, това прилича на страха. Колко време може да живее човек в безкраен ужас,

преди просто да претръпне?“ — Всяко зло за добро? Винаги е най-тъмно преди зазоряване?

— Не. — Шарън облиза ръката си. — В каквато и безизходица да се намираш... — Жената отново натъпка устата си с макарони. — Винаги може да стане и по-зле.

Тази нощ не потеглиха повече — необичайно забавяне, както щеше да научи по-късно. На здрачаване Променените обикновено се отправяха на път. Алекс предполагаше, че този престой има нещо общо с това, че бе смазала от бой Черната вдовица.

В неделя привечер отново потеглиха на път. Плътната пелена от облаци, скривала небето през целия следобед, беше останала непокътната и нощта бе черна като катран. Без ориентира на звездите Алекс можеше само да гадае къде се намират, но предполагаше, че все още се движат на север или северозапад.

Нещо повече: Променените често използваша електрически фенерчета и градински фенери, но само за кратко. Докато Алекс и останалите пленници се препъваха и залитаха, Променените бяха като сенки, придвижващи се с относителна лекота през гората. „Като пантери — помисли си тя — или като вълци.“ От часовете по биология в гимназията знаеше, че очите на нощните животни са различни, въпреки че не помнеше с какво точно. А тази особеност пораждаше още един въпрос: Променените продължаваха ли да се променят?

Ако можеше да се вярва на часовника с Мики Маус на Ели, бяха вървели до три часа сутринта в понеделник, успявайки да изминат около десет километра, преди да спрат за почивка в следващия къмпинг. Този път подслон нямаше. Пъпчивия и Белязаната ги завързаха един за друг, а после за три яки дъба, преди да се отправят на лов. Отново маскиран с вълчата кожа, Вълка поведе глутницата. При пленниците остана само Черната вдовица, сгушена край огъня, докато самите те се заровиха в снега и зачакаха.

Когато Променените се завърнаха с първите лъчи на зората, доведоха със себе си нови попълнения: дебела жена и грубоват мъж с телосложение, напомнящо на пожарен кран, който по-късно се представи като Отис. Жената се наричаше Клеър, но името ѝ научиха от мъжа. Не минаха и пет минути от завръщането на Променените,

когато Вълка впи зъби в Клеър, което сложи край на всичките ѝ тревоги, свързани с дребнави прояви на учтивост, като представяне пред непознати например.

В сряда, ден пети, Алекс реши, че краят ѝ най-сетне е настъпил.

Междувременно Черната вдовица се бе възстановила достатъчно, за да се заеме със задълженията си. Докато проверяваше пленниците, тя удостои Алекс с дълъг втренчен поглед. Омразата ѝ беше толкова очевидна, че човек не се нуждаеше от свръхестествени сетива, за да я долови. И докато останалите се свиваха даже при най-мимолетния зрителен контакт, Алекс никога не би си позволила дори да потрепне. Всъщност гледката даже ѝ се нравеше. Лицето на Черната вдовица беше пълна каша. Вече нямаше помен от чипото ѝ носле, а усилията на ортодонта ѝ бяха отишли на вятъра. Раните ѝ бяха започнали да придобиват противен зеленикаво-черен оттенък. Лявата ѝ буза беше така силно подута, че окото ѝ приличаше на сребриста цепка.

„Развържат ли ме, хукам веднага. — Алекс се напрегна, преговаряйки действията си наум: — Спускам се към нея, нападам я, отнемам ножа ѝ и...“

В следващия миг до обонянието ѝ достигна смъдящата миризма на смола и тя си помисли: „Опа“. Изви очи наляво и сърцето ѝ подскочи.

Лицето му излъчваше заучено безразличие, но въпреки това от погледа ѝ не убягна как фините мускули на челюстта му потрепнаха, а белегът на шията му заигра. В пространството над и около главата ѝ се долавяше тихо прашене и слаби проблясъци. Във въздуха се разнесе миризмата на изгоряло като лекия озонов лъх, който се усещаше след електрическа буря. Черната вдовица изпъна сковано гръб, докато останалите Променени местеха погледи ту към Вълка, ту към нея.

„Спорят за това кой ще ме получи — помисли си Алекс. — Който и да надвие, край с мен.“ От обзелото я отчаяние усещаше устата си пресъхнала и напукана. Тъй като вече знаеше на какво е способен Вълка — какво му доставяше удоволствие, — планът ѝ се струваше предварително обречен на провал. Едно на ръка беше да се

втурне с главата напред към Черната вдовица и да измъкне ножа от нея. Но тези страховити челюсти...

„Той е по-тежък от мен и освен това няма да мога да им избягам. Накрая ще ме хванат и тогава Вълка ще...“

Изведнъж Черната вдовица изгуби равновесие. Силни конвулсии разтърсиха тялото на момичето и когато въздухът се изпълни със смесената миризма на страх и ярост, обезобразените ѝ устни се изкривиха. Тя се отдръпна, отстъпвайки няколко бързи крачки назад, след което се завъртя с развята вълча козина и залитна по протежение на редицата, спирайки се чак пред горкия Отис.

„О, боже. — Ако не беше видяла това с очите си, нямаше да повярва. — Вълка ме остави жива. Изправи се срещу Черната вдовица и я накара да отстъпи.“ Това можеше да не завърши никак добре накрая, и то поради ред причини, прецени тя. Черната вдовица и бездруго вече я мразеше до смърт. „И освен това ти скрита задника.“ Но Алекс нищо не разбираше. Защо Вълка я държеше жива? За да може по-късно сам да я довърши? Страхотно. Не би могло да е по-сложно от яденето на мелба. Защото не познаваше нито едно хлапе, което да не оставя черешката за накрая.

Така че въпросът беше колко време ѝ остава.

Ден шести: четвъртък.

Малко преди четири тази сутрин Брайън — за когото Алекс подозираше, че е диабетик — припадна. След всички тези километри на газене в дълбокия сняг стъпалата му бяха почернели от напредващата гангрена, засегнала плътта му чак до коленете и отровила кръвта му. Мъжът до такава степен не беше на себе си, мислеше си Алекс, че изобщо не проумяваше какво става чак до третия или четвъртия разрез.

Тогава Брайън започна да крещи. Десетина секунди. Може би двайсет. Очевидно изморена от целия този шум, Черната вдовица му нанесе силен страничен удар с ножа. Внезапно виковете на Брайън секнаха и в същия миг на шията му разцъфна широка кървава усмивка.

И тогава главата на Брайън се отметна назад. Описа дъга и увисна на гърба му така, че ужасените очи на мъжа се впериха в Алекс, обърнати *наопаки*. С брадичка, сочеща нагоре, очи под нея и тил,

разположен между лопатките на раменете, кръвта на стареца бликна на две аленочервени струи. При тази гледка мисълта на Алекс направи неочакван завой и тя си рече ни в клин, ни в ръкав: Също като онзи андроид от „Пришълецът“^[2].

Вече бяха четирима.

Събота, рано сутринта: ден осми.

Отис беше само кожа и кости. Алекс дори не помнеше как бе изглеждал мъжът преди. Променените бяха превърнали бедния нещастен Брайън в безформена маса тресящо се желе, без дори да опитат от него, вероятно по същата причина, поради която никой с достатъчно мозък в главата си не би натъпкал устата си с развален леберкез. В такъв случай оставаха четирима, което означаваше, че разполагаше само със седмица и половина живот най-много, освен ако междувременно Променените не попълнеха стадото си с нови пленници.

Освен това Алекс усещаше, че Вълка става все по-гладен. Но номерът нямаше да мине с един хубав сочен бургер. Дали се дължеше на интуиция, или на тази нейна свръхсетивност, но Алекс просто го знаеше. Гладът на Вълка се излъчваше от него като топли вълни от нагорещен асфалт. Понякога той я докосваше. Не беше нещо откровено неприлично — ръката му просто бръсваше нейната, след което оставаше така известно време, като сенчестата миризма постепенно се усилваше и с всяка изминала секунда ставаше все по-опияняваща. Веднъж, когато протегна ръка над рамото ѝ — за какво, не помнеше, — лицата им се оказаха само на сантиметри разстояние едно от друго. Отново. Толкова близо, че Алекс различи съвсем ясно белега, който пулсираше като нещо живо заедно с учестените удари на сърцето му. С разширени ноздри и полуразтворени устни той пое миризмата ѝ също като змия и тогава поривът на глада му се усили, превръщайки се в нещо почти материално, осезаемо и истинско като прегръдка.

И, господ да ѝ е на помощ, но с времето, което прекарваше близо до тия Променени — и най-вече близо до Вълка, — това странно трептящо, вибриращо чувство обвиваше съзнанието ѝ с все по-плътна мъгла. Въпреки целия ужас, когато Вълка я докосваше или се приближаваше, сърцето ѝ подскачаше, което се дължеше както на привличане, така и на растящия ѝ страх. Сякаш се... разполовяваше,

очертанията на съществото ѝ се размиваха и тогава от тялото ѝ се отделяше едно обвито в сенки второ аз, което изпитваше някакво ново чувство: не точно съчувствие, но нещо подобно.

Мисълта за това я накара да потръпне и кожата ѝ настръхна. В учебника по социология за десети клас беше чела за престъпниците и похитените от тях жертви, за това какво се случва, когато един заложник започне да изпитва съчувствие и да възприема света през очите на своя похитител. Имаше и небезизвестни примери за това: Пати Хърст^[3]; жертвите на обира на Шведската банка, откъдето бе възникнал и терминът „стокхолмски синдром“^[4].

„Само че аз не съм като тях. Това няма да ми се случи — никога.“

При все това усещаше привличането. Тя се пресегна покрай вонята на разложение към едно познато ухание на хладна мъгла и плътни сенки, което вкуси с наслада и заобръща в устата си, опипвайки го с език. Беше толкова близо. Тя затвори очи. Пулсът ѝ се ускори. Толкова близо. Малко ѝ оставаше да повярва, че това момче е Крис, тъй като двамата бяха двете страни на една и съща монета, единият светъл, а другият — негов тъмен двойник. Нямахте добър или лош. Просто всеки от тях беше верен на същността си.

„Само че Вълка е врагът. И винаги ще бъде така. Запомни добре това. Накрая ще те убие. Няма да има друг избор. Това е част от него самия.“

---

[1] Вид дребна птица, орехче. — Б.ред. ↑

[2] Американски научнофантастичен филм на ужасите от 1979 година на режисьора Ридли Скот. Лентата има три продължения, а през 2012 излиза и предисторията ѝ — „Прометей“. — Б.ред. ↑

[3] Жертва на отвличане, приела по-късно каузата на похитителите си — членове на престъпна анархистка организация. — Б.пр. ↑

[4] Психологичен феномен, при който пленен или отвлечен човек се привързва към похитителя си и изпитва състрадание, симпатия или други позитивни чувства към него, като понякога дори го защитава. — Б.ред. ↑

Съботата дойде толкова бързо и сега този последен ден с него вече си отиваше.

Грейс се загледа навън през панорамния прозорец. Слънцето приличаше повече на отражение на самото себе си, гаснеща светлина, скрита зад плътната завеса на оловносивите облаци, които бързо избледняваха до стоманеносиво, колкото по на запад блуждаеше погледът ѝ. Листвениците, опасващи западния бряг на Странното езеро, приличаха на гъста тъмна четина и остри бодли, сякаш ограда срещу наскоро падналия сняг. Бурята бе връхлетяла територията на Уисконсин само преди ден и сега напредваше на изток към Мичиган, но никой не можеше да предскаже дали няма да извие обратно. В района на Горното езеро постоянно вилнееха бури. Грейс се надяваше, че *това* може да го забави, но той беше длъжен и твърдо решен да замине.

„Значи, това беше. Нещо като последна вечеря — помисли си тя, след което се ядоса сама на себе си. — Стига си се мусила. Недей да вгорчаваш последните му часове тук.“

Е, поне щеше да си тръгне с пълен стомах, мина ѝ през ума. Почти всичко беше готово: картофи, задушено месо от дивеч, три печени ябълки и една голяма тава царевичен хляб. Трябваше да довърши единствено тортата и тъкмо *това* беше истинското предизвикателство. Грейс погледна замислено чугуненото котле, сгушено удобно сред тлеещите въглени. Силата на горене можеше да варира; важна беше формата на въглищата. Топлината представляваше механична енергия, трансформирана в топлинна енергия, но *температурата* зависеше от кинетичната енергия. Колко сложно само.

Толкова много приготовления, но дори самата мисъл за изписания на лицето му поглед оправдаваше всички положени усилия. Масата беше украсена с гирлянди, останали отпреди няколко Коледи. Отнякъде бе изкопала прастира опаковъчна хартия и четири чифта вълнени чорапи, плетени скришом. От онова, което ѝ остана, бе

изработила лъскава сребриста лента с името му — истинското му име, — с едри изрязани от хартия букви.

Разбира се, че си даваше сметка. Вярно, че главата ѝ беше пълна с цифри, но това не означаваше, че е изкуфяла. Понякога само се преструваше. Грейс никога не бе била глупава жена.

Да вземем онзи следобед преди пет години, когато от Военноморските сили почукаха на вратата ѝ. Изобщо не се хвана на лъжите им, че се били отбили заради кафето и сладкиша с натрошени ядки. Един много мил ефрейтор я подхвана точно преди да изгуби съзнание. Тя се извини, но ефрейторът каза, че било нормално да припаднеш, щом сърцето ти се свие.

Тя щракна хронометъра и отбеляза още една чертичка върху стария пощенски плик. Загледа се в малките зрънца, които се плъзгаха лавинообразно по миниатюрната планина. Всяко зрънце беше по един милиметър; коефициент за големина, а през трите минути, на които беше настроен хронометърът, минаваха по три хиляди зрънца, което правеше по хиляда на минута, или шестнайсет цяло и шест в период на секунда...

„Боже, не искам много. Нека само тортата да стане, както трябва. Друго не ти искам.“

Ново щракване. Още една чертичка. Минаха шест, оставаха седем. Джед бе получил строги инструкции да не се връща от къщата на езерото през следващите четирийсет и пет минути. Значи, разполагаше с достатъчно време. За тортата щяха да ѝ трябват още деветнайсет минути, помисли си Грейс. Най-много дващест и една.

Жалко, че разполагаше само с десет.

— Ииска ми се да вземеш коня — каза Джед.

— Отговорът ми е същият като предишните осемдесет пъти, когато предложи. — Том нави на стегнато руло една памучна блуза и я мушна в раницата, след което опита с ръце тежестта на багажа си. Общо взето, щеше да носи около тринайсет килограма на гръб, което беше по силите му. Предприемал бе дълги преходи със снегоходките, като спринтираше нагоре по хълмовете и отмерваше темпото си със стария таймекс на Джед. Кракът му още се схващаше, но въпреки това можеше да върви към половин ден почти без почивка. — Знаеш добре, че ще ти трябват и двата коня. И бездруго ми даде предостатъчно.

Лицето на Джед се сбърчи, сякаш смучеше лимон.

— Дори ако ти кажа, че е подарък за рождения ти ден?

— Рожденият ми ден беше през декември.

— Е, значи, е закъснял подарък.

— *Не.*

Пауза.

— Такова е желанието на Грейс.

— Джед.

— Добре, добре. — Джед въздъхна и мушна палци в джобовете на парката си. — Да знаеш, че си голям инат, Том Идън.

— И преди съм го чувал. — След кратко мълчание Том додаде: — Трябва ли да изглеждам изненадан? Като се има предвид, че вече ми каза за тортата.

— А, тортата! — Джед се плесна по бедрото. — Божичко, сигурно съм остарял с десет години, докато я слушам да дърдори за химия, уравнения и молекулярни коефициенти. От физиката ми стигаше да знам само траекторията на куршумите и скоростта на вятъра.

— Весело си си живял.

— О, да. Грейс винаги е била голяма умница. Майкъл приличаше повече на нея, отколкото на мен. Той щеше да... — Възрастният мъж преглътна мъчително. — Приеха го в технически университет, но тъй

като парите бяха проблем, се присъедини към армията. После обаче реши, че се чувства много добре във Военноморските сили, и остана там. Когато Алис се появи, се надявах да се замисли какво ще се случи с нея и с Деб, в случай че го убият, но той беше същият инак като теб. Вземеше ли някакво решение, никой не бе в състояние да го разубеди.

Джед изглеждаше толкова нещастен, че Том трябваше да положи неимоверни усилия, за да не се поддаде на импулса си и да му обещае, че ще остане. Просто нямаше друг начин; заминаването му щеше да ги нарани, това беше неизбежно.

Колманът^[1] изсъска. Той остави Джед да наруши тишината.

— Имам още нещо за теб.

— Не трябваше — отвърна тихо Том. — Вече ми даде достатъчно.

— Но не и наполовина колкото заслужаваш — отвърна разпалено Джед. Дълбоките бразди от двете страни на носа му бяха влажни.

Том не каза нищо. Джед разкопча дясното отделение на дисагите на своя „Роуд Кинг“ и извади отвътре издута пластмасова папка за документи, която се отваряше като акордеон и беше завързана с канап.

— Имаш карти и вече ти обясних как да стигнеш до мястото, където отиваме двамата с Грейс напролет. Тук има и един списък — додаде той, когато Том развърза канапа. — На хора, които могат да ти помогнат. Знам, че ти казах да не се доверяваш на никого, но те са добри хора, стига все още да са наоколо.

Том разтвори папката и извади отвътре протрит лист хартия с оръфани от старост краища, но изписан с прясно мастило.

— Какви са те?

— Повечето от тях са ветерани. Участвахме заедно в операция „Нестихващ грохот“. Взemi и това. — Джед бръкна под ризата си и извади нещо, изхлузвайки го през глава. — Покажеш ли го на някого от този списък, веднага ще разбере, че си свой човек.

Плочките, затоплени от тялото на Джед, не бяха пълен комплект. Краят на по-старата плочка беше огънат и на нея не се виждаше номер на социална осигуровка; само име, служебен номер, кръвна група и религия. Предназначението на другата му беше добре познато, тъй като самият той имаше татуировка, съдържаща същата информация. Неговите собствени плочки с гумени заглушители бяха прибрани в

едно чекмедже, пълно със стари чорапи, в една къща, от която най-вероятно не бе останало нищо друго, освен пепел.

— Не мога да ги взема.

— Том, ти си млад. Въобразяваш си, че ще се справиш сам, но досега трябваше да си разбрал, че това е невъзможно. Ще имаш нужда от помощ. Така че ги вземи. — Джед замълча за миг, след което добави: — Угоди на стария глупак. Направи го заради мен, ако не за друго.

Джед имаше право. Ако ветераните от Виетнам приличаха поне малко на днешните ветерани, със сигурност разполагаха със здрава мрежа, а връзката помежду им беше за цял живот. Том нахлузи синджира на врата си и прибра плочките под ризата си.

— А другата къде е?

— При Майкъл. Това там е неговата плочка, която ни донесоха у дома. Вечерта преди погребението обаче пъгнах в дрехите му една от своите, за да не е сам. — Джед постави ръка на рамото на Том. — Сега и ти няма да си сам.

На вратата се почука. Всъщност три пъти: отсечено и равномерно.

„Проклятие.“ Грейс смръщи вежди. Джед беше подранил, но... обикновено той използваше южната врата. Във всеки случай не би почукал.

Отново почукване.

— Грейс, аз съм.

Раменете ѝ се поотпуснаха едва-едва. Гласът ѝ беше познат, но сега не беше време за това. Трябваше да измисли начин да се отърве от него. Той не биваше да вижда масата и подаръците.

— Грейс?

„Хайде, действай.“ Тя хвърли бърз поглед към хронометъра, който беше по средата на деветия оборот. Не би трябвало да ѝ отнеме повече от двайсет секунди да отвори вратата. Имаше достатъчно време.

„Една хилядна, две хилядни... Ще му кажа, че не може да остане. — Тя излезе от западната стая и пое по късия коридор, водещ към входната врата. — Три хилядни, четири... Ще бъде категорична, а

след това ще затворя вратата и повече няма да отварям, каквото ще да става... Шест хилядни. — Тя отвори вратата, примигвайки срещу силния вятър. — Седем...”

Думите, които трябваше да изрече, се събраха накуп в устата ѝ, също като онази миниатюрна планина от зрънца. Отвори уста, ала оттам не излезе нито дума. Веднага позна възрастния мъж в черната му парка и твърде голяма авиаторска шапка, нахлупена толкова ниско над очите му, че трябваше да отмята глава назад, за да вижда къде върви.

Другите двама — с изсечени и сурови лица, също на преклонна възраст, каквито бяха всички хора в последно време — ѝ бяха непознати.

Трима мъже. За един кратък миг ѝ се стори, че има *дежа вю*. Не се намираще в хижата, светът не бе отишъл по дяволите, а хората от Военноморските сили бяха пристигнали в мига, в който тя излизаше навън с онези мерителни лъжици в ръка — макар че посмъртно не можеше да си спомни за какво ѝ бяха.

Тогава забеляза конете.

Трима мъже, две пушки.

Но *шест* коня.

„Мъжете са трима. — Усети как въздухът пресушава езика ѝ, а гласът ѝ се изпари като мехурчета от газирана напитка. — Един кон за него, но не и за мен или за Джед, защото те не са тук заради нас — и това прави четири.“

„Тогава къде са другите двама?“

Тя изви поглед към възрастния мъж с неговата нелепо огромна шапка.

— Абел?

---

[1] Coleman Company, Inc. — Американска компания, която се е специализирала в произвеждането на оборудване за къмпинг. Най-известният ѝ продукт е газов фенер „Колман“. — Б.ред. ↑

Събота вечер.

— Това не ми харесва. Няма ги прекалено дълго, още от зазоряване, а те не ходят на лов през деня. Освен това запалиха огън в снега. Какъв е смисълът? — Шарън зачовърка с мръсния нокът на показалеца си в голямата сълзяща язва на дясната си буза. Раната, пихтиеста и противна на вид, се намираше точно в средата на една зелено-сива татуировка на мрежа и приличаше на смачкан паяк. Шарън хвърли свиреп поглед към Пъпчивия, седна на ниската масичка за кафе вляво от огъня, който Алекс бе запалила, след което се втренчи също толкова подозрително в самата Алекс. — Защо не се върнаха в лагера?

— Откъде мога да знам? — отвърна с въпрос Алекс, въпреки че мястото трудно би могло да се нарече лагер. От металическата миризма на твърдия лед и онова, което успя да различи на оскъдната светлина, предполагаше, че Променените са се настанили във вилата, намираща се край езерото: претенциозна и доста просторна викторианска постройка с безвкусна украса, люлка на верандата и дори пилон за знаме. Пъпчивия и Белязаната, мускулната сила на глутницата, ги бяха натикали в малката къща за гости, пропита със застоялия лъх на сира и гранясала мас от една прастара порция пържени яйца. В сравнение с порутените бараки и леденостудени навеси от последната седмица това място приличаше на палат. — Не знам нищо повече от теб.

Шарън се изкашля през смях. А Алекс реши, че се е сблъсквала с използвани по време на физическо чорапи с по-приятна миризма.

— Не ме баламосвай — каза Шарън. — Нали имам очи. Ами онзи твой приятел?

— Боже мили — обади се Рей. Доскоро доста пълничък, сега коремът му беше хлътнал като празна хартиена кесия. Той обви ръка около раменете на жена си Руби и я притисна към себе си. — Да не влошаваме още повече нещата.

— Само казвам на глас онова, което всички си мислим — сопна се Шарън. Пъпчивия се обърна към тях, без да напуска поста си, и жената изрева срещу него: — Ей, кучи сине, кога ще ни нахраниш?

— Шарън. — Гласът на Руби потрепера като тетивата на лък, опънат до счупване. — Не го предизвиквай.

Шарън смръщи поглед.

— Не искам да го предизвикам, само че сме *гладни*. Имаме нужда от *храна*, освен ако не ни искате кожа и кости, задници такива!

Като се имаше предвид фактът, че Шарън разполагаше с повече мастило на квадратен сантиметър от всеки друг, когото Алекс познаваше, и че Променените проявяваха специфичен вкус към... ъ-ъ, необичайни аксесоари като например кърпички и ленти от татуирана кожа, Алекс изпитваше тайното подозрение, че похитителите им биха се радвали, ако жената беше *само* кожа. По-лесна за белене. Тази мисъл не ѝ правеше чест, но пък Шарън определено не се нареждаше сред любимите ѝ хора.

— Знаеш ли защо не ни дават храна, Шарън — обади се Руби. — Защото не са намерили никой друг. Просто... лош късмет.

— Късмет ли? Това няма нищо общо с късмета. Всички до един ще свършим като задушено, с изключение може би на малката мис Алекс. — Шарън присви очи. — Не си мисли, че не забелязвам какви погледи си разменяте с онова момче с вълчата кожа. Тази негова краста само ти можеш да я начешеш.

— Шарън — скара ѝ се Рей не особено въодушевено. — Затвори си устата.

— Няма нищо, Рей — отвърна Алекс.

— Да, *Рей* — каза Шарън. — Двете с Алекс само си бърбим, докато чакаме да умрем.

— Трябва ли да бъдеш толкова злобна? — Руби отметна косата от лицето си със своята крехка кокалеста ръка, покрита с прозрачна кожа. — Всички сме в едно и също положение.

— Искаш ли да се обзаложим? Мисля, че *един* от нас се е подсигурил с хубав спасителен пояс. Алекс, къде според теб се е запилял приятелят ти? — Шарън се усмихна, което не беше приятна гледка. Разкриха се редки подобни на шипове пожълтели и развалени зъби. — Може да е избягал да си потърси нова приятелка. А може би между него и онази блондинка...

Алекс престана да я слуша. Тази песен вече я знаеше наизуст. Тя се обърна настрана и внимателно отдели плата и бинта от рамото си. Лявата ѝ ръка пулсираше, а излъчващата се от нея топлина беше почти видима. Въпреки че се стараеше да поддържа раната чиста, треската бе започнала малко след пладне, ако можеше да се вярва на Мики.

„Боже, дано нямам инфекция. — В противен случай можеше преспокойно да легне в снега още сега. Щом разви остатъка от бинта, тя прехапа долната си устна, за да не извика. Този дъх на развалено беше достатъчно красноречив. Някои части от разкъсания ѝ мускул бяха с цвета на лигав зеленикав сопол. — Така, не бива да се паникьосвам. Ще го почистя и може да потърся спирт и антибиотици, ако ми позволят. Това е хубава къща. Не може да нямам аптечка.“

— Ауууу. — Шарън изви език над развалините в устата си, които минаваха за зъби. — Изглежда доста зле. Но можеш да оставиш раната да загние. И тогава най-лошото, което може да ти се случи, е да те убият — също като Брайън.

Да, от това се почувства много по-добре. Искаше ѝ се да измисли нещо язвително в отговор, ала гладът бе впил нокти в стомаха ѝ, а мозъкът ѝ се бе сгърчил като сушена слива. Така че единственото, което успя да измисли, беше:

— Върви по дяволите!

— Само това ли измисли? — Шарън, изглежда, бе изгубила интерес, тъй като се обърна към Руби: — Ето какво е положението според мен — подхвана тя поверително. — Защо, мислите, малките чудовища не водят пленници през последните няколко дни? Защото никой не ги е чакал, което *ще рече*, че другите вече не спазват договора.

— Или просто нямат излишни хора, които да изпращат — предположи Рей.

— За какво говорите? — „Никой не ги е чакал ли?“ За първи път ги чуваше да говорят по този начин и Алекс беше любопитна, което не беше в неин стил. Вярно, че споделяха храната си, но всъщност не знаеше почти нищо за тези хора. Но това беше разбираемо: никой не искаше да се сближава с човек, който можеше пред очите ти да се превърне в плънка за хамбургер. — Какъв договор? И какво ще рече, че няма излишни хора за изпращане?

— Ами, нали *се сецаш*? — Рей погледна объркано жена си, след което се обърна отново към Алекс. — Както са изпратили теб. И всички нас.

— Аз се магнах сама. Избягах. Никой не ме е изпращал — отвърна Алекс, но тогава си спомни, че всъщност ѝ бяха казали точно къде да отиде, а в това отношение пушката на Джес беше повече от убедителна. Тогава в съзнанието ѝ изплуваха думите, които Рей и другите бяха използвали. — Изпратени... в смисъл, пропъдени? Нарочно? Но защо? Нещо лошо ли сте извършили? — Това ѝ се стори най-разумното обяснение. Сигурно Рул не беше единственото място, където наказваха провинилите се с прогонване.

— Разбира се, че не — отвърна Шарън. В гласа ѝ прозвуча неподправена обида. — Просто изтеглихме късата клечка.

— Късата... — Алекс зяпна от изумление. — Решили сте с *лотария*?

— При нас така се избира — сви рамене Рей. — Но, разбира се, хората от всяко село или група сами решават по какъв начин ще го направят.

— Но ти можеше да останеш — обади се тихо Руби. — Рей, ти не трябваше да идваш.

— Ти си моя жена — отвърна Рей. — Щом отиваш ти, отивам и аз.

— Никой от вас не е трябвало да го прави! — С периферното си зрение Алекс забеляза, че Пъпчивия обръща глава, за да хвърли един поглед, ала беше толкова отвратена от думите на Рей, от нещата, които тези хора *намекваха*, че изобщо не ѝ пукаше.

— Напротив. Налагаше се заради доброто на всички останали — каза Руби.

— Явно прекалено дълго сте в компанията на Шарън — отвърна Алекс.

— Мери си приказките — предупреди я Шарън.

Но Алекс не ѝ обърна внимание.

— Какво добро има в това да умрете? Да напуснете доброволно града, за да бъдете изядени? Защо сте постъпили така? Защо изобщо сте се съгласили?

— Ти си от Рул — каза Шарън. Гласът ѝ прозвуча учудващо ниско и треперещ от ярост. — Идваш от това проклето село и си

позволяваш да ни наставляваш? Нали тъкмо вие предложихте идеята...
— Тя млъкна, забелязала израза на лицето на Алекс. — Какво има?

— Аз... — В своето объркване, разсеяна от внезапната бъркотия от тежки миризми, Алекс едва не изтърси нещо, което би я издало.

Но тогава Пъпчивия изправи отпуснатите си рамене толкова рязко, че останалите също осъзнаха, че нещо не беше наред.

— Какво? — попита отново Шарън, когато Променения се изправи и насочи към тях дулото на пушката си. После се обърна към Рей и Руби: — Боже, може би са хванали някого.

— Да се надяваме — отвърна Рей. — На всяка цена трябва да хапна нещо.

„Ето каква била работата. — Алекс последва останалите, щом Пъпчивия ги подкара към вратата с насочено към тях оръжие, като не спираше да обмисля чутото. — Ето какво е имала предвид Руби за споделянето на провизиите. Хората, които биват отпратени, носят със себе си храна. Не много, но все пак достатъчно, за да могат Променения да нахранят стадото си и да продължат нататък.“

Тя проследи с поглед Пъпчивия, който накара Рей да отвори вратата. Огънят премигна, щом в стаята нахлу леденостуден въздух и сняг. На двайсет и осем метра оттам Беязаната бе извърнала поглед от пращящия лагерен огън към гората.

„Надушва ги също като Пъпчивия. И като мен, но аз долових миризмата въпреки затворената врата.“ Това не вещаеше нищо добро. Обонянието ѝ определено се усилваше и затова предусещаше безпогрешно ходовете на Пъпчивия и Беязаната.

А сега какво? Ами ако обонянието не я лъжеше?

Това щеше да значи, че всички бяха изтеглили късата клечка.

Ако не беше светлината на електрическото фенерче, Джед можеше да забележи, че нещо не е наред, още преди двамата с Том да се изкачат нагоре по хълма, само на тринайсет метра от последните дървета. Но той беше свел очи към проблясващия в краката му сняг и когато вдигна случайно поглед към хижата, веднага разбра какво не беше наред.

С падането на нощта западният прозорец пулсираше с оранжево-сребристо сияние, хвърляно от огъня, на който Грейс готвеше. Да беше някоя друга вечер, Грейс непременно би запалила свещ или колмана, ала днес държеше в хижата да е тъмно заради изненадата. *Въпреки* това Джед зърна ясно очертания силует на жена си и буквите, залепени на висяща над масата лента: „ОБИЧАМЕ ТЕ, ТОМ“. Все пак в това нямаше нищо необичайно.

Но тогава забеляза, че лъскавите думи затанцуваха и затрептяха, гирляндите премигнаха на светлината — а за това, разсъждаваше той, беше необходимо да има течение, което бе възможно само ако някой затваряше предната врата.

Затова Джед се досети незабавно: нещо не беше наред. Дори да бе имал някакви съмнения, ще се стопиха напълно при вида на онази глупава авиаторска шапка. А това, че изчака орловият му поглед да се приспособи и лицето на собственика ѝ да изплува в полезрението му, беше чиста формалност.

„Абел. — Джед проследи с поглед съседа си, който се отдалечи в дъното на стаята. — Какво, по дяволите...“

Тогава забеляза, че Абел не е сам. Спътникът му беше грубоват мъж с бузесто лице. Малко над седемдесетте, помисли си Джед, само дето тази пушка изглеждаше доста заплашително.

— По дяволите — каза Джед, спирайки толкова рязко, че Том едва не се блъсна в него, — забравих за проклетия Филипс. Грейс се оплакваше, че кракът на стола се клател.

— Добре, ще се заема. — Том нагласи раницата още по-високо на раменете си. — Една тренировка никога не е излишна.

— Нещо против да задържа фенерчето?

— Няма проблем. Кръстосвал съм тези гори толкова пъти, че мога да намеря пътя със затворени очи. Хайде, Райли, отиваме на разходка.

— Ще те чакам тук — излъга Джед и изчака, докато стъпките на момчето не заглъхнаха в гората, преди да изключи фенерчето. А може би беше прекалено късно. Светлината му бе силна като пламък, но не беше изключено дърветата да са скрили издайническия лъч.

Джед свали ремъка на пушката от рамото си и — приклепнал ниско — пое напред по пътеката, като не изпускаше хижата от очи. Не му се вярваше Абел да е довел един-единствен ловец на глави. Едва ли е очаквал съдействие от страна на Джед. В случай че Том избягаше, щеше да се наложи да го преследват. Абел беше безполезна руина, което означаваше един старец, който да пази Джед и Грейс, и още един, който да тръгне след Том. Би било прекалено рисковано. Том беше млад и силен, и доста бърз напоследък, въпреки пострадалия си крак. Значи, сигурно имаше поне още двама възрастни мъже, може би дори трима.

Той се стресна, когато парката му се закачи за един храст с жилави клонки. Звукът отекна гръмовно в студения пущинак и Джед притаи дъх, заслушвайки се напрегнато в мрака. Нищо. Нито проскърцване на сняг, нито пропукване на клонка. Беше сам.

Забеляза, че Грейс се бе преместила в дъното на стаята, по-близо до прозореца. Абел и ловецът я последваха, сякаш дърпани от невидимо въже. Сърцето му заби с гордост. Да, това беше неговото момиче. Досетила се беше как да ги подмами — да докара глупаците на мушка, — защото от всички хора на света само тя знаеше по какъв начин гравитацията отклонява дори най-бързия куршум. Но ако успееше да му осигури ясна мишена...

Неговата „Браво 51“ беше заредена, готова за стрелба, със зъбци, специално нагласени за неговия ръст. С бързи движения той разпъна краката и закрепил статива в снега, след което се изправи в цял ръст. Опря приклада на пушката на дясното си рамо, погледна през мерника и едва не се разсмя. Вече нямаше нужда от мерник. Но старите навици умират трудно. Главата на ловеца изникна пред погледа му увеличена многократно и Джед забеляза, че очите на мъжа бяха кафяви.

„Един-единствен изстрел. Повече не ми трябва. Абел ще замръзне и тогава ще гръмна и него.“

Надяваше се само Грейс да стои неподвижно, докато не свали и двамата мъже. А после да стори точно каквото бяха планирали за извънредни ситуации като тази: да се заключи първо в спалнята, а оттам — в банята. Със сигурност имаше и други ловци, но изстрелите щяха да ги отведат в къщата. А докато се опитваха да влязат вътре, разбивайки вратите, тя щеше да има достатъчно време да се измъкне през прозореца на банята. Междувременно той щеше да се е приближил, за да я вземе. Ако ли пък го нямаше, тя щеше да заобиколи, да се скрие в зимника и да щракне катинара след себе си. Вратите бяха солидни, със здрави железни панти. За да ги пробият, щеше да им струва твърде много патрони, които едва ли биха прахосали по нея.

Том беше единствената несигурна величина, покрай него преследването можеше на бърза ръка да се пренесе на юг. Момчето щеше да чуе първия изстрел. Господи, Джед се надяваше само момчето бързо да осъзнае, че ще бъде фатална грешка да върви слепешката срещу летящите куршуми.

„Използвай мозъка си, момче. Заобиколи в кръг и...“

Металният край на нещо твърдо се опря в тила му.

— Не бих го направил на твое място — каза ловецът.

Джед замръзна на място, но си помисли: „Действай бързо, светкавично“. Просто нямаше време за друг план, а да се предаде, за него не беше вариант. Грейс щеше да разбере. Дори нещо повече, щеше да знае какво да предприеме след това. Боже, надяваше се Том също да се досети.

„Бъди умен, синко. Мисли какво чуваш и гледай да се измъкнеш.“

— Тогава се радвам — отвърна той на мъжа, чието лице не виждаше и никога нямаше да види, — че не си на мое място.

Беретата изскочи от гората пръв. Дишаше тежко, пъхтеше като куче. Якето му беше разкъсано, а лицето — покрито с паяжина от разрези и дълбоки драскотини. Изгубил беше и едната си ръкавица. Пъпчивия стигна до него в мига, в който коленете му се подвиха, и наполовина го повлече, наполовина го понесе към огъня, когато от гората изхвърчаха още Променени, носещи се на ски.

— О, боже — изписка Руби. — Идат и *още*.

Сигурно бяха от друга банда, предположи Алекс. Сред новодошлите имаше равен брой момичета и момчета, облечени, общо взето, по един и същи начин: пластове бели дрехи и скиорски шапки в същия цвят, така че се виждаха само тъмните дупки за очите като очни ябълки на череп. Всеки от тях имаше пъстра лента на главата, направена от парчета татуирана кожа и завързана на челото, като пилот камикадзе. Един по един взеха да спират и да свалят от себе си камуфлажни войнишки раници.

— Боже, разполагат със сериозно оборудване — отбеляза Рей.

Определено имаше право, но Алекс знаеше, че раниците всъщност не принадлежат на тези Променени. Миризмата на предишните им собственици още не беше избледняла. Тя вдиша отново, този път по-дълбоко. „Божичко, там има храна.“ Канела и стафиди, фъстъци и шоколад, крекери, имаше крекери и... Устата ѝ се напълни със слюнка, коленете ѝ се разтрепериха. Хрумна ѝ, че може би имаше дори резен *сирене*. Изпитваше такъв глад, че дори мисълта, че собствениците на раниците доскоро са били живи, не бе в състояние да я отрезви. Просто копнееше за храна.

Изведнъж миризмата на Черната вдовица подразни обонянието ѝ и тя зърна момичето, което изхвърча на ски от гората подобно на оживял кошмар. Вълчата кожа и парката на Черната вдовица бяха изпръскани с кръв. Косата ѝ бе развързана и разбъркана, като гнездо кичури обрамчваха лицето ѝ. От раната ѝ сълзеше гной, среброто в очите ѝ искреше от вълнение, а ускореното кръвообращение придаваше сияен вид на кожата ѝ.

Ала вместо Вълка на снега до нея спря едно върлинещо момче, което никога досега не бе виждала. Бялата екипировка на момчето беше изпръскана с кръв и миришеше на желязо, обгорен метал и барут.

„Силен откат“ — помисли си тя. Стрелял е отблизо. Момчето беше оцапано с кръв като лъскав снежен леопард на червени петна. Той изрита ските от краката си, застана зад Черната вдовица и притискайки се към нея, обхвана гърдите ѝ в ръце. Със затворени очи и отметната назад глава, Черната вдовица се облегна на момчето, потривайки бедра в тялото му, и придърпа главата му към извивката на шията си. Общата им воня — на прегазено животно, желязо и гнила плът — стана още по-наситена, като растящата им възбуда изпълваше въздуха с такава тежка и натраплива миризма, че Алекс се уплаши да не се задуши. Усети как въодушевлението им се предаде на останалите новодошли и скоро всички преплетоха тела в някаква лудост от трескави устни и търсеци ръце.

— Ей, проклетници, не пред всички! — извика Шарън.

— Мили боже — възкликна Рей. — Май се канят да си направят оргия тук, на снега?

Не ѝ се вярваше. Това беше жажда за кръв, помисли си тя, и облекчението, което изпитваха, че са оцелели в някаква битка. Това би обяснило откъде се бяха взели всички тези раници, които не бяха техни, миризмата на възпламенен барут, раните на Беретата и цялата тази кръв.

„Ами Вълка... — Тя се съсредоточи, опитвайки се да се абстрахира от тази колективна воня — множество нови миризми и издигащ се над всички тях лъх на полова възбуда, — ала не успя да го открие. — О, боже, той не е...“

— А къде е онова момче? — попита Руби. — С вълчата маска?

— Мъртво, ако имаме късмет. — Шарън смушка Алекс с кокалестия си лакът. — Не увесвай нос. Онзи пъпчивият е страшно сладък. Но ако не ти харесва, новите момчета изглеждат готови за малко хоризонтално мамбо.

Алекс не каза нищо, но се учуди, че изпитва болка при мисълта, че Вълка може да е мъртъв. Като че ли и тя бе изгубила нещо.

„Не, не си го помисляй даже. Той беше чудовище и никога не е бил твой приятел.“

С усилие на волята насочи вниманието си обратно към новодошлите. Черната вдовица и Леопарда бяха все така впили устни един в друг, но миризмата им вече не беше толкова плътна. Дори полуделите за секс Променени нямаха намерение да се овъргаят в снега, когато имаха на свое разположение такава хубава къща и вероятно цял куп спални. Може би дори мокър бар и джакузи, което, разбира се, нямаше да работи, но по-важен беше принципът. Другите също се бяха успокоили и сега се тълпяха около Беретата, както футболистите се събират около повален на терена съотборник. Тъй като се намираха по-близо до огъня, Алекс долови сребристия проблясък на дълги ножове, препасани на гърбовете им. Освен това носеха какво ли не бойно снаряжение: пушки и матовочерни пистолети, прибрани в кръстосани кобури, и патрондаши, пълни с лъскави куршуми. Ами онова хлапе не носеше ли колан с *гранати*?

— Проклятие — прошепна Рей. — Приличат на банда побъркани ниндзи.

Точно така, помисли си тя. Тогава приятели ли бяха? Може би съюзници? Или просто отделно племе, което се събира на скромно междусъседско празненство? Тя плъзна поглед над Черната вдовица и Леопарда и забеляза как се опипваха с ръце. Кожата ѝ настръхваше при мисълта, че Променените изобщо *правеха* секс.

Тогава се замисли за Вълка и неговия глад. Може би сексът и гладът бяха тясно свързани помежду си.

— Купища оръжие — измърмори Шарън.

— Да — въздъхна Алекс, доволна, че може да насочи вниманието си към нещо *друго*, различно от Черната вдовица и Леопарда, изучаващи взаимно сливиците си. Тогава зърна едно хлапе, което размахваше узи. Откъде, по дяволите, бяха взели тези автоматични оръжия? — Тук има твърде много пушки. Не е възможно всичките да са техни. Мисля, че са се сдобили с тях като плячка, също като раниците. Въпросът е с кого са се сражавали?

— Искаш да кажеш, кой е достатъчно *луд*, за да се бие с тях — поправи я Шарън.

— На кого му пука? Крайно време е някой да прояви малко кураж. — Рей замълча за миг, след което се наведе напред. — Слушайте, те са там, а ние сме *тук*. Ако разбирате какво имам предвид.

— Лоша идея — измърмори Шарън.

За първи път Алекс беше съгласна с нея.

— Разполагат с оръжие. Ще ни намерят за нула време, освен ако бурята не ни довърши преди това.

— Не е толкова сигурно — изсъска Рей. — Нали ги видяхте. Сега са превъзбудени, разконцентрирани. Хайде, Алекс, нали все обясняваш как трябва да си обираме крушите.

— Да — обади се Шарън, — но да получи куршум в гърба, едва ли е представата ѝ за...

В гората отекна яростен вик. Дори Пъпчивия подскочи, след което всички Променени присвиха очи към непрогледния мрак.

— Божичко — възкликна Рей. — Кой...

„О, не.“ Даже да не беше забелязала погледите, които Пъпчивия и Беязаната си размениха, даже да не беше разчела езика на тялото на останалите или да не беше си спомнила, че с много малко изключения Променените не разговаряха помежду си и не издаваха никакви звуци, пак щеше да разбере. Въпреки това тя подуши въздуха и опита миризмата с език, надявайки се, че греши.

Но не грешеше.

Първо отекна едно *прас*, последвано от звука на трошачо се стъкло, и тогава панорамният прозорец се пръсна. На дървения под заваляха назъбени парчета стъкло. Нещо изсвистя покрай ухото ѝ, разсичайки въздуха, и в мига, в който куршумът премина през кости и плът, се чу едно по-меко *луф*. Главата на мъжа се отметна назад почти в същия момент, в който черепът му избухна с тъп и джвакащ звук като премазана от камион тиква. Мъжът рухна на земята.

Грейс никога не бе била спортна натура. Имаше крехко и не много силно тяло, но омразата и мъката вляха в жилите ѝ кураж и бързина. Спускайки се покрай нищо неразбирация Абел, който продължаваше да стои с абсурдната си шапка, опръскана с мозъка на ловеца, тя грабна един тиган с дясната си ръка, завъртя се и замахна. Тиганът изсвистя във въздуха и в промеждутъка, през който се приближаваше към целта си, Грейс си помисли: „Жалко, че не е стик за голф; стикът щеше да е много по-бърз, с по-голям кинетичен момент на движение, по-малка маса за преодоляване...“.

Абел тъкмо се обръщаше. Прозвуча едно глухо *туп* — като че някой режеше маруля на дървена дъска, за да отстрани стъблото, — последвано почти моментално от смразяващо кръвта лепкаво противно хрущене. Лицето на Абел избухна в кървава експлозия. Зъбите му се разпиляха на пода с барабаниящ звук като ориз, сипещ се по дървена повърхност. Абел дори не извика. Той залитна няколко стъпки назад и разпери ръце като непохватно хлапе, което се опитва да усвои стъпките на джаза. И тогава тялото му полетя право назад. Главата му отскочи от грубия дъсчен под. Очите му бяха изцъклени, устата — разтворена, а вътре се виждаха окървавените изпочупени корени, където се бяха намирали зъбите му само допреди няколко секунди. На останалата част от лицето му зееше дупка. Гърдите му не се движеха, ала краката и ръцете му продължаваха да потръпват, докато и последните капки живот се отцеждаха от мозъка му.

Общо време от мига, в който куршумът бе влетял през прозореца, до този момент: седем секунди. Може би мъничко повече.

„А сега към спалнята. — Тиганът издрънча на пода. — Скоростта на звука е равна на корен квадратен от абсолютната температура, разделена на моларната маса.“ Вторият ловец я беше оставил сама с Абел и вече мъртвия си партньор. Което означаваше, че той и другите двама мъже, които още не бе виждала, биха чули звука от изстрела в гората и последвалия го дъжд от стъкло малко по-късно, отколкото ако беше лято, тъй като в студения въздух звукът се движеше мъничко по-бавно. Разполагаше с време между девет и петнайсет секунди, помисли си тя, но имаше твърде много променливи, които не би могла да предвиди.

„Ако хората навън заобиколят зад къщата, за да се ослушат, ще разполагам с повече време. Но ако не го направят... идвам, Джед, идвам.“ Тя се завтече към вратата на стаята, обува с пухени пантофи, и тогава усети как се подхлъзва и губи равновесие. Краката ѝ отхвъркнаха назад, сякаш се опитваше да бяга върху лед, и в следващия миг вече падаше. При последвалия силен разтърсваш сблъсък тя пое тежестта на удара първо с десния си крак, а после с бедрото. Долови две остри отчетливи пропуквания, при което тазът ѝ пламна от болка, която плъзна нагоре по гръбначния ѝ стълб. От гърлото ѝ се изтръгна вик и тя си пое дъх, за да изкрещи отново, но тогава устата и носът ѝ се напълниха с кръв, тъй като се бе приземила по лице в растящата локва от кръвта на мъжете. Изкашля се слабо, опитвайки да прочисти гърлото си, при което ѝ се повдигна. Десният ѝ крак лежеше изкълчен, извит под неестествен ъгъл, а болката беше толкова непоносима, че се боеше да помръдне. Миг по-късно осъзна, че това е невъзможно.

„Трябва да се изправя. — От бакърената миризма на всичката тази кръв ѝ прилоша. В гърлото ѝ се надигна вълна гадене. Бедрото ѝ гореше от болка, която караше мислите ѝ да текат разбъркано. — Количеството на кръвта в тялото зависи от теглото, а аз съм толкова дребна... Трябва да се изправя, да се добера до спалнята... Джед, Джед...“ Въпреки силните удари на сърцето си долови ясното щракване и проскърцване на врата.

„Някой идва. Трябва да се изправя, трябва, трябва!“ Ала не бе в състояние да помръдне. Дишаше тежко като останала без въздух пъстърва; не можеше да повдигне главата си. Дори калкулаторът в

мозька ѝ бе спрял. Какво количество кръв течеше във вените ѝ? Мозъкът ѝ беше блокирал; цифрите просто не се появяваха.

Гледаше как локвата кръв вибрира и се къдри на вълнички, докато някой с тежки ботуши се приближаваше към нея. Тогава ботушите изникнаха в полезрението ѝ и Грейс установи, че не са каквито бе очаквала — ботушите бяха мръснобежови, с цвета на пясъчни дюни, а не черни или тъмнокафяви. Заради тежката ръждива воня на кръвта тя долови миризмата им със закъснение: плътна и едновременно с това леко сладникава.

Бензин.

Въздухът се изпълни със статичен шум и тогава последва серия потраквания — отчетливи и ясни. Тези звуци напомниха на Грейс за цикадите през горещите летни дни. Темпото, с което цъкаха цикадите, зависеше от температурата, но тези потраквания не бяха ритмични. Някакъв код. Може би дори морзов код, предаван по радиоприемник. Последва пауза, след което собственикът на ботушите започна да потраква в отговор.

Комбинацията беше напълно непонятна за Грейс. Навремето брат ѝ беше скаут орел^[1]. Той би могъл да ѝ каже какво означаваха тези потраквания, само че беше мъртъв. Или поне доколкото тя знаеше.

Високо над ботушите отекна непознат глас, който не принадлежеше на никой от мъжете, които бе видяла:

— Значи е момче. *Том* — изрече бавно името, сякаш го опитваше на вкус. — Къде е той?

„Бягай, Том.“ В устата си Грейс усещаше кръвта на стареца, смесена със собственото ѝ повръщано. Болката в хълбока и крака ѝ пулсираше едновременно със сърцето ѝ.

— Нека ти кажа нещо. При други обстоятелства щях да направя от теб кюфтета или печени пържоли за Чъкитата. Само че това място се намира на края на света, а ти си една кльощава стара бабичка, така че не си струва усилията. Затова в твоя случай ще направя изключение.

„Бягай, Том. — Заради строщения прозорец в стаята започваше да нахлува студ. — Бягай, бягай...“

— Ето как ще постъпя — изрече гласът. — Кажете ми къде е той и обещавам да те убия веднага. Един куршум в главата и после сладки сънища. Но ако не ми кажеш...

„Въздухът е леденостуден; всичко е въпрос на време. Началната скорост на куршума зависи от...“

— Ще оставя огъня да говори вместо теб. Може би ще умреш от вдишаните газове, преди огънят да е свършил своето, или пък белите ти дробове ще пламнат от горещината и така ще се задушиш. А може би не. Може да останеш в съзнание през цялото време, докато огънят те поглъща жива.

„Скоростта на звука е...“

— Добре тогава, ще броя до три.

„Не, няма да бъде до три, не точно. Мисълта тече със скорост триста милисекунди, а времето за извършване на съответното действие зависи от...“

— Едно.

„Няма да е точно до три. — Тя си пое дъх и го задържа. — Три секунди и все пак ще остане достатъчно време, така че ако той е наблизо...“

— Две.

„Бягай, Том, бягай, бягай...“

— Тр...

— *Бягаааай*, Том, *бягааааааай!* — изкрещя Грейс, а думите изригнаха от устата ѝ, защото мисълта беше там, на прага на съзнанието ѝ, и защото имаше достатъчно време, точно колкото да...

---

[1] Най-високата степен в програмата на американските бойскаути. — Б.пр. ↑

От гората с тежка крачка се появиха още шест деца нинджи. Впрегнали всички сили, дъхът им излизаше на бели кълба пара. Всеки от тях влачеше подире си по една дълга нащърбена пластмасова шейна с цвят на пожарникарска кола.

— О, боже. — Руби закри устата си с ръце. — Това са деца.

Общо дванайсет. Съвсем мъртви. Момичета и момчета. По две в шейна, проснати нехайно едно върху друго в плетеница от вдървени ръце и крака и разбъркани коси като трупове от концентрационен лагер. Някои от тях бяха разстреляни с куршум в главата, забеляза Алекс. С нищо не можеше да се сбърка това съзливо трето око или обезформените черепи. Но повечето бяха с прерязани гърла и широки лигавници от замръзнала кръв. Някои от тях — всъщност повечето — бяха издъхнали с широко отворени очи и уста, застинали в последен безмълвен писък.

Надвисналата наоколо миризма, пропита от страха и ужаса на тези мъртви деца, заседна в гърлото ѝ, но освен нея Алекс долови и лек намек за оръжейно масло и барут. Разтворител, а също и купчина сажди, изстъргани от почерняло огнище. И тогава Алекс проумя, че това не бяха *просто* деца.

Тези деца са били войници.

Появиха се още две деца нинджи. Те също влачеха нещо дълго подире си, плувнали в пот като каубои, които се бореха с разбеснял се бик.

Което не беше далеч от истината.

Беше висок като Крис и Вълка и мускулест като Том. Светлорусата му коса беше вързана на къса конска опашка с парче кожа. Предполагаше, че на възраст е колкото Крис, плюс-минус една година. Парката му беше разкъсана, така че разкриваше огромния начертан с кръв паяк, разперил крака върху ризата му отляво, ниско

долу. По лицето и по шията му също имаше размазана кръв. Ръцете му, изложени на студа, бяха алени.

— Ко-копелета. — Момчето се съпротивляваше, като дишаше тежко, а дъхът му представляваше накъсано стенание, пропито с болка. — Трябваше да ви убия, когато имах въз... — От гърлото му се изтръгна висок писък, тъй като Пъпчивия заби юмрук в стомаха му. Щом двамата нинджи го пуснаха, коленете на момчето се подвиха като сгъваеми ножчета. То повърна, след което се отпусна в снега, опитвайки се да обгърне наранената си страна с ръка, оцапана с кръв.

— Мо-моля ви, оставете го. — Чертите на лицето му бяха изкривени от дълбоко отчаяние и болка. — *Моля ви.* Вземете мен вместо...

— Даниел? — Думата проехтя като писък, пронизителен звук, долетял от мрака на гората. — *Даниеееееел?*

— Проклятие — изруга Шарън.

„Не. — Пред очите ѝ внезапно се спусна воал от сълзи и замъгли лагерния огън и всички онези тела, превръщайки ги в размазана дъга. — Стига толкова; пощади поне това дете.“

Викът отекна отново, но този път неразбираем и несловесен — чист звук, тънък и пронизващ като лазер. Миг по-късно от мрака изникна още един нинджа. Теглеше нещо, като залиташе леко заради впрегнатите усилия, но въпреки това бе широко ухилен като рибар, който току-що бе хванал улова на живота си.

— Мили боже — възкликна Рей.

Когато проехтя изстрелът, Том тършуваше из кутията с инструменти, захапал между зъбите си писалка с фенерче на върха, за да освободи ръцете си. При този неочакван звук той подскочи, а зъбите му издрънчаха в метала. Кучето изскимтя, след което започна да ръмжи.

„Какво беше това, по дяволите? По какво стреля Джед?“ После долови краткия интервал, застъпващите се ехтежи и мозъкът му, така привикнал към звуците на оръжейна стрелба, моментално зацепи: два изстрела с интервал не повече от половин секунда, ако имаше и толкова. А после тишина.

„Джед! — Филипсът издрънча на циментовия под. Том изгаси фенерчето, свали раницата си и грабна пушката. Той зареди пушката в движение и малко преди да изскочи през вратата, успя да се овладее. — По-кратко. Каквото и да е станало, не можеш да го върнеш назад. Натъкнеш ли се на засада, няма да помогнеш на никого.“

Два изстрела и три възможни сценария: двама стрелци, взели на мушка Джед и натиснали едновременно спусъка. Или Джед е стрелял пръв, а другият го е забелязал в последния момент. Или пък Джед е пуснал предупредителен куршум, след което другият...

„Не. Не мога да мисля за това, не още.“

— *Долу*, Райли — изсъска той. Кучето незабавно се подчини. Тогава Том залегна и се послуша. Нищо. Никакви изстрели. Нито викове. Нито пък сигнал от Джед. Вледеняващо предчувствие стегна гърдите му. Трябваше да се махне оттук. Плъзгащата се врата се отваряше на запад, в самото езеро; основната врата беше отдясно, но тя би му свършила работа само ако на пътеката нямаше никого. Значи, плъзгащата се врата. Щеше да се промъкне по леда, връщайки се назад...

Нов звук: висок и тънък. Кучето изскимтя. Ушите на Том пламнаха. Какво беше това? Крясък? Или по-скоро крясък и...

Далечен пукот.

Трети изстрел. По-далече, на север. Хижата.

„Грейс? — Въздухът изсвистя внезапно от дробовете му с нещо подобно на стон. Оброни чело на пушката. Металът беше толкова студен, че пареше. — Аз съм виновен, не трябваше да чакам.“

— Ей, хлапе! — Викът проехтя толкова близо, че Том се стресна. Кучето до него скочи на крака и заръмжа ниско и враждебно. — Не искаме да те нараним, хлапе! Просто излез навън!

„Ние.“ Значи, са двама. Може би трима. Или мъжът просто блъфираше. Но сега едно нещо беше извън всякакво съмнение: Джед беше мъртъв.

„Копелета, ще ви избия всичките. — Дробовете му се наляха с олово. — Ще ви избия...“

— Слушай, хлапе, можем да го направим по лесния или потрудния начин. Не искаме да те нараним, но стреляш ли по нас, ние също ще ти отвърнем. Така че отвори вратата и излез бавно навън с вдигнати ръце.

Мъжът се намираше на около четирийсет и пет метра от къщата, помисли си Том, може би леко вдясно, в което имаше логика, тъй като там беше гората. Това предреши всичко.

— Какво искаш? — Всъщност пет пари не даваше за това, но искаше да спечели време.

— Само да дойдеш с нас. — В следващия миг мракът избухна в жълта светлина, която запали плъзгащия се прозорец над главата на Том. Светлината заигра по къщата, като се местеше ту надясно, ту наляво. Но по този начин му направиха услуга, така вече виждаше ясно машините: ветроходната шейна вдясно и малко по-нататък снегохода. Мотоциклетът „Роуд кинг“ на Джед беше прибран най-отзад, скрит зад походното легло и пропановия нагревател.

Кучето изскимтя отново. Миг по-късно Том долови миризмата: леко задушливия мирис на горяща дървесина. Тъй като знаеше достатъчно за огъня и дима, обонянието му различаваше лесно отделните миризми. Дървен материал, напоен с газ или друго възпламеняващо вещество, и някаква миризма, която беше много различна. Запалените тъкани и синтетични материали воняха на химикали. Хижата гореше.

Онези копелета бяха хитри — опитваха се да го надхитрят. Знаеха добре, че той нямаше къде другаде да отиде. И сега беше ред на къщата на езерото. Щяха да го изкарат навън с огън.

— Надушваш ли това, хлапе? — прозвуча още по-отблизо. — Хайде, така правиш нещата само по-трудни за теб самия.

Той грабна бързо раницата и натовари екипировката си на задната седалка на ветроходната шейна, остави пушката на мястото за краката и взе да прехвърля през ума си нещата, които трябваше да свърши — точната последователност.

Всичко зависеше от това колко бързо ще се досетят. И дали ще намерят начин да го последват. Той хвърли поглед към снегохода. На зърнестата светлина дупката, оставена от извадената запалителна кутия, приличаше на празна очна ябълка. Ала жиците още висяха там.

„Снегоходът е по-бърз. Освен това има фар. Единият може да стреля, докато другият шофира.“

Това нямаше да стане.

— Хайде, хлапе! — Светлината промени ъгъла си, когато ловците стесниха кръга около него. Вътрешността на къщата помръкна.

— Тук, Райли — изсъска Том и потупа задната седалка. Щом кучето скочи в шейната, той се спусна към плъзгащата се врата. — Добро момче. Стой тук. — Промуши ръка през чугунената брава, запъна крака и пренесе тежестта си върху здравия си десен крак. Пое дълбоко дъх. И тогава напъна.

„Направи го.“

За малко да прекали с приложената сила. Вратата се отвори с лекота, смазана добре по препоръка на Джед, а металните колела се плъзнаха по релсите като топка за боулинг по лъскав под. В къщата нахлу силен студен вятър, довявайки миризмата на горяща дървесина и разтопена пластмаса. Тогава Том се завъртя на пети и се спусна към шейната. Светлината навън внезапно се премести с приближаването на ловците. Пет секунди, може би десет. Скачайки на предната седалка на спитфайъра, той включи запалването и наpomпа акселератора, за да подаде гориво на двигателя. Със закъснение от една милисекунда двигателят взе да стърже, да кашля, да ръмжи...

Но не зацепи.

„Хайде, хайде, хайде!“ Отвън проехтя вик. Светлините се раздвижиха; до слуха му достигна шум от трошене на ледени клони. Приближаваха се бегом. Той стисна зъби и неохотно даде на двигателя

още две безценни секунди, с каквито не разполагаше, след което опита отново.

„Задави ли се, край с мен. — По врата му потече пот. — След малко ще се появят и ако аз още съм тук...“

Двигателят оживя с високо пресекливо ръмжене.

И шейната потегли.

Малкото момченце беше с тъмна коса и искрящи от ужас очи, но Алекс веднага забеляза приликата. По лицето и ръцете му имаше кръв, но доколкото виждаше, това беше всичко. Така че кръвта може би беше на брат му.

— Даниел! — извика момченцето. — Даниел, добре ли си?

— Всичко е наред, Джак. — Даниел се опита да се изправи на крака. — Не се тревожи, чуваш ли?

— Но какво ще правят с нас? — Гласът на Джак звучеше напрегнато, а устата му бе стисната, образувайки ярка тънка черта. Той беше много малък, приблизително на възрастта на Ели. По бузите му се стичаха едри сълзи, смесващи се със засъхналата кръв, и по този начин изглеждаше, сякаш пролива кървави сълзи. — Ще ни изядат ли?

— Не. — Даниел стъпи на крака, напрягайки до краен предел бедрата си. Струваше му огромни усилия; ръцете му трепереха и Алекс забеляза как за миг дъхът му секна. — Нищо няма да ти направят. Всичко е наред.

Но не беше наред. Пъпчивия помагаше на Беретата да се вдигне на крака. Черната вдовица, Леопарда и останалите Променени взеха да се събират около Даниел и Джак по начина, по който Вълка и бандата му бяха наблюдавали схватката между нея и Черната вдовица. Тогава, разбира се, момичето бе въоръжено със селскостопанския нож. И бездруго плътен и напрегнат, и френетичен, въздухът внезапно се сгъсти и завря.

— О, боже — възкликна тя.

От лявата ѝ страна Шарън я стрелна с поглед.

— Какво има?

Алекс не отговори. Просто не можеше. Но тъй като вече имаше достатъчно опит с Променените, веднага позна миризмата.

На двамата братя не им оставаше много време.

Нито на тях самите.

Ветроходната шейна нямаше нищо общо със снегохода. Принципът на задвижване бе по-близък до този на глисера: мощен двигател, доставящ достатъчно въздух, за да тласка напред лодката в плитки води или върху лед. Имаше два механизма за управление: дросел за скоростта и кормило или лост, служещ за управление на руля и насочване на въздушната струя.

Какъв беше проблемът на ветроходната шейна? Нямаше спирачки. Единственият начин за спиране беше да прекъснеш притока на въздух или да намалиш скоростта. Освен това ветроходната шейна бе слабо маневрена. С това нещо беше трудно да завиеш. Само да завъртиш руля твърде бързо, ограничавайки притока на въздух, и убиването на скоростта ти е в кърпа вързано.

Щом усети, че спитфайърът потегля, Том натисна докрай дросела. В отговор на това шейната подскочи напред, след което се стрелна от къщата на езерото с такава бързина, че беше отхвърлен назад към кучето. Той натисна педала за газта и чу как двигателят моментално притихна и замърка, при което скоростта на спитфайъра намаля до бавен ход. Том ахна от изненада, след което изпъна гръб и натисна силно педала за газта.

Шейната изхвърча от къщата в облак от нафта, прелетя над ниския бряг и се стовари тежко върху покрития със сняг лед. Не взеше гладко — всяка неравност по снега и леда водеше до внезапен подскок или разтърсване, — но все пак се движеше. Представи си картата на Странното езеро. Къщичката на Джед за риболов в леда се намираще вдясно, на един час. Най-добре бе да заобиколи отдалече, да свие наляво и да поеме към отклонението.

Проблесна нещо течено и оранжево и той стрелна поглед надясно. Хиждата приличаше на факла. През разбития панорамен прозорец извираха огромни пламъци и се плискаха в стрехите. Огънят в това помещение, яркочервен като лава, сякаш се стичаше по стените и по тавана. Дори от това разстояние забеляза как един пропанов варел избухна, тъй като в този момент огънят премигна и се отдръпна с

леденосиня въздишка. Огненото кълбо избухна с такава сила в нощта, че той долови грохота въпреки бученето на шейната.

Беше толкова потресен, че изобщо не забеляза, че е намалил скоростта, докато моторът не започна да гасне. Той натисна педала за газта, ала спитфайърът вече спираше. В настъпилата внезапна тишина долови отчетливо бучене като пронизителното бръмчене на електрическа резачка.

Снегоходът на Джед.

„Хайде!“ Той включи запалването, ала двигателят беше задавен и единственият звук, който отекна, беше лекото цъкване и приглушено боботене, и накрая нищо. С блъскащо в гърдите сърце той си наложи да изчака малко... и още малко... а след това отново запали двигателя. Този път усилията му бяха възнаградени със силен рев. Ветроходната шейна потегли със силен тласък и постепенно взе да набира скорост.

Том хвърли поглед през рамо. Единственият фар на снегохода изобщо не потрепваше. Значи, не се движеше. Но защо? Тогава забеляза езерото, което се простираше под него като блещукащ килим от сребриста светлина. „Отражение.“ Осветяваха го, за да могат да...

Тогава усети, че нещо голямо, направо огромно, се спуска към него. Силно изплашен, той се обърна напред тъкмо навреме, за да види как къщичката за риболов на Джед и собствената му сянка изскача от мрака пред него. Затаил дъх, той завъртя рязко кормилото и зави наляво. Шейната профуча покрай кемпера във вихрен водовъртеж и започна да губи скорост, след като притокът на въздух спря. Тогава се чу силен трясък, тъй като корпусът от фибростъкло на спитфайъра се блъсна и отскочи от дървените плъзгачи на кемпера. В следващия момент с ъгълчето на окоето си долови ярък проблясък. Миг по-късно се чу звън на метал от рикоширания куршум.

Вече знаеше защо бяха останали на брега. Металната изолация на къщичката отразяваше светлината подобно на снега. За една пушка с мерник триста шейсет и пет метра не бяха нищо.

„Хайде, тръгвай!“ Той настъпи с все сила педала за газта и завъртя шейната, описвайки широк несигурен кръг. Спитфайърът се понесе, криволичейки напред. Усети как кучето зад гърба му дращи с лапи, за да запази равновесие, но все пак се движеше, набираха скорост право към разклонението сред дъжд от ледени късчета и растящ облак от завихрен сняг.

Досещаше се какво ще предприемат сега. Снегоходът беше стар, но много по-мощен и по-бърз. А той разполагаше само с малка преднина. От рева на двигателя не чуваше нищо — нито свистенето на спитфайъра, нито дори вятъра. Скоростта превръщаше студения въздух в остра коса, която бръснеше непокритите участъци от кожата му. Летеше напред, като насочваше шейната наслуки, по памет, осланяйки се на късмета си. Щом спитфайърът свърна в отклонението, той хвърли поглед през рамо в мига, в който фарът на снегохода изгръ в нощта и разкъса мрака, описвайки ясна чиста дъга.

„Не остава много.“ Къде беше мястото? От колко време се намираще на леда? Две минути. Може би четири. Би трябвало скоро да стиг...

Усети мига, в който ледът и дебелината на снега се промениха. Шейната се наклони, след което пое по неравния лед и заподскача, тъй като корпусът ѝ закачаеше разтопените и замръзнали наново вълнички. След поредния подскок задруса още повече и зъбите му затракаха, докато шейната срещна по-тънкия лед, минаващ над разлома.

Ако не друго, поне щеше да се движи по-бързо. Трябваше да натисне газта до дупка и веднага да се омете оттук. Ловците бяха наблизко, стопявайки преднината му с всяка изминала секунда, така че трябваше да бърза, да бърза, да бърза — *бързобързобързо!*

Но вместо това той вдигна крака си от педала за газта. Скоростта намаля, двигателят забоботи; корпусът затъваше в лед и сняг. Ветроходната шейна забави ход и продължи на тласъци. Чу се глух трясък, когато носът на шейната се стовари върху парче лед, след което спитфайърът подскочи и цопна във водата, която беше пълна с ледени късове, покрити с тънка обвивка с дебелина не повече от пет сантиметра. Щеше да свърши работа. Чудесно. Той намали скоростта и зачака, докато мракът не започна да избледнява, преминавайки през сиво, синьо и накрая сребристо, а бръмченето на снегохода ставаше все по-силно...

„Сега!“ Той натисна газта. Моторът нададе рев и спитфайърът се понесе напред с пълна скорост, като пореше леда, а корпусът ѝ потъваше и се издигаше като плоско камъче, хвърлено в езерце. Отекна страхотен трясък и тогава — съвсем ненадейно — се озова в открити води. От всички страни заваляха студени пръски, ала той продължи право и неотлъчно напред, подготвяйки се за внезапния

тласък, който знаеше, че ще последва, щом шейната нагазеше отново в сняг и лед. Надяваше се скоростта му да е достатъчно висока, за да плъзне леко лодката, компенсирайки собственото си тегло и тежестта на екипировката и кучето. „Боже, кучето.“ Надяваше се Райли да прояви достатъчно съобразителност и да залегне ниско долу, в противен случай тласъкът би могъл да го изхвърли...

Пресичайки границата на разлома, дъното на спитфайъра се плъзна по леда, при което цялата шейна се разтресе и подскочи, като застърга по леда. Том усети как повърхността отново се втвърдява и друсането затихва. Тогава той сви рязко надясно, при което шейната изгуби въздух и се завъртя така, че носът ѝ се обърна в посоката, от която бе дошъл.

— *Долу, Райли!* — Том изключи двигателя, грабна пушката и я зареди, извивайки се от кръста нагоре, готов за стрелба...

В мига, в който снегоходът изникна пред погледа му.

— Какво искат, по дяволите? — Рей се заглежда ту наляво, ту надясно. — Какво става?

Никой не отговори. Променените бяха образували тесен кръг. Алекс и останалите пленници стояха наредени точно срещу Даниел, охраняван от две деца нинджи. Друг Променен държеше Джак за задната част на врата. Черната вдовица, стиснала селскостопанския нож в ръка, стоеше спокойно до момчето. Миризмата, породена от страха на Джак — на пресечено мляко и гореща урина, — беше толкова натрапчива, че Алекс веднага я долови.

Пъпчивия си проби път с лакти, последван от Беретата и Леопарда. Лицето на Беретата се сгърчи от болката, но момчето вече се крепеше доста по-сигурно на крака. Сърцето на Алекс се сви, щом долови излъчваната от него миризма на *опасност*. Пъпчивия стискаше две пушки: собственото му оръжие с газово бутало, както и още едно, което Алекс позна веднага — браунинга, който Нейтън ѝ бе дал преди онова безумно бягство от Рул.

Заради близкото разстояние успя да разгледа също и пистолета, затъкнат в пояса на Леопарда. Винаги би познала един глок.

— Какво искаше от мен? — попита Даниел. Струваше му огромно усилие да остане прав. Стоеше превит надве, като придържаше с ръка едната си страна. — Нали ви казах. Вземете мен. Повече няма да се съпротивлявам. Само пуснете Джак.

Беретата се взира дълго в Даниел. Пъпчивия пристъпи напред с насочен браунинг.

— Какво? — Даниел втренчи поглед в пушката, сякаш Пъпчивия му подаваше питон. — Няма да я взема. Давам ти възможност да ме застреляш. Разбрахте ли? Ако искаш да ме убиеш, просто го направи, но...

— Нима не схващаш, хлапе? — попита Шарън с равен тон. — Трябва да избираш: или гръмваш някого от нас, или малкият Джаки ще свърши с прерязано гърло.

Устата на Алекс пресъхна. Шарън бе уцелила право в десетката. Това беше чисто и просто сделка: ти даваш на мен, а аз на теб, след което сме квит.

— Какво? — попита Рей и побутна Руби зад себе си. — Какво е това, *по дяволите*?

— Даниел. — Очите на Джак се бяха разширили от ужас. — Даниел, Даниел, Даниел...

— Няма да го направя — изрече пресипнало Даниел. Силни тръпки разтърсиха тялото му; единият от нинджите го хвана, преди да е паднал. Даниел го отблъсна, потискайки желанието си да го наругае. — Не можете да ме направите като вас. Аз не съм *убиец*.

— Явно смятат, че *не* си по-различен от тях — изгъгна Шарън. Ако съдбата можеше да говори, помисли си Алекс, щеше да има гласа на тази старица. — Каквото и да сте сторили с твоите приятелчета, изглежда, сте ги вбесили и сега ще те накарат да си платиш.

„Не, не просто да си плати.“ Въздухът беше толкова пропит с вонята на Променените, мъртвците и съкафезниците й — а сега и с паниката на Даниел и ужаса на Джак, — че Алекс сякаш опознаваше с обонянието си всички тези хора: техните истории, съдбата им. Сигурна беше, че това е някакъв тест. Изпитание.

Ритуал.

— Моля ви. Обещахте да пуснете Джак. — Даниел се обърна към Беретата и Пъпчивия: — Вината е моя. Аз организирах атаката. Така че убийте мен, но оставете Джак и всички тези хора на мира, моля ви.

— А какво ще стане, ако откаже да избере? — Рей хвърли трескав поглед към Шарън, като че ли тя знаеше отговора. — Не *трябва* да го прави.

— Мисля, че те имат нещо друго наум — отвърна Шарън.

— Не мога да го направя. — Даниел плъзна поглед по редицата пленници. Когато стигна до Алекс, очите му спряха и се впиха в нея. — Не могат да искат *това* от мен.

Обаче можеха. И го бяха поискали. Искаше й се да намери какво да му каже. Във филмите и в книгите това беше мигът, в който героинята извършваше саможертва. Пристъпваше напред, взимайки най-правилното решение. Той *трябваше* да избере нея. Не й се умираше, ала вътре в главата й живееше чудовище. То имаше жълти

очи и зъби, остри като игли. Сдобиваше се с лице. Тя имаше рак, така че и бездруго щеше да умре. Том би постъпил точно така. Крис също. Онова момченце заслужаваше да получи шанс.

„Какъвто останалите няма да получат. — Подушваше го във въздуха. Като леденостуден пръст, който се плъзга надолу по гръбнака ѝ прешлен по прешлен. — Просто го направи, направи го, преди да те е хванало шу...“

С периферното си зрение Алекс долови движение, някой се хвърли напред...

— Рей! — изкрещя тя. — Недей!

Промяната настъпи внезапно и отведнъж. В първия момент снегоходът се движеше с ръмжене по леда, а в следващия по-тежките задни гуми цопнаха във водата и фарът се изви към небето. Бръмченето на двигателя замлъкна. На слабата светлина Том успя да различи мъжете, тъмни като тюлени. Единият вече бе във водата. А мъжът отпред се опитваше да се изкатери върху предното стъкло. Снегоходът се килна наляво, след което се чу ужасен плясък, последван от викове:

— ЗАКЛЕЩИХ СЕ, ЗАКЛЕЩИХ СЕ. ПОВЛИЧА МЕ НАДОЛУ, ПОВ...

Шейната се наклони отново и виковете замлъкнаха. Миг по-късно изчезна и светлината.

Том свали пушката. Дишаше тежко и учестено. Пулсът бучеше в ушите му. Усети как шейната зад него се разклаща, докато кучето се изправяше на крака.

Другият мъж, който още се носеше във водата, извика с дрезгав от вцепенение глас:

— *Моля те!* — Гласът беше на възрастен човек. — *Моля те, знам, че си там! Помогни ми, моля те, помогни ми! Моля те, не можеш просто да ме оставиш да умра!*

„Напротив, мога.“ Тези мъже бяха убили Джед и Грейс. Хижата беше унищожена. Това беше врагът.

— *Моля те.* — Последваха нови плясъци. — Не си... не си чувствам краката и...

Том слезе от шейната.

— Стой тук — нареди на кучето, след което пое по леда.

Пролуката се намираще най-малко на четирийсет и пет метра разстояние, така че той не измина много — вероятно около петнайсетина-двайсет метра. Съблече парката, след което залегна върху покрития със сняг лед и измина остатъка пълзешком. Със закъснение му хрумна, че ловецът може да има пистолет, но после си

помисли, че старецът едва ли е такъв самоубиец. Защото ако го гръмнеше, щеше да свърши на дъното на езерото.

— Идвам. Не спирай да говориш. — Усети как снегът под него се променя и взе да се ослушва за издайнически пропуквания. Запълзя напред възможно най-бързо. — Хайде, говори.

— О, благ-годаря ти, б-б-боже. Тук с-с-съм. — Старецът се задъхваше, останал без въздух; гласът му трепереше от студ и от страх. — Н-н-не м-мога д-да м-махна п-палтото... т-тегли м-ме на-надолу...

— Почти стигнах. — Том чу водата, която се плискаше в леда, и тогава дясната му ръка се намокри. Намираще се достатъчно близо. Лед с дебелина десет сантиметра би издържал тежестта му. Седем сантиметра също. Но не и пет. Наоколо беше тъмно като в рог, тъй като неестествено зелената луна не хвърляше никаква светлина, а и не можеше да разчита на отблясъците от горящата хижа да осветяват пътя му. Дори нямаше представа дали мъжът се намира от тази страна на пролуката. — Следвай гласа ми. Можеш ли да се движиш?

Чуха се плясъци, след което старецът отвърна:

— Д-да.

Звукът идваше отляво и беше много близо.

— Дръж се — каза Том.

И тогава направи първата си грешка.

Заби върховете на ботушите си в леда, след което се изви от кръста нагоре, но пропусна да съобрази нещо — изобщо не забеляза, че тялото му лежи успоредно на разлома върху тънка ивица полуразтопен лед.

— Ще ти хвърля палтото си — каза той. — Опитай се да го хванеш и...

Две неща се случиха едновременно.

Том изсумтя от изумление, щом ръката на стареца изскочи от мрака и се вкопчи в дясната му китка. Но преди да успее да се отдръпне, усети как старият ловец увисва на ръката му, борейки се да се измъкне от водата, сякаш Том е въжена стълба.

— Недей, *спри!* — кресна Том, опитвайки се да се освободи от хватката, ала пръстите на мъжа се бяха впили в него като нокти на граблива птица, пък и Том не разполагаше с никаква опора. Тялото му взе да се плъзга странично и скоро усети, че вода залива краката му, а пързаянето не спираше...

И тогава поради обзелия го страх направи втората си грешка — възможно най-фаталното движение в най-фаталния момент.

Щом леденостудената вода заля краката му, Том извика и се опита да се изправи на колене. Центърът на тежестта му се измести.

Ледът простена с почти животински вой. Чу се ясно пропукване като изстрел от оръжие, след което ледът изскърца и...

ПРАС!

Том също се озова във водата.

— *Спри, Рей!* — изпищя Руби. — Недей!

Но той бе стигнал до положение, от което връщане назад нямаше. Втурна се напред с такава скорост и устрем, че никой от Променените не успя да реагира. Обви едната си ръка около браунинга, а другата постави на гърдите на Пъпчивия и го блъсна. Той пък размаха ръце във въздуха, препъна се и се стовари тежко по задник.

От всички страни отекнаха звуци от дрънчане на пушки, щракане на затвори и изваждане на пистолети и тогава Рей се оказа в самия център на настръхнала гора от оръжие в ролята на перфектната мишена. Само дето бе опрял браунинга в челото на Беретата и крещеше, пръскайки слюнка около себе си:

— Ще го гръмна, ще го гръмна, мътните ме взели, ако не го гръмна!

— *Рей!* — изписка Руби и се втурна напред, протегнала ръка. — *Ре...*

Проблесна оранжева светлинка като нажежен въглен. Руби се закова на място, като очите ѝ се разшириха дотолкова, че изглеждаха, сякаш са бели с черни точки в средата. Въздухът се насити с вонята на мокър метал. Нещо плътно и тежко цопна в снега.

И тогава Руби избухна във викове, писъци и рев:

— Аааааааа, аааааааа, аааааааа!

Том извика от изненада и взе да се дави, щом студената вода нахлу в устата му. Гърлото му се сви и стегна на възел. Във вените му потече дива животинска паника. Той започна да се мята, без изобщо да мисли, като ужасът избухна в съзнанието му като ослепителен пожар. Нуждаеше се от въздух — но къде да го намери? Устата му се размърда, като се отваряше и затваряше в конвулсивни безмълвни движения, докато мускулите на гърлото му се бореха да защитят дробовете му, защото мозъкът му подаваше сигнали, че се дави. Тогава гърлото му се отпусна неохотно и той вдиша хрипливо. После си пое въздух още веднъж и още веднъж — и това бе всичко, за което имаше време.

Старият ловец се метна на гърба му, опитвайки се да се измъкне от водата.

— С-спри! — заекна Том, ала старецът не беше на себе си. В следващия миг потъна целият. Водата пареше от студ. Изглеждаше мастилена; не се виждаше никаква светлинка. Усецаше как старецът на раменете му шава с крака, опитвайки се да намери опора. Той изрита Том в челото. Ако бяха на сушата, Том сигурно щеше да изгуби съзнание, само че водата забави скоростта на ритника. При все това ударът беше достатъчно силен, за да причини болка. Том размаха ръце във водата, напипвайки краката на стареца, колкото да се ориентира накъде е повърхността.

Главата му изскочи над водата. Старецът отново се хвърли върху него, като се опитваше да се покатери на гърба му, драскаше с пръсти по раменете му и се мъчеше да се залови за косата му. Костеливите му ръце се обвиха около шията на Том в задушваща прегръдка и отново го повлякоха към дъното. Момчето не можеше да се освободи от хватката му, тъй като не успяваше да го достигне — просто не разполагаше с нужната опора. Невъзможно му беше да си поеме въздух, тъй като тежестта на стареца смазваше гърлото му. Не му оставаше много време. Колкото повече се бореше, толкова повече силите му да изплува на повърхността намаляваха. Пулсът му се

ускори. Оставаше му само един изход, но един глас вътре в него не спираше да упорства: „Ти си луд, побъркан, откачен“.

Противно на всякаква логика и здрав разум той се остави да потъне право надолу, дълбоко под леда.

Като завлече и стареца заедно със себе си.

— Ааааааа! — крещеше Руби. — Аааааааа, ааааааа, ааааааа!

Лявата ръка на жената лежеше на снега със сгърчени пръсти като мъртва тарантула. Тя продължаваше да пищи, свила дясната си ръка в костелив юмрук и вперила ужасен поглед в празното място, където допреди няколко секунди се намираше лявата ѝ ръка и откъдето сега шуртеше кръв от разкъсаните артерии.

— Господи! — възкликна Шарън, след което се спусна към нея, прегърна я и я сложи да седне на снега. После обви ръце около китката на Руби и притисна мястото. — Кучи синове, ах, вие *кучи* синове!

— *Рууубиииии!* — нададе вой Рей. Той пристъпи несигурно към жена си, но бързо размисли и завъртя браунинга обратно към Беретата. — Ставай, кучи сине, *ставай!* Сега ще си тръгнем оттук и ако някой от вас помръдне, дори само да шавне...

Никой не се осмели да помръдне или да шавне, но Беретата също не се изправи. Въздухът беше наелектризиран, наситен с миризми и с мисли. Колко странно, успя само да си помисли Алекс въпреки изобилието от знаци, че при всички тези оръжия още никой не бе стрелял.

Единственият, който бе реагирал, беше онова дете нинджа от шайката на Леопарда, което отрязва ръката на Руби. Друг от тях можеше да отсече главата на Рей със същата бързина. При всички тези оръжия единственото, което трябваше да сторят, беше да очистят Рей. Въпреки че браунингът имаше среден натиск на спусъка — само два килограма и триста грама, — шансовете пръстът на Рей да упражни такава сила, докато куршумите разкъсват дрехите и се забиват в тялото му, бяха малки. Не и нулеви, разбира се, но все пак толкова незначителни, че нямаше никаква разлика. Освен това Пъпчивия можеше с един-единствен силен ритник да подкоси краката на стареца. Всеки от тях би могъл да направи *нещо*. За тях Руби беше втора грижа, чисто и просто демонстрация на сила — обаче Рей трябваше вече да е мъртъв.

„О, боже — ахна от изненада тя, щом отговорът най-сетне просветна в съзнанието ѝ. — Та той вече е мъртъв. Просто няма друга възможност, тъй като става дума за браунинга. Това е пушката на Нейтън и през онзи първи ден, когато Черната вдовица натисна спусъка, оръжието просто отказа да...“

— Рей! — изкрещя Алекс. — *Спри*, Рей, тази пушка е...

Ала Рей натисна спусъка.

В мига, в който се плъзнаха под леда, Том усети, че старецът започва да се бори, но при все това задушавашката хватка около врата му не се охлаби. Въпреки допълнителната тежест в дробовете му имаше въздух, а той щеше да направи движенията му неконтролируеми. Водата щеше да го подхвърля насам-натам като коркова тапа, докато накрая не се удавеше.

Така че Том се превъртя и се гмурна право надолу, загребвайки силно с ръце. Това противоречеше на всякаква логика. Мозъкът му крещеше: „Спри!“ Въздухът беше горе. А долу го чакаше единствено смърт. И тъкмо това беше причината да постъпи така.

Старецът се пусна.

В същия миг Том се завъртя, опитвайки да се ориентира накъде е повърхността — защото в тази ужасна чернилка бе изгубил всякаква представа. Усещаше как старецът се мята панически недалеч от него. От мрака изплуваха ръце, които го сграбчиха; пръсти се вкопчиха в ризата му. Том сви лакът и замахна с юмрук. Усети сблъсъка и долови крясъка на мъжа, приглушен от водата. Нещо прошумоля близо до лицето му: мехурчета, които се издигаха към повърхността. Той ги последва, изтласквайки се с крака и оставяйки стареца в мрака на дъното.

„Още малко, още малко, още малко...“ Думите придобиха плътност и форма; пулсираха в блъскането на сърцето му и в парещата болка в гърдите му. Още малко и щеше да е там; *още малко, още малко, още малко...*

И тогава той долови нов звук — неистов и ритмичен. Райли. Райли беше на повърхността и *лаеше*. Том последва звука. С последни сили той се изтласка нагоре, изпънал пръстите на ръцете си...

И се блъсна в стена от непробиваем лед.

„Ненененене! — Том изпитваше такава пареща болка в гърдите си и такава непреодолима нужда от въздух, че паниката, събрала се на топка в гърлото му, заплашваше всеки миг да изригне навън в безумен писък. Той заби юмрук в леда. Напрягайки сили до краен предел, започна да рита и да блъска, опитвайки се да си пробие път със сила до заветния въздух. — Въздух, въздух, въздух, хайде, хайдехайдехайде...“

Кучето излая отново. Откъде? Може би отдясно. Не беше сигурен. Водата бе толкова студена, че пареше, беше и черна като катран; Том се чувстваше сляп и поизплашен от всеки друг път през живота си — чувство, което изпълни съзнанието му с ужасяваща яснота. Трябваше да започне да мисли, или го чакаше сигурна смърт.

„Следвай звука, следвай кучето; Райли, излай отново, хайде, момче, давай...“ Отекна нов лай и този път Том се залови за звука като удавник за сламка. С последни сили той се оттласна от всмукващите пипала на мрака и прокара ръце по долната страна на леда, като пръстите му, облечени в ръкавици, започнаха напразно да драскат, да чоплят, да опипват за някаква пролука, ако ще и съвсем миниатюрна пукнатина.

И тогава настъпи *повратният* момент: с него бе свършено. Това бе краят и той го знаеше. Усети, че не би могъл да сдържи дъха си дори секунда повече. Просто не можеше. Очакваше го сигурна смърт, ала още преди да е осъзнал напълно този факт, гърлото му се сви конвулсивно и той размаха ръце, докато въздухът излизаше от дробовете му с *крясък*...

Дясната му ръка се стрелна нагоре в нищото. Въздух. Щом се изтласка нагоре, главата му изскочи на повърхността — най-сетне на въздух — и тогава той започна да кашля, пръскайки слюнка, и със свирещи дробове да поема глътка след глътка живителен въздух. Докато се мяташе във водата, плаващите наоколо парчета лед го блъскаха по гърдите и ръцете. Ала дробовете му отказваха да заработят както трябва. Не можеше да си поеме достатъчно въздух; нямаше сили дори да извика.

„Трябва да изляза от водата, да изляза, да изляза!“ Страхът заседна на топка в гърлото му. Да се удави, беше най-големият му кошмар. Не да бъде застрелян, да кърви до смърт или да бъде накълцан парче по парче — да се удавиш, беше също толкова страшно, колкото да изгориш жив, и сега той щеше да се удави; щеше да умре. Студът беше като гигантска ръка, която се свиваше около тялото му, изцеждайки топлината от него. Започваше да премалява, чувстваше се толкова изморен. Престана да рита с крака за не повече от няколко секунди и тялото му взе да потъва отново. Долавяше пляскането на ръцете си, ала звукът беше неясен и приглушен до мига, в който паниката не го завладя отново.

„Спокойно, спокойно, спокойно. — Задъхваше се. Зави му се свят. Имаше опасност да изгуби съзнание от твърде учестеното си дишане, но просто не успяваше да спре това влудяващо бучене в главата си. — Имаш още време, хайде, успокой се, успокой...“

Райли изскимтя.

— Райли. — Устните му бяха вкочанени, а зъбите му тракаха така силно, че би могъл да прехапе езика си. За негов ужас болката бе избледняла до едва доловим бодеж. Дори в устата му да имаше кръв, той не я усещаше. — Ела тук, момче. — Кучето изскимтя и Том си помисли, че животното е някъде там. *Не чак толкова далече.* — Хайде, Райли.

В отговор кучето изсумтя. Дали не беше още по-близо? Не можеше да прецени. Той протегна ръка, загреба няколко пъти във водата и се отправи към онова кътче в мрака, където смяташе, че се намира кучето. Продължаваше да се движи напред, като наполовина плуваше, наполовина газеше водата и пляскаше, докато пръстите му най-сетне не опряха нещо неподвижно. Ръбът на пролуката. Протегна ръка още по-нататък, опипвайки в мрака, и тогава напипа ивица плътен сняг, натрупан върху леда. Кучето го нямаше. Значи, не беше на прав път, а времето му изтичаше.

Том се протегна и избута снега с две ръце, докато накрая не стигна до леда отдолу, после изпъна длани и впи пръсти в твърдата повърхност. Ръкавиците моментално се набръчкаха и той осъзна, че платът бе замръзнал, залепвайки за леда. Дали не можеше да използва този ефект? Вероятно би могъл да се спаси от удавяне, оставяйки ръцете си да замръзнат за леда.

„Лоша идея. По този начин ще умра от хипотермия^[1]. Трябва да се измъкна от водата.“ Изтласка се мощно с крака. Тялото му изскочи над водата и политна напред като тромавото туловище на тюлен. Не постигна много. Дори без парката беше целият прогизнал, с просмукани и натежали от водата дрехи. Не му достигаше сила. Сега обаче горната част на тялото му беше на твърда повърхност и започваше да замръзва за леда, което не беше лошо за начало.

Долови движение. Кучето. Дали не се дръпна назад? Беше толкова изнемощял, че успя само да прошепне името на животното. Нищо. Тогава мракът над него се стъсти и Райли изсумтя в ухото му.

— Слава богу — простена Том, след което измъкна бавно ръката си от ръкавицата и посегна напред, докато не напипа козината на кучето. В отговор на това кучето започна да ближе пръстите му. Импулсът да сграбчи животното и да се изтегли от водата беше толкова силен, че се наложи да се овладее с усилие на волята. Без прибързани и резки движения... бавно, много бавно... и Том плъзна нагоре пръсти и се залови за нашийника на кучето.

Животното не помръдна. Том дръпна малко по-силно с изопнатата дясна ръка. Усетило внезапния напън, кучето заотстъпва заднешком, което беше добре и точно от каквото Том имаше нужда, докато се мъчеше да се измъкне навън.

Изведнъж осъзна, че се намира на твърда повърхност, и плъсна на леда като уловена на въдица пъстърва. От тялото му се стичаше вода. Просна се по гръб с разперени ръце и крака и задиша с пълни гърди, докато кучето ближеше водата от лицето му.

„Ставай — помисли си той. — Ставай, или ще замръзнеш за леда. Хайде, ставай, разкарай се от леда, трябва да се стоплиш.“

Само че езикът на кучето беше толкова топъл, също като дъха му, а той беше толкова изморен. Или по-скоро вкочанен. Не усещаше краката и ръцете си и му беше така студено, че дори не трепереше. Просто му трябваша няколко секунди почивка.

„Недей да губиш съзнание. — Смяташе, че очите му са отворени, ала беше толкова тъмно. Кучето го побутна по врата и постави лапа на гърдите му. — Хайде, изправи се, не заспивай, не бива да заспиваш...“

И точно с тази мисъл изгуби съзнание.

[1] Състояние, при което температурата на човешкото тяло пада под 35°C , което застрашава нормалното функциониране на организма.
— Б.ред. ↑

Рей натисна спусъка. Ударникът на браунинга щракна...

И това беше всичко.

Очевидно очаквайки да чуе гърмеж, Рей остана с втренчен напред поглед за част от секундата, след което премигна и се опули глуповато срещу безполезното оръжие.

— Не. — Захвърли настрани браунинга с бързо и отривисто движение, сякаш металът внезапно се бе нажежил до червено. Сетне преглътна и отстъпи крачка назад с вдигнати ръце и разтворени длани. — Н-не, не!

Леопарда се размърда. Дясната му ръка се стрелна светкавично и тогава дулото на глока, застрашително и черно, опря в откритото чело на Рей.

— *Недей!* — извикаха едновременно Алекс и Даниел.

— Спри! — додаде Даниел. — Не го прави!

— Рубиии? — Изпълнени с ужас, очите на Рей се завъртяха в очните ябълки в желанието му да открие жена си, ала тя бе припаднала сред ярка локва кръв. — *Ру...*

И тогава дулото на глока припламна и оръжието отскочи.

Ехото от изстрела отекна и се разнесе, заглушено от снега и вятъра. Въздухът натежа от вонята на обгорена коса, изпържен мозък и прясна смърт, примесена с неизменната противна задушлива смрад на Променените. Шарън продължаваше да стиска с все сили китката на Руби. Едрата жена беше оцапана с кръв от главата до петите. А Руби лежеше вцепенена и неподвижна.

Леопарда се дръпна от тялото на Рей и затъкна глока обратно на пояса си, а Пъпчивия помогна на Беретата да се изправи на крака. Черната вдовица продължаваше да стои, надвиснала над Джак, който бе пребледнял като платно. Само очите на момчето, които се местеха ту към трупа на Рей, ту към Даниел, издаваха признаци на живот. Лицето на Даниел бе придобило пепеляв оттенък и той стоеше вкаменен като статуя в снежна вихрушка, като застиналия въздух в сърцето на ураган.

От всички Шарън първа наруши тишината:

— Ето, получихте каквото искахте. Изборът беше направен. Нищо, че не го направи момчето.

О, напротив, не беше нищо. Алекс знаеше защо Променените бяха предложили точно това оръжие. Плюс това осъзна още нещо. Пушката на Нейтън не беше засякла, нито пък беше запушена. Ако беше така, цевта щеше просто да избухне.

Тогава се замисли за неохотата на Нейтън и настойчивостта на Джес. Всъщност лесна работа. Сваляш затвора, изваждаш ударника или разхлабваш пружината, след което връщаш затвора на мястото му и никой нищо няма да разбере. Представяше си как Нейтън си играе ролята, тъй като беше сигурна, че Джес е допускала, че стига да не изскочи нещо непредвидено, щом я нападнат Променените, Алекс ще се опита да окаже отпор и би могла дори да произведе изстрел.

Значи, идеята е била браунингът да не гръмне нито веднъж. Старицата не бе искала да поема риска Алекс да обърка всичко и да застреля внука ѝ.

„Което ще рече, че е знаела. Знаела е, че Вълка е някъде там.“

Алекс беше права и за още едно нещо. Това наистина беше изпитание. Променените сигурно са прегледали пушката и са разбрали, че е безполезна. Искали са само да проверят как ще реагира Даниел. С каква цел, не знаеше, ала крайният резултат — онова, което щеше да последва — бе повече от ясен.

— Не го правете — каза тя. Всички завъртяха глави; очите на Променените се приковаха върху нея. — Имате онези деца. Имате и нас. Какво повече искате? Разполагате с достатъчно храна за много време напред. Така че е излишно да го правите.

— Какво? — Тя забеляза сянката на ужас, прекосила лицето на Даниел, когато най-сетне проумя смисъла на думите ѝ. — Не. — Огледа се наоколо като обезумял. — Моля ви, пуснете го, *моля ви*.

— Даниел? — извика момчето и изви шия към Черната вдовица, която запъна крака в снега за по-добро равновесие. От раната ѝ се процеждаха крокодилски сълзи от примесена с кръв гной. — Даниел? — обади се отново Джак. — *Даниел?*

— Не! — изкрещяха в един глас Алекс и Даниел.

Тя се хвърли с един скок върху Черната вдовица, ала тогава шайката на Леопарда се спусна към нея. Променените я повалиха на земята и започнаха да я ритат и блъскат.

— Той е само едно дете! — извика тя. — Той е само едно малко *дете!*

От другата страна на кръга тя зърна Даниел, който внезапно изви тяло с лице, изкривено от чувство на любов, ярост и отчаяние.

— Не, моля те, господи, *недей!* — изкрещя той. — Не-не-не-не-не!

Трябваше петима от тях да го удържат.

А на Черната вдовица ѝ трябваше само минута.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
В ДОЛИНАТА НА СЕНКИТЕ, В ЧАСА НА
ЧУДОВИЩЕТО

— Хайде! — изрева Шарън, приведена над изпадналата в безсъзнание Руби, която лежеше просната на едно тъкано килимче пред камината в къщата за гости. Въпреки че беше силна и едра жена, дори Шарън не бе в състояние да спре тънките колебливи гейзери кръв, които пръскаха от разкъсаните артерии на Руби. Докато кръвта изтичаше от вените ѝ, килимът бавно придобиваше наситеноръждив цвят. — Хайде, хайде, хайде!

— Идвам след секунда! — С нервни движения Алекс изниза връзката от обувката си и приклепна до Шарън. После пристегна предмишницата на Руби на няколко сантиметра под окървавения лакът на възрастната жена и направи първо един, а след това и втори възел. За миг се изплаши, че найлоновата материя ще разкъса кожата на Руби, деликатна и тънка като хартия. „Да става каквото ще.“ Тя затегна силно последния възел и каза: — Добре, можеш да пуснеш.

Едрата жена разтвори предпазливо пръсти. Постоянните пурпурни гейзери изтъняха до едва забележимо сълзене.

— Господи. — Шарън дишаше тежко. По лицето ѝ, подгизнало от потта, бяха полепнали тънки кичури оловносива коса. Гърдите и шията ѝ бяха покрити с широка яка от засъхваща кръв. — Какво ще правим, по дяволите?

— Не знам. Почакай. — Когато се върнаха в къщата за гости, олюлявайки се с Руби на ръце, Пъпчивия и Белязаната ги последваха и внесоха вътре шест от камуфлажните раници. Алекс грабна едната и прерови съдържанието ѝ: храна и дрехи. Постара се да не обръща внимание на миризмата от пакетите с микс от ядки и готови порции за из път и аромата на ментови дъвки. Както и на уханието на дрехите — на тоалетен сапун и талк, — затоплени от детската кожа. Амуниции нямаше, а Променените бяха извадили отвътре всички напомнящи на оръжие вещи. Така че нямаше и ножове, нито пък ножици.

„Хайде, хайде, тези деца са били подготвени; тук трябва да има нещо.“ Придърпа към себе си друга раница и прегледа набързо

съдържанието ѝ, при което мерна дори момчешка пижама със Спайдърмен. Грабна трета раница.

— Какво търсиш? — попита Шарън, чийто глас звучеше вяло като спаднал балон. Ръцете ѝ бяха опръскани до лактите с кръвта на Руби.

— Медицински провизии. — Алекс разтвори раницата, пълна с лилави и розови вещи с аромат на ванилия и малко момиченце. — Тези деца са били подготвени да изкарат известно време на път.

Четвърти опит: вътре имаше тубички с антибиотичен мехлем, бинтове, антисептични кърпички, спирт, марля, лейкопласт, превръзки. И таблетки, всевъзможни видове таблетки: хапчета срещу простудни заболявания за широка употреба — тиленол, ибупрофен, таблетки за смучене против кашлица. Но освен всичко това намери и някои далеч по-полезни медикаменти: болкоуспокояващи с рецепта като „Перкоцет“ и „Викодин“, цяла шепа ситни зелени хапченца „Валиум“ и — джакпота — антибиотици: гигантски розови таблетки „Еритромицин“ с удължено действие и тебеширенобял „Амоксицилин“.

Добре, това щеше да помогне, но въпреки това оставаше един огромен проблем. В момента, в който отстранеше турникета, кръвенето щеше да започне отново. По време на малкото ампутации, които бе правила заедно с Кинкейд, той бе споменал за изолиране на нервите от мускулите, което водело до намаляване на фантомната болка; за това по какъв начин се пристягат кръвоносните съдове; какви шевове се използват в случаите на електрическо изгаряне...

„Изгаряне — ахна тя. — Точно така.“

— Какво има? — попита Шарън, щом Алекс скочи на крака.

„Том. — Тя се втурна към кухнята и започна да отваря шкафове и чекмеджета. Том ѝ бе казал какво да направи; беше я напътствал. Веднъж вече го бе правила. — Хайде, хайде, сигурна съм, че усетих миризмата, знам, че е тук.“

— Какво правиш? — попита Шарън.

— Металът задържа топлината. — Тя разтвори следващия шкаф. Топчета прах и трохи. Променените са проявили достатъчно съобразителност да приберат кухненските прибори: ножове, вилици и въобще всичко, което би могло да се превърне в потенциално оръжие.

Но не чак всичко. Бяха пропуснали *нещо*. Просто трябваше да последва обонянието си...

— Е?

— Ако намеря нещо метално и го нагорещя, ще мога да спра кървенето. — Щом отвори вратата на фурната, до носа ѝ достигна миризмата на сярата и прастара мазнина. „Еврика.“ Тиганчето лежеше на скарата с дъното нагоре: чугунено, съвсем малко, покрито с ръжда и лепкаво от наслоената вътре мазнина. Щеше да свърши работа. Алекс грабна една готварска ръкавица и тиганчето и се втурна обратно. Първия ден, когато пристигнаха, тя стъкна огъня така, че купчината цепеници да изгори бързо и силно, с основната цел коминът да се затопли и да се създаде необходимият въздушен поток за разгаряне на огъня. А сега бе стихнал до нажежена до червено жарава. Алекс пхна ръка в готварската ръкавица и разръчка въглените с помощта на една дъбова пръчка. — Донеси ми още дърва — каза тя, след което изтика настрана изгасналите въглени. — Ето там, в кутията за дърва.

След като нареди цепениците под формата на решетка, Алекс коленичи пред камината и раздуха въглените, веднага бе възнаградена с появата на закачливо пламъче. Накрая нагласи тиганчето в гнездо от червеникавооранжеви въглени.

— Сигурна ли си, че това ще свърши работа? — попита я Шарън.

— Не, но е по-добре от нищо. — Тя изчака, докато миризмата на овъглено желязо изпълни къщата за гости, и тогава свали тиганчето от огъня. Топлината потече по желязото и проникна през материята на ръкавицата, където сивото термоустойчиво покритие се бе олющило.

— Дръж я здраво — каза на Шарън. Руби още беше в безсъзнание, ала Алекс подозираше, че това положение ще се промени след не повече от миг. — Каквото и да става, в никакъв случай не я пускай, преди да ти кажа.

— Дадено. — Шарън възседна гърдите на Руби и затисна раменете ѝ с колене. След това стисна здраво лявата ѝ ръка и рече: — Давай.

„Трябва да се получи.“ Алекс стисна зъби, след което притисна горещия тиган към окървавеното чуканче на Руби.

Нещо изпука, след което зацвъртя. Руби подскочи. Краката ѝ заритаха. Главата ѝ се разтресе, очите ѝ се изцъклиха, а устата ѝ зейна

отворена и жената започна да се извива и мята, като през цялото време не спираше да крещи...

— Дръж я, дръж я! — кресна Алекс. Миризмата се стелеше наоколо плътна и тежка: ароматът на печено месо и разтопена мазнина, които с нищо не можеше да се сбърка. Алекс долови бълбукането на врящата кръв. Изведнъж устата ѝ се напълни със слюнка и потече по езика ѝ, тъй като мозъкът ѝ отчиташе, че това е месо, истинско месо, и че това е мирисът на храна. Хамбургери на скара. Сочни пържоли.

„Хайде, овладей се; това още нищо не значи.“

Но тялото ѝ не я слушаше. Стомахът ѝ виеше от глад. За неин ужас, коремът и издаде високо продължително ръмжене.

И тогава поне веднъж се случи онова, от което имаха нужда: Руби припадна.

— Благодаря ти, боже — въздъхна Шарън.

За един-единствен безценен миг Алекс си помисли, че всичко ще се оправи; че апетитът ѝ за месото на Руби беше предизвикан от някакъв призрак от древното минало, когато пещерните хора са утолявали глада си с печен на огън саблезъб тигър.

И тогава съзнанието ѝ се огъна. Отново. Усещането беше почти като звук: сухо шумолене, докато чудовището разкършваше мускулите си. Сякаш от нищото я заля онова странно вибриращо чувство, от което косъмчетата по врата ѝ настръхнаха. Нещо забръмча в главата ѝ — нещо тревожно — и тогава устата ѝ се изпълни с влажния клисав дъх на топло желязо и нещо слuzесто с вкус на варен сопол.

— Не! — възкликна тя.

В гърлото ѝ се надигна пареща горчилка и тя се извърна настрани. Тиганът издрънча приглушено на дървения под, при което Шарън закрещя:

— Какво, какво, какво?

Алекс не отговори. Вместо това се втурна като обезумяла към вратата и изхвърча навън в бурята, където снегът се носеше на вихрушки, а вятърът впиваше нокти в косите ѝ. Никой не пазеше на вратата. Заради бурята не се налагаше да ги охраняват.

Оттатък снежната завеса, в другия край на сечището, Променените пируваха. Партието тъкмо започваше. Нямаше представа къде бяха отвели Даниел, но видя точно какво бяха сторили с Джак.

Закрепен над подскачащите оранжеви пламъчета, въртящият се шиш приличаше на декор от нискобюджетен филм: трупът, набучен на чепат клон, беше привързан не с какво да е друго, а с електрически кабел. Вонята на разтопена гума се смесваше с аромата на печено месо и хрупкава сланина.

Черната вдовица се намираше в центъра на всичко това, издула бузи и поруменяла от светлината на огъня и от въодушевление. В този миг тъпчеше нещо в устата на Леопарда...

И Алекс усети как зъбите му бръсват нейните собствени пръсти.

„Боже. — Леденостуден ужас прониза гърдите ѝ. — Не.“ Наблюдаваше как Леопарда притегля Черната вдовица към себе си и...

Нейната собствена кожа потръпна, щом Леопарда прокара език по врата на Черната вдовица.

„Боже мой.“ Случваше се отново — съзнанието ѝ се плъзваше встрани и се вмъкваше в главата на Черната вдовица.

„Не! — В гърлото ѝ се надигна жлъчка и Алекс се изплю на снега. — Тя не е в мен; аз не съм в нея. Това не е възможно, просто не е!“

— Ей! — извика Шарън. — Веднага си довлечи задника тук!

„Боже, какво става с мен? — Мускулите на Алекс трепереха от немощ. Тя се облегна на вратата и притисна потното си лице към студеното дърво. — Аз не съм Черната вдовица. Аз съм Алекс и съм тук, ето тук, точно тук.“

Тогава обаче ѝ се стори, че чува едва доловим шепот, надигнал се от най-дълбокото и тъмно кътче на съзнанието ѝ. А може би нищо не бе чула и това беше само халюцинация, предизвикана от нейния размътен и болен мозък. Но все едно. Знаеше какво е чула — нисък язвителен шепот.

Може би самото чудовище бе изрекло думите: „Но аз също. Аз също“.

— Добра работа — каза Шарън, след което налага цяла шепа ядки и задъвка. С другата си ръка подръпна червено-черната фланелена блуза, наметната върху Руби.

За кратко дребната жена бе изплувала в нещо като полусъзнание и Алекс бе успяла да й даде „Еритромицин“ и „Перкоцет“, преди отново да изпадне в несвяст. Алекс изпитваше известни тревоги за дозата, тъй като Руби беше толкова дребна, ала да я приспи, беше не само разумно, но и хуманно. Тъкмо щеше да има време да си почине преди ужаса на утрешната нощ.

— Никога не бих се сетила да използвам тиган. — Шарън приглади ризата под брадичката на Руби. — Много умно от твоя страна, Алекс.

— Ами... да. — Алекс скри в дланта си една розова таблетка „Еритромицин“. След като бе превързала Руби и се бе погрижила за собственото си рамо, тя бе прегледала шишенцата с хапчета, опитвайки се да реши кое ще е най-подходящо, и накрая се спря на еритромицина — лекарство, което познаваше от работата си с Кинкейд. Таблетките бяха принадлежали на някоя си Бев Улрих — извънредно лоша пациентка, тъй като бе изпила само четири хапчета, когато докторът изрично бе предписал по две на ден в продължение на четиринайсет дни. А може Бев да е била много добър пациент, преди да настъпи Енергийният срив и бронхитът да се окаже най-малкият й проблем.

На етикета пишеше да се пие много вода и лекарството да се приема на пълен стомах. Как не? Можеше да чуе гласа на леля Хана: „Проклетата да съм, ако това е възможно“.

„Какво да правя сега? — Споменът за леля й накара ситните черни букви на рецептата да заподскачат и затрептят. Еритромицинът със сигурност нямаше да излекува това, което я мъчеше, ала тя бе глътната антибиотика без вода и сега той бе заседнал на гърлото й. — То печели, лельо Хана. В крайна сметка чудовището ще спечели.“

— Ей. — Шарън извади една бутилка с вода и развъртя капачката. — Ето нещо, с което да го преглътнеш.

— Благодаря. — Алекс поднесе бутилката към устата си и направи гримаса. Водата миришеше на кръв, желязо и на мъртвия Джак...

— Добре ли си? — попита Шарън, докато дъвчеше фъстъци.

— Да, добре съм. — Повдигаше ѝ се от миризмата на влажни ядки и ужасно сладки стафиди. — Само че... — Преглътна с усилие и усети как хапчето си проправя път надолу по хранопровода ѝ. — Как можеш да ядеш след това, което се случи?

Очакваше да последва експлозия, но Шарън само преглътна, сви рамене и рече:

— И да умра от глад, така няма да върна онова дете. То е мъртво и това е ужасно, но аз още не съм умряла, нито пък ти. А сега се опитай да хапнеш нещо. Имаш ужасен вид.

— Какво те интересува дали се храня? — Алекс я изгледа накриво. — Нали така ще остане повече за теб.

— Имаш право, само че ти си умна. Ако пострадам, ще знаеш какво да направиш. Просто се подсигуриявам. Така че вземи. — Шарън ѝ подхвърли порция полуготова храна. — Изяж това, преди да съм го натъпкала в гушата ти, както правеше дядо ми с гъските.

— С гъските ли?

— Ъхъм — изсумтя Шарън. — Беше си наумил, че може да забогатее, като произвежда онази французка храна, паста от гъши дроб?

— Пастет.

— Точно така. Имаше една голяма метална фуния. — Шарън разтвори ръце на разстояние от трийсет сантиметра. — Ей толкова дълга. Аз трябваше да държа главата на гъската, докато той наливаше зърното. Около един килограм, четири пъти на ден. Горките птици все се дърпаха и давеха... това ме докарваше до плач. Но старецът така и не забогатя. Беше толкова нетърпелив, че накрая повечето гъски умряха от преяждане, а не от разфасоване. Това начинание за малко не го разори и така му се падаше. Аз обаче натрупах доста опит с храненето насила. Надали ще искаш да се увериш лично.

Това, помисли си Алекс, беше нещо като извинение, и то единственото, което щеше да получи от Шарън. Плъзна поглед по

етикета на порцията полуготова храна: спагети в сос от месо. Стомахът ѝ се преобърна само при мисълта за тестените червейчета, плуващи в червения сос. Въпреки това се залови неохотно да отваря кутията и найлоновата опаковка с треперещи пръсти. Порцията вървеше в комплект с нагревател за еднократна употреба, ала опитвайки се да добави вода, Алекс я изля на дънките си.

— Чакай, чакай. Остави на мен. — Шарън измъкна умело порцията полуготова храна и нагревателя от ръцете на Алекс, след което добави вода и пъкна спагетите в кесията да се стоплят. — Да не се тревожиш за онова момче, Даниел? Страх те е, че може и него да накълцат?

Казано без заобикалки, но Шарън си беше такава.

— Не ми се вярва. Знаеш, че винаги ни карат да гледаме, както сториха със... — Тя замълча за миг. — Просто се питам защо не го затвориха тук при нас. Какво ли искат от него?

— Може би информация. Нали чу момчето: идеята да устроят засада на тези копелета била негова. Така че сигурно смятат, че могат да изкопчат още нещо от него. На тяхно място бих постъпила точно така. Само че... — свъси вежди Шарън — не знам *как* ще го направят. Понеже не са от най-приказливите, ако се сещаш какво имам предвид.

Шарън имаше право, но обръщайки се към Променените, Даниел бе споменал нещо важно: „Обещахте да го пуснете“. Какво бе имал предвид? Вярно, Променените издаваха откъслечни звуци, но никога не говореха. А колкото до това дали можеха, Алекс нямаше никаква представа. Може би центърът на речта в мозъците им бе дал на късо. Така че *как* биха могли Променените да *кажат* каквото и да било на човек, който не е един от тях? Тя ги разбираше, но само частично и от време на време, и дори тогава с помощта на миризмите и онова странно приплъзване на съзнанието. Но това бяха само впечатления, а не реален обмен на информация, пък и Вълка с нищо не бе показал, че я разбира. Това, което я свързваше с Променените, беше една особена интуитивност, подобна на шесто чувство, което ставаше все по-силно.

Понеже тя също се променяше?

„Не. — Съзнанието ѝ се опита да отхвърли тази идея в мига, в който ѝ хрумна. — Оттогава мина прекалено много време, пък и Том бе казал, че когато приятелят му Джим започнал да се променя, той бил страшно объркан; забравял всевъзможни неща.“

Само че тя знаеше, че промяната не настъпваше при малки деца и възрастни хора, а по-големите деца не се бяха променили по едно и също време. Някои се промениха моментално — още първия ден, само за няколко минути, — но при други този процес отне няколко дни. Което вероятно означаваше, че *начинът*, по който се променяш, зависи от това *кой* си всъщност. Хормоните при момчетата са различни от тези при момичетата; мозъкът на едно малко дете е различен от този на четиринайсетгодишен тийнейджър. А пък нейният разбъркан мозък имаше толкова общо с мозъка на един нормален човек, колкото котка с орангутан.

А може би Енергийният срив бе действал нещо вътре в самото чудовище. Според Кинкейд не можело да се каже дали чудовището е мъртво, или само спи — дали е още живо, но претърпява някаква метаморфоза, дали еволюира. Събира сили, както се бе изразил Кинкейд.

„Божичко.“ При самата мисъл, че чудовището можеше да се превърне в нещо самостоятелно, косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха, а по гърба ѝ полазиха тръпки. Звучеше малко зловещо. Но не беше невъзможно. Щом ѝ поставиха диагнозата, тя изчете цял куп литература. Всичко, написано от Оливър Сакс, се превърна в нейна лична библия. Затова знаеше, че — по неизвестни дори на докторите причини — някои тумори се превръщаха в самостоятелни твари: поникваха им зъби и кожа, израстваше им коса, образуваха се хрущяли и очни ябълки — досущ като твое миникопие. Мисълта за това я побъркваше.

Туморите причиняваха и пристъпи, особено когато голяма част от мозъка биваше обхваната от тях или избутана, натикана и навряна в някой ъгъл. Пристъпите можеха да предизвикаш извънтелесни преживявания, каквото бе преживяла и тя.

Така че, в крайна сметка, извършващата се в нея промяна можеше просто да означава, че чудовището ѝ изпраща сигнал за край на играта: „Двеминутно предизвестие, скъпа“. А това ще рече, че възможностите пред нея не бяха много по-различни от времето, преди този кошмар да започне, миналия октомври, когато бе избягала в Уакамау: можеше да остане във влака — до самия край на линията, където релсите свършваха, — или просто да скочеше.

— Но знам, че това продължава от известно време насам — додаде Шарън.

— Кое? — Потънала дълбоко в мислите си, Алекс напълно бе изгубила нишката на разговора и нямаше никаква представа накъде бие възрастната жена. — За какво говориш?

— За детските банди, воюващи с тези чудовища. Като се замислиш, в това има логика. Децата, останали непроменени, са единствените, които имат физическите сили да проследят Чъкитата. Не ме разбирай погрешно; знам как да се прицеля и да стрелям, но ако трябва да вървя пеша в снега, да се придвижвам на ски и да лагерувам на открито... — Устните ѝ се извиха в кисела самокритична гримаса, щом Шарън дръпна провисналата гуша под брадичката си, при което изтърканите очертания на татуираната там мрежа се разкривиха. — Килограмите са ми в повече, както всъщност и годините.

— Ами хората, с които си живяла преди това? — попита Алекс. — Някои от тях сражаваха ли се? Имаше ли деца във вашата група?

Шарън беше заета с приготвянето на още една порция полуготова храна.

— Почти не. Всичките ни деца — тоест предимно внуци — се промениха. Само с три от тях не се случи, но те бяха на практика бебета. А останалите бяхме твърде заети да си търсим храна и начин да се стоплим, за да се занимаваме със сражения.

„Всичките ни деца се промениха. — Алекс потисна желанието си да разпита възрастната жена как точно се бе случило това и какви бяха симптомите. — Какво ли е да гледаш, докато собствените ти внуци се променят? Какво можеш да направиш? Да ги убиеш?“ Сигурно имаше възрастни, които не биха могли да дръпнат спусъка или да се откажат от надеждата. Тогава обаче си спомни какво бе казал Лари в Уакамау, сякаш преди цял век: „И в двата случая после как ще живееш със себе си?“.

Реши да не повдига въпроса.

— Какво друго знаеш за децата като Даниел? За тези, които воюват?

— Нищо, но предположихме, че сред тях сигурно има по-големи деца като него или възрастни, най-малкото да им покажат как да не се гръмнат сами. Ето, вземи. — Шарън ѝ подаде картонената кутия, в която имаше спагети с кюфтенца. — Яж, докато е топло.

Картонената кутия беше прогизнала, а съдържанието в нея пареше. Алекс отстрани внимателно найлоновата кесия. Към тавана се извиха струйки пара с противния дъх на гореща пластмаса и попарени домати. Спагетите на дъното на кутията плуваха в лигавия мазен сос с цвят на мед и наподобяваха възлести нерви и разкъсани вени, удавени в престоля локва от кръв.

— Нещо не е наред със спагетите ли? — попита Шарън.

„Чувствам се така, сякаш самата аз съм стотвена и набодена на вилица, или нещо подобно.“

— Не — отвърна Алекс и натъпка устата си с просмукали със сос мазни спагети. „Но това още не е станало, а настъпи ли моментът, аз сама ще го направя, няма да позволя нито на Черната вдовица, нито на Леопарда, нито на който и да е друг.“ — Страхотни са — додаде Алекс, докато дъвчеше жилавите спагети. — Просто страхотни.

Един час след това Променените се върнаха за нея.

Вонята на секс и алкохол се усещаше на цели деветдесет метра от входната врата на старата викторианска къща, накъдето се бе отправила, водена от Белязаната. Ами, да, събота вечер, време за разпускане, за купон и щури танци. Не че на нея ѝ беше до забавления. Взе да изучава гърба на Променената, превила гръб срещу вятъра. По-кисела отвсякога, миризмата на момичето не издаваше никаква полезна информация. В къщата за гости Алекс бе озадачена от това, докато Белязаната не бе побутнала с върха на обувката си медицинските провизии, които Алекс бе подредила на спретнати купчинки.

— Изглежда, искат да влезеш в ролята на чичо доктор — отбелязала бе Шарън, махайки с ръка към лекарствата. — Ако не възразяваш, остави малко болкоуспокояващи и сънотворни тук. В случай, че Руби се събуди.

— Добре. — Всичко останало — марли, бинтове, комплекти със стерилни инструменти, мехлеми, шишенце кислородна вода — тя бе натъпкала в една от камуфлажните раници. — Само внимавай. Руби е доста дребна. Можеш лесно да я предозираш.

— Не се тревожи. Ще се погрижа и за себе си, и за нея. А сега върви и свърши, каквото трябва. И Алекс? — Очите на Шарън бяха останали приковани в нейните за един дълъг неловък момент. — Онова момче, Даниел... току-що е изгубило брат си. Очакват го доста тежки дни. Каквото и да стане, опитай се да му помогнеш.

В отговор Алекс бе изрекла нещо неангажиращо като: „Да, разбира се“. Но какво беше това, за бога? Несъмнено би помогнала на Даниел. Иска ли питане. Но ако я водеха при Беретата, това означаваше нещо съвсем различно. Хлапето заслужаваше да пукне, ако питаха нея. А и ако *им* помогнеше, щеше да е с една крачка по-близо до това да се *превърне* в една от тях.

„Това няма да стане. Няма да им позволя да ме победят — нито на тях, нито на него.“

Във вилата беше доста по-топло, отколкото в къщата за гости, и се усещаше наситената миризма на секс. И двете камини горяха. На

място с такива размери беше задължително да има и поне две печки на дърва. Сред танца на оранжевите пламъци и тъмните сенки тя зърна полуголи преплетени тела и блясък на празни бутилки. Някой определено бе повърнал в далечния десен ъгъл. Едно момиче от шайката на Леопарда лежеше на кушетката, приклещено между гърчещите се тела на две момчета. Пъпчивия седеше отпуснат на един диван със смъкнати на глезените панталони, докато между краката му подскачаше главата на някакво момиче.

„Твърде много информация.“ Алекс пристъпи вътре крайно предпазливо, защото очакваше съзнанието ѝ отново да се плъзне навън. Но тъй като нищо подобно не се случи, тя се запита дали хипотезите ѝ не бяха погрешни. Може би това нямаше нищо общо с глада и секса. „Защото ако изобщо съществува подходящо място и време... — Тя заобиколи две момчета, които се галеха взаимно на стълбите. — То определено е тук и сега.“

Щом се изкачиха на втория етаж, Белязаната свърна надясно. Кое то беше интересно. Защото миризмата ѝ подсказваше, че Беретата остава зад гърба ѝ, в последната стая отляво. Значи, не ставаше дума за него. Минаха покрай една маса с покривчици, всевъзможни джунджурии и редица поставени в рамка снимки. Както и покрай няколко спални. Почти веднага долови миризмата на Черната вдовица зад една от затворените врати. Смесицата от миризми я наведе на мисълта, че заедно с нея вътре имаше още двама души, единият от които май беше...

В същия миг дръжката на вратата се завъртя и на прага изникнаха Черната вдовица и Леопарда. Русата коса на момичето беше разчорлена, а Леопарда бе обвинил ръка около кръста ѝ. Двамата бяха чисто голи и от тях се излъчваше миризма на секс и нечистотия. В мига, в който зърна Алекс, Леопарда се ухили похотливо и плъзна ленив поглед по цялото ѝ тяло, като регистрираше със задоволство наличния инвентар. Както би отбелязала Шарън, нямаше никакво съмнение коя своя краста копнееше да начеше това момче.

„По дяволите. — Сърцето на Алекс застина. — Моля ти се, господи, мога да мина и без странични забегки. Съсредоточи се върху нещо друго, каквото и да е.“ Тогава изви поглед към дупката на бузата на Черната вдовица и се втренчи така упорито в нея, че беше истинско чудо, че лицето на момичето не избухна в пламъци.

В отговор Черната вдовица само се ухили, което беше още по-лошо, тъй като усмивката ѝ се разтегли съвсем бавно и с такова блаженство, че Алекс очакваше момичето всеки миг да замърка. Това беше самодоволната усмивка, която всяко дете е виждало хиляди пъти на устните на най-известното момиче в училище: „Добре че не съм като теб“.

Миг по-късно, след като Черната вдовица и Леопарда затвориха отново вратата, Беязаната я заведе до прага на стаята в самия край на коридора. Миризмите тук също бяха много силни: мирис на момчешка пот, кръв и...

„О, боже.“ Сърцето подскочи в гърдите ѝ и за един кратък миг леко металният привкус на полуготовия сос от спагетите придоби такава острота, че в гърлото ѝ се надигна горчива жлъчка.

Тъй като изведнъж бе проумяла причината Черната вдовица да се усмихва така.

Няколко секунди по-късно Беязаната излезе от стаята, връщайки се най-вероятно на долния етаж, за да удари още няколко чашки, да се изчука с някого и изобщо да навакса за изгубеното време. След като остана сама, Алекс трябваше да се почувства по-спокойна — „Тук няма нищо интересно, хора, разотивайте се...“, — но вместо това усещаше как напрежението пълзи по кожата ѝ като електрически заряд.

„Само се успокой. — Тя навлажни устни, благодарна за вкуса на собствената си сол. Всичко друго беше за предпочитане пред възкиселото усещане върху езика ѝ. — Може да е фалшива тревога. В къщата е пълно с тях, така че вонята е плъзнала навсякъде.“

Стаята, в която се намираще, явно бе принадлежала на момче с доста еkleктичен вкус. Плакат на Леброн Джеймс^[1] делеше обща стена с Дерек Джетър^[2]. Бейзболна ръкавица бе натъпкана с топки за тенис. В единия ъгъл се виждаше червено-бяла електрическа китара. На вратата на дрешника имаше залепен плакат на неизвестен за Алекс барабанист, свирещ в група, за която никога не бе чувала.

Подпрян на таблата, Даниел лежеше под омачканите чаршафи на сини и кафяви райета, станали тъмнопурпурни от кръвта му. На нощното шкафче бръмчеше един газов фенер с марка „Колман“. На ярката ослепителнобяла светлина сенките под очите му изглеждаха черни. Погледът му ѝ се стори далечен и отнесен и изобщо не се помръдна към нея, въпреки че Алекс спомена името на момчето два пъти и го докосна по лицето. Кожата му беше восъчнобледа и лепкава от потта.

Раната на Даниел се намираще ниско на левия хълбок, а куршумът бе излязъл от другата страна, което вероятно обясняваше защо е още жив. Тя почисти с внимателни движения кръвта от стомаха му, голяма част от която бе засъхнала под формата на коричка и сега се белеше на едри ръждиви люспи. После проми с кислородна вода моравите краища на входната рана. Препаратът засъска, образувайки отгоре розова пяна. Този път Даниел реагира. Клепачите му

потрепнаха и по лицето му пробяга неуловимо изражение. Погледът му най-сетне се откъсна от някакъв невидим за нея ужас, след което се плъзна по лицето ѝ и веднага отскочи назад.

— Здравсти — каза той.

Това я накара да се стегне. Даниел, който беше тук и сега, се нуждаеше от помощта ѝ. Освен това думите, изречени от него навън на снега, не ѝ даваха мира: „Обещахте да пуснете Джек“. Ако Даниел *можеше* да разговаря с Променените, дори само това си струваше риска.

— Здравсти — отвърна тя. — Можеш ли да се обърнеш на една страна? Трябва да почистя гърба ти. Предполагам, че куршумът е излязъл от другата страна, но искам да съм сигурна.

— Разбира се. — Той присви очи и се завъртя. От потрепването на кожата му ставаше ясно, че кислородната вода му причинява болка, но въпреки това той не отрони нито дума. На светлината на колмана кожата му изглеждаше мъртвешки бяла. Изходната рана с размерите на монета от двайсет и пет цента се облеци срещу нея като влажното черно око на риба. Тя подсуши раната, намаза я с антибиотичен мехлем и залепи отгоре ѝ марлята с помощта на хирургическо тиксо. После му даде „Еритромицин“ и го накара да изпие половин шише вода на малки глътки. С останалата намокри една хавлиена кърпа и избърса лицето му.

— Аз съм виновен — изрече той с дрезгав глас.

Ръката ѝ спря, притиснала кърпата на бузата му.

— Защото си организирал засадата?

— Да. — Погледът му се спря на лицето ѝ. — Мели ме предупреди да не предприемам нищо глупаво, но аз не я послушах.

— Коя е Мели?

— Жената, която ни събра всички заедно. Нещо като майката от филмите за Терминатора, нали се сецаш? Само че Мели приличаше повече на баба.

— Научила ви е да се биете? — Даниел кимна и тя попита: — А откъде взехте всички тези оръжия?

— О, пълно е с такива. — Гласът на Даниел бе едва доловим като вкуса на стара дъвка. — Можеш да намериш почти всичко, каквото ти хрумне. Добрахме се дори до няколко гранатомета.

Алекс си спомни за узитата и за онова дете от шайката на Леопарда, което носеше патрондаш. Сякаш отиваше на война.

— Къде е сега Мели? Мъртва ли е?

— Не. — Даниел завъртя глава на възглавницата. — Изчезна.

— Но защо би заминала?

— Каза, че е изгубила няколко деца, преди да се присъединим към нея, недалеч от Хърли.

— Къде е това?

— Уисконсин. На границата. Тревожеше се заради ловците на глави.

— Ловци ли? — Да отвличаш деца и да ги използваш на бартер, звучеше ужасяващо логично. Харлан гледаше на Пощадените като на купон за храна и това беше преди няколко месеца. За Рул Пощадените, особено момичетата, бяха от огромно значение. — За кого работят?

— Не е ясно. Носят се най-различни слухове, но не знам на какво да вярвам. Някои казват, че са военните... тоест... армията. А едно момиче, Сандра, смята, че се опитвали да разберат защо *ние* не се променяме. С други думи, става дума за експерименти.

Стомахът ѝ се сви. Изведнъж ѝ хрумна, че въпреки всичките си проблеми Рул не е било чак толкова лошо място. В селото със сигурност беше по-безопасно, отколкото навън, а и Променените се оказваха само един от многото врагове.

„Но какво ми става? Лена имаше право. Съветът искаше от нас само да правим бебета. За тях също бяхме разменна монета — нещо, което да използват.“

— Значи, получават награда срещу децата, които предават? — попита тя.

— Ъхъм. Аз бях най-големият и затова Мели ми възложи да отговарям за останалите. Каза ми да ги заведа в един лагер, където сме щели да бъдем в безопасност.

А Мели откъде ще знае всичко това, запита се Алекс. Идеята за старица, която приютява децата и ги води на сигурно място, я накара да се замисли. Какво я правеше по-достойна за доверие от всеки друг възрастен човек? Може би щеше да е най-добре да остави тези въпроси за по-късно. Даниел нямаше полза от нейните догадки, а на нея ѝ трябваше информация.

— Лагер ли? Къде? Какъв лагер?

— С други деца, в Мичиган, само че доста по на юг от мястото, където си... където сме сега. — Даниел повдигна замислено вежди. — На около една седмица път. Пеша.

Други деца. Шарън бе споменала за групи деца, сражаващи се с Променените. Значи, всички се събираха заедно? А щом лагерът се намира на юг, значи, са се придвижили на север, само че колко на север?

— А къде точно се намираме сега? Тоест, има ли някакви градове наблизо? Защото накрая съвсем изгубих ориентация. Не сме спирали от... — Замисли се за резката, която бе направила тази сутрин. — Осем дни. Девет с днешния. Сега трябва да е неделя, малко след полунощ. Мисля, че сме минавали около десет, може би единайсет километра на нощ, зависи.

— Не знам много за Мичиган. Роден съм на запад отгук, в Уисконсин, близо до Мелен, ако си чувала името. — Когато Алекс поклати глава, Даниел додаде: — На около половината път между Клам Лейк и Хърли.

Тези имена нищо не й говореха. Освен Шебойган, родния град на леля Хана, останалата част от Уисконсин за нея беше просто един транзитен щат, дълъг отрязък от магистралата между Чикаго и Мичиган, по който профучаваше с пълна газ.

— Но защо ще идвате тук? Защо не останахте в Уисконсин?

— Чухме, че на Горния полуостров било по-добре, по-безопасно. „Е, не чак толкова.“

— И къде сме сега, значи?

— Съвсем близо до границата. На около... — Даниел въздъхна с досада, сякаш математиката му идваше в повече. — Два дни път. Пеша.

Алекс се чувстваше неудобно, задето го обсипваше с въпроси, но просто трябваше да научи отговорите.

— В каква посока? Помниш ли наблизо да има някакви градове? Границата на запад ли е? — Уисконсин се намираше право на запад от Рул. — Или на север? — Това предположение й се стори по-близо до истината. Ами Хърли на запад от Уакамау ли беше? Боже, как й се щеше да бе разгледала доста по-добре картите, които намериха заедно с Том.

— В момента сме на изток от границата. А Уисконсин е точно на запад — отвърна Даниел. — А лагерът, към който се бяхме отправили... — Напуканите му устни се размърдаха, докато пресмяташе наум. — Е на около седмица път оттук и на юг от старата мина, където според Мели се навъртали Чъкитата...

— Какво каза? — Дядото на Крис не беше ли ръководил някаква мина? Да, точно така; някои от по-възрастните миньори живееха в едното крило на хосписа. Когато беше в селото, Крис идваше да им почете. — Знаеш ли как се нарича мината?

— Не. Някаква стара желязна мина, предполагам. Имах карта, само че я изгубих някъде. Знам само, че сме на около пет дни северозападно от мината и че там трябва да е пълно с Чъкита.

— Нещо като голямо племе?

— По-скоро малки групи, които постоянно пристигат и заминават. Нещо като базов лагер, струва ми се. Според Мели са предпочели мината, защото са знаели за нея още отпреди, а и колкото по-навътре влизаш в една мина, толкова по-топло става.

Алекс се замисли за това. Дали Черната вдовица и Леопарда щяха също да поемат на юг? Да се помотаят с приятели, може би да изпият по халба бира и да си отрежат няколко хубави сочни пържоли, които да изпекат на скарата. Нямаше как да получи отговор на тези въпроси, а в известен смисъл може би дори не й трябваше. След изчезването на Вълка Алекс смяташе, че не разполага с много време. По редица причини Черната вдовица се нуждаеше от нея заради Даниел — в това нямаше никакво съмнение. Ала момичето едва ли щеше да отмени смъртната й присъда за неопределено бreme, освен ако Променените не възнамеряваха да я превърнат в своя медицинска сестра. Но ако Даниел наистина говореше за мината в околностите на Рул, значи, все още бяха близо до селото.

„Трябва да разбера къде се намирам. — Мозъкът й вече препускаше напред, набелязвайки всяка отделна стъпка. — Това може да се окаже моят най-добър и последен шанс. Дори една приблизителна карта ще свърши работа.“ Погледът й се спря на писалището в отсрещния край на стаята.

— Ако ти дам лист и молив, ще можеш ли да я нарисуваш по памет?

Той поклати отпаднало глава.

— Не ме бива особено в това.

— Можеш ли поне да опиташ? — настоя Алекс, потискайки раздразнението си.

— Точно сега ли трябва да го правим? — Устните на Даниел трепереха. Изглеждаше изтерзан, тъй като напрежението и скръбта бяха оставили дълбоки бръчки по челото и от двете страни на носа му. — Не може ли по-късно?

Алекс овладя импулса си да го сграбчи за раменете и да го разтърси с все сили, викайки: „Не, не може. Нима не разбираш?“. Но тя положи усилие да се успокои.

— Знам, че ти е трудно, Даниел, само че е важно. Знам колко зле се чувстваш. Аз също изгубих близки хора. Първо едно малко момиченце, а после... — Усети, че очите ѝ се наливат със сълзи. — После предадох един човек, на когото наистина държах, и въпреки че дадох най-доброто от себе си, се оказа, че не е било достатъчно, и сега той е мъртъв заради мен. Така че *знам* какво е да искаш да се предадеш, наистина знам. Но те моля да не го правиш. — Тя постави на гърдите му треперещата си ръка. — Моля те, Даниел. Помисли. Опитай се да си спомниш къде се намира лагерът.

Очите на Даниел се навлажниха.

— Алекс, аз... не знам, наистина не знам. Помня само, че Мели ми каза да вървим все на юг, щом прекосим границата.

— А каза ли защо?

— Само, че щяло да стане опасно, ако се отклоним твърде много на изток, към вътрешността на Мичиган. Друго не я попитах. Смятах, че имаме достатъчно време, а и освен това бях изморен и изплашен. Двамата с Джек оцелявахме сами прекалено дълго. Така че изпитах облекчение, след като вече имаше кой да ми казва какво да правя. Ще ми се само да бях я послушал.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... — започна той, но гласът му пресекна. Една едра сълза затрептя в ъгълчето на окото му.

— Даниел? — Тъй като той не ѝ отговори, тя го докосна по бузата. Кожата му беше хладна и влажна като студен мрамор. — Даниел? — повтори тихо. — Какво искаше да кажеш? Защо не си послушал Мели? Защо не си постъпил, както ти е казала?

Като наблюдаваше как сълзата набъбва и се отронва на бузата му, Алекс усети мириxa на неговата загуба и отчаяние, примесен с изгарящия дъх на самопрезрението му, които се събраха на топка в гърлото ѝ.

— Защото... защото не можах — отвърна сподавено той. — Не и след като те видях.

---

[1] Американски професионален баскетболист. — Б.ред. ↑

[2] Американски бейзболист. — Б.ред. ↑

Думите, които чу, я стъписаха.

— Мен ли? За какво говориш?

— Аз... ние забелязахме вашата групичка с хората вълци. Това беше преди около три дни и тогава... — Сълзящите му очи се извиха блуждаещи встрани, след което отново се спряха на нея. — Тогава ви проследихме.

— Вие... — започна тя. Преди три дни Брайън беше още жив. — Ти будалкаш ли се с мен? Следили сте ни? Цели *три* дни? — Идеше й да го зашлеви през лицето. „Били сте въоръжени! Имали сте гранатомети! Какво сте чакали, по дяволите, официална покана?“ — Защо?

— Нали ти казах. — Даниел повдигна треперееща ръка към устните си. — Проследих те, защото те видях. Не можех да позволя Чъкитата да погубят някой нормален. Ти си една от нас. Аз... не можех да им позволя да те *погубят*. Така че ви проследихме и зачакахме удобен момент да ги очистим.

„Божичко.“ Даниел бе придумал останалите деца да се впуснат в спасителна мисия. Естествено беше децата да се притекат на помощ на свой връстник. А най-малките от тях, които са прекалено наивни, за да проумеят в какво се забъркват, могат лесно да бъдат надъхани. За тях спасителната мисия беше като видеоигра, в която да сритат задниците на лошите.

— Не разбирам само как са научили за нас хората вълци — каза Даниел. — Винаги гледахме да стоим срещу вятъра и други подобни трикове, на които ни научи Мели. Другото племе...

— Племя. — Разбира се, шайката на Леопарда би могла да се нарече племе, както и глутницата на Вълка. — Децата в бяло ли?

— Да. Появиха се изневиделица. Успяхме да гръмнем само няколко пъти и тогава Джак... — Той закри очите си с ръка и извърна глава към стената.

Гневът й се изпари. Как бе могла да си помисли всички тези неща? Нямахме никакво право. Даниел не беше по-голям от самата нея

и единствената му грешка беше, че се бе опитал да я спаси, а ето какво получаваше в замяна. Отново се почувства слаба и безсилна. Всъщност вината не беше нейна. В никакъв случай. Не би могла да контролира всичко. Гадости се случваха.

„Господи, първо Том, после и Крис пострада заради мен. А сега приятелите на Даниел изгубиха живота си и накрая Джак...“

Даниел пое пресекливо дъх и каза:

— Успяха да изненадат също и онзи тип с вълчата маска.

Горчивата мъгла на вината ѝ попречи веднага да проумее казаното.

— Какъв тип? Искаш да кажеш Вълка? — Внезапното свиване в гърдите, което изпита, я свари неподготвена. Все още не можеше да проумее защо трябва да ѝ пука за едно чудовище. — Значи, си го видял?

— Да. Онова момиче с маската — каза той и се потупа по бузата. — Тя го застреля.

— Застрелян... — Думата замря на езика ѝ. — Черната вдовица го е *застреляла*? — Щом Даниел я погледна въпросително, тя додаде: — Така я наричам. Заради марковата грейка... Защо го застреля? Каква беше причината?

Забеляза, че Даниел се замисли.

— Беше... ядосана. Сякаш изобщо не искаше да е там. Не ме питай откъде знам, но беше точно така.

— Къде не е искала да бъде?

— На едно сечище на около осемстотин метра оттук. Видяхме ги да извършват един много странен ритуал. Нали знаеш вълчите кожи, които носят? Там имаше истински жив вълк, огромно сиво животно, което вероятно бяха заловили с капан или примка. Не успях да видя всичко, защото се стъмваше, а и снегът вече бе завалял. Вълкът обаче беше страшно силен, бореше се да се освободи от въжетата. Момичето, Черната вдовица, беше въоръжена с един такъв грамадански нож, момчето също. Със сигурност се канеха да убият вълка и да го одерат.

Това беше нещо ново. Досега нямаше представа за тази страна на Променените. Припомни си онова място недалеч от Рул, осеяно с одрани вълчи трупове.

— После какво стана? — попита тя. — С онзи вълк.

— Не съм сигурен. Накрая може би е успял да се измъкне в настъпилата суматоха. Но начинът, по който хората вълци се бяха скупчили около него, сякаш участваха в нещо... — Взе да търси подходящата дума. — Религиозно. Но не и онова момиче, Черната вдовица. Изглеждаше ядосана, като че ли това не е било нейна идея.

„Хм.“ Това беше вторият... не, третият път, в който Даниел очевидно знаеше или усещаше по интуиция как се чувстват Променените.

— Така че си помислих: „Страхотно, ще ударим сега, когато не очакват“ — продължи той. — Но в този момент ни нападнаха другите и тогава я видях с един от новите, наистина висок тип...

— Леопарда.

— Така да бъде — съгласи се Даниел с новия прякор. — Леопарда отиде право при нея и тогава тя измъкна пистолета му. Обърна се бързо и изстреля два куршума в момчето вълк. Преди да успее да презареди, той побягна и се скри в гората, но е сигурно, че беше уцелен. Тя се спусна след него, но тогава онзи дребният се опита да я спре и тя го гръмна в гърба.

Изглежда, дребният беше Беретата. Тогава Алекс потъна в размисъл. Досега вярваше, че в известен смисъл Променените са в състояние да четат мислите си, сякаш са телепати. Но очевидно това не беше съвсем вярно. Вълка не е забелязал нападението на Черната вдовица или го е забелязал твърде късно и не е имал време да се предпази. Значи, Променените не „излъчваха емисии“ през цялото време, в случай че изобщо го правеха.

„Ето защо съм тук с Даниел. — Това беше поредното й подозрение, но Алекс знаеше, че е права. — Черната вдовица е убила Вълка. А Белязаната ме доведе при Даниел, което значи, че Черната вдовица ще бъде доволна, ако Беретата бъде оставен да умре.“ Но защо? Защото Беретата е бил лоялен към Вълка? Звучеше правдоподобно. От всички останали в глутницата Беретата и Пъпчивия изглеждаха най-близки с Вълка. Мъжете предпочитат компанията на мъже. Белязаната и Черната вдовица бяха единствените момичета. Може би Белязаната е била само една лепка, едно от ония хлапета в училище, които се радват да плуват в сянката на голямата акула.

Но въпросът беше как бе успяла Черната вдовица да предупреди Леопарда? Как така го е *познавала*! Може би отпреди? Освен ако...

— Даниел — започна тя, — нали спомена, че в мината имало и други Про... ъ-ъ, Чъкита? Имаш ли представа колко са? И дали са племена, които действат заедно, или...

— Не знам. — Устните му потрепериха. Той извърна лице отново. — Наистина трябва да спра. Не ми се говори повече за това.

— Добре — рече Алекс. И наистина го мислеше. Защото не беше сигурна дали ще може да понесе още неочаквани разкрития. Тя извади един пакет полуготова храна от пълната с медицински провизии камуфлажна раница. — Това са макарони с пилешко. Донесох и кубче бульон. Докторът, при когото работех, казваше, че пилешката супа с макарони е много полезна при загуба на кръв.

Той хвърли равнодушен поглед към храната.

— Не съм гладен.

— Трябва да хапнеш. — Когато Даниел поклати глава отново, Алекс настоя: — Жаден ли си?

— Малко. — От угълчетата на очите му се стичаха сълзи и мокреха възглавницата. — Единственото, което искам, е да заспя и повече да не се събудя.

Тя не отвърна нищо.

— Алекс, защо още не са ме убили? — прошепна той. — Защо ме държат жив?

Но тя не можеше да му даде отговорите, които той искаше да чуе. Когато раменете му започнаха да се тресат, тя изпита импулса да го прегърне, но не беше сигурна дали той иска това, нито дали ще е правилно да постъпи така. Досега не бе виждала момче да плаче по този начин. Е, не и след онзи ден в първи клас, когато — не съвсем без да иска — бе изтикала с лакът Скот Ритънхаус от катерушката. Мъчително беше да слуша как Даниел скърби, сякаш прокарваха трион през сърцето ѝ — а той плака дълго време.

— С-съжалявам. — Гласът му беше изтънял и не по-плътен от използвана хартиена салфетка. „Мъката е изплакана“ — помисли си тя. — Ще постоиш ли малко с мен? — попита той със същия крехък глас. — Не искам да оставам сам с тях.

Алекс се замисли за Шарън и Руби в къщата за гости.

Ако имаха късмет, Руби щеше да спи непробудно през остатъка от нощта. След това обаче просто не знаеше какво друго би могла да

стори за нея, освен да я натъпче с антибиотици и болкоуспокояващи и да се надява, че ще се оправи.

— Ще остана колкото ми позволят — отвърна тя. — Опитай се да поспиш.

— Не искам да спя. Всеки път, щом затворя очи, виждам Джак. В-виждам...

— Шшт, всичко е наред — каза тя, осъзнавайки колко нелепо звучи. Защото *нищо* не беше наред. Тя постави ръка върху неговата. Даниел трепереше, а очите му бяха трескави и пълни с отчаяние. Алекс твърде късно се сети за болкоуспокояващите, които бе оставила на Шарън и Руби. Може би щеше да бъде по-добре и по-състрадателно, ако той заспеше и никога повече не се събудеше.

„Какво ме прихваща? Това решение не зависи от мен.“

— Алекс. — Даниел се тресеше, сякаш обхванат от внезапна треска. — Страх ме е да заспя. Ако заспя, какво ще заваря, щом се събудя?

— Просто си изморен — отвърна тя. — Освен това си ранен.

— Искам да *умра* — заяви той яростно. — Ако имах пистолет, щях да се г-гръмна в м-мозъка. Щях да се самоубия, само че аз съм един с-страхливец и сега Д-Джак е...

Този път тя го държа в обятията си, докато той плачеше. Имаше още много неизплакани сълзи.

Накрая той се отпусна в ръцете ѝ, а напрежението постепенно се отцеди от тялото му. А когато усети, че момчето се унася, Алекс си помисли, че за него сънят е истинска милост. Дълбоко в сърцето си тя се досещаше защо Променените го бяха оставили жив. Но не беше изключено и да грешеше. Може би, ако му дадеше цялата си подкрепа, това щеше да му помогне.

„Защото нищо не е написано на камък. И аз съм пример за това.“ Доловила го беше в очите на леля си и зад всички глупости, които докторите бяха наприказвали на тема „бъди оптимист“ — накрая всички бяха смаяни колко дълго бе оцеляла. По всички закони с това чудовище, което живееше в главата ѝ, трябваше отдавна да е мъртва. Който и да бе измислил думите: „Докато има живот, има надежда“, е бил напълно прав.

И все пак имаше едно нещо, което *трябваше* да узнае. Защото би могло да се окаже важно. Решаваща улика. Начин да разбере какво се

случваше със самата нея. Може би.

— Даниел? — прошепна тя. Забеляза, че клепачите му потрепват.
— Даниел, буден ли си още?

Той промърмори дрезгаво. Очите под клепачите му се размърдаха.

— Ммм...

Тя се наведе, докато накрая устните ѝ не докоснаха ухото му.

— Даниел, чух те да казваш, че са обещали да пуснат Джак. Как научи това, Даниел? Те говориха ли с теб?

Колкото и да чакаше, той не отговори, и затова тя реши, че сигурно е станало късно и вече е заспал. Тогава пружината на леглото проскърца и той се размърда.

— Не — измърмори тихо. Очите му бяха затворени, но той преглътна мъчително, при което адамовата му ябълка се повдигна, и навлажни устни с език, преди да продължи: — Не знам. — Пауза. — Не съвсем.

Това не беше отговор.

— Ами миризмата? Това ли е? Успяваш да ги надушиш ли? Даниел? — Тя го погали по бузата, изпитвайки вина, че го връща към ужаса, който сънят можеше да заличи, макар и само временно, но все пак трябваше да узнае. — Даниел, какви миризми усещаш?

Последва дълга, безкрайно дълга пауза.

— Твоята — отвърна той.

Според Мики Белязаната се домъкна да я отведе в седем. В стаята вече беше светло и през процепите на венецианските щори Алекс забеляза, че още вали сняг. През изминалите пет часа бе спала на пресекулки. Съзнанието ѝ беше препълнено с информация и скачаше от една мисъл на друга като щурец. Въпреки че се чувстваше зле, изпита леко задоволство от вида на Белязаната, която изглеждаше доста по-изтормозена от обикновено: явно имаше махмурлук, ако се съдеше по тъмните кръгове под зачервените очи на момичето.

Даниел не помръдна, докато Алекс се измъкваше от леглото. Тя придърпа юргана над раменете му и постави ръка на челото му. Все още нямаше температура, но кожата му беше влажна от потта. Дали Променените щяха да ѝ позволят да дойде отново? Това беше твърде вероятно. Засега искаха Даниел жив. В случай че грешеше за намеренията на Черната вдовица, тя остави шишенцето с „Еритромицин“ така, че Даниел да го види, щом се събуди.

После последва Белязаната в коридора. В къщата цареше гробна тишина, ала задушливата воня на мърша се усещаше по-силно, откогато и да било заради многото Променени, скупчени на това относително тясно пространство. Слава богу, вратата за стаята на Черната вдовица беше затворена. На сутрешната светлина наредените на масичката в коридора снимки блестяха примамливо. Алекс се наведе да ги разгледа. Тя хвърли поглед към Белязаната, която вървеше няколко крачки напред, и си помисли: „Може да нямам друга възможност“.

Без да губи време, свали раницата и я развърза, след което избърза напред и се престори, че се спъва веднъж, а после и втори път. Белязаната изсумтя, щом Алекс се блъсна в нея. Медицинските ѝ провизии — шишенца с таблетки, пакети с марля и инструменти, една ролка хирургическо тиксо и пластмасовото шишенце с кислородна вода — се изсипаха от раницата, разпилявайки се в коридора, а двете момичета се стовариха едно върху друго на пода. Ловната пушка на Белязаната издрънча при удара и в същия миг Алекс си помисли какъв

късмет бе извадила, че оръжието не гръмна. При падането коляното на Алекс изпука, но тогава Белязаната я цапна толкова силно през лицето, че ушите и бръмнаха, и навехнатото коляно се оказа най-малкият ѝ проблем.

— Стига! — извика Алекс и отблъсна другото момиче, след което се сви назад, вдигнала ръце в знак, че се предава. — Стана случайно, разбра ли? Съвсем случайно.

Белязаната дишаше тежко, докато раздражението буквално се процеждаше навън от всяка пора на тялото ѝ. Отново стискаше пушката и от напрежението в изопнатите ѝ рамене личеше без всякакво съмнение, че с удоволствие би гръмнала главата на жертвата си. Алекс не смееше да помръдне, като в същото време си мислеше, че идеята ѝ беше наистина тъпа и бе може би последната, която ѝ хрумваше. Накрая Белязаната свали едва-едва пушката и оголи зъби в безмълвна заплаха.

„Засега добре.“ Щом се изправи на крака, коляното ѝ нададе лек протест и тя закуца пресилено. Но коляното *действително* я болеше. Алекс събра провизиите бавно, една по една, което ѝ даде възможност да плъзне поглед по стените и по наредените в коридора снимки.

Както се оказа, напразно бе рискувала да я очистят, защото през следващите няколко дни щеше да има достатъчно възможности да разгледа тези снимки.

А това, което щеше да научи чак след пет минути, въпреки че липсата на пушек, кълбящ се от комина на къщата за гости, трябваше да е достатъчно красноречив факт, беше, че Шарън и Руби са мъртви. Жените бяха мъртви от часове, съдейки по сковаността на телата, които бяха толкова вкочанени, че изнасянето им от къщата за гости струваше доста усилия и време на Белязаната, Пъпчивия и неколцина от хората на Леопарда. Не беше нужен задълбочен анализ, за да се разбере как го беше направила Шарън. В стаята се долавяше задушливата химическа воня на повръщано, полусмлени болкоуспокояващи и сънотворни, а по дъсчения под имаше пръснати хапчета, които жените не бяха успели да погълнат. Доколкото познаваше Шарън, помисли си Алекс, възрастната жена вероятно се бе хванала на работа веднага след излизането ѝ, раздавайки хапчетата

като бонбонки „Ем енд Емс“: „Едно за теб, две за мен; две за теб, четири за мен“. Представяше си съвсем ясно картината.

След този неочакван обрат Алекс щеше да бъде настанена в стаята на Даниел. Вярно, не я завързаха за някой от столовете, но и не я пускаха да излиза навън, което ѝ напомни за паяците, за които бе учила в началното училище и които обвивали плячката си в пашкул от паяжина, за да скътат храна за черни дни.

Но това все още предстоеше. Сега обаче, докато слизаше надолу по стълбите и криволичеше сред покосените от махмурлука тела, проснати по столове и килими, Алекс научи няколко неща. Важни неща.

Първо: Като съдеше по приликата, Алекс заключи, че майката на Вълка се наричаше Емили. Този август се бяха навършили четири години от последния път, когато всички са били заедно във вилата. Научила бе това от снимката. По онова време Вълка е бил на тринайсет.

Второ: Вълка имаше баба и дядо. Но това не беше нищо ново за Алекс. До този момент тя бе убедена, че това са Джес и Йегър. Ала Джес я нямаше на снимката. Вместо до нея Йегър стоеше до една пълна ниска жена на име Одри, чиято сресана настрани коса бе платиненоруса. Така че ако Джес наистина беше баба на Вълка, това повдигаше цял куп любопитни въпроси.

Трето: Една от снимките не беше правена тук, в тази къща. Мястото не беше познато на Алекс, въпреки че тя забеляза нещо, което приличаше на... пещера? Или може би пукнатина в скалата; не беше сигурна. Личеше обаче, че е имало парти. На снимката се виждаше скара, използвани чинии и чаши и амбалажна хартия; имаше и много деца с газирана вода и бургери в ръце.

Децата бяха разделени на случайни групички, което говореше за формиране на естествена йерархия и показваше кои са в приятелски отношения и кои не могат да се понасят. По-късно, когато имаше повече време, щеше да преброи четирийсет и седем деца. В някои от тях щеше да разпознае взиращите се в нея лица от белите нинджа костюми, които хората от шайката на Леопарда намираха за страхотни. Останалите ѝ изглеждаха непознати. Всички правеха физиономии за

снимката, а някой услужливо бе изписал имената с нечетлив почерк. Ето как Алекс научи, че преди Енергийния срыв Черната вдовица се бе наричала Клеър Крюгер. Съдейки по самодоволната ѝ усмивчица, дори тогава е била на върха на йерархията. Но имената и лицата, които познаваше най-добре, засилиха подозренията ѝ за онова, което ставаше в Рул, и за самите причини.

Пъпчивия беше Бен Стимке. Андрю Борн щеше да умре след ден, но Алекс го познаваше като Беретата. Беязаната беше Бет Приг — хубава посвоему, не толкова намусена и, най-важното, с гладка кожа. Нямаше и следа от белега. Кой знае защо, Алекс се сети за Вълка и за полумесеца на врата му, където кожата му бе разпорена от ухото чак до гърлото. За първи път си зададе въпроса дали двата белега не бяха част от една и съща история.

Но най-вълнуващо и може би изобличаващо беше четвъртото разкритие, помисли си по-късно Алекс, понеже обясняваше толкова много неща.

Имаше две деца — момчета, — чиито лица сияеха с кристална яснота. Бяха съблекли ризите си; по всички тези голи крака, рамене и кореми личеше, че е лято и може би доста горещо. Всяко от тях бе обвило ръка около шията на другото в онази идиотска хватка, която момчетата намират за толкова готина.

Алекс забеляза, че кожата на голите му гърди бе гладка. Никакви белези. Хватката и пречеше да разгледа кожата на шията му, но тя беше готова да се обзаложи, че тогава не е правил опити да се заколи с онзи нож, нито пък с парче остро като бръснач стъкло. Чисто и просто предположение.

Тогава Вълка се наричал Саймън.

Отдясно стояха две много хубави момичета, превиващи се от смях. Пени, момичето с меденорусата коса, беше висока и стройна като фиданка. Другото момиче имаше очи с форма на бадеми и се казваше... Ейми? Анна? Аманда? Мастилото беше размазано и не се разчиташе.

Вниманието ѝ обаче беше привлечено от другото момче — приятеля на Вълка, който беше видимо по-голям с няколко години. Тогава косата му е била по-къса, но Алекс би го познала навсякъде;

имаше и още нещо... Тя започна да мести поглед ту към това момче, ту към хубавото момиче с меденоруса коса, Пени. Каквато и да беше причината — челюстта, извивката на скулите или може би очите — нещо я накара да си помисли: „Имал е сестра?“.

Едно беше сигурно — Питър Ърнст бе познавал Саймън Йегър, при това доста добре. От това, което виждаше, не бе изключено двамата да са държали един на друг като братя.

Доказателството беше пред очите ѝ, подпечатано с черно мастило: Стимке, Приг, Борн, Ърнст, Йегър. Уликите бяха съградени от пирамидите с черепите и костите на отлъчените. Историята беше написана с кръв. Нямахме никаква грешка.

Тези Променени бяха децата и внуците на Рул.

Нощта, в която напуснаха Рул — осем дни след като Алекс избяга, а Питър изчезна, — беше кошмар, в който едва не умряха. Дори да не беше болна и да не и се повдигаше, Лена пак щеше да е в незавидно положение още от самото началото — и тя го знаеше. Но това важеше за всички. Снегът продължаваше да вали право надолу заедно с бръснещия вятър. Картите бяха напълно безполезни. В снега ориентирите се размиваха, а пътеката изглеждаше не по-реална от бегла надежда.

На четири часа път от Рул и едва няколко километра източно от града конят ѝ затъна в дълбокия сняг, в основата на един паднал смърч. Плашливото животно през цялото време ѝ бе създавало проблеми, като се изправяше на задни крака, противеше се и на няколко пъти, дори се опита да я хвърли. За свой късмет, Лена седеше приведена ниско и леко напред, здраво заловена за гривата му, притиснала колене толкова високо, че на практика клечеше на седлото, когато конят изцвили. Силното бучене на вятъра ѝ попречи да чуе изпукването, но за сметка на това усети ясно внезапното разтърсване. Така че беше подготвена. И друг път бе ставала свидетел на това във фермата на Кръшър Карл. В мига, в който конят рухна на снега, тя скочи от седлото. Ако животното се претърколеше и я затиснеше под себе си, Лена можеше никога вече да не се изправи. След кратък и главозамайващ полет тя се приземи в дълбоката пряспа, затъвайки цели шейсет сантиметра в снега. Наложиха се Крис да запъне крака от двете страни на дупката, за да я изтегли оттам. В това време конят бе вече мъртъв, а Нейтън прибираще пистолета в кобура си.

След тази случка всички се отказаха да яздят. Беше тъмно като в рог и дори да изглеждаха, сякаш са се побъркали, поне не бяха самоубийци. Вятърът духаше толкова силно, че беше безсмислено да се опитват да разпънат палатката, освен ако някой от тях не изпитваше силното желание да се пробва в парасейлинга^[1]. Затова събраха конете на едно място, връзвайки ги плътно, хълбок до хълбок, а после, използвайки телата им като параван срещу вятъра, закопчаха спалните

чували един за друг и се скриха вътре. Лена прекара остатъка от тази първа нощ свита между Крис и Нейтън, като през цялото време трепереше така силно, че зъбите ѝ тракаха.

Щом започна да се развиделява, те поеа в бурята, като водеха конете за юздите и вървяха все на изток. Тъй като Уелър бе донесъл снегоходки само за Крис и Нейтън, момчето трябваше да дели своя чифт с Лена. Най-накрая Крис намери едно подходящо местенце на подветрената страна на малък хълм. С помощта на снегоходките Лена отпъка снега, а в това време Крис и Нейтън се редуваха на лопатата: докато единият копаеше, другият изгребваше снега с ръце. След по-малко от трийсет минути Лена, която не бе привикнала на тежка работа, бе плувнала в пот и силно запъхтяна. След това ѝ бе невъзможно да се стопли. Вятърът режеше като нож. Топлината започна да се отцежда през порите на тялото ѝ, което и бездруго бе изнемощило от недохранване и недоспиване. Отначало само трепереше, но после започна да се тресе. Изтощението я стисна за гърлото като чудовище, без да я пусне повече. Искаше само да се свие някъде и да заспи. Но вместо това седна просто да си почине. Или поне така си каза. Нямаше спомен да е лягала.

Следващото, което помнеше, бе как някой я разтърсва силно. Стори ѝ се, че чува крясъци, ала мислите ѝ бяха като семки на диня, които се изплъзваха между пръстите ѝ, колкото и да се мъчеше да ги задържи. Вече не чувстваше студ, въпреки че жилеше лицето ѝ. Какво облекчение.

— Не бива да заспива — каза Нейтън, ала гласът на възрастния мъж прозвуча приглушено, сякаш идваше от много далеч.

— Знам. Цялата е потна. — Крис. — Може би е най-добре да се върнем. Тогава ще потърся помощ.

— По-безболезнено ще бъде да легнем в снега и да умрем. Съветът няма да допусне да ни се размине. А и в това време човек не би могъл да измине повече от три километра, без да се изгуби.

— Нима е възможно да се изгубим повече от това? — сопна се Крис. Долавяше гнева му въпреки странната мъгла, която обвиваше съзнанието ѝ. — Събуди се — каза той и я разтърси грубо. — Не бива да заспиваш, преди да сме свършили с това.

— Разкарай се — отвърна тя, но гласът ѝ прозвуча немощно и безучастно. Никога през живота си не бе била толкова изморена.

— По дяволите — изрече Крис и я зашлеви през лицето. Два пъти. Не твърде силно, но все пак достатъчно, за да я накара да извика.

— Махай се — рече троснато тя и го блъсна с ръце, сковани като препечена юфка. — Остави ме да спя.

— Не, няма. — Крис я накара да се изправи на крака. Ала коленете ѝ се подгънаха и тя отново се стовари в снега. — Хайде, събуди се! — изкрещя той в ухото ѝ. — Ставай! Да не искаш да умреш?

Не, искаше само да спи. До слуха ѝ достигна приглушеното стържене на цип — като тихичко жужене — и тогава Крис нахлузи спалния чувал през краката ѝ и го вдигна нагоре.

— Това няма да ѝ помогне особено — обади се Нейтън. — Цялата е вир-вода. Ще измокри чувала и тогава ние също ще...

Гласовете избледняха отново. Но така беше по-добре. И бездруго не я интересуваше какво си говорят. Съзнанието ѝ се понесе като цвят на глухарче. А може би просто бе припаднала.

Дойде на себе си едва когато някой ѝ помогна да седне. Противната миризма на нещо сладко я удари в носа. Стомахът ѝ се преобърна.

— Изпий това. — Разпозна гласа на Крис. — Хайде, ще те стопли.

— Нееее — простена тя, но тогава усети на устните си нещо горещо и ужасно сладко, което потече в устата ѝ. Лена размаха ръце, но Крис успя да отдръпне чашата навреме, за да не се попарят и двамата. — Ох — извика тя. Езикът ѝ беше изгорен. — Какво е това?

— Горещ шоколад. — Крис бе обгърнал тялото ѝ с една ръка, притискайки я от другата страна с коляно. — Сега хълмът ни пази завет, а на лагерната печка разтопих малко сняг. Хайде — каза той и отново поднесе чашата към устните ѝ. — Изпий го.

От миризмата на шоколада ѝ се повдигна, но Крис настоя. Тя преглътна веднъж, а после и още веднъж и така, докато чашата не остана празна. Стомахът ѝ започна да се преобръща, но после реши да мирува. Малко по малко — дали от захарта, или от топлината — Лена започна да се разбужда. Забеляза, че е станало още по-светло, въпреки че снегът продължаваше да се сипе, образувайки плътна издуваща се завеса. Завързани под боровете и елите вдясно, двата оцелели коня приличаха на неясни тъмни петна.

— Майчице. — Тя се оригна и смръщи лице заради надигналите се в гърлото ѝ киселини и лепкаво какао. Извърна се настрани и се изплю. — Колко много сняг.

— Да, Нейтън твърди, че никога не е било толкова зле.

— А той къде е?

Крис наклони глава наляво.

— Зает е да отъпче хубаво снежната пещера и да оформи няколко стъпала, за да не се пребием. Почти свършихме. Хайде — каза той, след което разкопча спалния чувал и я подхвана под мишниците, — да влизаме вътре.

Входът представляваше дупка с диаметър около деветдесет сантиметра. Тунелът, прокопан в снега, беше тъмен, изглеждаше много дълъг и тъкмо толкова широк, колкото тя да се провре вътре по гръб. За част от секундата замръзна на място. Снежната стена беше само на сантиметри от носа ѝ и Лена имаше чувството, че не може да диша. Сякаш тунелът се свиваше около нея и ставаше все по-тесен и по-тесен.

— Продължавай — обади се Нейтън. — Надолу се разширява.

Лена измина оставащото разстояние. Не знаеше какво бе очаквала, но пещерата беше малка, приблизително два метра и четирийсет сантиметра на дължина, и не много висока, така че вътре имаше място, колкото да се разминат.

— Ето тук. — Нейтън бе коленичил върху широк насип на около шейсет сантиметра над земята. Покрил го беше с палатката, а отгоре беше разпънал спалния чувал. По-голямата част от провизиите им също бяха наредени върху тази платформа. Въпреки че вътре беше доста сумрачно, тя успя да забележи, че таванът на пещерата се извиваше като арка, което им позволяваше да седят удобно.

Лена се изкачи по стъпалата, които Нейтън бе оформил в снега. Вече на завет от вятъра, изведнъж тя осъзна, че сега не ѝ е толкова студено. Не че и беше топло, но поне не замръзваше.

— Как така е на две нива?

— Температурата се вдига. — Нейтън движеше нагоре-надолу една здрава тояга, промушена през единия от двата отвора, издълбани на тавана. Тук горе ще ни бъде достатъчно топло. Снегът се топи по малко, но успеем ли да опазим провизиите сухи, всичко ще е наред.

Тя се обърна, щом Крис се промуши през тунела и се появи в пещерата. Придвижвайки се по гръб, той закри входа с дисагите и една от празните раници, оставяйки пролука от петнайсет сантиметра.

— Ето, вземи — каза той и ѝ подаде спалния чувал, който бе домъкнал заедно със себе си. — Постели го горе. Мисля, че не е много влажен, а и няма да е лошо да съблечеш тези дрехи.

— И какво ще облека? — попита тя.

Извадил ловджийския нож от калъфа му, Крис насочи острието към малкия куп дрехи, струпани на платформата до останалите провизии. — Можеш да облечеш от моите дрехи. Няма да ти бъдат по мярка, но поне са сухи.

— Хм — огледа се наоколо Лена. — И къде да се преоблека?

— Няма друго, освен това, което виждаш — каза Нейтън с едва доловима нотка на задоволство. — Можеш да свалиш дрехите си в чувала и по същия начин да облечеш другите.

Страните ѝ пламнаха, ала Нейтън се бе заел отново да ръчка с тоягата в по-близката дупка, а Крис разравяше с ножа си снега до входа на пещерата. Никой не поглеждаше към нея. Тя развърза обувките си и грабна дрехите — камуфлажни панталони, комплект чисто нови долни дрехи за студено време, черна памучна блуза с дълъг ръкав, зелен шал и пуловер в същия цвят, — след което се мушна в чувала, а навън остана да стърчи само главата ѝ. С бързи движения тя свали мокрите чорапи, джинсите, прогизналия термоклин и накрая, след кратко колебание, бельото си. „Повече от това няма накъде.“ След това сви колене и започна да обува долните гащи.

— Какво правиш?

— Издълбавам дупка за печката. — С ножа си Крис очерта груб квадрат в снега и взе да отъпква мястото с ботуш. — По този начин влагата ще излиза през отворите на тавана и топенето ще е тук долу, вместо над главите ни.

Направо плуваше в камуфлажните панталони на Крис, но те бяха от непромокаема материя, с мъхеста подплата, връв за пристягане на кръста и ластик на глезените. И най-важното — бяха сухи. Все още скрита в чувала, тя свали блузата и копринения потник и разкопча сутиена си, след което навлече меката и суха долна блуза.

— Ами конете?

— Нищо им няма — отвърна Нейтън. — Слава богу, че не сме ги покривали много, така че си имат топла зимна козина. Ще бъдат добре, стига да стоят с гръб към вятъра и на завет сред дърветата.

— А какво ще ядат?

Той посочи с палец зад себе си.

— В дисагите има зърно. А щом свърши, ще обелим кора от дърветата.

— Може ли да останем толкова дълго тук? — Тя нахлузи пуловера, след което разпусна дългата си коса и започна да я разресва с пръсти.

— Ще останем колкото се налага — отвърна Нейтън, докато Крис се изкачваше по снежните стъпала. Тримата, наредени един до друг на платформата, се оказаха доста натясно, въпреки че имаше достатъчно място да легнат по гръб и ако искат, да се завъртят. — Навън е дяволска виелица. Бурите често се задържат в района на Горното езеро, така че има вероятност да останем приклещени тук около четири-пет дни. Дори снегът да спре, пак не можем да тръгнем, освен ако вятърът не утихне. Ледените пориви ще те довършат за нула време. Така че най-вероятно ще се наложи да поостанем.

— Няма ли да ни преследват? — попита Лена.

— По всяка вероятност, не — отвърна той. — Дори да не можехме да разчитаме на Уелър, който ще се погрижи да ни търсят не където трябва, никой не е толкова луд, че да тръгне на път в такава време.

— *Ние* обаче тръгнахме.

— Това казвам и аз — сви рамене Нейтън.

Останаха затворени в тази пещера четири ужасни дни, което, мислеше си Лена, беше с три и половина дни повече, отколкото човек би могъл да понесе. Без каквото и да било уединение и без да има нищо друго за правене, освен да мисли, тя усещаше, че започва да полудява. И бездруго не обичаше да прекарва твърде много време сама с мислите си, а пък сънищата ѝ бяха толкова кошмарни, че тя постоянно се стряскаше в съня си, убедена, че е бълнувала. Или крещяла. Никой от двамата мъже не обели дума за това, но на няколко пъти улови Нейтън да я изучава с критичен поглед. През повечето

време Крис мълчеше, потънал в мислите си. Което означаваше, че наоколо бе влудяващо тихо.

На сутринта на петия ден Нейтън се провря през тунела в пещерата и обяви:

— Вятърът е утихнал. Прибирайте всичко. Аз ще приготвя конете.

— Слаба богу — Възкликна Лена, щом Нейтън се мушна отново в тунела. Изправи се до седнало положение и за момент остана така, като чакаше вълната на гадене да премине. Странно. Стомахът ѝ не спираше да се бунтува; освен малко бульон не бе успяла да хапне почти нищо друго. Продължи твърде дълго, за да е грип, пък и никой друг не се разболя.

Дали не беше цикълът ѝ? Не беше изключено. Лошото беше, че нямаше как да разбере със сигурност. Когато беше на тринайсет, педиатърът ѝ предписа противозачатъчни заради цикъла ѝ, който беше толкова нередовен и обилен, че разбираше защо го наричат проклятието на жените. Понякога се питаше дали тези хапчета не бяха причината Кръшър Карл да ѝ посегне. Без нежелани бременности, за които да дава обяснения.

На никого не бе казала за хапчетата и още по-малко на Джес. Какъв беше смисълът? Все пак светът се бе сринал и в скоро време никой нямаше да се нагърби с производството на противозачатъчни, това беше сигурно. Така или иначе нямаше откъде да намери необходимите хапчета. Беше очаквала цикълът ѝ да се върне още след първия месец, ала нищо такова не се случи.

„Може би това е причината да се чувствам зле. Ето какво става, след като дълго време си бил на такива лекарства.“ А тя имаше късмета да бъде пример за най-лошия случай на ПМС^[2] в целия свят. Накрая Лена въздъхна, слезе от платформата, грабна една от раниците и започна да я тъпче с провизии. Тя хвърли поглед към Крис, който прибираше един от спалните чували, и го попита:

— Никога ли няма да обелиш дума за това?

Гърбът му се изопна, ала той не се обърна.

— За кое?

— Хайде стига, Крис. За четири дни не си казал повече от няколко изречения. Знам, че си ядосан. Може да се почувстваш по-добре, ако поговориш за това.

— Лена. — Крис мушна спалния чувал в калъфа за носене и стегна връвта. — Просто забрави, става ли?

— Не — отвърна тя, но тогава Крис измърмори нещо, което Лена не успя да чуе. — Моля?

— Нищо.

— Кажи!

— Божичко! — Той хвърли спалния чувал към тунела. — Винаги *насилваш* нещата. Не можеш ли просто да ме оставиш на мира? Няма какво да обсъждаме. Това не е твоя работа. Разбери го поне веднъж!

Това я засегна.

— Напротив. Тук сме заради мен. Защото ти отказа да признаеш, че аз съм човекът, който ти даде информация за децата, криещи се в околностите на Орен.

— Дори да те бях издал на дядо си, това нищо нямаше да промени. Той беше взел решението още преди да е влязъл в залата. Е, това, че му казах да върви по дяволите, определено не помогна да го умилостиви. — Крис се изсмя горчиво. — Моят велик бунт. Лена, забрави го най-сетне. Изборът да се връщам там, беше лично мой.

— Но аз не биваше да настоявам толкова. — Прониза я кратка болка, щом прехапа долната си устна. — Ако беше останал с Питър и другите...

— Сега щях да съм мъртъв. Алекс също щеше да е... — Той преглътна мъчително и отново изви поглед встрани. — Все едно.

— Крис. — Тя постави нерешително ръка на рамото му. Мускулът му потрепна, но въпреки очакванията ѝ той не отблъсна ръката ѝ. — Не знаеш със сигурност дали е мъртва.

— Ще ми се да вярвам в противното. Но ако Уелър и другите се окажат прави, не виждам как би могла да е жива. Дори да грешат обаче, оттогава са минали цели дванайсет дни. А през последните четири не е спирало да вали. Единствената причина ние да оцелеем са провизиите, които Уелър е успял да задигне. А Алекс не разполагаше с нищо друго, освен една пушка и една раница.

— Тя е доста находчива.

— Алекс наистина си я бива, но тя е сама и в един момент мунициите ѝ ще свършат. Лена, би било невероятен късмет да не се натъкне на Променените. Най-вероятно вече са я заловили.

— Не бъди толкова сигурен. Уелър спомена, че всичко това са само предположения. Нали ги чу? Никой от онези мъже не е прекрачвал извън Зоната.

— И все пак мисля, че предположенията им са дяволски добри. — След дълга пауза той вдигна поглед. Очите му, кожата, под които изглеждаше по-тъмна от графит, бяха зачервени от болката, която изпитваше, и от чувството на вина, помисли си тя. — Предполагам, че винаги съм знаел. Имам предвид, какво се криеше извън Зоната. Защо не се налагаше да оставяме много постови на това място и защо обирджиите никога не идваха от тази посока. Ако се бях замислил малко повече, щях да го разбера. По дяволите. — Засмя се мрачно. — Питър добре ме изигра. Винаги се уверяваше, че пътят пред нас е чист. Ако Рул е в центъра на часовника, тогава този голям участък от седем до единайсет часа гъмжи от Променени — затова Питър гледаше да минаваме оттам само в точно определено време. Не би могло да е по-ясно от това, Лена.

— Виж, сега ти се струва ясно, защото вече знаеш. Но, за бога, Крис, светът около нас се срива! Умряха толкова много хора. А колкото до Питър, той правеше каквото можеше. Опитваше се да се грижи за нас.

— Имаше много други пътеки. Не беше задължително да минава по този маршрут. Ще ми се да разбера *причината*. Защото нещо не разбирам. *Какво* го е карало да смята, че идеята е добра?

— Не знаеш дали идеята е била негова. — Това прозвуча неубедително дори в собствените й уши и тя додаде: — Може да е изпълнявал заповеди.

— В такъв случай заповедите са били ужасни и не е бивало да се съгласява с тях.

— Знаеш, че не си прав — сопна му се тя. — Ти *също* изпълняваше заповеди. Правеше каквото ти каже Питър. Позволи на дядо си да наложи правилото за отлъчването; не възрази нито веднъж, докато Питър и дядо ти решаваха кой да остане и кой да бъде прогонен.

Страните му пламнаха.

— Това... това е нещо различно.

— Така ли? Защото *тези* заповеди не са *ужасни*, а само лоши?

— Господи, нали не смяташ, че всичко това ми е минало през ума? Божичко. — Той се освободи от ръката ѝ и зарови пръсти в косата си. — Как е възможно да съм бил такъв *глупак*! Имаше толкова много знаци, на които тогава не обърнах внимание. Например онзи тип, Харлан, който беше свил нещата на Алекс и прострелял приятеля ѝ Том — когато дядо ми го пропъди от селото, знаех, че има голям шанс той да умре навън. Но това не ме притесняваше. Той беше наранил Алекс. Затова си помислих: „Така ти се пада, приятел, заслужи си го“.

— Това означава единствено, че държиш на Алекс. Бил си ядосан, защото някой я е наранил.

— Лена, говориш така, сякаш някой я е обидил в столовата. Аз реших, че Харлан трябва да *умре*. Освен това знаех доста добре как точно ще се случи това. Всички знаехме, че Променените са някъде там. Не знаех само къде е това *там*; че Питър се е грижел системата да работи и че истината през цялото време е била пред очите ми. На няколко пъти се случваше например Питър да се отдели от групата. По същия начин, както аз се отправих към Орен. Взимаше каруца с провизии и просто заминаваше — винаги в един и същи район. А когато се връщаше, каруцата беше празна. И никога не казваше къде са отишли провизиите. Било е *очевидно*, че снабдява някого с храна, но аз просто съм си затварял очите.

— Крис — каза Лена. — Не си могъл да знаеш.

— Само защото не съм искал. — Устните на Крис се изкривиха, сякаш думите имаха горчив вкус. — Така че аз *също* имам вина. Сега Питър го няма, но аз вече *знам*. Все някой трябва да поеме отговорността, Лена. Някой трябва да се опита да поправи нещата. А единственият начин за това е старата система да бъде срината до основи. Предвид положението в Рул, аз съм единственият човек, който може да стори това.

Той стисна устни с изражение, каквото Лена никога не бе виждала на лицето му, нито пък бе вярвала, че някога ще види. Тази стоманена твърдост би изглеждала уместно на лицето на Питър, който виждаше света в бяло и черно. Но Крис беше различен. Ако изобщо имаше приятел, помисли си тя, това беше той. Само че тя не познаваше този нов човек, който се раждаше пред очите ѝ — с тази силно изопнатата кожа, под която се очертаваше черепът му, и яростта, която

дразнеше обонянието като черен пипер. Това не беше момчето с добро сърце, рискувало толкова много, за да открие малкия й брат.

— Крис. — Езикът й беше толкова сух, сякаш устата й бе пълна с прах. — Крис, това означава *война*.

— Да — отвърна Крис. — Мисля, че си права.

---

[1] При парасейлинга моторница или друго превозно средство тегли човек (понякога повече от един) със специален вид крило, напомнящо парашут, което пори въздуха. — Б.ред. ↑

[2] Предменструалният синдром се дължи на цикличните хормонални изменения в женския организъм и включва различни физиологични и емоционални симптоми на стрес и неразположение, които се проявяват преди, а понякога и по време на менструация. — Б.ред. ↑

С напускането на снежната пещера неприятностите тепърва започваха. Снегът беше прекалено дълбок за конете. Пъстрият кон на Уелър имаше гвоздеи на подковите, за разлика от червеникавокафявия скопец, който и бездруго беше дребно животно. Нейтън нарязва една риза на ивици, с които превърза глезените и пищялите на двете животни, но въпреки това щеше да се наложи да вървят пеша. Тъй като разполагаха само с два чифта снегоходки, един от тях трябваше да язди пъстрия кон и Крис реши, че това ще бъде тя. По израза на лицето му Лена разбра, че Нейтън не е особено въодушевен от този факт.

— Вече изгубихме едно животно — каза той.

— Но не по моя вина — отвърна Лена.

По изражението на Нейтън личеше, че възрастният мъж е на друго мнение, но въпреки това той кимна и рече:

— Добре. Ще тръгна напред с коня, за да проправим пъртина.

— Аз ще водя — настоя Крис.

— Ако искате да знаете, мога и сама да държа проклетите юзди — обади се Лена, но както изглежда, пъстрият кон приветстваше идеята, че ще я носи на гърба си, колкото и животно, което Нейтън се наложи да застреля. Накрая Крис улови здраво поводите, ала конят започна да се мята още щом Лена се качи на седлото. — Стига — викна тя и дръпна рязко юздите. — *Спри*.

— Престани да опъваш юздите — скастри я Нейтън. — Отпусни леко.

— Знам как да водя проклетия кон — сопна се в отговор Лена.

— Ъхъм, видях колко добре се справи последния път — не й остана дължник Нейтън, след което въздъхна и плесна коня по задницата. — Така да бъде. Прави каквото знаеш. Сега не ми се спори. Да тръгваме, за да не губим повече дневна светлина.

Силно ядосана, Лена проследи с поглед Нейтън, който, газейки през дълбокия сняг, се върна при скопеца, нарамил раниците.

— Не му позволявай да те вбеси — каза й Крис.

— Не съм виновна за случилото се с коня — отвърна Лена, въпреки че сама си даваше сметка, че не бе водила особено добре животното. Скопецът се бе поуспокоил, въпреки че все още пръхтеше и потрепваше. Усещаше как кожата на животното потреперва в желанието му да се отърве от нея, сякаш беше досадна муха. Може би усещаше, че е болна. Дали конете долавяха тези неща? Божичко, надяваше се конят да свикне с нея, за да могат всички да се успокоят.

Но това не се случи. Един час по-късно се наложи бързо да се смъкне от коня и да навести близката горичка. Съдържанието на стомаха ѝ се изля навън на силни напъни — нищожната половина от енергийния десерт, който бе изяла насила, преди да напуснат пещерата, бульонът от сутринта и каквото още не бе успяла да смели, което, общо взето, означаваше всичко.

След това се просна на снега, стиснала с облечената си в ръкавица ръка една висока трепетлика. Нагазила беше навътре в гората зад параван от канадски ели и затова смяташе, че Нейтън и Крис не могат да я видят. В гърлото ѝ се надигна горчива слюз и тя се изплю. Господи, никога досега не бе имала такъв ПМС. Спазми — да, повръщане — също, но неразположението ѝ никога не бе продължавало толкова дълго. Дали беше възможно да получиш абстиненция или нещо такова след спиране на противозачатъчни? Нямаше никаква представа. Освен ако...

„Не. — Затвори очи, за да пропъди внезапната мисъл, както и виенето на свят. — Божичко, не, това не е честно. Направихме го само два пъти. Просто не е честно.“

— Лена? — извика Крис отгътък дърветата. — Добре ли си?

— Да — изрече с мъка тя. — Идвам след секунда.

„Може да падна отново — помисли си тя, щом възседна коня, който риеше с крака и пръхтеше недоволно. — А може пък ездата да свърши работа. Сигурно има нещо, което мога да изпия или да направя; трябва да има такова нещо.“

Някой все трябваше да знае какво би могла да стори. Щеше да попита Кинкейд, стига да го видеше отново. Би могла да каже на Крис, защото той беше добър човек и не би отказал да ѝ помогне. Да, но той и бездруго си имаше достатъчно неприятности. А тя щеше да бъде поредният проблем, за който да се чувства отговорен. Най-добре бе да изчака, докато не се увери. Какъв смисъл имаше от това да бие

камбаната отсега? И без това в момента Крис не можеше да стори абсолютно нищо.

— Ей, Лена. — Сепна се от гласа на Крис, който държеше поводите на коня и я гледаше загрижено. — Ще се оправяш ли?

— Разбира се — излъга тя. — Няма проблем.

Ала в същото време си мислеше: „О, Питър. Страх ме е, че сериозно съм загазила“.

Успя да различи Щ-К и Ч-И: щабквартира и вероятно Чъки. Останалото не му говореше нищо. Но дори да не беше разбрал морзовата азбука, Питър разчиташе все по-добре настроенията на Фин и този мрачен поглед беше достатъчно красноречив.

— Л-лоши... — Гърлото му, ужасно пресъхнало, се сви почти моментално и той започна да се задъхва, разтърсван от силни конвулсии. При всяко вдишване се чувстваше, сякаш някой е забил кинжали между ребрата му.

Беше затворник от цели дванайсет дни. Преди ден и половина бяха започнали да му дават едни огромни таблетки, които, надяваше се той, щяха да подействат срещу пневмонията. Сега обаче му се струваше, че се влошава. Каквото и да инжектираха в тялото му, изглежда, изобщо не му помагаше. Съдейки по цветовете — белезникавожълто, тебеширенобяло, мръснокафяво — инжекциите може би щяха да го довършат още по-бързо. Питър изплю гъста зелена храрка, съдържаща парченца храна и стомашна слуз, в легенчето за повръщане, една трета от което вече бе пълно със същата лепкава маса. Изобщо не се изненада, когато забеляза ивиците яркочервена кръв. Температурата му отново се повишаваше. Треската го караше едновременно да изгаря и да трепери. Най-много го учудваше това, че раната от куршума всъщност зарастваше, като разкъсаната плът придобиваше пъстър зелено-жълт цвят.

Изтощен от острия пристъп на кашлицата, той се отпусна назад върху подгизналата от пот възглавница и реши да опита отново:

— Л-лоши н-нови-н-ни?

— Да кажем просто, че за известно време ще бъдеш единственият ни нормален гост. — Фин се обърна към Гриър: — Може ли да бъде местен?

— Ами... ъ-ъ... — Гриър беше нисичък дребен мъж с тежко късогледство. Той вдигна легенчето за повръщане, разклати го лекичко и присви очи към съдържанието му, след което сви рамене и каза: — Няма да му навреди.

— Добре. — Фин щракна с пръсти към Стайнър, най-новия пазач. Преди два дни, възползвайки се от изсочилата възможност, Питър бе налетял на Ланг. Разполагаше само с няколко безценни секунди, ала повече не му бяха нужни. След като бе направил лицето на Ланг на кайма, Питър отново бе завързан за носилката с каиши на глезените и китките. Но какво толкова. Това, че го смачка от бой, си струваше всички последици. Щеше му се само и Уелър да беше наблизо. — Вземете го — нареди Фин. — Но първо му намерете топли дрехи.

Стайнър се върна с още двама пазачи, които носеха купчина дрехи като тези, с които бяха облечени: маслинозелени панталони и риза, чорапи и бельо, дебел пуловер и дори камуфлажна парка и плетена шапка. Освен това му върнаха ботушите, които бяха покрити с ръждиви петна кръв: неговата собствена, на Утопия и на Тайлър. Питър беше толкова отпаднал, че докато се опитваше да закопчае копчетата, пръстите му трепереха и затова се наложи Стайнър да му помогне.

— К-къде — изрече той със свирещ звук — м-ме в-водите...

— Не мога да ти кажа — измърмори Стайнър, но Питър забеляза потта, избила на ситни капчици над горната устна на пазача. — Накрая може нищо да не се случи — додаде възрастният мъж.

— Какво? — Питър изви глава, докато накрая не откри Гриър, застанал на няколко стъпки встрани, с ръце, пъхнати в дълбоките джобове на докторската престилка. — Защо?

— Не зависи от мен — отвърна Гриър. Гласът му беше като на сприхав стар фермер с метални рамки на очилата и вила за сено с дълги зъбци. — Аз нямам нищо общо с това.

Все още му се струваше, че няма от какво да се бои. Не му се вярваше да го екзекутират; Фин го смяташе за ценна стока и освен това не беше приключил с експериментите. Така че нямаше смисъл да се съпротивлява. Нямаше и сили за това. Краката му бяха толкова омекнали, че Стайнър и другият пазач почти го изнесоха на ръце от палатката.

За първи път излизаше от лазарета. Ако беше добре, щеше да сканира околността с поглед и да запомни обстановката за всеки случай. След четири дни, изглежда, бурята най-сетне се оттегляше, въпреки че продължаваше да вали сняг. Не се виждаше много: шепя

провиснали палатки; няколко по-здрави наглед затрупани със сняг колиби. Черна стена от дървета зад издуващата се тънка снежна завеса. Хрумна му, че дори нямаше представа дали още се намира в Мичиган. Обикновено бурите се задържаха толкова дълго в района на Големите езера^[1]. Когато са го намерили, е бил в безсъзнание и затова не изключваше възможността все още да са недалеч от Рул, въпреки че околността му изглеждаше непозната и се съмняваше да са толкова близо. Долови равномерното боботене на генератор, а приглушеното думкане го навеждаше на мисълта, че вдясно, зад дърветата, може да има още два.

Пазачите го повлякоха наляво по една полуразчистена пътека, заградена от двете страни от гъста вечнозелена гора. Стори му се, че дълго време газиха в снега. Жуженето на генератора заглъхна почти напълно. Напред пътеката се разшири. Излязоха пред хижа от тъмно дърво: здрава постройка, направена от дървени трупи и сгушена на малка полянка. Хижата представляваше идеален по форма, но много дълъг правоъгълник, от чиито два каменни комина се извиваше сив пушек. Прозорците бяха с капаци. На перваза на всеки от тях имаше черна метална решетка, зазидана с дебел пласт цимент. Двама пазачи вардеха на вратата. Всеки от тях беше въоръжен с автоматична пушка М4 — напълно незаконна по времето, когато законите все още имаха значение. Подозираше, че Фин отдавна живееше по свои собствени правила.

Стайнър кимна на единия от пазачите, който се обърна, почука на вратата и зачака. Миг по-късно малкото прозорче на нивото на очите, монтирано в самата врата, се изпълни със светлина. Питър забеляза мярналото се там лице. Отекна дрънчене на желязо, щом човекът от другата страна дръпна резето.

Силната воня, която се разнесе отвътре — на изпражнения, стара урина и гниеща плът, — беше толкова непоносима, че дори очите на Стайнър се насълзиха. Тримата влязоха вътре — Стайнър от дясната му страна, а вторият пазач от лявата. Пресрещнаха ги други двама пазачи, въоръжени с пистолети и сгъваеми палки, прибрани в калъфи на хълбоците им. По драскотините по тях личеше, че се радват на честа употреба.

Вътре изглеждаше доста по-просторно, отколкото бе очаквал. Обстановката не се различаваше особено от всеки друг затвор, който

бе посещавал. Вляво се виждаше просто дървено бюро с два стола за надзирателите, които се намираха зад желязна решетка, прокарана от пода до тавана. Зад паравана от ковано желязо, поставен пред дълбоката камина, гореше огън.

Вдясно бяха килиите — по пет от двете страни, значи, общо десет. Килиите представляваха най-обикновени клетки с решетки и канализационна тръба, която най-вероятно се изливаше в септична яма. Циментовият под обаче отдавна не бе виждал вода. Навсякъде имаше купчини с лайна — някои съвсем нови, а други толкова стари, че бяха станали на камък.

В клетките имаше Променени. Той разпозна децата от лазарета. Дейви беше единственият Променен, който носеше дрехи: мръсна тениска и кирливи слипове. На врата му имаше нашийник от черна кожа с две лъскави халки с формата на полукръг отляво и отдясно и един малък катинар. Щом влязоха вътре, Дейви завъртя глава. Миг покъсно останалите Променени също се обърнаха и проточиха шии, за да подушат по-добре въздуха. Всички те се изправиха бавно като един в мълчалив и зловещ синхрон, който накара косъмчетата по врата и ръцете на Питър да настръхнат.

Девет Променени. Десет клетки.

И кости. Множество дребни кости. Пръсти. Прешлени. Дори няколко зъба.

— Н-не. — Страхът заседна на гърлото му. И бездруго беше вир-вода от температурата, но сега усети, че по ребрата му потича нова студена пот. Опита се да се отскубне. Въпреки че паниката му даваше допълнителни сили, Питър беше далеч под категорията на всички тези пазачи.

— Спри — каза единият пазач, опрял дулото на своята М4 в тила на Питър. — Няма да те убием, но ще ни принудиш да ти хвърлим един хубав бой. Така че не усложнявай нещата.

„Хайде, пребийте ме — помисли си Питър налудничаво. — Дръпнете спусъка. Моля ви, убийте ме още сега.“ Но вместо да откликне на мислите му, тялото му замръзна на място. Просто не можеше да помръдне. Сега разбираше как се чувства малкото зайче, когато лисицата е наблизо.

— М-моля ви. — Трепереше толкова силно, че чуваше ясно тракането на зъбите си. Очите му се извиха и се спряха на Стайнър. —

Н-н-н-не.

— Съжалявам, момче — отвърна Стайнър, без да е груб. — На твое място обаче щях да запазя силите си за после.

---

[1] Група от пет големи сладководни езера (Горно езеро, Мичиган, Хюрън, Ери и Онтарио), разположени на границата между Канада и САЩ. — Б.ред. ↑

Четири дни след като къщата на Джед изгоря в пламъци и на два дни път от границата с Мичиган, Том намери кости.

Придвижваше се през горите, като избягваше пътищата. Държеше се на разстояние от малкото отдавна изоставени къщи и селскостопански постройки. Знаеше, че тези хора не са излезли просто на разходка. Съдейки по размера на черепите, някои от тях са били на съвсем крехка възраст — деца и дори бебета. Мнозина от онези, чиито кости изглеждаха като слонова кост в снега, отдавна бяха намерили смъртта си. При смайващо голям брой от останките обаче все още имаше месо, замръзнало на камък, а това беше странно. Тежката зима означаваше много гладни животни. Храната беше тук, трябваше само да оглозгат кокалите. Изглежда, мършоядите не искаха да се докосват до остатъците от вечерята на Чъкитата.

Но имаше едно нещо, което го тревожеше повече от всичко друго: костите не би трябвало да се виждат. През цялото време той вървеше по петите на бурята и снегът беше пресен, но въпреки това по него се виждаха отпечатащи, сред които различни стъпки от ботуши.

„Сигурно се връщаш на едни и същи места да се хранят.“ При тази мисъл усети как въздухът напуска дробовете му. Чъкитата бяха като животни, които винаги се връщат в бърлогата си, или като кучета, заровили кокала си под някое дърво — освен това бяха в гората, *Заедно* с него.

„Е, какво да се прави — помисли си Том. — Просто трябва да внимавам.“

През онази ужасна нощ на Странното езеро кучето бе спасило живота му, като го буташе с нос и лапа, докато не дойде на себе си. Отне му известно време да се съвземе, но накрая се претърколи по корем и лека-полека взе да се плъзга по леда, използвайки ножа си като пикел, а сърцето му подскочаше дори при най-слабото пропукване под него. Докато се добере обратно до ветроходната шейна, дрехите му

бяха станали на камък, а козината на кучето бе замръзнала на ледени висулки. Преоблече се още там, сваляйки от себе си вледенените джинси, чорапи, риза, долни термодрехи и дори бельото. Парката му беше във водата, на дъното на езерото, заедно с онзи стар ловец на глави. След като намъкна допълнителния комплект термобельо и навлече и последната дреха, с която разполагаше, Том изпразни един черен найлонов чувал и внимателно срязва дебелата здрава материя, за да направи достатъчно голям отвор за главата. Трябваше му само една пазарска количка и беше готов да се нареди край запалената кофа за боклук под някой мост заедно с останалите бездомници, което всъщност не беше далеч от истината.

Двамата с кучето прекараха нощта сгушени заедно в спалния му чувал, разпънат на дъното на една покрита със сняг яма навътре в гората и далече от вятъра. Не искаше да рискува, палейки огън или пък печката, но направи горещ шоколад от пакетите с полуготова храна, използвайки разтопен сняг за кесията с нагревателя, и даде на кучето да пие топла вода. Накрая дори поспаха.

Ловецът се появи още с първите лъчи на слънцето, както предполагаше Том. Самият той би постъпил точно така. Като взе завоя пеша, ловецът дълго време стоя на това място, изучавайки далечния бряг с помощта на бинокъла си и местейки бавно поглед напред-назад. В това време Том и кучето се намираха доста по-назад, загърнати на топло в спалния чувал и скрити зад паравана на дърветата. Върху леда Том забеляза ветроходната шейна с форма на цигара, която лежеше на същото място, където я беше оставил, както и ивицата с по-тъмен цвят — пролуката в леда. При малко повече късмет мъжът щеше да реши, че той също се е удавил.

Най-сетне ловецът си отиде. Том почака още един час според таймекса на Джед. Не чуваше нищо друго, освен шумоленето на вятъра, а виждаше дори по-малко от това. Накрая реши, че трябва да опита късмета си.

Първо скри ветроходната шейна, след като я изтегли по леда и дълго време я влачи през гората, докато накрая не стигна до камара заоблени камъни в основата на един хребет. Те бяха струпани по такъв начин, че оформяха пещера. Том обърна спитфайъра на една страна, напъха шейната в клиновидния процеп и тогава със закъснение си

спомни, че районът е обитаван от черни мечки. Ала отвътре не се появи нищо, което да го изяде. Може би добра поличба.

Ако ловецът се върнеше — а в това нямаше никакво съмнение, — един-единствен поглед щеше да е достатъчен, за да разбере, че Том е още жив. Риск, който трябваше да поеме. Нямаше представа кога и дали изобщо шейната ще му потрябва, но искаше за всеки случай да я прибере на сигурно място, където ще може да я намери отново.

Освен това беше изключено да остави Джед на мършоядите — и дори по-лошо, на Чъкитата, ако се случеше да минат оттук. Може да беше глупаво и загуба на време в момент, в който трябваше на всяка цена да бяга, но вместо това той покри главата на Джед, метна bravото на рамо и замъкна приятеля си по целия обратен път нагоре по хълма.

Хижата беше развалина: обгорял дървен скелет и овъглени останки, плуващи в сива лапавица от разтопен сняг и пепел. Като стъпваше предпазливо, Том тръгна от камината, описвайки груб диагонал сред отломките, докато накрая не откри телата. Бяха общо три: изкривени и сгърчени почернели крайници като бебета в утроба, сварени сухожилия и безплътни устни, разкриващи тебеширенобели зъби в черепите с празни очни ябълки. Въпреки това не беше трудно да разпознае Грейс, тъй като тялото ѝ беше най-дребното и единственото, на което се виждаше обгорена готварска престилка и златен годежен пръстен с диаманти.

Положи двете тела заедно на едно хубаво място с изглед към езерото, после се спря, втренчил поглед в Джед, докато Райли душеше трупа и виеше. Том нямаше парка; за разлика от Джед. Дори самата мисъл за това го накара да изпита вина и срам, само че той наистина се нуждаеше от дрехата, докато на Джед палтото вече не му трябваше. Възрастният мъж дори би настоял той да го вземе.

— Съжалявам — изрече той. Отне му известно време, докато успее да разкопчае ципа с всичката тази замръзнала кръв. Още по-трудно се оказа да го свали от вкочаненото тяло на Джед. За да съблече дрехата, се наложи да го обръща ту на едната, ту на другата страна. Освен че му беше голямо, палтото миришеше на Джед и на кръв, но въпреки това щеше да свърши работа. После с помощта на тухли и камъни, взети от камината, издигна ниска пирамида. Опасяваше се, че камъните не са достатъчно здраво закрепени, но това беше най-доброто, което можеше да направи.

Веднъж Джед му бе обяснил защо снайперистите от флота наричаха оръжието си Кейт. Това не беше име на момиче. *Кейт* означаваше: „Избий всички врагове“.

Том протегна ръка над студения надгробен камък.

— Това мога да го направя — каза той.

Спокойната кобила от породата американски рисак беше завързана в горичката до гаража, превърнат от Джед в импровизирана конюшня. Оставена сама, Дикси щеше да умре от глад. Конят на Грейс, който беше от породата шетланд, се бе подплашил и скочил от урвата, разбивайки се на скалите долу. Въпреки че понито сигурно беше мъртво, той нарамаи bravото и се спусна чак до подножието, за да се увери. Не би могъл да я остави да страда.

За късмет, Джед държеше храната за конете и за кучето в конюшнията, а не в избата под хижата. Напълни дисагите със сено и овес, а една платнена торба — с кучешка храна. Уисконсин беше на четири-пет дни път пеша в хубаво време, а в лошо на седмица, седмица и нещо. На кон щеше да е по-бързо, но в такъв случай щеше да се наложи да следва главните пътища, а това си беше просене на неприятности. Щом бе дошъл един ловец, щяха да се появят и други. Така че щеше да се наложи да се придвижва през гората, а това означаваше повече време и бързане пеша. Тоест никакви преки пътеки.

Въпреки съвета на Джед Том нямаше намерение да търси никого от старите му другари. Ето докъде стигнаха Джед и Грейс, след като му *помогнаха*. Не искаше да бъде отговорен за още смърт. Сега обаче трябваше да мисли и за животните. И ако той имаше провизии за две седмици, тяхната храната щеше да свърши доста преди това. А извиеше ли се още една буря, той също щеше сериозно да загази.

В конюшнията Том извади списъка и картите на Джед, докато Райли се пречкаше в ръцете му. Имаше три имена, отбелязани на равни интервали от тук до границата, и още едно в Мичиган. Дотогава можеше да няма друг избор, освен да спре някъде. Той въздъхна, сгъна листа и го пхна в един от вътрешните джобове на парката. „И в двата случая съм прецакан.“

Кучето изскимтя и отпусна муцуна в скута му.

— Да, знам, момчето ми. Всичко ще е наред. Хайде. — Той почеса кучето по ушите. — Отиваме да намерим едно момиче.

След четири дни на път още не беше напуснал територията на Уисконсин и пътуваше под унилата светлина на полумесеца.

„Напредвам твърде бавно. — Том отвори един пакет с мексикански макарони със сирене. Наоколо може би се навъртаха Чъкита и затова беше изключено да запали огън. Той наля вода в кесията с нагревателя, добави съдържанието на порцията и накрая изсипа всичко в картонената кутия. — Храната за коня почти свърши. — Остави кутията настрана, докато химикалите си свършат работата. — Би могла да яде от кората на дърветата, но...“

Застанал до него, изведнъж Райли настръхна. Кучето излая тихичко, веднага след което млъкна, сякаш осъзнало, че да вдига шум, ще бъде неппростима грешка.

Том моментално разбра какво става. „По дяволите.“ Имаше само миг да се зарадва, че не бе запалил огън. Хвърли поглед към Дикси и забеляза, че очите на коня са изцъкдени от ужас. Животното започна да пръхти. „Хайде, кротувай“ — замоли се той мълчаливо и посегна към бравото. Пушката беше заредена, така че той освободи предпазителя и стисна очи, щом металът изстърга леко.

Ослуша се напрегнато. Нищо. Нито звук. На мъртвешката светлина на луната снегът изглеждаше оловносив и се сливаше с потъмния фон на дърветата. Облачетата пара, които излизаха от устата му, приличаха на сивкави мрежи. Този път издиша по-дълго — сякаш духаше през пластмасова сламка, — като наблюдаваше накъде ще отиде парата. Наляво, а Райли се взираше надясно. Значи, вятърът беше насрещен.

„Това е добре. Ако се ориентират по миризмата, условията са на наша страна.“

Нещо прошумоля. Сърцето на Том подскочи като уловена на въдица риба.

Скърцане на сняг и после нещо тупна. Стъпки. Отново тупване.

Не бяха снегоходки, помисли си той. Явно наблизо имаше добре отгъпкана пътека, която не бе забелязал. От кръста нагоре се изви надясно, вдигна пушката и притисна приклада към бузата си. Остави погледа си да блуждае наоколо, за да вижда по-добре на пепелявата лунна светлина.

На разстояние не повече от четирийсет и пет метра сред дърветата се мернаха две сенки. Двете фигури имаха дълги коси и Том си помисли, че по-дребната и по-слабата може да принадлежи на момиче. В дясната си ръка тя стискаше къса пушка, може би такава, която се държи като пистолет. Другият беше доста едър и широкоплещест като лайнбекър^[1] в пълна спортна екипировка. Тогава момчето Чъки стъпи накриво, залитна и изведнъж от тялото му изникна трета ръка.

„О, боже. — По кожата на Том полазиха тръпки. — Та те носят труп.“

Момчето се наведе, нагласи тялото на гърба си и изпъшка под тежестта му. В този миг Том осъзна, че тялото разполагаше с една-единствена ръка — дясната. А на мястото на лявата зееше от черна почерна дупка.

Тогава главата отскочи назад и дългата коса на мъртвото момиче се отметна от лицето ѝ...

„Алекс. — Ужас скова сърцето му. — Алекс?“

Момичето Чъки се обърна, поднесе пушката към устата си... и отхапа.

Не беше никаква пушка.

А ръка. Момичето заръфа месото. Челюстите ѝ се раздвижиха и на мъртвешката светлина на луната Том забеляза как гърлото и се изду, щом преглътна.

„Не. НЕ.“ Изведнъж Том изпита чувството, че земята под краката му се продънва и той започва да пропада все по-надолу и по-надолу, сякаш никога нямаше да спре, и Алекс... и Алекс... и Алекс...

— НЕ! — изкрепя той. Пръстът му се сви. Силен тътен разтърси нощта. Огнен език проряза мрака като комета. Зад себе си Том долови тревожното цвилене на коня. Главата на момичето изчезна още в същия миг, а експлозията постепенно избледня във виолетови отражения, сякаш отпечатани върху ретините му: черепът на момичето бе избухнал в нащърбен ореол.

Том се завъртя, възвръщайки зрението си, след което презареди и стреля отново. Проехтя втори гърмеж. В яркия проблясък от дулото Том зърна момчето, сякаш уловено от светкавица — полуизвърнато, зяпнало с уста в израз на пълно недоумение, — и тогава куршумът се заби в гърдите му, поваляйки го на земята.

Щом ехтежът от изстрела заглъхна, Том установи, че кучето лае. Изправена на задните си крака, Дикси продължаваше да цвили и да се опитва да се отскубне от въжето, като барабанеше по снега с предните си копита.

„Алекс!“ В следващия миг той се втурна напред, газейки в дълбокия сняг, а жилавите клонки от двете страни го шибаха през лицето. Дробовете му поглъщаха и изтласкваха въздуха на силни тласъци. В усилията си да не изостане от него кучето, което препускаше до Том, нямаше въздух дори да излае. Десетина метра по-нататък той усети внезапната промяна на снега под краката си. Излязоха на добре отъпкана пътека, загладена от редовна употреба. Точно пред себе си Том зърна трите тела: жертвата на Чъкитата, обезглавения труп и момчето. Там беше и полуизядената ръка.

— Алекс — изрече той съкрушено. — Алекс.

Рухна на колене до едноръкото тяло на момичето. Тя лежеше просната по лице, а дългата ѝ коса бе разпиляна върху покрития с кръв сняг. Том протегна скованата си ръка и преобърна тялото.

— Божичко.

Не беше момиче. Ни най-малко. На слабата светлина бе трудно да прецени възрастта ѝ, ала страните на жената бяха осеяни с бръчки. Косата и бе с цвят на чакъл, а от влаченето кожата на скалпа ѝ беше отпрана от челото до върха на главата, разкривайки гладък като топка за бiliarд череп. Носът ѝ беше изгризан до самата кост. Очите също.

„Господи, боже мой, мамка му. — Дишаше тежко. Във врата му се стичаше пот; усецаше как дрехите му залепват за кожата на гърдите и на гърба. Освен това плачеше: от гърлото му се изтръгваха силни хлипове на неудържимо облекчение. — Стига, стига, стига! — Свали едната си ръкавица и захапа юмука си, впивайки зъби в кожата, докато накрая устата му не се изпълни с бакърения вкус на кръв. — Стига, трябва да престанеш. Това не е тя; нормално е да се радваш, че не е тя, но все пак трябва да...“

И тогава... момчето се изкашля.

Или по-точно — изхърка. Всеки път, щом то си поемаше въздух, Том чуваше бълбукането на кръвта в гърлото му и свиренето на въздуха.

Този звук можеше да го отрезви така, както нищо друго на този свят. Всеки войник, преживял достатъчно престрелки и видял

достатъчно свои другари да умират, можеше да разпознае една смъртоносна рана в гърдите в мига, в който я чуе. С всеки дъх дробовете на момчето се пълнеха с въздух. Накрая от налягането сърцето му щеше да спре, освен ако преди това не издъхнеше от загуба на кръв, което беше твърде вероятно.

Том можеше да сложи край на мъките му. Той втренчи поглед в момчето. Един-единствен куршум в мозъка или бърз разрез на сънната артерия. И едното, и другото означаваше да прояви състрадание, да постъпи правилно. Би могъл също да се опита да го спаси. Или поне на теория. Знаеше какво трябва да се направи. Всеки войник знаеше това. И всеки войник би могъл да го направи.

„Няма правилно или грешно. — Усещаше мозъка си нажежен до бяло като неутронна звезда. — Не съществуват нито закони, нито господ. Има само тук и сега и това, което ще направя сега... нещото, което ще направя сега...“

Очите на момчето приличаха на бездънни ями, а лицето му беше пепелявосиво. Черната локва кръв под тялото му се разширяваше все повече и повече. Момчето се изкашля отново. Кръвта завря на устните му, потече на тънка струйка по брадата и оттам по шията му.

„Не мога да те спася. — Том извади ножа от калъфа. — Нито пък мога да оправдая това, което ще направя.“

Том разтвори парката на момчето. Промененият не се възпротиви, само се взираше в него с черните си искрящи очи като лъскави обсидиани. Кръвта на момчето имаше дъх на сладко желязо. Куршумът бе пронизал дясната страна на гърдния му кош. Том се наведе над него и плъзна ножа точно под гърдната кост, след което завъртя дръжката нагоре и наляво. Мускулите поддадоха лесно, а и Том не искаше да губи време. Но тогава момчето потрепна и той се поколеба.

Можеше да го направи. Дръжката пулсиреше в ръката му едновременно със сърцето на умирация. Трябваше да го направи.

Очите на момчето се впиха в неговите. Устните му се размърдаха.

— Не, недей — каза Том, след което натисна ножа и пронизвайки сърцето, завъртя яростно дръжката.

Туп.

И отново... туп.

Туп.

И накрая нищо.

Момчето продължи да се взира в него.

Кучето изръмжа и този звук изтръгна Том от вцепенението му.

— Тихо, Райли — каза той, след което изтегли ножа и го потопи в снега, за да изчисти острието.

А после си плю на петите с всичката бързина, на която бе способен.

След два дни беше в Мичиган.

---

[1] Защитник в американския футбол. — Б.пр. ↑

Венера блестеше като диамант на изток. Въздухът беше сух като шкурка и звънтеше от студа, докато светлината се отцеждаше от небето. Скоро щеше да се стъмни. Но Том трябваше да обмисли добре нещата. Направеше ли първата стъпка, нямаше връщане назад.

През мерника на bravoto взе да изучава фермата, скрита зад параван от млади брези и гъсти елхови дървета в самия край на широко покрито със сняг полегато поле. Двуетажната фермерска къща представляваше масивна постройка от чист камък с триъгълни капандури, но, изглежда, се нуждаеше от сериозен ремонт. Американското знаме висеше като провесен език на високия прът, забит на едно малко възвишение вдясно. От единствения порутен комин, който бе изгубил шапката си и стоеше килнат на една страна като наредени едно върху друго детски кубчета, готови да се срутят при най-лекия допир, се извиваше тънък хилав пушек. До опасания с ограда правоъгълник, най-вероятно зеленчукова градина, се виждаше ниска камара от дърва. Дръжката на масивен чук беше облежната на купчина ненарязани дървета. Вляво от градината проблясваше предното стъкло на един затрупан от снега пикап, а в края на криволичещата пътека се мъдреха три химически тоалетни със зеления цвят на контейнери за смет.

Оттатък широката ивица незастроена земя клечаха няколко събрани накуп селскостопански бараки; виждаше се и път, който навярно водеше до фермата, но не беше използван от месеци. Единият хамбар, островърха сива постройка, със сигурност бе виждал и подобри дни; югозападният край на покрива му беше хлътнал. В ограждението с отъпкан сняг самотен кон и една-единствена крава бяха навели унило глави над чугунена вана с бял емайл, а край каменното корито сновяха и ровичкаха три кози и шест кокошки. Вляво от хамбара се виждаше малка конюшня с плъзгащи се врати, както и една дълга ниска бетонна постройка, ориентирана в посока север-юг, с нещо като метална силажна яма. В съседство имаше

открита кошара с три огромни прасета, свряни вътре. По-нататък се виждаха още три празни кошари с неотъпкан сняг.

Пазейки равновесие на снегоходките, Том прехапа устни, преценявайки положението. Семейство Кинг бяха последни в списъка на Джед. До този момент Том бе избягвал срещите с хора... е, без да се броят Чъкитата. Така че *можеше* да подмине и тези хора, да се върне обратно в гората и да прекара нощта там.

Само че двете животни изнемогваха. За Райли бе останала само шепа кучешка храна. А Дикси не бе яла от два дни. Опитал беше да бели кората на дърветата и бе копал в снега, докато не намери мъх, поникнал върху падналите дънери, но Дикси едва бе хапнала. Днес обаче конят се бе спянал и на предния му крак, от коляното до копитото, се бе отворила дълбока рана. Том бе успял да спре кръвта с помощта на две ролки бинт и еластична превръзка.

Господи, беше толкова близо! Усецаше го. Да намери Алекс, щеше да е добър знак. Ново начало. Не толкова компенсация, колкото помиряване със съдбата. Може би с Алекс кошмарите щяха най-сетне да изчезнат. Трябваше да я намери. Всяко спиране без основателна причина му се струваше непростима грешка.

Ако почукаше на тази врата, би се нагърбил с още един дълг, който не желаше да изплаща. Не би било редно да взима храна и фураж от тези възрастни хора, без да им даде нищо в замяна. От вида на това място личеше, че малко помощ нямаше да им бъде излишна. Така че щеше да изгуби още един, вероятно два дни. А може би повече. Пропилени. *Пуф!* Просто ей така.

Защо да не прояви малко егоизъм? Ей богу, беше си го заслужил. Само че животните се нуждаеха от почивка. Той потри напуканите си устни с ръка, облечена в ръкавица. *Трябваше* да правят каквото искаше от тях — а той много добре знаеше какво означава това. Не би било редно да изцежда силите им докрай.

„Но ако Дикси се възстанови достатъчно, за да мога да я яздя, накрая ще наваксаме изгубеното време, нали така? Само два-три дни.“

— Е, приятели — каза той и хвана юздите на Дикси. — Отиваме да кажем „здрасти“.

В мига, в който Том почука на вратата, Райли изви глава наляво. В гърдите на кучето се надигна ръмжене. Том се обърна, хвърли поглед към порутения хамбар с каменната силажна яма и за миг зърна една оранжева сянка да преминава от дясно наляво.

— Спокойно, момче — подхвърли на кучето. — Сигурно е била котка.

Тогава вратата се отвори, пропускатки навън вълна топъл въздух, който донесе мириса на пържен лук и нещо прясно с аромат на мая — като хляб или домашно приготвена бира, — и Том напълно забрави за оранжевата сянка.

Както се оказа, голяма грешка.

Уейд Кинг беше страстен любител на свинете. До следобеда на втория ден, понеделник, Том вече знаеше за свинефермите много повече, отколкото би било полезно за него.

— Последните две години не бяха много добри за другото бяло месо^[1]. — По обиколката на талията си Уейд Кинг приличаше на своите беркширци, тъй като имаше шкембе, което спокойно би могъл да превозва с ръчна количка. Изсипа царевича и ечемик в една хранилка за фураж и с патешка походка тръгна да излиза от кошарата, докато свинете се блъскаха и грухтяха около вечерята си. — Първо, хората решават, че свинете са харни за ядене. А после си внушават, че са мръсни. Колкото до свинската тор — тя е злато за всяка ферма, стига да знаеш как да я използваш, само че хората не искат и да чуят...

„Значи, и аз съм в кюпа.“ Том пъхна лопатата под третата и последна купчина свински тор. Подът беше наклонен, излят от бетон и проектиран така, че да се оттича лесно, когато се мие с маркуч. Поради тежката зима Уейд не успяваше да навакса с работата и купчините тор се бяха увеличили от една на три, всяка от които стигаща до коленете на Том. В кочината на свинете Уейд включваше пропанови нагреватели и затова само част от лайната бяха замръзнали, а останалите още вдигаха пара. Том усещаше миризмата полепнала по езика си, въпреки че вече бе изхабил половин тубичка паста за зъби.

— Нещо, което може да ме просълзи — започна Уейд, а Том загреба отново с лопатата, — са онези кавалерийски ботуши на Агенцията по опазване на околната среда...

Кавалерийски ботуши ли? Нямаше никаква представа за какво говори Уейд. Това, че мъжът роптаеше срещу едно несъществуващо правителство, му се струваше крайно нелепо. Божичко, дано само Дикси оценяваше по достойнство усилията му. В този момент кобилата се намираще в конюшнията при другия кон, забила нос в кофата с фуража.

Истинският проблем беше Райли. Тъй като нито Уейд, нито Ники обичаха кучета, което беше доста необичайно за фермери. Освен че не

искаха да пуснат Райли в къщата, домакините не даваха и дума да става кучето да се разхожда свободно сред останалите животни. Накрая Том се принуди да скове надве-натри една груба къщичка, която постави в заградената зеленчукова градина. Лаят на Райли бе огласял околността почти през цялата първа нощ. А на другия ден, още щом Том бе пуснал кучето да потича, голдън ретривърът на мига се бе спуснал към порутения хамбар. Уейд бе изпаднал в ярост: „Това куче плаши носачките и те спират да снасят яйца; мен ако питаш, за вечеря ще яде дървото“. След това Райли не бе помръднал от запустялата градина. А Том се надяваше само, че кучето не се разболява. Може би просто бе развълнувано от всички тези непознати миризми.

Изведнъж осъзна, че Уейд бе попитал нещо, тъй като паузата се проточи твърде дълго.

— Извинявай, какво каза?

— Казах, че ще се радвам, ако можеш да поостанеш още някой и друг ден. Покривът трябва да се поправи, а аз съм малко скаран със стълбите.

— Слушай, Уейд, колкото до това... — Том подпря лопатата на ръчната количка. — Мисля, че свърших доста работа.

— Да не се тревожиш за кучето? — Уейд махна с ръка, по-голяма от свински бут. — Обикновено тук е тихо и спокойно и изведнъж се появява това куче, което не спира да лае. Просто ми лази по нервите. — После додаде оживено: — Знаеш ли, имаме малко заделена кайма. Не познавам куче, което да не обича такива неща. Нали приятелите са за това. Накарай Ники да забърка малко от нея с няколко яйца и...

— Не, не мога — отвърна Том. — Ще имате нужда от това месо. А аз наистина трябва да тръгна утре.

— Закъде бързаш?

— Просто трябва да стигна там, накъдето съм тръгнал.

— И къде е това?

— На изток, предполагам. — Том подхвана ръчната количка и се отправи към вратата на хамбара. — А после на юг.

Уейд се заклатушка подире му.

— Източното крайбрежие? Не е добра идея. От това, което чувам, нататък е истински ад.

— О, едва ли ще стигна чак дотам. — След относителния подслон на хамбара бръснещият вятър задуха в лицето му и Том

премигна, за да пропъди сълзите. Поривите изопваха въжето на знамето. Халките дрънчаха, удряйки се в алуминия. Старото колониално знаме се издуваше и пърполеше на вятъра като закачено на простор пране. — Може би ще остана известно време в Мичиган, след което ще се върна в Уисконсин — излъга той само отчасти. Само да намереше Алекс и двамата щяха да се отправят на север, далече от цялата тази лудост: към Минесота или към мястото на Джед на онзи остров. Канада. — Ще видим.

— Имаш семейство?

Том наклони количката и започна да изсипва товара от свински тор.

— Не. Просто трябва да открия един човек.

— О, така ли? — Въпреки че оплешивяваше, Уейд имаше дебели като гъсеници вежди. Едната от тях се изви нагоре. — И къде е този човек?

— Не съм много сигурен, но... — Том се поколеба. Умишлено не даваше да се разбере накъде точно отива. Макар че сам не знаеше защо. — Знам само, че бе тръгнала към Рул.

— Момиче? В Рул?

Тонът му накара Том да вдигне поглед.

— Какво лошо има в това?

— Помисли си добре, преди да се запътиш натам. — Уейд носеше цайси с дебели стъкла — едни от онези очила страстоубийки, каквито само военните харесваха. Уейд дъхна на едно от стъклата и взе да го трие с мръсна червена кърпичка. — По ония места е въшливо от Чъкита. Повече са дори от бълхите в козината на помияр.

Том се замисли за двамата, които бе убил, и за трупа на полуизядената старица.

— И колко точно е това?

— Много. Слушай, Том, не искам да ти казвам какво да правиш. — Уейд нагласи очилата зад ушите си. — Но няма да навреди, ако останеш още ден-два. Освен това ми мирише на буря.

Беше истинско чудо, че Уейд успяваше да надуши нещо от тази воня на свински тор.

— Може би това е още една причина да тръгна веднага. Чъкитата най-вероятно ще се скрият някъде на сухо, пък и Рул е само на няколко дни път от тук. А ако времето се задържи, ще мога да стигна и по-рано.

— Том остърга и последния тор и метна лопата в количката. Оставаше да изчисти само обора на коня и кравата, а ако искаше да изпревари лошото време, трябваше да стегне и багажа си. — Благодаря за гостоприемството, но наистина се налага да тръгна на сутринта.

— Както искаш. — Уейд пхна ръце в джобовете на износената ватенка и сви рамене. — Ще кажа на Ники да ти приготви няколко твърдо сварени яйца и два-три буркана...

— Наистина няма нужда, Уейд — отвърна Том с чувство за вина.

— Глупости — махна с ръка Уейд. — Това е най-малкото, което мога да направя.

Докато стигне до пилетата, вече работеше на светлината на фенера. Сламата в клетката не бе сменяна от месеци и вонята на амоняк едва не го повали. За такъв немарлив фермер Уейд беше особени придирчив, що се отнася до сепарирането на тор, и в резултат на това птичето гуано отиваше за наторяване на гората.

Което се подразбираше. Тъй като беше невъзможно да мине с количката през дълбокия сняг, наложи се първо да нахлузи снегоходките, да тръгне по пъртината, която вече бе проправил с помощта на животните, и да снове напред-назад, докато най-горният пласт сняг не се слегне достатъчно, та количката да не затъва. Като излизаше навън, зърна Ники, която се бе запътила към зеленчуковата градина с купата на кучето, и отвърна на помахването ѝ. Докато пуфтеше към гората с препълнената количка, той обърна жълтия лъч на фенерчето към градината и забеляза, че кучето се е свило в колибката, покрило носа си с опашка.

— Точно така, проспие целия ден — каза той, но в същото време изпита облекчение. За кучето щеше да е най-добре да тръгне на път отпочинало и с пълен стомах.

В момента, в който ръсеше храната за пилците, нещо привлече вниманието на Том.

Уейд имаше *много* фураж: ечемик, царевица, сено и зърно за пилетата. Той втренчи поглед в шепата семена и очукана царевица, стичаща се между пръстите му. Но как се снабдяваше с всичко това?

Единствената му каруца беше със строшен теглич. Но дори да беше здрава, просто не можеше да си представи как един кон — пък бил той и товарен — ще може дълго да тегли каруцата в дълбокия сняг. Освен това във фермата нямаше достатъчно животни, които да оправдаят наличието на толкова много храна. Въпреки всички онези приказки за увеличаването на свинете във фермата Уейд не беше от най-енергичните хора, които Том познаваше. Старецът и бездруго не можеше да се грижи за животните, които вече притежаваше.

Освен това се питаше защо фуражът не бе складиран в силажната яма. Тя беше в идеално състояние и все пак Уейд държеше всичката храна затворена във варели в хамбара оттагък обора. *Абсолютно всичката.*

После Том се замисли за целия този тор, който бе изринал, за посипаните наоколо купища изпражнения. Толкова много лайна — и нито един варел за изгаряне на отпадъци. Вместо това семейство Кинг разполагаха с химически тоалетни: но не една или две, а цели три.

„Сигурно ги е довялкъл отнякъде?“ Това определено беше възможност, а също и пример за далновидно мислене. Да разнасяш напред-назад нощното гърне, си беше направо старомодно, пък и преди Енергийния срив нямаше много ферми с външни клозети. Двамата с Джед бяха сковали един такъв с подвижен варел, като онези, които бе използвал в Афганистан, където задължението да палиш варела се заплащаше доста добре. Но ако химическите тоалетни наистина бяха довлечени от Уейд, тогава как бе успял да го направи?

„Може би в стария хамбар има друга каруца?“ Том затвори клетката и се върна при количката. Сигурно беше това. Той подпря количката на гърба на хамбара, в който бяха затворени свинете, и хвърли поглед към стария порутен сайвант. Не виждаше нищо извън очертанията на светлината на фенерчето, но му се струваше някак зловещо притихнал в снега.

Въпреки всичката работа, която Уейд бе изброил, старецът нито веднъж не бе предложил да поправят този хамбар. Защо обаче? Разбира се, имаше други далеч по-належащи проблеми. Но всеки фермер се стараяше да се грижи добре за инструментите и машините си.

Том хвърли бърз поглед към къщата. Прозорците отпред бяха тъмни, въпреки че кухненският прозорец грееше с приглушена жълта

светлина. Вероятно Ники беше там, Уейд също.

Том извади електрическото фенерче от задния джоб на панталоните си.

Само щеше да надзърне.

---

[1] „Свинското. Другото бяло месо“ е лозунг от рекламна кампания, проведена в САЩ през 1987 г. — Б.пр. ↑

Приличаше на машинно гробище.

Том плъзна фенерчето по един трактор, машина за наторяване и два форда F-150. Стената отдясно беше обточена с рафтове със селскостопански сечива и принадлежности. Зърна дори едно желязо за жигосване, което привлече вниманието му. Свинете дали бяха жигосани? Порови се из паметта си. Не, фермерите перфорираха ушите на прасетата. Някаква сложна система, с която не беше добре запознат. Жигосването беше за добитъка и конете. Значи, дойните крави и дорестия жребец. Но просто не си спомняше.

Над сложния работен тезгях с две менгемета висеше отрупано с инструменти табло. През дупката в продънения покрив снегът бе навалял един доста голям електрически верижен трион с циркуляр, който, помисли си Том, сигурно се използваше за рязане на месо и кости. В такъв случай този трион отдавна не бе виждал работа.

За разлика от брадвата и сатъра.

Двата инструмента лежаха на един отделен работен тезгях, който му напомни за касапската маса, на която баща му разсичаше говеждите ребра. Брадвата имаше острие от неръждаема стомана и облечена в кожа дръжка: олекотена, удобна за въртене, добре балансирана. Стоманата беше чиста, но надраскана на места, сякаш брадвата се използваше доста често. По кожената дръжка личаха пурпурни петна, а дървената ръкохватка на сатъра, също просмукана с кръв, се бе раздула и напукала. На циментовия под до касапската маса се виждаше тенекиена кофа за отпадъците. По ръба ѝ бяха наредени засъхнали парцали, покрити с тъмни мазни петна, миришещи на застояла кръв.

До работния тезгях имаше огромен бял хоризонтален фризер. Разбира се, изключен. В хамбара беше по-студено, отколкото в който и да било хладилен шкаф. Под ръба на фризера бяха потекли ръждивочервени езици.

Първата вечер Ники бе сервирала свинско задушено. А Уейд бе предложил да нахрани кучето с кайма.

„Не, това е лудост.“ Том изтръпна в мига, в който подозрението започна да придобива форма в съзнанието му. Значи, семейство Кинг си имаха собствена кланица. И какво от това?

„Бих ли разбрал? — Той насочи фенерчето към засъхналата кръв и усети, че му прилошава. — Боже мой, дали щях да разбера, ако месото не беше свинско или телешко... а човешко?“

С препускащо сърце той повдигна капака на фризера и изпусна рязко въздуха в гърдите си.

Празно.

И тогава вдясно нещо прошумоля.

Той се извърна стреснат и вдигна фенерчето, като очакваше да зърне изплашените очи на котка, плъх или пък миешца мечка. Светлината разкри три отдавна изоставени отделения за коне с плъзгачи се врати. Нещо премигна в далечния ъгъл. Том заобиколи фризера, нагласи светлината, улавяйки отново някакъв проблясък, и се намръщи. Четвърто отделение, затворено плътно с тежък лъскав катинар от неръждаема стомана, висящ на черна халка, дебела колкото палеца му.

Трополене. А после ниско скимтене.

Кученце. Това беше първото, което му хрумна. Семейство Кинг бяха заключили тук кученце, вероятно с намордник. Изведнъж се сети за начина, по който Райли бе изръмжал по посока на хамбара. Нищо чудно, че бе искал да дойде насам; тук беше заключено друго куче.

Може би беше болно. Сигурно бе така. Когато беше малък, баща му бе взел под наем „Стария Йелър“^[1]. Помнеше как след битката с вълка кучето побесня, след което момчето го заключи в хамбара с царевицата и го гръмна. Сигурно бе плакал цяла седмица след това. Като познаваше Уейд, не се съмняваше, че старецът би се отървал на мига от едно побесняло куче, но от друга страна, беше напълно в стила на семейство Кинг да заключат просто ей така едно болно кученце и да го оставят да умре. Спестявайки си един куршум.

„Горкото пале.“

— Хей, момче — извика полека той. Кучето изскимтя още веднъж, докато Том се приближаваше към затвореното отделение. Той плъзна светлината по ключалката, а после по вратата и близката стена,

оглеждайки се за ключ. На един пирон вляво от вратата висяха два ключа, нанизани на метална халка. Том посегна към тях, но се отказа. Това не беше негова работа. И бездруго заминаваше. А семейство Кинг имаха правото да управляват фермата си според собствените си разбирания.

Кученцето изскимтя отново.

— Хей, момче. — Том свали халката от гвоздея и пъкна единия ключ в катинара. — Почакай...

Така и не успя да довърши.

В този момент установи, че вратата беше дъбова и здрава, но не изцяло плътна. На нивото на дясното му коляно имаше дупка от чеп. Тъй като беше тъмно, не би трябвало да е в състояние да я забележи. Нито пък който и да било друг.

Обаче там имаше нещо: почерняло от мръсотия и много тънко; но въпреки това можеше да е само едно.

Пръст.

И тогава пръстът се размърда.

---

[1] Old Yeller — американски игрален филм от 1957 г. — Б.пр. ↑

— По дяволите! — възкликна изплашено Том. Ключовете издрънчаха на ледения цимент. Всяко косъмче на тила му беше настръхнало. Накрая той коленичи и каза: — Ехо? Ранен ли си?

Пръстът се скри и на негово място проблесна нещо бяло, щом детето — сигурен беше, че е дете — притисна око към дупката, след което се дръпна, сякаш бе заслепено от светлината.

— Извинявай. — Том премести фенерчето. От това близко разстояние той долови миризмата на нечистоплътност, амоняк и гниеца слама, примесена с вонята на фекалии. — Ей, хлапе, добре ли си? Как се казваш?

Дори детето да бе казало нещо, сърцето на Том биеше така оглушително, че той не чуваше нищо друго. „Боже мой, звучи, сякаш е ранено. — Той плъзна светлината на фенерчето по пода, докато накрая не откри ключовете. — Трябва да го изкарам оттук, а след това ще оседлая Дикси. После ще си взема нещата, оръжието и Райли. — Ръцете му трепереха. Той закрепил фенерчето под мишница и с помощта на двете си ръце пъкна ключа в катинара. Ако се наложеше, щеше да заключи семейство Кинг в някоя стая, докато не се приготви за път. — Ще почакам до сутринта, когато ще бъде светло. — Завъртя ключа. Катинарът щракна и се отвори. — После ще гледам бързо да се отдалечим от...“

Ярката светлина на прожектор го накара да застине на място. Сянката му, черна и идеално очертана на вратата, оживя пред очите му, сякаш актьор на сцена, осветен в гръб.

Сетне се разнесе силният отчетлив звук от зареждане на пушка: *Ка-ЧЪНК-крънч.*

В отделението зад вратата момчето изскимтя.

Том се обърна бавно и заслони очи с ръка.

— О, Том — каза Уейд. — Ще ми се да не беше го правил.

Ники го накара да се съблече. За разлика от мъжа си тя беше тънка като хрътка и крехка като сламка. Очите ѝ не издаваха никаква емоция, но когато Том спря, останал по бельо, тя каза:

— А, не. Всичко. Докрай.

Печката на дърва поддържаше висока температура в кухнята и в това тясно задно помещение. По тялото му бе избила студена пот, която се стичаше по слепоочията му, но въпреки това той трепереше. Военните плочки на Джед изтракаха на металната верижка.

— Но защо?

— За да не избягаш — провикна се Уейд от кухнята. През отворената врата Том проследи с поглед стареца, който извади от пещта желязото за жигосване, разгледа го и го върна обратно в огъня.

— Това са глупости. Няма да тръгна да бягам по долни гащи — възрази Том.

— О, не съм толкова сигурен — изръмжа Уейд и поставил ръце на кръста си, се изправи. — По „Нешънъл Джеографик“ гледах за един ескимос, който гол-голеничък пробягал няколко километра по леда.

— Хайде, Том. — Ники махна към него с пушката. — Боксерките също.

— Не — запъна се Том.

— Добре тогава. Лявото или дясното коляно? — Той не отговори, така че тя продължи: — Не си въобразявай, че няма да го направя. Стига да си жив, не ги интересува как ще изглеждаш. За нас е все едно, но... — Тя плъзна очи по тялото му, първо надолу, а после пак нагоре, като опипваше с поглед всеки оставен от шрапнел белег, а накрая вниманието ѝ бе привлечено от вдлъбнатината на дясното му бедро. Но щом забеляза белега на шията му, тя изви устни и рече: — Хубава смучка. Някоя приятелка се е поувлякла? Е, едва ли ще възрази срещу още една-две драскотини, особено като се има предвид, че си доста поочукан. — Лицето ѝ отново стана безизразно. — Том, не ме карай да прахосвам патрони.

„Добре, въпросът е кой ще надделее. — Той мушна палци под ластика на боксерките си. — Хайде, това вече си го минал в обучението по оцеляване. Не им позволявай да те надвият.“

Но какво би могъл да стори, за да ги спре? Остави боксерките да се свлекат на глезените му, след което ги изрита настрана. Силата беше на тяхна страна, така че трябваше да е идиот, за да не се подчини.

— Точно така. — Ники кимна към един закован за пода стол с права облегалка. — А сега седни и си сложи тези пластмасови джунджурии. Първо привържи глезените към краката на стола, а после едната ръка. За другата ще трябва да си помогнеш със зъбите.

Боже, колко ли пъти го бяха правили досега? Сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Изобщо не помръдна към стола. Може би това беше краят, но сложеше ли онези пластмасови белезници, все едно вече бе мъртъв.

— Какво направихте с Райли? Убихте ли го?

— Да се надяваме — сви рамене Ники. — Жалко е да се затрие такова хубаво фермерско куче, но не можехме да позволим да лае всеки път, щом надуши някой Чъки.

„Какво? — В гърдите му заседна студено предчувствие. Брадвата, кръвта по фризера... — О, господи, онова дете...“

— Вие го *храните*.

— Разбира се. Ако предадеш жив Чъки, получаваш по-добра награда. — Като видя израза на лицето му, Уейд се разсмя толкова силно, че коремът му се разтресе. — Не, няма да те накълцаме на пържоли, ако това те тревожи. Въпреки че оня ден свършихме месото, а знам, че малкото копеленце е гладно. Работата е там, че струваш много повече жив, отколкото в търбуха на някой Чъки. Пет пари не давам, дори да умира от глад. При всички положения ще го вземат, а на студено ще изкара по-дълго. И бездруго ловците трябва скоро да се появят.

— Как разбират кога да дойдат? — попита Том. Не че отговорът го интересуваше, но всяка секунда далече от онзи стол означаваше още един шанс.

— Когато имаме нещо за тях, вдигаме старото знаме. Предполагам, че имат съгледвачи.

Знамето. Том потисна една въздишка. Всичко беше толкова очевидно, ясно като бял ден. Искал бе само да се почувства в

безопасност — а сега беше мъртъв.

— Не задавам много въпроси. Те си гледат тяхната работа, а аз своята. — Уейд отвори вратичката на пещта. — Интересува ме само да получавам каквото ми се полага.

— Значи, от тях взимате фуража? — попита Том.

— Точно така. — Уейд пъкна в пещта ръка, облечена в червена на цвят дебела кожена ръкавица. — Обзалагам се, че щом те предам, ще получа хубава нова каруца и може би сносен товарен кон.

Нещо като разменна търговия. Заловиш ли някой Чъки или дете, което не се е променило, получаваш награда. Том наблюдаваше с растящ ужас, докато Уейд изучаваше с поглед инструмента за жигосване. Черното желязо — с формата на римската цифра пет като символ на прекършена кост, както бе обяснил Уейд — започваше да изсветлява до пастелносиво. Задушливата миризма на нагорещено желязо заседна на гърлото му...

„Това е миризмата на прегряло автоматично оръжие; на порой от снаряди, изливащ се по сухия камънак; на толкова нагорещена цев на пушка, която се задръства и се налага да плюе в задния отвор, за да прочисти оръжието; и, разбира се, гласовете, неумолимите гласове, които се изливат от безмилостното слънце през слушалките в каската му: Исусе Христе, срежи жицата, срежи проклетата жица и грабвай детето, или си мъртъв, мъртъв, мъртъв...“

— Том. — Като чу името си, Том премигна, за да пропъди ужасите на миналото и да осъзнае, че стои срещу Уейд в кошмара на настоящето. Дамгата с прекършената кост не беше огненочервена като по филмите, а с цвета на догарящи въглени. Том усети излъчващата се от нея топлина на метър и половина разстояние. — А сега трябва да седнеш — каза Уейд.

— Няма нужда да го правиш — изрече той с ясното съзнание, че си губи времето.

— Ако не те жигосам, не мога да докажа, че съм те предал. Не искам да ме изиграят.

Силата беше на тяхна страна, а и нямаше къде да избяга. По време на обучението за оцеляване бяха набивали една мисъл в главата му отново и отново — да избере живота, освен ако мисията не беше застрашена.

Беше научил и още нещо: очите винаги те издават. Контролирай погледа си и освен ако противникът ти не чете мисли...

Уейд се приближаваше. Ники държеше оръжието.

Погледна към Ники.

Но се хвърли към Уейд.

С бързи движения той протегна ръка и замахна нагоре. Нададе вик, щом металната дамга изсъска при допира с кожата му и огънят изгори плътта и опърли косъмчетата му. Но тогава Уейд изпусна желязото. То издрънча на пода, а Том се спусна, приведен напред, изтласквайки се с крака и свил ръката си в лакътя. Той заби щръкналата кост в стомаха на Уейд с такава сила, че усети сътресението от удара с рамото си. Мъжът издаде нисък гърлен стон и залитна, изгубил равновесие заради теглото си. Том зашляпа с боси крака подире му, тъй като ръцете му се бяха оплели в ризата на Уейд, и докато се олюляваше... С периферното си зрение забеляза как Ники се завърта и вдига пушката, при което той отскочи светкавично зад стареца.

Гърмежът отекна оглушително. В стаята изригна ярък фонтан от светлина. От такова близко разстояние изстрелът от пушка дванайсети калибър би трябвало да премине през тялото отпред и да прониже и него. Само че Уейд беше огромен: сто трийсет и пет килограмов човешки щит.

Едрият мъж рухна на земята; когато кръвта на Уейд се плисна по дъсчения под, се чу такъв звук, сякаш от пръснал се на цимент пълен с бода балон. Усети, че Уейд започва да се гърчи, долови писъците на Ники въпреки звъntenето в ушите си. Отново се надигна, използвайки за опора по-силния си ляв крак, и залегнал възможно най-ниско, претърколи тялото на стареца. Зърна Ники малко по-нататък, на не повече от три метра разстояние — с изцъклени очи и разтворена уста. Изпаднала в ступор, ръцете ѝ се бяха отпуснали и дулото на пушката сочеше надолу и встрани.

„Давай, давай, давай! — Том се втурна напред с протегнатата лява ръка и свит десен лакът. — Един удар право в целта и...“

С десния си крак стъпи в локвата, образувала се от кръвта на Уейд.

Усещането беше като подхлъзване на парче хлъзгав лед. Изгуби равновесие и десният му крак отхвърча напред. Нададе уплашен стон и

се извъртя, опитвайки се да се задържи, ала напразно. Стовари се тежко на земята, удряйки левия си хълбок на твърдия дъсчен под. В таза му избухна взрив от болка и — останал без въздух — той се претърколи, опитвайки се да намери опора. Най-сетне на четири крака. В този миг погледът му се плъзна надясно и там, на пода, на петнайсет сантиметра разстояние...

Осмели се да хвърли един-единствен поглед през рамо. С изкривено от ярост лице Ники вдигна пушката и натисна спусъка...

Нищо.

Нито звук.

По израза на лицето ѝ Том разбра, че е осъзнала грешката си едновременно с него. В бързината бе забравила да презареди. Предмишниците ѝ се напрегнаха, докато работеше с трескави движения. Ръцете ѝ се напрегнаха. Тя издърпа ударника назад в мига, в който Том се спусна към желязото за жигосване...

Ка-ЧЪНК...

В същото време си мислеше: „Прекалено късно, прекалено късно, прекалено късно!“.

КРЪ...

Дясната му ръка се стрелна към желязото, все още ужасно нагорещено, и тогава той замахна, разсичайки въздуха с яростно движение. Ударът попадна в целта, подкосявайки краката ѝ. Пушката гръмна отново, но този път изстрелът беше неточен и бликналите искри облизаха тавана. Ники рухна на пода, оръжието издрънча далеч от нея и тя изкрещя:

— Ще те убия, ще те убия, ще те убия, проклет малък негод...

Въпреки болката, която разкъсваше ръката му, Том се хвърли към пушката и я грабна, след което се завъртя, издърпвайки ударника: ка-ЧЪНК-крънч...

И замръзна на място.

Бяха двама: едра жена в тежко зимно камуфлажно облекло и повъзрастен от нея мъж с тъмни очи и струйки пара, които се вдигаха от черната плетена шапка, прилепнала плътно към черепа му. И двамата носеха пушки.

Ники запълзя заднешком по пода.

— Не, недейте, ние...

— Почакай — рече черноокият мъж на Том. — Остави на мен.

Пушката му гръмна и на лицето на Ники се отвори широк кратер.

Никой не помръдна. Семейство Кинг не бяха в състояние. А Том не посмя.

— Добре ли си? — попита мъжът. — Те нараниха ли те?

Лежеше чисто гол по гръб в локва от кръв и стискаше пушката с две ръце, а миризмата на изгорял барут и на собствената му изпечена кожа дразнеше носа му.

— Добре съм — отвърна той. — Вие кои сте?

Жената се обади за първи път. Белезникавите ѝ очи се стрелнаха към кухнята, след което се спряха отново на Том.

— Тук има ли едно момче?

— Мисля, че е навън, в хамбара, по-големия. Държат го заключен.

— Защо? — Кожата около устните ѝ побеля.

— Ами, той е... — преглътна Том. — Нали знаете.

— О, боже. — Жената затвори за миг очи. Закри устни с ръка. — По дяволите.

— Не си сигурна, че е той — каза мъжът.

— Обаче знаем кой го залови. — Тя се завъртя на пети. — Излизам навън.

— Мели — започна мъжът, — недей...

— Той е той — отсече тя и излезе.

Черноокият мъж се загледа за миг подире ѝ, след което се обърна отново към Том. Погледът му се спря на армейските плочки, които висяха на все същата метална верижка, след което мъжът кимна с глава към неугледната купчина, която образуваха дрехите на Том.

— Няма ли да се облечеш, войнико?

— Кои сте вие? — попита Том.

— Обличай се — каза мъжът и се обърна да си върви. — След това ще говорим.

Изстрелът проехтя, докато закопчаваше копчетата на фланелената си блуза. Той спря и като задържа дъха си, се послуша за

още, но повече изстрели не последваха. Малко след това долови стъпки и ниското боботене на гласовете им.

Дясната му ръка вече се покриваше с мехури и го болеше. От Афганистан знаеше, че при изгарянията от трета степен има слаба чувствителност. Но той издържаше на болка. Беше получавал доста по-сериозни наранявания. В най-скоро време обаче щеше да има нужда от антибиотичен мехлем и превръзки.

Той вдигна пушката. От това тясно задно помещение нямаше друг изход — нито дори прозорец, — а те бяха двама. Можеше първо да стреля и после да задава въпроси, но докато дойдеше това време, вече щяха да са го гръмнали, и то два пъти.

От друга страна, Кингови бяха споменали, че струвал повече жив.

Когато влезе в кухнята, завари жената седнала на кухненската маса. Пушката ѝ лежеше на пода. А старецът бе праметнал своята през рамо.

— Ето те и теб, войнико — каза той, поставяйки леген с вода пред третия стол. С държанието си напомняше на дружелюбен каубой. — Най-добре потопи ръката си вътре. Студена е, но това помага при изгаряния.

Том не помръдна. След последния си опит не искаше за втори път да допуска грешката да се довери на *някого*. Държеше пушката притисната до дясното си бедро, с цев, насочена към гърдите на мъжа. А жената трябваше да се наведе, да протегне ръка, да грабне оръжието и да стреля. В това време Том би могъл да презареди и да стреля, още преди да се е опомнила.

— Вие ли сте ловците на глави?

Жената се изсмя гърлено.

— Само в известен смисъл. Момчето навън, Теди, което търсех... — Гласът ѝ потрепери и тя спря за момент, след което преглътна и прокара ръка през лицето си. Щом погледът ѝ отново се спря на Том, беззвучно ѝ очи бяха пълни със сълзи. — Той беше част от група деца, за които се грижех, откакто... нали знаеш. Ловците го взеха от *мен*.

Звучеше правдоподобно. Бедното дете трябваше да е дошло все отнякъде.

— Как разбрахте къде да го търсите? — попита Том.

— Няма да повярваш колко бързо се разнася мълвата — отвърна мъжът. — В този край няма чак толкова много ферми. А когато се срещнахме — кимна той към жената, — знаех точно къде трябва да търсим.

Том се замисли за Джед и Грейс. Тримата бяха много предпазливи и живееха изолирано, но един-единствен шумен съсед бе достатъчен, за да се разчуе всичко. Това също беше правдоподобно. И все пак какво правеха тук тези хора? Заедно ли работеха? Старецът бе споменал, че са се *срещнали*. Какво означаваше това? Каква беше причината тези двама възрастни хора да скитат наоколо в разгара на зимата? Историята на жената беше ясна. Ала каква бе историята на този мним каубой?

— Но право да ти кажа — продължи старецът, — не бях напълно сигурен, докато не видях знамето. Много групи от милицията използват подобни средства. Разчитат на слухове и подозрения.

„Милиция ли?“ В гърдите му се прокрадна чувство на безпокойство. Джед го беше предупредил за това, само че Том бе вярвал наивно, че милициите съществуват на местно ниво в Уисконсин. Тъкмо *той* би трябвало да е наясно. Където имаше цивилни, имаше и милиции — част от тях по-добре организирани, укрепени и подготвени от други. Някои от тези групи вероятно се бяха надявали и очаквали, че светът ще се разпадне, чертаейки планове за такъв развой на събитията. Оцелелите членове щяха естествено да се съберат. По тази извратена логика се досещаше защо младите оцелели като него бяха толкова ценни — ако не за друго, можеха да послужат като нови попълнения. Но защо им бяха Чъкитата?

— Семейство Кинг казаха, че знамето било сигнал. Вдигнато е от два дни — обясни Том.

Старецът погледна към жената и рече:

— Тогава трябва да тръгваме. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Никъде не отивам с вас — отсече Том.

— С нас ще си в безопасност — отвърна мъжът.

— Не знам кои сте.

— Аз съм Мели Бриджър — представи се жената и протегна ръка, изпъстрена със старчески петна. Но тъй като Том не помръдна, тя прибра ръката си в скута. — Отиваме в базовия ни лагер. Тъкмо натам

се бяхме запътили с цялата група преди десет дни, когато отвякоха Теди. Останалите деца сигурно вече са там.

„Хм. — Наличието на базов лагер означаваше сериозна операция. Ако тези хора извършваха разузнавателна дейност за армията — или онова, което бе останало от нея, — не го чакаше нищо хубаво. — Накрая може да се окаже, че съм избягал от тигана, за да свърша в огъня.“

— Какъв лагер? Къде се намира?

— А ти къде отиваш? — попита мъжът със същия тон на дружелюбен каубой.

— Не мисля, че е ваша работа.

— Слушай. — Маската на скромна приветливост, която носеше старецът, се повдигна лекичко и Том зърна за миг на лицето му да проблясва едно почти хищно изражение. — Ако случайно не си забелязал, току-що ти спасихме задника. Опитваме се да ти помогнем.

— Благодаря. Оценявам го. Наистина е така. — Говореше искрено. — Но какво ви е грижа за мен?

— Предпочиташ да бъдем на страната на онези ловци ли?

Този тип, помисли си Том, си го биваше В това да отклонява въпроси и да поставя хората в отбранителна позиция. В думите му се долавяше премерена доза заплаха.

— Това не е отговор.

Старецът отвори уста, но в този миг Мели постави ръка на рамото му.

— Не го притискай. Не виждаш ли, че момчето е изплашено и наранено? Отпусни малко юздите.

Мъжът явно искаше да каже нещо, но в крайна сметка сви рамене.

— Все едно. Какво ме интересува, ако иска да свърши като примамка. Само го съветвам да не тръгва на изток.

Тъкмо това беше посоката, в която трябваше да поеме.

— Отивам в Рул. — Том забеляза, че двамата се спогледаха. — Какво?

— Той има право — отвърна Мели и кимна към мъжа. — Не ти трябва да ходиш там.

Същото бе казал и Уейд.

— Но защо?

— Как си с късмета? — попита мъжът. — Защото пътят дотам гъмжи от Чъкита. Точно затова воюваме с тях и с Рул.

— Но защо с Рул?

— А на теб защо ти е притрябвало да ходиш там?

Том се поколеба за част от секундата, след което каза:

— Заради едно момиче. Преди известно време се наложи да се разделим, но знам, че се бе запътила натам.

Том забеляза, че сбръчканото лице на мъжа се оживи, сякаш бе събрал две и две.

— Тя има ли си име?

Не виждаше защо да не отговори на този въпрос.

— Алекс.

— Какво? — Устата на стареца буквално увисна в израз на неподправена изненада. — *Алекс* ли каза?

— Да. — Том забеляза, че Мели изучава преценяващо лицето на стареца, свъсила вежди. — Защо?

— Мътните ме взели, ако... — Старецът изглеждаше объркан, останал без думи. Той потри уста със своята кокалеста загрубяла ръка, ала Том не можеше да прецени дали мъжът се опитва да си спомни нещо, или просто да реши какво ще е най-безопасно да каже. Но очите му, които се спряха на Том, бяха тъмни, искрящи и предпазливи като тези на мишелов.

— Проклет да съм. Ти си онзи войник, нали? — каза мъжът. — Хлапакът, който разбира от експлозивни и който бяхме тръгнали да търсим преди няколко месеца. Ти си *Том*.

„Той ме познава.“ Като чу този непознат да произнася името му, сякаш краката му се подкосиха. Стори му се, че Мели ахна стреснато, но беше толкова потресен, че не можеше да е сигурен. По-късно щеше да реши, че е сгрешил. А сега имаше чувството, че кръвта се оттегля от лицето му и светът около него се завърта. Този непознат, този възрастен мъж го познаваше, знаеше името му. А щом е било „преди няколко месеца“, значи...

— От-откъде... — започна дрезгаво той. — Откъде знаеш...?

— Защото преди време *срещнах* Алекс — отвърна старецът. — Защото я *познавам*.

„О, благодаря ти, боже, значи е успяла, тя е в безопасност. — Оцеляването след първата престрелка го бе изпълнило със същото чувство: пристъп на въодушевление, последван от вълна на облекчение, която го остави замаян, треперещ и потен като наркоман. Коленете му омекнаха, на гърлото му заседна буца, а в очите му пареха сълзи. — Тя е жива.“

— Успокой се, успокой се. — Мъжът се изправи и обви ръка около раменете на Том. — Хайде, синко, изтощен си. Да поседнем.

— Не, ние трябва... искам да я видя. Трябва да тръгваме — каза Том, но изведнъж се почувства страшно отпаднал, тъй като комбинацията от преживяния шок и облекчение, както и всичко случило се през този ден, накрая бе изцедила и последните му сили. Той позволи на стареца да го отведе до един стол. — Далече ли е? За колко време се стига дотам?

— Не бързай толкова. — Мъжът извърна поглед, движейки устни, сякаш опитваше думите на вкус. След това отново се обърна към Том. — Не е толкова просто. Първо трябва да поговорим за онова, пред което сме изправени.

— Пред какво сме изправени? — Заля го паника. — Защо? Какво не е наред? Алекс добре ли е? Да не е ранена? — Нещо щракна в мозъка му. „Върнали са се да ме търсят, но мен вече ме е нямало.

Решили са, че съм мъртъв, и Алекс сигурно е...“ — Тя още ли е там? Какво се е случило?

— Много повече, отколкото предполагаш. — Лицето на мъжа сякаш се приближи към неговото. — Алекс ги убеди да изпратят спасителен отряд. Повярвай ми, не беше никак лесно, но тя е същински питбул. Всички знаеха, че има огромен риск, но в мига, в който каза на момчетата, които командват, че си войник и разбираш от експлозиви... ами, да беше видял как лицата им светнаха. Щяха да си изпотрошат краката да бързат. Но когато стигнахме, теб вече те нямаше. И всички решиха, че си мъртъв.

Значи, правилно се беше досетил. Едно ужасно предчувствие го разтърси из основи. „Ако Алекс е решила, че съм мъртъв, дали би останала? О, боже, ами ако не е повярвала в това? Ако е тръгнала да ме търси?“

— Тя... тя замина ли? Къде е сега?

— Ами *ти* къде беше? — До този момент Мели слушаше притихнала и Том съвсем бе забравил за присъствието ѝ. Тя постави ръка на рамото му и попита: — Къде беше през това време?

— Уисконсин. — Дали заради шока и объркването, ала думата се изтърколи от устата му, преди да е успял да помисли.

— Къде точно? — попита Мели.

— Ами... — Том прокара ръка през косата си. — Появиха се мъж и жена... Джед и Грейс, които отиваха на запад. Тогава не бях на себе си. Наистина не помня много. Знаем само, че четири или пет дни по-късно се събудих в хижата им. Грейс беше медицинска сестра и...

— Хижа ли? — повтори Мели.

— Да, на Странното езеро. — Том се замисли и насочи вниманието си към мъжа. Усещаше как мозъкът му се опитва да сглоби парчетата от мозайката. — Нещо не разбирам. Казвате, че сте от Рул. Дошли сте да ме търсите. Тогава защо ще воювате с Рул? Ще ми кажете ли какво става? Защо сте тук, а не в Рул? Кой сте *вие*, бе хора?

— Казвам се Уелър. Том, чувствам се ужасно, че трябва да го кажа, но Алекс... — Уелър направи гримаса.

„О, не. Закъснял съм, чаках прекалено дълго...“

— Но какво? Какво за Алекс?

— Наистина съжалявам, Том, но последното, което чух за Алекс, е, че се намира в затворническата къща.

— *Какво? Затворническа къща ли?* — извика останал без дъх. Новината, че е жива, трябваше да го обнадежди, но това беше пет пъти по-лошо. Ако понятието „затворническа къща“ означаваше същото, каквото и в Афганистан — ако това бе място за изтезаване на хора, — то Алекс беше мъртва. — В Рул? Но *защо!*

— Ами... — Уелър отново потри бавно устата си с ръка. Това беше неволният жест на човек, който обмисля, и то много внимателно, какво точно да каже.

— Исусе — възкликна Том. Усещаше как по горната му устна избиват капчици пот. — *Хайде*, изплюй камъчето.

— Ами... нека просто да кажем, че в това село има някои наистина лоши хора — изрече накрая Уелър. После погледна Том право в очите. — Но нямам предвид начина, по който се управляваше селото преди всичко да отиде по дяволите. Говоря за сега: за начина, по който се отнасят с хората, и изобщо за средствата, които използват, за да подсигурят границите на селото.

— Какво общо има това с Алекс? Защо ще я хвърлят в затвора?

— Да кажем, че тя, ъ-ъ, отказваше да *съдейства*. — На лицето на Уелър се изписа израз на разкаяние.

— Тоест?

— Изглеждаш ми умно момче, Том — обади се Мели. — Бил си на война. Виждал си колко бързо нещата могат да се объркат. Така че какво според теб се случва с младите момичета, попаднали в ръцете на възрастни мъже?

— Но там не всички са възрастни — изрече внимателно Уелър. Двамата с Мели си размениха още един поглед, преди той да добави: — Не всички.

„О, боже. — Том затвори очи. В този миг нежеланието на Уелър да говори, предпазливостта, с която бе подбирал всяка своя дума, всичко това придоби смисъл. — Вината е моя. Ако не беше сама, ако не бях прострелян, всичко това нямаше да се случи.“

Усети как гласът му се надига, сякаш от непрогледния мрак в дъното на кладенец:

— Кажи ми какво да сторя, за да я измъкна оттам, и аз ще го направя. — Том отвори очи и срещна погледа на Уелър. — Каквото и да е.

Стори му се, че долови едно леко — почти незабележимо потрепване в ъгълчето на устата на Уелър, мимолетен израз на задоволство, изчезнал с едно мигване на окото.

— Слушай, хлапакът, който се разпореждаше в селото — каза той, — името му е Питър. Но той не бива да те притеснява. Беше убит в засада, и слава богу. Но хлапакът, който зае неговото място... кучият му син е истински психопат.

— Какъв хлапак? — попита Том. — Как му е името?

— Казва се Прентис — отвърна Уелър. — Крис Прентис.

— Добре ли си? — Все още задъхан от отчаяната битка, Крис се надигна на лакти от окървавения сняг. Той хвърли поглед към Нейтън, който лежеше проснат до северната стена на училището. Нейтън дишаше тежко, притиснал с ръка левия си бицепс. Между пръстите му се стичаше кръв. Парката му беше съдрана от рамото до лакътя. — Ухапа ли те на друго място?

— Не. Извадих късмет, че се подхлъзна. — Лицето на Нейтън беше пепеляво на цвят. — Малкото копеленце се залепи за нея като проклета пиявица. — Старецът изви глава и извика: — Ранена ли си?

— Не. — Лена седеше сгушена в купчина дрехи в ъгъла на сградата, малко под закрития проход, където бяха вързали конете. Проходът минаваше покрай източната стена и извеждаше до една покрита със сняг катерушка и самотен баскетболен кош. Промененият бе разкъсал парката ѝ на гърлото. На шията ѝ личаха няколко яркочервени успоредни следи от нокти, откъдето бе изтръгнат шалът ѝ, преди онзи да я сграбчи за пуловера. Цяло чудо бе, че не използва зъбите си. — Откъде ли се е взел? И защо беше тук? Училището е напълно изолирано. Наблизо няма никакви къщи.

— Не знам. — Крис се загледа в момчето, което лежеше на земята. Промененият, който беше полужив, преглъщаше с усилие, опитвайки се да си поеме дъх през кръвта, която се процеждаше покрай ножа, забит до половината в гърлото му. Краката му риеха немощно снега. Накрая момчето успя да издаде слаб, гъргорещ звук и с това търпението на Крис се изчерпа. Той коленичи до него, обви ръце около дръжката на ножа, която пулсираше ведно с конвулсивните движения на разпореното му гърло, и заби острието докрай. Усети как върхът стърже по костта, а после и моментното колебание, преди да разкъса здравето сухожилие и мускула на гръбнака на момчето. Крис натисна ножа, използвайки цялата тежест на тялото си.

Момчето се отпусна, щом стоманата прониза гръбначния му мозък. От устата му изригна аленочервен фонтан. Ръцете му приличаха на пърхащи морски звезди, които потрепват и подскачат,

преди да се свият, да станат незабележими и накрая да умрат. За всеки случай Крис изчака още няколко секунди, след което издърпа ножа си. Имаше кръв навсякъде: по снега, по момчето, по собствените му ръце.

— Тя има право. Нещо не се връзва — каза Нейтън. — Отвън не се виждат никакви следи. Сигурно се е криел вътре, в училището.

А това означаваше, че момчето се бе промъкнало покрай тях, за да се добере до Лена, в което нямаше никакъв смисъл. Когато Лена бе изкрещяла, Крис се намираше на втория етаж, прокрадвайки се от стая в стая. Беше пълно с трупове, подобни на човешки сладоледени блокчета: купища замръзнали тела и само тук-там по някой захвърлен крайник — ръка или крак, — оглозган до кост. Коридорите бяха покрити с тънък пласт лед и сняг, ала Крис не бе забелязал никакви други следи, освен своите собствени. При това изобилие от храна беше напълно излишно момчето да се показва. Съдейки по следите, Промененият бе офейкал през училищната библиотека, откъдето бяха проникнали двамата с Нейтън. Старецът, който по това време беше все още на приземния етаж, в задната част на училището, го бе забелязал пръв.

„Нейтън е бил там, точно пред него. Тогава защо не е подгонил него или пък мен? И двамата бяхме вътре, много по-близо. Какво го е накарало да излезе навън? Защо е напуснал сградата и е нападнал Лена? Защо точно нея?“

Той хвърли поглед към момичето, което все още трепереше, притиснало ръка към издраната си шия. Въпреки че бе разполагало с достатъчно време, момчето не бе я захапало никъде. „Сякаш е искал да се добере точно до нея. — Той плъзна поглед към намачкания зелен шал и разкъсаната парка. — Сякаш е искал да...“ Полазиха го студени тръпки. Ако момчето се бе опитало просто да изтръгне гърлото на Лена, нямаше да е толкова потресен, колкото от мисълта, че може да е имало за цел да я изнасили.

— Мислиш ли, че има и други? — попита Лена.

Добър въпрос. Той стрелна с поглед конете, ала животните изглеждаха спокойни. Не че конете бяха чак такъв надежден показател — кучетата бяха много по-чувствителни към миризмата на Промененията.

— Едва ли, но все пак може би ще е най-добре да изчезваме оттук. Дори да е бил сам, тук е пълно с трупове. Не е изключено да се

появят и други, нали знаеш, да похапнат. Освен това конете вдигнаха доста шум, ние също.

— На път? *Пак ли?* — Кожата на Лена беше бяла като платно, а кръговете под очите ѝ — с тъмния цвят на въглени. Беше болна и се хранеше, колкото да не умре от глад, но не искаше да говори за това. Започваше да го измъчва ужасно подозрение за причината. Въпросът беше какво би могъл — или би искал — да направи той за нея. — Крис — обади се тя, — вървим без почивка от...

— От няколко дни. Да, знам. — Той изтича до пъстрия жребец, откачи раницата си, след което се върна обратно и коленичи до Нейтън. Виждаше се как кръвта блика през назъбената рана. Крис извади комплекта за първа помощ и каза: — Не можем да останем тук, Лена. Не и сега.

— Намираме се насред нищото. Училището е единствената сграда в околността. Освен това не открихме други следи, така че сигурно е бил сам. Крис, *все някога* трябва да спрем за почивка.

Крис стисна зъби, за да не изтърси нещо прибързано. Сега нямаше смисъл от нерви. Така че насочи вниманието си към Нейтън, навивайки ръкава, скриващ наранената ръка на стареца, и започна да попива кръвта. Нямаше какво да отговори на Лена, пък и тя имаше право. И тримата бяха изморени. Въпреки решението им да свърнат на северозапад, вече цели единайсет дни бяха в движение. С това темпо от Орен ги деляха поне още десет дни път, и то ако имаха късмет, или две седмици, в случай че късметът им изневереше. Но определено имаха нужда от почивка.

— Някога било ли е толкова зле? — не се отказваше Лена. — С дебнещи по петите ви Променени? Това е четвъртото дете за последните два дни.

— Не познавам добре този район — отвърна Крис, превързвайки с бинт раната на Нейтън. — Когато сме пътували на изток от Рул, винаги сме били голяма група с много хора, пушки и кучета. — Нейтън, ти какво ще кажеш?

Старецът само поклати глава.

— Всички тези следи и кости, които открихме, са стари. Досега не сме попаднали на нито една ферма или група с оцелели — били те млади, или възрастни.

— Може да са избягали — допусна Лена.

— Или просто са мъртви — каза Нейтън. — Ето какво мисля: наоколо не се намира прясно месо. Така че тук *не* би трябвало да има Променени. В такъв случай откъде според вас са се взели всички тези тела, складирани в сградата на училището?

„О, боже.“ Досега тази възможност не бе минавала през ума му.

— Имаш предвид склад, нещо като... огромен фризер за месо.

— Точно това имам предвид. — Нейтън изсъска от болка, разкривайки пожълтелите си зъби и венци с цвят на маджун. — Мен ако питате, това не е особено добър знак.

— Искаш да кажеш, че ще дойдат още? — Гласът на Лена трепереше. — Че в момента може да идват насам?

— Никъде не видяхме пресни следи — отбеляза Крис. Това уединено частно училище се намираше на края на един четиристотинметров път, по който не се виждаха други следи, освен техните. По всичко личеше, че цялата тази местност някога бе била пасище. Като се изключеа футболното игрище и затрупаните със сняг трибуни, наоколо нямаше други постройки, а най-близката гора се намираше най-малко на осемстотин метра оттук.

— Трябва ми още информация, за да сглобя цялата картина — каза Нейтън.

— Какво ще кажеш тогава? Да останем ли, или да тръгнем?

— Трябва да останем — обади се Лена. — Нали сам каза, че следите са стари. Ето виж. — С върха на обувката си тя поглади бялата снежна покривка, състояща се от фини кристалчета. — Последно валя миналата нощ. Снегът е съвсем пресен. Затова е ясно, че ние сме единствените хора, минали оттук.

— И двете възможности не са ми по вкуса — каза Нейтън, — но не сме спирали от два-три часа насам. Конете са грохнали, а от най-близката гора ни делят поне два-три часа път. Щеше да е друга работа, ако животните бяха отпочинали и ако имаше ясна луна, която да осветява пътя ни. След единайсет дни в постоянно движение кожата на Нейтън изглеждаше изопната, а страните му — хлътнали от липсата на почивка и оскъдната храна. — Но дори да се доберем до гората, слънцето ще изгрее, преди да сме успели да си направим лагер.

— Трябва да останем — повтори Лена. — Най-вероятно е бил сам. Може пък това да е бил неговият личен склад за месо. Досега другите да бяха дошли, нали така? Липсата на пресни следи означава,

че през последните два дни тук не е идвал никой друг. Може да се барикадираме в някое от помещенията на втория етаж. Ако се отървем от тялото на момчето и скрием конете вътре, може никой да не разбере, че изобщо сме тук.

Доводите ѝ бяха повече от добри. Крис плъзна поглед към тялото на момчето. Промененият беше още дете — на не повече от тринайсет — и изглеждаше здрав, като изключим факта, че беше мъртъв. Облеклото му беше подходящо за сезона. Взе да изучава лицето му, което още беше по детски закръглено. „Хранел се е доста добре. Сигурно просто е защитавал собствеността си. Но не може да не е знаел, че в това отношение не сме негови съперници. Пък и единственият човек, когото нападна, беше...“

— Крис? — обади се Лена.

— Почакай малко. — „Детето избра Лена. Можеше да нападне мен или Нейтън. Можеше да ни раздели. Но за него беше важно да се добере до нея — дори с риск за живота си.“

Господи, изобщо не му се нравеше накъде го водеше нишката на мисълта му. Може би грешеше. Но тогава му хрумна, че има един начин да провери.

— Добре. — Изпусна дълга въздишка. — Гласувам да останем. Нейтън, на втория етаж, точно над нас, има една ъглова стая с изглед на изток и на север, а на срещуположния диагонален край има друга, чиито прозорци гледат на юг и на запад. Така ще имаме видимост към всеки, който се приближава. — С тези думи той се наведе и подхвана мъртвото момче под мишниците. — Лена, помогни ми да го махнем оттук и да заличим кръвта.

Лена би отвърнала със същия ентузиазъм, ако я бе помолил да вдигне кучешко лайно, но въпреки това кимна.

— Както кажеш — съгласи се тя и улови детето за глезените. — Едва ли ще е по-опасно, отколкото в гората.

В този момент щеше да я излъже за първи път.

— Да, сигурно си права — отвърна той.

— Заповядай. — Настанявайки се до Крис, който бе застанал на пост за наблюдение, Лена му подаде алуминиева чаша, от която се вдигаше пара. — Направих ти чай.

— Благодаря — отвърна той леко изненадан. Оставил беше Лена и Нейтън в съседната стая, служела преди за химическа лаборатория. Помещението беше на завет, но въпреки това за всеки случай бяха уплътнили с тиксо прозорците и пролуката под вратата. Прибрали бяха конете във физкултурния салон, защото там нямаше прозорци и не беше трудно да залостят единствения изход. Животните щяха да покрият баскетболното игрище с купчинки изпражнения, но надали щеше да се намери човек, който да има нещо против. Крис обвини ръце около топлия метал. Парата имаше сладка портокалова миризма. — Защо си будна?

— Не можах да заспя. Чувствам се прекалено изморена и ушите ми са премръзнали. Не помня къде съм оставила шала си. Нейтън обаче спи. — В мрака лицето ѝ сияеше с мека сребриста светлина. — Някакво движение?

— Не. — Преди шест часа се бе мръкнало напълно. Намаляващата луна хвърляше върху снега усойни зеленикави отблясъци, напомнящи за разяден от времето бронз.

— Значи, може да няма други.

— Да се надяваме. — Той отпи от чашата. Чаят беше много горещ, но приятен на вкус. — Как се чувстваш?

— Не особено добре. — Тя замълча, след което додаде: — Трябва ми малко здрав сън.

„И нещо за стомаха.“

— Тогава се връщай в леглото.

— След мъничко — отвърна тя. — Не искам да оставам сама.

— Нейтън също е там.

— Знаеш какво имам предвид. Чувствам се по-спокойна, когато съм с теб.

Не беше сигурен как да отговори и затова не каза нищо. След кратко мълчание Лена попита:

— Говоря ли насън?

— Ъ. — След като подуха на чая си, той отвърна предпазливо: — Понякога.

Тя се обърна към него, но със същия успех би могъл да се опита да долови изражението на една сянка.

— И какво по-точно?

Крис отпи от чая си като тактика за печелене на време, но само изгори небцето си.

— Разни неща.

— Хм — изсумтя Лена и обвини ръце около себе си. — Така си и мислех. Понякога се будя с чувството, че съм говорила насън.

— Лена, всички имаме кошмари.

— Но не като моите.

Припомни си онази ужасна сутрин, когато беше на осем и слизайки на долния етаж, вместо закуска на масата откри баща си, който смучеше ту окървавените кокалчета на пръстите си, ту една бутилка „Мейкърс Марк“^[1]. А Диъдри, приятелката на баща му, този месец я нямаше никаква.

— Недей да бъдеш толкова сигурна.

— Имаш ли сънища за времето преди?

О, кошмарите му бяха започнали доста преди светът да се срине. Сънищата му бяха жестоки, брутални и много шумни: крясъци и молби на жена, последвани от странен ритмичен звук, който започваше някак тъпо и глухо и постепенно се усилваше, ставайки все по-влажен, месест и накрая сочен, сякаш някой удря презрял пъпеш с бейзболна бухалка.

— Сънищата ми от онова време не са никак приятни — каза той.

— Моите също. Предполагам, че всичките са кошмари, защото животът ми беше кошмар. Не е ли странно? Целият свят отива по дяволите, децата се превръщат в чудовища, а животът ми сега е много по-поносим отпреди.

Изобщо не му бе хрумвало да приеме положението от тази гледна точка, но Лена имаше право. Това, че се озова в Рул, беше най-хубавото нещо в живота му от години. С Питър се сприятелиха още от самото начало. Сега като се замислеше, когато се видяха за първи път,

изразът на лицето на Питър бе преминал от шок към *радост*. В този миг Крис най-сетне бе изпитал чувството, че се намира у дома. Да бяха братя, пак нямаше да са толкова близки.

— Знаеш ли кое е най-странното? Мисля, че никога не съм бил по-щастлив, отколкото в Рул.

— Тогава ставаме двама — отвърна тя. — Защо никога не си ме питал за живота ми преди? За времето при амишите?

Защото знаеше, че там не се е случило нищо хубаво, а и самият той имаше достатъчно мрачни спомени.

— Не знам. Сигурно защото не е моя работа. Освен това двамата с Питър бяхте доста близки. Предполагах, че споделяш с него.

— Да, но не всичко. — Тя се изсмя тихичко. — Изглежда, че съм влюбена в човек, на когото никога не му е минавало през ума да ме пита какво търси езичница като мен при амишите. Всъщност исках само да забравя.

Струваше му се, че Лена иска да сподели с него.

— Е, как се озова при тях?

— Майка ми се дрогираше — отвърна сухо тя. — Метафетамин на кристали или кокаин, за да се надрусва; алкохол, за да се свести. Около десетина пъти се провали след рехабилитациите. Сигурно си е въобразявала, че приемането ѝ сред амишите ще бъде гаранция за изчистване, и в крайна сметка се омъжи за един противен стар развратник, който се казваше Кръшър Карл.

Карл беше името, което Лена често мълвеше в съня си.

— Какво е това име?

— Прякор. Почти всички амиши имат такива, като онзи тип, когото наричаха Джон Свинаря, тъй като отглеждаше прасета. Кръшър^[2] Карл работеше в една каменна кариера, а ръцете му бяха направо огромни. Беше голям мръсник, но въпреки това майка ми се омъжи за него. Двамата с брат ми няхахме никакво право на глас.

— Това е ужасно.

— На мен ли го казваш. Нали знаеш, че амишите не пращат децата си на училище след осми клас? Аз обаче бяхах при всеки удобен случай и бяхтех цели осем километра пеша до автобусната спирка, само и само да отида. Можеш ли да си представиш? Но Карл винаги ме завличаше обратно и ме заключваше в плевнята. Докато накрая епископът не му каза да ме остави на мира. Само че старият негодник

се постара добре да си платя. Биеше ме с камшика, който използваше за по-опърничавите коне. Майка ми знаеше, разбира се, но тя каза единствено на епископа, който не искаше *англичаните*^[3] да си врат носа наоколо — изрече тя с провлечен немски акцент, след което изсумтя. — Задник.

Това беше история, която нямаше нужда и не искаше да чува, само че не знаеше как да я спре.

— Съжалявам.

— Важното е, че накрая съжаляваше той. Знаеш ли какво направих? — попита тя и без да дочака отговор, додаде: — Намушках проклетия негодник.

— Намушкала си епископа? — премигна той невярващо.

— Не — отвърна тя, сякаш беше малоумен. — Карл. Една нощ, когато дойде да ме *посети*. — Тя описа кавички във въздуха. — Често ме *посещаваше*.

— О — отвърна той, като искаше само тя да замълчи. — Честно казано, Лена, мисля, че това не е моя работа.

Ала тя продължи, сякаш нищо не беше казал:

— Епископът и пасторите решиха, че трябва да се отървем от тялото. Да не намесваме американската полиция, защото, както знаеш, амишите се славят с чистотата на произхода си. Нямам представа какво направиха с Карл, нито какво са казали на хората от каменната кариера, но това беше всичко. Карл изчезна, сякаш никога не бе съществувал. Мисля, че тайно се радвах, задето ги отървах от този негодник.

Той не отвърна нищо.

— Досега не бях казвала на никого — додаде тя.

— Тогава защо ми го разказа?

— Не знам. Може би е нещо като последна изповед.

— Какви ги приказваш?

— Не знам. Просто си говоря. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво и тя въздъхна. — Много съм уморена, а главата ми ще се пръсне, сякаш всичко ще прелее наведнъж. Но има моменти, когато се чувствам съвсем... празна. Като бял лист хартия. Толкова е странно. Човек може ли да умре, ако не спи?

Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че може да се побърка, и тя определено се бе запътила в тази посока.

— Опитай се да поспиш — каза той с надежда, че Лена ще го послуша. — Моля те.

— Добре. — Тя постави ръка на рамото му. — Може ли да остана тук? Знам, че Нейтън не би ме наранил, но мисълта да остана насаме с него просто ме побърква.

Не му се искаше тя да остава, но въпреки това се измъкна от допълнителния спален чувал, който бяха намерили, и рече:

— Ето, можеш да го вземеш. На мен не ми трябва.

— Благодаря — отвърна тя.

Той се обърна да погледне снежната околност; зад себе си долови шумоленето на чувала, след което настъпи тишина. В следващия миг гласът ѝ изплува от мрака:

— Крис? Може ли да те питам нещо?

— Моля те, Лена, заспивай.

— Добре, но все се каня да те питам и после забравям. Не знам защо.

Имаше неща — като миналото му, а ако съдеше по разказа ѝ, като нейното също, — които беше най-добре да се забравят. Само че той се досещаше доста добре за въпроса, който Лена искаше да му зададе. На връщане от Орен мислеше само за това, като репетираше как ще ѝ съобщи новината. Но тогава Алекс избяга, Джес го фрасна по главата и всичко стана на пух и прах.

— Какво искаш да ме питаш?

— Помниш ли онова момче? Детето, което Грег доведе със себе си онази сутрин, когато Алекс избяга? Това не беше ли...

---

[1] Марка американски бърбън. — Б.пр. ↑

[2] От crusher (англ.) — каменотрошачка. — Б.ред. ↑

[3] Амишите са много затворена общност, произлизаща от немски и швейцарско-немски заселници в Северна Америка, имигрирали там през XVIII и XIX век. В ежедневието си използват както английския (в училищата и за писане), така и пенсилванския немски език. И до днес наричат хората извън своята общност „англичани“. — Б.ред. ↑

И тогава, по средата на изречението, съзнанието на Лена зацikli. Просто ей така... нещо изсъска, изпука и край, сякаш мозъкът ѝ бе задействал електрически прекъсвач, тъй като веригата бе дала на късо. Чувството беше изключително странно и необичайно, като че мислите ѝ бяха думи, изписани на страница, които някой внезапно бе изтрил. Съзнанието ѝ се превърна в огромно бяло петно.

„Къде съм? — Тя обхвана стаята с поглед, съзирайки цяла камара от столове и бюра. Разпилени по пода книги. И момчето, седнало на стола... — Кой е този? — Тогава забеляза спалния чувал, надиплен около кръста ѝ. — Спален чувал, на пода... Какво търся тук?“

Мрак. Това си го спомняше. Сънуваше нещо — да, точно така. И тогава се бе сепнала в съня си. „Чай.“ Сварила беше чай за... за това момче, защото искаше компания.

„Кой е той? Защо не мога да си спомня? — Внезапен страх прободде гърдите ѝ и тя започна да трепери. — Сигурно съм болна.“ Челото ѝ беше влажно. Защо не помнешеш нищо?

— Хей. — Нещо проблесна в тъмното и тогава ръката му докосна рамото ѝ. Гласът каза още нещо, но думите прозвучаха неясно и объркано.

„Какво става с мен? — Сякаш думите бяха заключени в някое тъмно кътче на съзнанието ѝ. Нищо не разбираше: нито къде се намираше и защо беше тук, нито пък обвитата в сянка фигура на момчето, надвиснала над нея. — Кой е той?“

И следващият въпрос: „Коя съм аз?“

— Лена? — Момчето я разтърси леко. — Добре ли си?

Каквото и да беше това странно състояние, внезапно се изтръгна от него.

— Да — въздъхна объркана. — Да... добре съм. — Докосна с ръка слепоочието си. Главата и пулсираше. — Чувствам се малко замаяна.

— Нищо не си яла — каза момчето. — И наистина трябва да поспиш.

„Крис, това е Крис; какво става с мен? — И тогава последният половин час нахлу в съзнанието ѝ като воден поток, отприщан при спускането на язовирна стена. Кожата ѝ пламна от силното безпокойство, което бликна в съзнанието ѝ като горещ порой. — Господи, защо го направих? На никого не съм разказвала за Карл. Какво става с мен?“

— Тъхъм. — В очите ѝ пареха сълзи; тя прехапа устни, за да не изхлипа. — Съжалявам.

— Няма нищо. Опитай се да поспиш. — Той коленичи до нея и придърпа чувала чак до брадичката ѝ. — Хайде. Сутринта ще се чувстваш по-добре.

Гърлото ѝ се сви.

— К-Крис?

— Ей, ей — каза той и неловко я потупа по рамото. — Не плачи.

— Аз... — Тя преглътна. Усещаше стичащите се по бузите ѝ сълзи. — Страх ме е.

— Ей — изрече той отново, след което замълча и я остави да се наплаче, заровила лице в ризата му.

— С-съжалявам — каза тя и изтри с ръка подутите си очи. — Наистина с-съжалявам.

— Всичко е наред. — Той обви тила ѝ с ръка и Лена отпусна глава на рамото му с признателна въздишка. — Всички се страхуваме — каза той.

„Но не като мен. Ти не губиш разсъдъка си. — Странна мисъл, която не разбираше напълно, но по някакъв начин усещаше, че е истина. Не искаше да се откъсва от обятията му. Този миг беше като мехур във времето, мимолетен като въздишка и крехък като най-тънкото и фино стъкло. — Аз съм истинска; тук и сега, в този момент съм себе си.“ Боеше се да помръдне или да проговори, защото тогава времето щеше да потече отново и мигът щеше да отлети завинаги. А може би и тя заедно с него. За първи път от седмици насам се усещаше истинска; нямаше друга дума, която да описва по-точно начина, по който се чувстваше, сякаш ръцете му не просто я прегръщаха, а определяха същността ѝ, задаваха ѝ граници, като не ѝ позволяваха да се разпадне, да се строши на парчета. Усещаше равномерния ритъм на сърцето му, а миризмата му беше... неописуема.

„Това е Крис. — Тя се притисна още по-плътно и вдиша аромата му. — Това е миризмата на Крис и той е истински също като този миг, също като мен.“

Преди да успее да се овладее — каква лъжа; нямаше никакво желание да се владее, — ръката ѝ се плъзна нагоре. Треперещите ѝ пръсти погалиха шията му и той ахна стреснато.

— Лена, аз... — започна той. — Ние...

— Замълчи, моля те, замълчи — прошепна тя. Тялото ѝ трепереше, стенеше, стопляше се. Тя прокара устни по кожата му, долавяйки силното туптене на пулса му, усещайки соления му вкус върху езика си. Когато го докосна, от гърлото му се изтръгна дълбок, плътен звук; тя усети внезапното свиване на гърдите му, тръпките, разтърсващи тялото му като бомба. Тя обви ръка около врата му, притегли устните му към своите и в следващия миг се целуваха, целуваха се жадно, а устните му бяха топли — с вкус на сладък портокал, и тя се фокусира върху това усещане, предаде се изцяло на чувството, което предизвикваха у нея устните му, ръцете му, заровени в косата ѝ, изгарящият допир на пръстите му, които галеха страните и шията ѝ. Беше цялата изтръпнала и жадна за вкуса му, стенеше, впила устни в неговите, и дишаше с неговия дъх, докато той мълвеше името ѝ, и всичко това ѝ се струваше по-необходимо дори от самия въздух.

„Да, това е истинско; аз съм Лена, аз съм Лена, аз...“

— Лена. — Той се дръпна задъхан от нея. — *Не мога.* Съжалявам. Не бива. Това не съм аз.

„Само че това съм аз.“

— Напротив — отвърна тя и додаде със сподавен глас: — Моля те, недей, не спирай.

— Лена. — Дишаше учестено. Ръцете му се свиха около нейните. — Това не е редно.

— Напротив. — Долови молбата в гласа си, но не я беше грижа. — Крис, това е нещо напълно естествено. В него няма нищо нередно.

— Лена, аз просто... не мога. Това не съм аз — повтори той.

— Обичаш я, нали? — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво и сухо като хартия и тя отпусна безжизнено ръце. По тялото ѝ премина помитащо чувство на поражение като мътна вълна, която можеше да я изхвърли на брега или да я удави. Все едно.

— Не знам — отвърна той. — Може би си права. Аз наистина държа на теб, но...

— Страхотно. — От устата ѝ се изтръгна сподавен смях. — Точно каквото мечтае да чуе всяко момиче.

— Това не е честно — каза той след кратко мълчание.

— Честно ли? Да ти издам ли една тайна: в живота няма нищо честно. — Долови жестоката нотка в гласа си, но и бездруго бе свикнала да заглушава страха си с гняв. — *Нищо* не е честно.

— Да, знам. Но не искам да влошавам нещата повече от необходимото. Това не означава, че не бива да постъпвам правилно.

— Сега пък аз постъпвам нередно?

— *Не*. Просто още не мога да се откажа от Алекс. За да съм с теб, трябва да е, защото искам *теб*, а не някой друг.

Лена не вярваше на ушите си.

— Глупости. На кого му пука? Ами *моите* нужди? Или аз не съм толкова важна?

— Лена, разбира се, че си важна, но...

— Но *какво*? — сопна се тя. — Не съм достатъчно добра? Не съм нея? Поне веднъж замислял ли си се за *моите* чувства? Възможно е да *умрем* тук, а ти се тревожиш дали си верен на едно *мъртво* момиче.

— Лена. — Гласът му прозвуча ниско и заплашително. — Недей.

— Недей какво? Да не казвам, че е *мъртва*? — Думата изсвистя като плющене на камшик.

— Спри — каза той, а в гласа му отекна предупредителна нотка. — Лена. *Моля те*.

— Спри. Лена. *Моля те* — изрече тя, като го имитираше. А после додаде с този нов за нея жесток глас: — Крис, тя е мъртва и ако ти трябва плод за размисъл, помисли върху това: тя не те обичаше. Тя те използва, а после *избяга*.

— Не е вярно — отвърна той рязко. — Тя не е като теб, пък и аз не съм Питър.

Думите му я нараниха, но така беше по-добре. Всичко беше за предпочитане пред този всепроникващ страх.

— О, значи си проумял истината — отвърна тя. — Питър не беше някакво изплашено малко момченце.

— Не съм изплашен...

— Глупости.

— Какво става тук? Защо е нужно да се караме? Защо се държиш така? — попита той. В думите му не се долавяше гняв, а само чувство на предаденост и изумление, сякаш беше кученце, което не може да повярва, че е било изритано от стопанина си. — Какво *искаш* от мен?

„Да ми помогнеш да се почувствам истинска. — Това беше първата ѝ и най-неотложна нужда. — Искам единственото, което има значение, да е тук и сега, на този проклет под, в тази ужасна стая.“

Но на гласа каза само:

— Искам да съм в безопасност. — В мига, в който изрече тези думи, Лена усети, че гневът ѝ се уталожва като буря, която най-сетне утихва. — Искам някой да ми каже, че всичко ще се оправи. Искам... — Гласът ѝ бе сподавен от ридание. — Искам светът отново да стане като преди. З-знам, че е невъзможно, но това не значи, че... — В този миг вече хлипаше, а раменете ѝ се тресяха. — Това не з-значи, че не ис-кам...

Този път, щом се намери в прегръдките му, Лена не стори нищо, а само заплака неутешимо, сякаш нямаше да има утре. И бездруго шансовете им не бяха особено добри. Освен това този път между тях не се случи нищо, но всичко беше наред. Просто чудесно.

По-късно.

Крис настояваше тя да поспи:

— На дневна светлина всичко изглежда по-ведро.

О, съмняваше се в това. Но въпреки това се изтегна отново, оставяйки го да закопчае ципа догоре. Накрая, след кратко колебание, той постави несигурно ръка на рамото ѝ и каза:

— Не мисля, че беше той.

— Той ли?

— Онова момче от Орен. — Той замълча за миг — може би очакваше от нея да каже нещо. Но после додаде: — Говоря за детето, което Грег доведе със себе си сутринта, когато избяга Алекс.

— О. — Спомените ѝ бяха неясни и малко нереални, сякаш историята на живота ѝ беше записана в някоя стара книга, принадлежала на отдавна изчезнала раса от друга планета. — Да, спомням си.

Стори ѝ се, че това не беше отговорът, който бе очаквал да чуе от нея, но все пак той продължи:

— Хлапето беше на осем, може би девет. Само че брат ти е на тринайсет, нали така? — Но тъй като дълго време не получи отговор, той я подкани: — Лена?

— Да, точно така — повтори тя като папагал. — Той е на тринайсет.

— Така си и мислех. Затова съм сигурен... че не е бил той. Което означава, че може да го намерим, щом се доберем до Орен.

— Добре. Благодаря, Крис. — А след миг додаде: — Съжалявам.

— Да, знам. — Той стисна окуражаващо рамото ѝ. — Аз също. Но помни, че всичко ще се оправи. Нещата сами ще се наредят. А сега се опитай да поспиш.

— Добре — отвърна тя, леко изненадана, че този път сълзите ѝ не потекоха. А когато Крис се изправи, тя добави: — Внимавай с чая.

— Какво?

— Чая — посочи тя. — Чашата е до левия ти крак, точно до стола.

— Така ли? — Последва леко щракване, появи се лъч светлина. И тогава чашата сякаш изплува от мрака. — Леле. Благодаря. Изобщо не я забелязах.

— Няма проблем. — Яркожълтото трептене, което се отразяваше от алуминия, я заслепяваше. Тя примигна и се завъртя на другата страна. След миг чу щракване — Крис бе изключил електрическото фенерче, — последвано от шумолене на плат, лекото проскърцване на студен метал и тиха въздишка, щом той седна на стола.

Тя придърпа спалния чувал до брадичката си и се загледа в мрака — първо в синкавите призрачни очертания на алуминиевата чаша, а когато те се изгубиха, в четвъртитите силуети на лабораторните маси и столове. После пред погледа ѝ изплуваха газози канелки, хромирани кранове, прозрачен куп от изпочупени стъкленици, цяла камара учебници и една разтворена като ветрило лабораторна книга. А над вратата на класната стая се мержелееше белият циферблат на часовник, чиито стрелки бяха замръзнали на девет часа и двамайсет и една минути.

„Гук е тъмно. Не би трябвало да виждам всички тези неща. — Очите ѝ горяха, но сълзите в тях бяха пресъхнали. — Нещо става с мен, но не знам какво, искам обаче да спре и всичко пак да стане нормално.“ Но за едно си даваше сметка: за нея нищо нямаше да е

нормално. Каквито и спомени да бе имала за този неин брат, всичко беше заличено. Извън всякакво съмнение знаеше, че трябва да *има* брат. Чувството не я лъжеше. Ала вътре в себе си долавяше някаква... *празнота*, все едно да издълбаеш черупката на авокадо и да изгребеш цялото месесто съдържание на плода, така че да остане само кожата. На мястото на този брат сега имаше една безкрайна пустота, някакво избледняло подобие на образ без лице или име, без проблясък от спомен.

Там нямаше нищо.

Абсолютно нищо.

Появиха се три часа преди съмване.

Крис не бе събудил Нейтън да го смени. И бездруго не би могъл да заспи след случилото се с Лена. Така че бе останал на пост, изпълнен с вина и вледеняващ ужас.

Постъпил беше толкова глупаво. Наистина харесваше Лена, но не по този начин. Трябваше просто да я пази. Тя беше болна и изплашена, и толкова объркана. Не разсъждаваше трезво. Каквото и да бе казала, тя беше влюбена в Питър; сигурен беше. Пък и той самият все още не можеше и не искаше да забрави Алекс. Може би надеждата беше нещо коварно, ала той се държеше здраво за нея въпреки онова, което бе казал на Лена. Така че бе най-добре да остави нещата да се уталожат и да се съсредоточи върху непосредствените задачи. Стъпка по стъпка.

Той хвърли поглед към неясната купчина до стола си. Дишането ѝ звучеше равномерно. Беше заспала. Този път не я мъчеха кошмари или поне така му се струваше. Отново насочи поглед към снега. Господи, надяваше се да греши, но просто не можеше да се отърси от мисълта, че Промененото момче бе напуснало скривалището си в момент, когато нямаше нужда да го прави, и също, че крайната му цел беше Лена.

Тя се разпадаше пред очите му. Преди да се целунат — каква глупост, глупост, глупост, — какво беше наприказвала? Прозвучало бе като *изповед*. А после, когато заговориха за брат ѝ, бе доловил една внезапна неувереност у нея. Може би се дължеше на дехидратация. Освен това не бе спала добре от дни, така че беше напълно естествено да е леко объркана.

Един момент. Докато размишляваше, започна да хапе със зъби напуканата си долна устна. Възможно ли бе Лена да умираше? Божичко, изобщо не бе помислил за това. Но ако тя умираше, тогава и тях ги грозеше същата участ. Самият той беше не по-малко изтощен, а Нейтън беше още по-слаб — един по-силен вятър щеше да го отвее.

„Явно ѝ се повдига. — Той отхапа парченце мъртва кожа от устните си. — Сутрин е най-зле. Така че може би...“

Движение. На снега. Погледът му се закова на един тъмен силует. Дори без помощта на бинокъла беше сигурен, че това не е вълк, нито койот. Реши, че може да е друго момче, но с тази широка парка бе трудно да се прецени.

Проследи с поглед детето, което пое право към телата. Когато предложи да изнесат част от трупове на навън на снега, Крис обясни съвсем просто на Нейтън, че не иска да рискува Променените да влязат в училището. И тъй като съображенията му звучаха достоверно, старецът не се усъмни в него. Решиха, че десет тела ще бъдат напълно достатъчно за тази нощ, ала Нейтън не разбра единствено защо Крис бе настоял да разделят телата на две купчини.

В този миг Крис затаи дъх, докато наблюдаваше как далечната фигура се прокрадва към първата купчина, която умишлено бе разположил близо до гората. Неясният силует спря за един дълъг миг, след което продължи напред.

„По дяволите. — Целият изстина, докато мисълта му не спираше да работи: — Спокойно, все още не знаеш какво значи това; може би просто иска да ги провери и двете. — Не откъсваше поглед от детето, което коленичи до втората пирамида от тела. — Ако се появят и други и повечето от тях се насочат към втората купчина, тогава всичко ще бъде ясно.“

В следващите няколко минути изникнаха още неясни силуети и поеха през откритото поле, пъллейки по снега като черни мравки, примамени от кристалчета разпиляна захар. По негова сметка бяха общо трийсет. Само неколцина от тях останаха при първата купчина. Повечето се насъбраха около втората. Доколкото виждаше с бинокъла, тези Променени бяха доста примитивни — въоръжени с бейзболни бухалки и стикове за голф. Един от тях стискаше човешка бедрена кост. Друг имаше брадва. Но не разполагаха нито с огнестрелни, нито с метателни оръжия. На оскъдната лунна светлина би било трудно да различи каквито и да било ножове, но предполагаше, че тези Променени разчитат най-вече на зъбите и ръцете си, за да оглозгват плътта от костите, да трошат и извиват крайници по начина, по който се разкъсва пуйка в Деня на благодарността. Тук крилце, там кълка. Що се отнася до бедрата и колената — за разлика от черепа, — с тях се

налага доста да се потрудиш, за да прекъснеш дебелите защитни сухожилия. Главата беше като топка за боулинг, крепяща се несигурно на върха на паянтова кула от прешлени, и се държеше на мястото си единствено с помощта на мускулни влакна и съединителна тъкан, които лесно могат да бъдат прегризани.

Той извърна очи от двойка деца, които играеха на дърпане на въже с комплект черва, и сведе поглед към Лена, която спеше дълбоко. „Моля те, Лена — мислеше си той наум, — продължавай да спиш. Не се събуждай. Не бива да виждаш това.“

За негово облекчение, тя не се събуди, ала самият той видя предостатъчно. Променените останаха до края на нощта, като през цялото време се препираха за телата, вместо да си ги поделят по равно. Приличаха на ято лешояди. И нито веднъж не погледнаха към училището.

Най-кошмарният момент за него беше, когато един Променен — по всяка вероятност момче — измъкна нещо дълго подобно на въже от купчината тела и нави този трофей около врата си: веднъж, два пъти. „О, боже.“ Стомахът на Крис се преобърна. Той присви очи зад бинокъла, но не беше напълно сигурен. Май бяха черва. От това разстояние човек спокойно можеше да си помисли, че детето е омотало около врата си цяла върволица старовремски наденици. Това беше доста необичайно; досега не се бе натъквал на Променени, натруфени с части от човешки тела. А може би това дете просто бе решило да си вземе нещо за после.

Или пък... не беше чак толкова просто. Нямахше как да узнае отговора преди разсъмване.

Половин час преди да се зазори, Променените се изнизаха по снега и потънаха в сумрака на гората, изчезвайки яко дим. Нощта постепенно избледня. Тъй като луната отдавна бе залязла, трябваше да изчака настъпването на зората. Втората купчина трупове му напомняше за купа чипс, овалян в гъст сос. Нямахше нито едно непокътнато тяло, а само остатъци и разкъсани дрехи, пръснати по разорания сняг. Колкото и да се взираше, не откри онова, което търсеше. Все още нищо не се знаеше. Той сне бинокъла от очите си. Усещаше ръцете си натежали като олово, а очите си — възпалени и раздразнени от умората. Денят беше пред него и щеше да има възможност да си отдъхне, но преди това искаше да се увери, което

значеше, че трябва да излезе навън съвсем сам, и то сега, *преди* Лена и Нейтън да са се събудили.

Когато се надигна от стола, Лена се размърда едва-едва. Сърцето му заби до полуда и той замръзна на място, целият настръхнал от ужас. „Не, не, не! Не сега, не сега!“ След миг Лена въздъхна и измърмори нещо несвързано, след което отново потъна в сън.

Това беше най-дългата разходка в живота му, сякаш отиваше към ешафода. От мразовития, но сух въздух имаше чувството, че очните му ябълки се спаружват. Дишането беше болезнено занимание. Постоянно се стряскаше от силното скриптене на ботушите си по заледения сняг. С гърба си усещаше напрежение, сякаш някой го наблюдаваше, ала всеки път, щом извъръщаше поглед назад, виждаше само училището да се блещи срещу него. На всяка крачка очакваше нечий ръце да го сграбчат в гръб за гърлото, а вдигнеше ли поглед, търсеше да види непознати лица, взиращи се в него от мрака на гората. Никога не се бе чувствал толкова сам. А какво щеше да прави с онова, което откриеше — или не откриеше? Тогава какво? Би могъл просто да се върне. Навярно грешеше. Дори да не намери каквото търсеше, това пак не доказваше нищо. Променените също усещаха студ.

„И все пак, дано да го намеря — помисли си той. — Дано, дано.“

Но не го намери.

Два часа по-късно изведоха конете от салона. Слънцето беше изгряло; снегът блестеше като диамант. Очите на Крис, и бездруго възпалени, започнаха да сълзят.

— Крис — обади се Лена. Цяла сутрин почти не бяха разговаряли, но сега очите ѝ го стрелкаха с поглед, който не успяваше да разчете. — Търсих навсякъде, но не можах да го откроя. *Сигурен* ли си, че не знаеш къде е шалът ми?

Той си сложи слънчевите очила, скривайки очите си, и я излъга за втори път.

— Не. Откъде бих могъл да знам?

— Най-добре да оставиш кучето — каза Мели, когато Том постави Райли на седлото, пристегнато на хлътналия гръб на коня. Улавяйки миризмата на кучето, конят на Мели, кротко животно с петниста окраска, изцвили. Мели го почеса окуражаващо по гривата. — Един допълнителен кон само ще ни забави.

— Това няма значение — отвърна кратко Том, след което се извърна на другата страна и започна старателно да пристяга въжетата, които щяха да държат тъжния вързоп, увит в син брезент. Болка прониза дясната му ръка, но той застави мускулите да му се подчинят. Раната на Дикси бе заздравяла достатъчно, така че да може да я язди спокойно, но тъй като се боеше, че тялото на Райли ще бъде допълнително бреме за нея, Том бе оседлал коня на семейство Кинг. Докато си вършеше работата, на пръта със знамето кацна самотен гарван и нададе печален писък като човек, който е тежко ранен: „Оу-оу“. Или може би на него му се стори така.

— Земята е замръзнала. — Уелър бе яхнал един мускулест червеникавокафяв кон. — Няма да можеш да го погребеш.

— Тогава ще го изгоря. Или ще го затрупам с камъни. Това куче спаси живота ми. Освен това беше на хора, които обичах, и няма да го оставя просто така да изгние. — Той стегна силно последния възел. Въпреки превръзката и болкоуспокояващия мехлем ръката му пулсираше от болка. Щеше да мине време, преди да заздравее. — Ами останалите животни?

Уелър му хвърли нетърпелив поглед.

— Нали ти казах! Знам една ферма, където можем да се отбием. Собственост на трима възрастни мъже. Братя. Те ще се грижат за животните.

— Сигурни ли сте, че ще дойдат дотук, ако наблизко има ловци?

— Доколкото е възможно — отвърна Мели. — Том, можем да направим само онова, което е по силите ни.

— Но животните не са сторили нищо лошо — заинати се Том. — Не заслужават да умрат.

— И това няма да се случи — каза Уелър. — Но сега трябва да тръгваме. Ако наистина искаш да спасиш онова момиче, тогава трябва да направиш бомбите, след което ние ще взривим мината, ще влезем вътре, а ти ще измъкнеш Алекс от затвора.

Том вдигна поглед към Уелър.

— Не е толкова просто. Трябва да се промъкнем вътре, без да ни забележат. После да разположа експлозивите както трябва, а те да избухнат в правилната последователност. Дори не съм сигурен дали това изобщо е възможно. За една сграда със здрави бетонни носещи колони ще са необходими поне сто-двеста килограма експлозиви.

— Слушай, ние също сме пресметнали това-онова — каза Уелър.

— Единственото, което сте *пресметнали*, е, че имате нужда от помощта ми, за да взривите някаква мина. Това, което аз искам да разбера обаче, е защо да го правя. С какво ще помогне на Алекс взривяването на една мина, пълна с Чъкита? И най-вече откъде изобщо знаете, че те са в мината?

От начина, по който мустаците на Уелър се наежиха, личеше, че старецът започва да губи търпение.

— Защото съм ги виждал — скръцна със зъби Уелър — и сме проследявали дотам цели групи Чъкита. Още преди светът да се промени напълно, децата имаха навика да се събират на това място. Правеха си партита, изучаваха галериите. Това беше място за срещи. Знаем, че внуците ми, особено Манди, тя... — Уелър изви поглед встрани, след което се прокашля и изплю. — Така че на това място има много Променени...

— Променени ли?

Уелър сви рамене едва забележимо.

— Така наричаме малките проклетници в Рул. Но, честно казано, аз предпочитам името Чъки. „Променени“ звучи като нещо, сторено с помощта на Божията десница.

— Колко души има на това място във всеки един момент? Там ли живеят?

Уелър смръщи лице в замислена гримаса.

— Не, по-скоро отделните шайки и банди идват и си заминават на смени, също както хлапетата в училищен стол. Предполагам, че са някъде около двеста-двеста и петдесет. Понякога повече, друг път по-малко, зависи.

— Това са много деца. — Но казаното от Уелър прозвуча като ехо на онова, което Джед неведнъж бе споменавал: „Чъкитата се навъртат около познатите места. Какво по-добро място за сборен пункт от старата мина, където са имали страхотни партита и много хубави моменти?“. — Не им ли става студено?

— Вече ти казах, Том. Дълбоко в мините е доста топло, така че колкото по-надолу слизаш, толкова по-горещо става. Боже, имаше дни, когато не носех нищо друго, освен долни дрехи, ботуши, твърда шапка, очила и ръкавици. Освен това в мината има предостатъчно място да се разположиш нашироко: издълбани в скалата помещения, които служеха като работилници и складове. Най-различни места, където да отдишнеш, да се изтегнеш за малко и дори да похапнеш. Имаше един голям забой...

— Забой ли? — Всичко, което знаеше за мините, го беше научил от филмите. — Имаш предвид минна шахта?

Уелър поклати глава.

— Виждал ли си ферма за мравки като тези в училище? С всички онези изровени в пясъка килийки? Това е една миниатюрна мина, а мината представлява огромен мравуняк, набразден с множество галерии, водещи до най-различни килии, само дето килиите се наричат „забой“ и са прокопани в скалата, а не в пясъка. Някои са доста тесни, колкото да се побере един-единствен човек. А други са направо огромни. В мината, за която говорим, има едно помещение, високо около сто шейсет и седем метра, което не е нищо повече от една гигантска сфера, образувана в разядената скала, с няколко високи носещи колони, поддържащи тавана. В някои от стените има такива широки пукнатини, че вътре може да се побере цял камион.

— Сто шейсет и седем метра! — Това беше приблизително височината на Вашингтонския монумент. — До каква дълбочина достига мината?

— Малко повече от шестстотин метра, не че малките проклетници могат да се спуснат чак толкова надолу. От няколко години мината е наводнена на дълбочина под триста метра. Не бих се учудил, ако нивото на водата се е повишило още повече. В такива стари мини може да е проникнала вода в някое от горните или в съседните помещения и никой да не разбере, докато скалата не започне

да пропуска. Сред хората, които изучават изоставените мини по тия места, постоянно има удавили се.

— В такъв случай коя част от мината ще е най-добре да взривим? Входа? Или онази зала?

— Не. Идеята ни е да срутим помещението на *долното* ниво. То не е така голямо, но е също толкова нестабилно. Между тези две помещения има скала с дебелина само осемнайсет метра.

С други думи, човекът, който щеше да залага бомбите, трябваше да се спусне на още по-голяма дълбочина.

— Осемнайсет метра скала никак не е малко — отбеляза Том.

Уелър изсумтя.

— За такава осемнайсет метра е нищо, а и както казах, скалата е разядена като корозирал лед, цялата е набраздена с пукнатини и пролуки заради тежестта на горните пластове. — Уелър сви лявата си ръка в шепа. — Представи си огромната зала и точно под нея — той мушна отдолу лявата си ръка — другото по-малко помещение. И двете са подложени на огромно налягане. Така че, щом направиш бомбите и взривиш колоните в помещението *под* голямата зала...

— Всичко ще изгуби опора. — Сега вече разбираше същността на плана: взривяват носещите колони и цялата конструкция отгоре щеше да рухне.

— Точно така. А направиш ли го както трябва — продължи Уелър, — ще погребем завинаги онези кучи синове.

— На теория звучи добре — отвърна Том, — само че има още много фактори, да не говорим, че все пак ще имате нужда от силен експлозив, фитили, запалителни вещества, детонатори, а също и от безопасен маршрут, извеждащ от мината.

— Подсигурили сме всичко, Том — обади се Мели.

— Наистина ли? — Той погледна с присвити очи първо нея, а после и Уелър. — В такъв случай защо още не сте взривили мината?

— Да не мислиш, че не сме искали? — Уелър се наведе напред, опирайки ръка в лъка на седлото. — Но ето как стоят нещата. Можеш да дадеш на малко дете разглобен пистолет и патрони. Ако е съобразително и разполага с достатъчно време, накрая детето би могло да сглоби оръжието и то да проработи. Обаче не е изключено малкият немирник да надникне в отвора на дулото и да натисне проклетия спусък само за да види какво ще стане. Разбираш ли какво имам

предвид? Имаме всички компоненти, всички необходими инструменти. Само че никой от нас не е специалист. Отнема прекалено много време да се научиш как се прави бомба, без да взривиш собствената си глава. А ние не разполагаме с това време.

„Имаме всички компоненти.“ Разбира се. Днес оръжие можеше да се намери едва ли не навсякъде. Не беше трудно да се открадне, стига да знаеш какво търсиш, а Мели бе казала, че са се *подсигурили*. Значи, бяха събирали материалите и планирали всичко това от доста време насам. А това, че го срещнаха, беше щастлива случайност, шестица от тотото. Беше си чист късмет, нали така?

— Но какъв е смисълът? — попита той. — Какво ще постигнете, като ги убиете? Нали сам каза, че не стоят там през цялото време; отделните банди идват и си заминават.

— Да, но си струва; по-добре това, отколкото нищо. Вярно, няма да изтрепем *всичките* малки негодници. Те са като плъхове. Сигурно има стотици по тези гори. Само че мината е позната територия и сборен пункт. А като отрежем главата на змията, ще постигнем две неща. — Уелър вдигна един пръст. — Първо, ще разстроим организацията на малките проклетници и междувременно ще избием неколцина от тях. Голяма част от останалите ще се разпръснат и това е добре. И второ, което е по-важно, ще си осигурим достъп до Рул. Разбира се, това е само началото. Защото селото разполага с доста ефективен защитен периметър.

— Как така разрушаването на мината означава достъп до Рул?

Старецът се ухили заговорнически.

— Защото Чъкитата са част от този периметър. Просто се замисли. Селото привлича много бегълци, които нямат стимул да го напускат. Но кой с всичкия си би рискувал да попадне под кръстосания огън на Чъкитата и на охраната на Рул? Разбираш ли какво имам предвид? Сякаш селото е изградило около себе си партизанска защита, буферна зона, която им позволява да съсредоточат бойната си сила по други места. — Уелър изсумтя презрително, ала на Том му се стори, че долавя и нотка на възхищение. — Трябва да признаеш, че това хрумване на Питър и Крис е направо брилянтно.

Брилянтно, но също и дяволски сбъркано. „Като лъвска стража.“

— Но дори планът да успее, не можем просто ей така да влезем с маршова стъпка в Рул. Нали каза, че онзи хлапак, Крис, е доста

опасен?

— О, да, той е истински кучи син; много умен и страшно подмолен. Почти никой в селото не знае що за стока е. Ако питаш хората, ще ти кажат, че е прекрасен човек. Промил е мозъците на всички, защото не знаят какво съм виждал аз. Истинската му същност излиза най-вече в затворническата къща. Да беше видял в какво състояние остави последното момиче, когато приключи с нея. Радвам се само, че бедното дете не оцеля. Направо ми се доповръща, въпреки че във Виетнам съм видял това-онова. Бях там по време на „Тет“^[1]; бяхме в Да Лат, а после във Фу Чонг и...

— Да, да, аз пък бях в Масум Гар, Коренгал и Пактика. И какво от това? — При цялото си уважение към ветераните като Джед, вече започваше да му писва от Уелър, който не спираше да играе с виетнамската карта. — Това не е състезание кой от нас е видял по-големи страхотии. Но ти би трябвало да знаеш най-добре от всички, че да си осигурим достъп до селото с убийства...

— Е *единственият* начин — довърши Уелър. Кожата му беше побеляла от ярост. — Или може би не ти стиска, войнико?

— Знаеш ли, тези войнишки глупости вече не са на мода — сопна се Том. — Не си играй с мен. *Tu* си човекът, който е избягал от Рул.

Уелър настръхна.

— Виждам накъде биеш, но да избягаш от селото, не е *толкова* лесно. Първо, трябваше да организирам... издирване, после — да измисля претекст, за да се отделя от мъжете, на които не можеше да се има доверие, и накрая — да покрия следите си.

— Но не правиш всичко това от добро сърце. А защото имаш зъб на Рул.

— Какво те интересуват подбудите ми? Предлагам ти начин да се промъкнеш в селото.

— Но само ако направя каквото искаш от мен — възрази Том. — Каквато и ненавист да изпитваш, не може да няма начин да се доберем до Алекс, без да се налага да убиваме невинни хора.

— Чъкитата не са хора.

Том поклати глава.

— Не говоря за тях, Уелър. Ти осъждаш на смърт цяло едно село. Не всички хора там са виновни.

— Те са съучастници, защото си мълчат — обади се Мели. — Оцелелите, които са се подчинили на условията на Рул и са решили да опазят живота си на всяка цена, са също толкова виновни, колкото и чудовищата от Съвета. Замисли се за всички онези момичета и момчета, които минават от ръка на ръка. Представи си Алекс в леглото заедно с някой побъркан извратен мъж, достатъчно стар, за да ѝ бъде дядо.

Том стисна зъби.

— Казвам само, че трябва да обмислите много, много добре какво искате от мен. Трябва да има и друг начин.

— Такъв няма и освен това губим ценно време — сопна се Уелър и дръпна ядосано юздите. Конят изцвили изплашено, след което подскочи и затрополи наоколо, воден от Уелър. — Мен ако питаш, Том, нещата стоят съвсем просто: или участваш, или не участваш. С други думи, или си с нас, или си срещу нас. Така че кое избираш?

„Ами ако реша да не участвам?“ Съмняваше се, че Мели и Уелър щяха просто ей така да приемат отказа му, оставяйки го да води собствената си война. Отказът можеше да означава дори смъртна присъда. Уелър премълчаваше нещо и Том не вярваше нито на него, нито на Мели. Уелър сам бе признал, че е дезертьор. Предадеш ли веднъж приятел, преминаваш една невидима граница, отвъд която връщане назад няма.

Но въпреки това нямаше избор. Алекс беше в беда и той трябваше да се промъкне в Рул. Тези хора бяха единственият му шанс. Само да я откриеше, двамата с нея щяха да заминат някъде надалеч, където нямаше да ги открият, и вече никой нямаше да може да я нарани.

— Какво трябва да направя? — попита той.

---

[1] Офанзива по време на Виетнамската война, започната на 30 януари 1968 година от Виетконг и Северен Виетнам срещу Южен Виетнам, САЩ и съюзниците им. — Б.ред. ↑

— Добри новини? — изграчи Питър. Тези две думи го изтощиха. Дишането беше агония. При всяко преглъщане гърлото му се свиваше. Питър вдигна охлузената си ръка, за да провери какви са щетите, проследявайки с пръсти очертанията на парче влажна плът и разкъсан мускул под лявото си ухо с размерите на листче за бележки. Много лошо. Мъничко по-надълбоко и Дейви щеше да прегризе сънната му артерия, ала нетърпението на момчето бе спасило живота му. Питър още усещаше болката от впитите палци на детето, които притискаха гърлото му, забиваха се навътре в опит да прекършат врата му, след което Дейви се отказа и се нахвърли върху него с оголени зъби. В мига, в който усети, че хватката около врата му се отпуска и Дейви захапва плътта му, Питър заби основата на дланта си право в брадичката на момчето. Не успя да го довърши само защото пазачът се бе намесил.

Но едно беше сигурно: Дейви ставаше все по-силен и находчив. Или пък *той* отслабваше с всеки изминал ден. А може би и двете.

— О, да. — Фин закопча уоки-токито на хълбока си, след което пъкна ръка в един дълбок джоб и извади отвътре манерка. — Казвам ти, друже, естественият подбор е нещо удивително.

— Нима? — Видът на манерката го хипнотизираше, както пламъкът привлича нощната пеперуда. Питър наблюдаваше захласнато как старецът развърта капачката.

— Ммм-mmm. — Фин пиеше на големи жадни глътки. Адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу. Капчица вода се търкулна по брадичката на стареца и Питър плъзна език към ъгълчето на устата си в опит да я улови. Но усети единствено вкуса на полепналата там мръсотия и засъхнала сол. Устата му лъхаше на стара тоалетна, а дъхът му вонеше на гнили плодове. Това беше лошо. Познаваше добре миризмата на глада.

Днес беше вторник: приблизително две седмици и половина след засадата, седем от които бе изкарал в тази клетка. От два дни не бе вкусвал дори капчица вода. Оттогава не разполагаше с нищо за пиене, освен собствената си пикня. Пълната наполовина чаша, която бе успял

да изцеди от себе си тази сутрин, беше тъмна като карамел, но въпреки това бе погълнал съдържанието ѝ. Но този номер нямаше да мине повече. Урината му ставаше прекалено концентрирана. Ако продължаваше в същия дух, бъбреците му щяха да откажат много по-бързо — което, сега като се замислеше, вероятно би било облекчение. Да потъне в приятна спокойна предсмъртна кома.

Фин въздъхна доволно като човек, отпил първата си глътка бира за деня. Той остави отворената манерка на мръсния цимент, след което бръкна отново в джоба си. Този път извади отвътре найлонов плик.

— Вземи за пример нашия малък експеримент — каза Фин и разтвори плика, от който се разнесе аромат на фъстъци, сол, шоколад и сладкият мирис на сушени плодове. — Например изследването ни върху стреса.

Не можеше да определи кое усещане бе по-мъчително: ужасната сухота в устата му или пронизващата болка в стомаха.

— Стрес ли?

— А защо не? — Фин изсипа в гърлото си шепа ядки и замляска. — Еволюцията изучава стреса на околната среда. А отделният индивид или се адаптира, или пък не. Адаптацията е представата на майката природа за — Фин се усмихна — изтезания.

— Да, а теб много те бива по тази част. — Вода, реши накрая Питър; нуждата от вода беше много по-непоносима. Наблюдаваше как Фин прокарва с вода ядките. Ако сълзите му не бяха пресъхнали, щеше да заплаче.

В клетката срещу неговата Дейви клечеше на обичайното си място и го наблюдаваше с все същия жаден поглед. Детето беше търпеливо като паяк в мрежата си: с хищен поглед чакаше само някоя муха да прелети наблизо. Останалите Променени също го държах под око. Докато се съпротивляваше, изглеждаха наистина захласнати. Но Дейви беше единственият, който действително го изучаваше.

Тази сутрин Дейви за първи път бе навлякъл чифт маслинозелени панталони. Все още беше гол до кръста и без обувки, но панталоните бяха крачка нагоре. Имаше само още едно хлапе с афинитет към дрехите и пъпчасало лице, нахлузило на главата си сутиен, така че чашките покриваха ушите му.

— Не се опитвам да те измъчвам. — Фин кимна с глава към Дейви. — Нито пък него, нито останалите Чъкита. Съгласен съм, че

метафорите са все едни и същи. Но когато изтезаваш един човек, получаваш само лъжи, защото всеки иска болката да спре. Тук обаче боравим с истината. Изучаваме по какъв начин Чъкитата и нормалните хора се адаптират при определени условия на стрес. Някои Чъкита, като Дейви например, се адаптират по-успешно. Когато се опитваше да те души, това беше ново умение. Те се учат. — Фин се усмихна. — Също като теб.

Това беше вярно. Методът на Дейви се различаваше съвсем малко от начина, по който Питър бе убил Уенди. След два рунда с момичето накрая бе осъзнал, че тя беше левичарка и винаги нападеше с лявата ръка. Така че бе изчакал най-подходящия момент, навеждайки се, за да избегне удара на момичето, след което бе строшил врата ѝ с юмрук.

А можеше вече да е мъртъв. Едно кратко изпукване на врата и всичко щеше да свърши. По същия начин, по който бе натрошил костите на едно хилаво дете в деня преди схватката с Уенди. Ала Фин не харесваше такива неща. Не беше му казал защо, но когато Питър не получи вода през този ден, проумя, че от него се искаше или да нанесе смъртоносен удар още от първия път, или да отстъпи и да позволи природата да си каже думата.

Затова бе оставил Уенди да се задуши бавно — в продължение на три ужасно дълги минути. Дори не посмя да отклони поглед, страхувайки се да не бъде наказан. Тогава за последен път получи вода и малко храна. А в схватката с Дейви замалко не плати с живота си.

— Защо ме държиш жив? — попита той Фин.

— Това не зависи от мен.

— Глупости. — Питър се опита да се засмее, ала единственият звук, който излезе от устата му, беше сухо свистене. — Пазачите издърпаха Дейви точно преди да ме довърши. Няма да ме убиеш направо, а ще ме накараш да се боря за водата и храната си. Но ако не мога да се бия, тогава ще умра от жажда или просто някой от тях ще ме довърши. Така че очевидно ме държиш жив. Защо?

— Ето какво ще ти кажа, Питър. — Фин опря ръце на коленете си и се изправи. — Следващия път недей да се биеш.

— Какво? — зяпна смаяно Питър. — Какви ги говориш? Как така да не се бия?

— Много лесно. Просто спри.

Но това беше лудост. Той *трябваше* да се бие, защото това бе единственият му шанс да получи вода и храна. Можеше да умре; но можеше и да оцелее. Но да не се бие, значи със сигурност да умре. А Промененият щеше да го изяде заедно с парцалите, и то буквално.

— Да не се бия, е равносилно на самоубийство — отвърна той.
— Това не е вариант.

— Не и ако искаш всичко това да свърши — каза Фин.

Да се самоубие? Такова нещо никога не бе минавало през ума му. Всъщност да се остави да бъде разкъсан на парчета от някое от тези деца, не беше самоубийство... нали така? Разбира се, че не, самоубийство беше да си теглиш куршума, да си прережеш гърлото, да се обесиш. Убийството не може да бъде самоубийство.

— Не мога просто ей така да *спра*.

— Напротив — отвърна Фин. — Можеш. Това е въпрос на избор. Може да не ти харесва, но е избор. Но при теб всичко е на принципа *vince aut morire*. Покори или умри.

— Но аз винаги съм се борел — отвърна Питър и тогава му проблесна. — Значи, на това искаш да ги научиш: да се бият, докато не спечелят. Да не се отказват. Искаш да разбереш кои от тях *могат* да се учат.

— Знаех си, че си умно момче — заяви Фин и стана да си върви. В този миг той закачи манерката с ботуша си и тя се обърна, плисвайки вода по мръсния под. — Ето, видя ли, Питър? Не аз те държа жив. А ти самият.

Ала Питър вече не го слушаше. Лежеше проснат по корем и лочеше вода като куче.

ПЕТА ЧАСТ
СМЪРТ НА ВСИЧКИ ВРАГОВЕ

Преди десет дни Том все още беше скептичен за целия този план. Отчасти защото нямаше доверие на Уелър и Мели. Но и защото трябваше да разчита напълно на спомените на Уелър за мината и за нейното разположение. Както сам бе признал, старецът не бе стъпвал под земята вече повече от трийсет години, откакто мината бе затворила.

— Има неща, които не се забравят — бе заявил Уелър, разгръщайки нагънат свитък пожълтяла хартия върху един нисък работен тезгях, който твърде много напомняше на Том за месарската маса на Джед. Но като се имаше предвид фактът, че лагерът на Уелър и Мели се намираще в една изоставена ферма, чийто свинарник бе превърнат в команден щаб, това не беше кой знае каква поличба.

Картата на Уелър беше пълен боклук: просто една груба схема, надраскана с химикалка, без почти никакви подробности и мащаби. При все това описанието на стареца се оказа точно. С тази груба решетка от вертикални шахти и хоризонтални галерии, осеяна тук-там с празни балончета, обозначаващи мястото на по-големите зали, планът на мината му приличаше на малко поразкрасена ферма за мравки.

— Когато става дума за копаене в твърда скала, общо взето, възможностите са две — каза Уелър. — Можеш или да прокараш странична галерия и да пренасяш рудата по наклонена рампа...

Том поклати глава.

— Вече съм объркан. Какво е наклонена рампа?

— Широк подземен път. Но когато се намиращ прекалено дълбоко, използването на рампата става твърде скъпо и неефективно.

— Показалецът на Уелър прескочи на една вертикална линия. — Тогава се спускаш по шахтата, както си виждал по филмите.

— И по същия начин изкарват на повърхността желязната руда?

— Не е желязо — поправи го Уелър. — А злато.

— Злато ли? — Том вдигна вежди. — В Мичиган? Сигурно се шегуваш.

— Нищо подобно — отвърна Уелър. — Най-известната мина е „Роупс Голд Майн“; но това е много, много на изток, в околностите на Маркет. Ние сме на второ място по добив на злато на територията на Горния полуостров, окръг Гогибик. Когато старият Йегър — това сигурно е бил бащата на Преподобния — е основал първата желязна мина...

— Тази, която впоследствие се превръща в Дяволския казан?

— Да, наводнената. По тези места често се случва в мините да нахлуе вода. Но както и да е, търсенето на злато беше идея на брат му, а когато наистина намериха, първата им работа беше да прокопаят тунел *навътре* в планината и едва след това да се спуснат в шахтите. Шахтата дава възможност да се копае право надолу. Тъй като жилата минава от изток на запад, най-добрият вариант е да спуснеш шахта точно отгоре и после да започнеш да копаяш. Освен това, когато се намиращ на такава дълбочина, е хубаво да разполагаш с маршрут за евакуация, в случай че нещо се обърка — а в мините *задължително* се обърква нещо. Плюс това, изградиш ли правилно шахтата, можеш да уловиш въздуха за по-добра вентилация.

— С пресичащи се течения. — Това му беше ясно. Все едно да отвориш няколко прозореца в една къща в зависимост от преобладаващите ветрове. — Какъв е броят на шахтите? Тук виждам три.

— Да, това са най-големите, които минават от изток на запад. — Уелър докосна една вертикална линия в лявата част на хартията и близо до мястото, където бе обозначил входа на мината. — Първа шахта, или Шахтата на Йегър, е най-старата и се спуска на дълбочина двеста петдесет и девет метра. Малко по на изток прокопаха Втора шахта, която достига на триста осемдесет и седем метра под повърхността.

Том прочете името, надраскано до Втора шахта: „Ърнст“. Това задейства аларма в мозъка му.

— Чакай малко. Това не е ли фамилията на момчето, за което ми разказа — загинало по време на засада?

— Питър. — Уелър направи гримаса, сякаш името миришеше на развалено. — Да, това е той. Фамилиите Ърнст и Йегър са в съдружие открай време. Винаги са били в близки отношения.

Том плъзна поглед към третата шахта, която беше най-дълбоката и най-източната.

— А кой е този Фин? Той също ли е в Съвета, за който ми разказваше?

Стори му се, че нещо проблясва в очите на Уелър, но после реши, че може да е било игра на светлината.

— Не — отвърна Уелър. — Честно казано, за фамилията Фин не знам нищо друго, освен че се включили в мината като съдружници, но после станало някакво спречкване. В момента в Рул няма никого от рода Фин.

— Добре. Значи си сигурен, че това са единствените шахти?

— Не, но са единствените, които имат значение. Знам, че има и други, но в сравнение с тези приличат на сламки с диаметър, колкото вътре да влязат двама-трима души. Право да ти кажа, дори не знам къде се намират. Повечето сигурно вече са затрупани или пък наводнени.

— Ами децата? Коя шахта използват, за да се придвижват нагоре-надолу?

— Доколкото ни е известно, не използват *нищо* една от шахтите. Смятам, че Чъкитата са се настанили в едни от най-старите зали, в близост до Шахтата на Йегър. — Уелър проследи с показалец очертаните с мастило груби правоъгълници, разположени на не повече от пръст вдясно от Първа шахта. — Намират се точно на онзи подземен път и достъпът до тях е най-лесен.

— Щом скалата е толкова разядена, защо още не са се срутили?

— О, някои помещения вече поддадоха, някъде около 1962, и то точно в този участък, само че *вляво* от шахтата. Сега нищо не личи, защото Йегърви запълниха дупките, но тогава земята просто се продъни. Без никакво предупреждение, просто ей така. Пропастта беше дълбока трийсет метра и сто двайсет и един на ширина. Погълна няколко камиона и една от работилниците. Отне живота на седем миньори — каза Уелър, след което додаде: — Един от тях беше баща ми.

„Хм.“ Изглежда, имаше много неща, които още не знаеше за Уелър.

— Какво пречи да поддаде отново?

— Дали една мина ще поддаде, зависи от това колко добре е укрепена. Можеш да запълниш ямата с пясък, но това е скъпо решение, а „Братя Йегър“ беше евтино предприятие. Вместо това поставиха едни такива тънки и високи каменни колони. — Уелър плъзна показалец към друг правоъгълник, начертан непосредствено под голямата зала. — А колоните в залата, където ще поставим бомбите, са още по-лоши.

„Все едно да се опиташ да укрепиш втория етаж на паянтова къща с клечки за зъби.“

— Но как ще се промъкнем в тази зала, без да ни забележат?

— За тази цел ще използваме Шахтата на Ърнст. На чертежа не си личи, но тя се намира малко на югоизток от главния вход на мината. На равни интервали от нея тръгват галерии, като първата е на дълбочина двеста и четири метра. Така че ще слезем по тази шахта, след което ще се придвижим пеша нагоре, ще заложим бомбите и накрая ще се измъкнем по същия начин. В едната посока е около осемстотин метра, което не е чак толкова зле. Не е изключено да срещнем неколцина заблудени Чъкита, но с толкова можем да се справим. — Уелър сви рамене. — Трябва ни само малко късмет.

— Не вярвам в късмета. — Късметът означаваше неочаквана злополука, в която оцеляваш. Том виждаше поне дузина неща, които можеха да се объркат. Освен това беше нужно време, за да сглоби бомбите така, че да дадат максимални поражения там, където беше най-необходимо. А без прецизна електроника трябваше да измисли друг начин за отмерване на времето до експлозиите. Но дори да успееше, бомбите пак можеха да избухнат по-рано или пък изобщо да не се задействат. Ами ако Чъкитата бяха разположили постове или пък се натъкнеха на повече от *неколцина* от тях? Уелър бе споменал, че групите постоянно пристигат и заминават. Планът, който бяха съставили, означаваше, че можеха да изпратят съвсем малък ударен отряд: най-много трима души. Но ако се натъкнеха на голяма група Чъкита, изведнъж щяха да се озоват в крайно интересна ситуация. А ако всичко минеше успешно и едва накрая се окажеха в капан? Ами ако в мига, в който напускат мината, земята се разтвореше под краката им? Срутеха ли се основите, земята също можеше да поддаде, което, по думите на Уелър, вече се бе случило през 1962.

— Уелър, дори да успеем да взривим залата под децата, те пак ще останат над нас — отбеляза той. — Как ще им попречим да се измъкнат, използвайки Първа шахта или онзи подземен път?

— Това е невъзможно. Поддаде ли това помещение, всичко останало ще се срути заедно с него. Подкопаеш ли основите на жилищна сграда, е изключено да се добереш до противопожарния изход, освен ако не се изкатериш *нагоре*. Тук е съвсем същото. Единственият шанс на Чъкитата ще бъде да се спуснат *надолу*, но там няма директна връзка нито с Шахтата на Йегър, нито с подземния път. Следователно ще попаднат в капан. И тъй като няма да намерят изход нито *нагоре*, нито *надолу*, накрая просто ще бъдат премазани, задушени или издавени... — На лицето на Уелър се разля подла усмивка. — Знаеш ли, Том, не ми пука как ще свършат, стига мината да я няма, пътят към Рул да е чист, а онези чудовища — мъртви.

Десет дни по-късно Том заби лявата си щека в снега и се изтласка силно, плъзгайки се на дясната ска, след което прехвърли тежестта си на лявата и продължи напред. Беше си създад ритъм, а според стария таймекс на Джед времето му беше отлично. Преди един час бе минал покрай първия наблюдателен пост, камбанарията на една изоставена лютеранска църква. Вече се задъхваше, но въпреки това движението му се отразяваше чудесно, усещаше мускулите си живи и затоплени. Снегът беше идеален с наскоро образувалия се седемсантиметров пухкав слой, покриващ доста по-тежката ледена основа с дебелина шейсет сантиметра, като бухнал сметанов топинг върху сладолед.

Целта му беше друг наблюдателен пост, сгушен в източния край на Дяволския казан. Езерото беше изкуствено направено и единственото останало нещо от първата мина на „Братя Йегър“: издълбан в земята доста груб ров с формата на купа, който Йегърви бяха напълнили с вода след изчерпване на желязната руда. Останките от мината — огромни камари с боклук — бяха покрити с тънък почвен слой, превърнал се в дом на натезали от сняг шубраци и тънки фиданки, които след стотина години обещаваха да прераснат в гъста широколистна гора. В този момент шубраците предоставяха удобно прикритие и отличен изглед на запад към по-новата мина. Последните четиристотин и два метра до езерото пътят се изкачваше по едно възвишение и Том пъплеше бавно по склона, изтласквайки се с помощта на щеките. Когато стигна на върха, сърцето биеше бясно в гърдите му. Той избърса потта от челото си и въпреки че дишането му беше изострено и учестено, усещаше, че е станал много по-силен отпреди. А това беше добре, защото щеше да има нужда от всяко мускулче в тялото си, понеже при малко повече късмет след три часа щяха да бъдат дълбоко под земята.

В мига, в който спря, неочаквано пред него изскочи едно куче с намордник на муцуната. Миг по-късно се появи и едно момче, облечено в бяла зимна екипировка.

— Ей, Том — извика момчето.

— Чад. — Том разкопча ските и почеса кучето зад ушите. Детето носеше карабина узи със заглушител — една от играчките, с които Уелър и Мели разполагаха в изобилие. — Люк тук ли е?

— Да. Дватамата с Уелър пристигнаха преди двацет минути. — Чад кимна към раницата на Том. — Донесе ли ги? Може ли да хвърля едно око?

— Щом искаш. — Том коленичи в снега, отвори раницата и извади отвътре стоманен цилиндър с големината на кутийка сода. От единия му край се подаваха три метални крачета, залепени с тиксо.

— Ех, че яко! — възкликна Чад, след което прокара пръста си в медна куха тръбичка и обхвана единия край на цилиндъра в шепа. — Също като тези, които използват в Ирак и Афганистан, нали? Самоделно взривно устройство?

— Но от по-малък калибър. — Том посочи тръбичката. — Това ти е пробивачът. Работи на същия принцип като патроните. Ако го хвърлиш по някой елен, ще отскочи. Но изстреляш ли го с голяма сила, ще пробие всичко, което срещне на пътя си. Заостреният снаряд натрупва енергия. Затова патроните са толкова разрушителни. Не умираш заради дупката. А от преноса на енергия към другите части на тялото — или в този случай на скалата. — Всъщност не беше толкова просто, но Том не изгаряше от желание да провежда пред детето курс по изработка на експлозиви. Това, че щеше да вземе Люк със себе си, беше достатъчно лошо, но щеше да изгуби твърде много време, ако работеше сам или ако разчиташе единствено на помощта на Уелър.

Той прибра цилиндрите в раницата си, след което стегна връзката и подаде ръка.

— До скоро, приятел.

— Да ти пожелае ли късмет? — попита Чад.

В Афганистан имаха всевъзможни суеверия, като например никога да не изядат бонбонките „Чармс“ от пакетите с полуготова храна. „Ем енд Емс“ бяха позволени, с изключение на сините. Но бонбонките „Чармс“ бяха като целувката на смъртта. Обикновено ги изсипваха в клозета. Пожелай на някого късмет и тутакси ще ти срита задника.

— О, разбира се — отвърна Том.

Останалите чакаха на малко възвишение, скрити зад параван от храсти. Люк пръв го чу да се приближава и му махна с ръка. Уелър само кимна. А Мели и другият постови изобщо не се обърнаха. Той също приклепна зад храстите, заставайки до Мели.

— Нещо ново?

Без да вдига поглед от бинокъла 26×70s, закрепен на нисък триножник, тя каза:

— Виждам някакво движение на север, а от запад може би се задава още една група. Синди?

— Още са много далече. — Надничайки през обективите на огромен бинокъл 25/45 x 100s, Синди, дванайсетгодишно момиченце с лунички по лицето, прехапа долната си устна и рече: — Но мисля, че групата, която се задава от север, води затворници.

Стомахът на Том се сви.

— Как разбра?

— По фенерчетата. — Люк беше на четиринайсет и втори по възраст след Том. Почти веднага се бе залепил за него; почти всички деца го бяха приели като по-голям брат. Но Том нямаше нищо против. В присъствието на всички тези деца се чувстваше малко по-добре. Но също се тревожеше какво ще се случи с тях, след като двамата с Алекс заминат. Например... биха могли да вземат със себе си децата, които искаха. Но дали щяха да се справят?

„Едно по едно — каза си той. — Първо завърши тази задача, а после намери Алекс. Останалото само ще се нареди.“

Люк сърбаше разтворимо кафе от метална чаша.

— Наблюдаваме ги от две-три седмици. Видим ли лъчите на джобните фенерчета, значи, водят затворници. Изглежда, на Чъкитата не им трябва много светлина, за да виждат къде стъпват.

Любопитен факт. Може би това беше една от причините да се настанят в мината.

— Знаеш ли колко са? — попита Том.

Синди повдигна рамо.

— В тази група са четири-пет души. А може би повече. Но Чъкитата вече са се презапасили. В мината е пълно с хора за... нали знаеш...

— Закуска — додаде Том. — Невинни хора, които държат в плен, в случай че настъпят гладни времена.

— О, боже — промърмори Уелър.

— Том — възкликна Мели.

— Ах... — Страните на Синди изведнъж поруменияха. Очите ѝ подскачаха като топче за пинг-понг ту към Том, ту към Мели. — Само да се приближат още малко, и ще мога да кажа по-точно.

— Том, знаехме, че ще има затворници — каза Мели. В тона ѝ се долавяше предупреждение. — Нали нямаш проблем с това?

— С кое по-точно? С убийството на невинни хора или с идеята да погребем Чъкитата живи? — Даваше си сметка, че не биваше да казва това, но просто не можа да се стърпи. — Това не е видеоигра, Мели. Ще умрат истински хора.

— Не е ли чудесно, че си намерихме някого, който да бъде живата съвест на групата? — изръмжа Уелър. — Каж ми нещо, Том: размекваш ли се така и по време на мисия?

— Направих каквото се искаше от мен.

— Радвам се да го чуя. — Уелър разви капачката на термоса и отсипа кафе в чашата си. — Предполагам, че това обяснява защо си тук, а не там.

Щом забеляза стреснатите погледи, които си размениха Люк и Синди, в него се надигна вълна на гняв и кръвта нахлу в главата му:

— Слушай — започна той.

— Том! — Мели се изправи на крака. — Хайде да се поразходим. Уелър, защо не се присъединиш към нас?

Изражението на Уелър подсказваше, че по-скоро би предпочел да прегърне кобра, но въпреки това старецът затвори термоса и ги последва. Мели почака, докато не се скриха зад гъсталак от оголени храстовидни дъбове и един самотен бор. След това скръсти ръце на гърдите си.

— Том, има ли някакъв проблем?

— Знаеш какво ме притеснява — отвърна той.

— Да, знам. Затова нека бъда ясна. Това не е спасителна операция. Трябва да направим всичко възможно онези чудовища да не оцелеят.

— С цената на невинни животи?

— Не смей да ми говориш за това. Много добре знаеш, че Даниел и станалите ми деца изобщо не се върнаха.

— Това не означава, че са мъртви — отвърна Том. — Може да са поели по свой път.

— Малко вероятно е.

— Тогава не ти ли е хрумвало, че може да са там, в онази мина?

— Разбира се, че ми е хрумвало, но досега не сме забелязали никакви деца. Но дори да беше обратното, това нищо нямаше да промени. Мисията трябва да бъде изпълнена.

— Не знам какъв ти е проблемът — обади се Уелър. — Отдавна вече не си наивен хлапак. Знаеш, че цивилните жертви са част от играта.

— Това не е игра — отвърна Том. — Това е все едно да сринем концентрационен лагер.

— Божичко — изсумтя Уелър.

— Почакай, Уелър — обади се Мели. — Той има право. Само че, Том, тези хора са живи мъртъвци. Ако планът ни успее, част от тях могат да оцелеят. Мнозина ще загинат, но така или иначе нямаме избор. Ти си войник. Не ми казвай, че никога не си стрелял по вражески цели, когато наблизко е имало цивилно население.

Не и по свое желание. Тогава изпълняваха заповеди, капитанът му бе откачил, когато по време на засада убиха сержанта и раниха един от войниците. Том не беше запалил фитила; това не беше негова работа. Но с очите си видя как къщата се срутва, а после и трите малки трупа, покрити с окървавени чаршафи. Бащата също бе умрял, както и четиримата талибани, укрили се вътре. След това никой повече не стреля от тази къща.

Накрая Том каза:

— Тогава решението не беше мое, но сега ще бъде. От мен зависи дали ще доведем нещата докрай.

— Това е война — възрази Уелър, сякаш това обясняваше нещо. — Ние срещу Чъкитата. И ние срещу Рул. А превземането на мината е само първата крачка.

„Трудни решения. Цивилни жертви.“ Мели и Уелър имаха слабост към подобен вид лозунги.

— А замисляли ли сте се за хората без право на избор? За всички онези хора, които няма да могат да напуснат мината?

Уелър изруга, след което изхвърли утайката от кафета на снега.

— Няма да го обсъждам повече. Ти не командваш тази операция.

— Ти също не си ми командир — отвърна Том.

— И слава богу, защото той не е ли мъртъв? Всъщност обзалагам се, че целият ти отряд го е последвал.

Думите му се стовариха върху него като чук.

— Какво общо има това?

— Това, че ние сме единствените оцелели. Бил съм във Виетнам още преди родителите ти да проплачат. Знам всичко за войната. Така че ако искаш отново да видиш Алекс, ще го направим по *моя* начин.

— Уелър. — Мели сложи ръка на гърдите на стареца. — Всеки от нас има важна роля в тази операция.

— Не се тревожи за мен — отвърна грубо Том. По-късно сигурно щеше да намери върху какво да си излее гнева, сега обаче трябваше да помисли за Алекс. — Аз ще направя каквото се иска от мен.

— Добре тогава. — Уелър сви устни, сякаш щеше да се изплюе. — Да заровим томаховката.

„Лъжец.“ Но на глас не каза нищо. Поне беше опитал. Каквото и да кажеше сега на този възрастен мъж, щеше да е грешка.

— Том — каза Мели. Тя посегна към него, ала той се дръпна встрани и ръката ѝ увисна във въздуха. Изразът на съчувствие за кратко се отцеди от лицето ѝ, но в очите ѝ нямаше дори помен от него.

— Всички сме на една и съща страна — каза тя.

— Разбира се — отвърна той.

Синди настрои увеличението на бинокъла си.

— Хм.

— Какво? — попита Люк.

— Струва ми се... — Да, сигурна беше. Слънцето още не беше потънало зад хоризонта и светлината беше зад нея, така че виждаше доста ясно. Образът първо се замъгли, след което се избистри. — Помниш ли онази банда Чъкита с вълчите кожи? Отново са тук.

— Така ли? Как разбра?

— Ела да погледнеш. — Тя зачака, докато Люк най-сетне пропъзля по корем и надникна през закрепения на триножник бинокъл. — Забеляваш ли онова потрепване? Тъй като вълчата кожа виси свободно, вятърът развява краищата ѝ. Така че съм сигурна. Момичето е същото, но момчето с нея е друго.

— Да, права си... майчице — възкликна Люк. — Какво се е случило с лицето ѝ?

— Не знам. — Момичето или се бе сдобило с най-огромната пъпка на света, или пък на бузата ѝ бе изникнало трето око. Но кой беше новият? И какво се бе случило със стария ѝ партньор? Може би беше мъртъв. Боже, това би било чудесно. Колкото по-малко Чъкита, толкова по-добре. Освен това от тези хора вълци я побиваха тръпки, с тия вълчи кожи ѝ напомняха за „Лудият Макс“.

— С тях има няколко нови деца — отбеляза Люк. — Виж само как са вьоръжени.

— Да, забелязах. — Разполагаха със сериозна огнева мощ: няколко узита или може би МАС-10 — не беше на ти с оръжията. Едно от децата носеше много странен патрондаш, натъпкан с едни такива огромни патрони. Месинговите им глави сигурно бяха с големината на юмука ѝ. — Дръпни се. Искам да видя колко нормални са довели.

— Според мен са най-малко петима — каза Люк и се премести. — Познават се по походката. Нали знаеш как си влачат краката?

— Тъхъм. — Тя настрои окуляра на фокус. — О, боже.

— Какво?

— Мисля, че има две деца. На възрастта на Чъкитата са.
Сякаш долови с ушите си как очите на Люк се разширяват.

— Наистина?

— Да. — До този момент не бе виждала ни едно нормално дете да влиза в мината, а ето че сега имаше цели две. Все още се намираха прекалено далече, за да различи някакви подробности, но смяташе, че едното е момиче. А другото пристъпваше някак странно. Може би беше ранено.

— Какво става?

Тя подскочи, след което се озърна през рамо и видя Том, който ги наблюдаваше с изпитателен поглед. Боже, беше тих като котка.

— Нищо — отвърна тя, като се надяваше, че Люк ще си държи езика зад зъбите. Мели бе споменала, че Том има нужда да събере мислите си: „Не го карайте да се чувства още по-зле“. Новината за две нормални деца, озовали се най-неочаквано в менюто за вечеря на Чъкитата, щеше да бъде последната капка в чашата. — Искам да кажа... знаеш как е.

Том смръщи вежди.

— Добре ли си, Синди?

— Да, добре е — отвърна Люк. — Тъкмо наблюдавахме хората вълци. Децата от това племе си падат по вълчите кожи. Смятаме, че нещо се е случило с водача им — това е всичко.

— Освен това Чъкитата са повече, отколкото очаквахме — додаде тя. — Сякаш са срещнали приятелска банда и всички са дошли заедно насам.

— О. — Том помълча известно време, след което каза: — Люк, най-добре да вървим. Искам да бъда на позиция, когато луната изгрее. До скоро, Синди.

— Иска ли питане, Том. — Честно казано, онова пърхащо усещане, което изпитваше в присъствието на Том, ѝ се струваше страшно неуместно. Все пак беше на *дванайсет*. Само че Том беше *толкова* готин с тези тъмносини очи и чуплива коса в онзи невероятен оттенък на кафявото, примесен с много червено, като наистина скъпа канела. И разбира се, мускулите му. Като на истински мъж. И беше *толкова* смел. Изключено бе да му навреди. — И да се пазиш, чуваш ли? — Тя се сви ужасено в мига, в който думите излязоха от устата ѝ. „От всичко, което можех да измисля, това беше най-баналното.“

— Ти също. — Изражението на Том остана сериозно. — Ако нещо се обърка, веднага да си плюете на петите, разбрахте ли? Не позволявайте Мели да ви убеди да оставате.

— Нищо няма да се обърка — отвърна тя. — Късмет.

По лицето му премина мимолетна сянка.

— Да — отвърна той, ала скованата му усмивка приличаше повече на гримаса. — Късмет.

Доста по-късно Синди забеляза нещо, което промени мнението ѝ за двете непознати деца. Онова, което взе за момиче, наистина се оказа такова, най-вероятно от горните класове на гимназията. Освен това имаше хубава коса: дълга и червена. Би убила за такава коса. Но както и да е, Червенокосата помагаше на другото доста привлекателно на вид русокосо момче. Но това, което привлече вниманието на Синди, беше фактът, че Червенокосата се закова на място най-неочаквано в същия миг, в който и момичето вълк, онова с обезобразеното лице и русата коса.

В този момент Синди осъзна нещо: Червенокосата не беше пленница. Тя беше Чъки.

Слава богу, че не каза нищо на Том. Възелът в стомаха ѝ се разхлаби. Ако Том беше научил, вероятно щеше да откаже да взриви мината. След тази случка вече не изпитваше никакво съмнение. Само Чъкитата реагираха като кучета, надушили следа. Така че Том, Люк и Уелър спокойно можеха да направят на пух и прах Червенокосата заедно с нейните приятели.

„Ех, Червенокоске — помисли си Синди с усмивка. — Не бих искала да съм на твое място.“

Минният комплекс, който приличаше на призрачен град или на кадър от новинарски репортаж за Ирак или Афганистан, беше осеян с рушащи се сгради и постройки, сякаш пострадали при бомбардировка, като от повечето бе останал само скелетът от тукашен камък и червени тухли. В далечината, на югоизток, стърчаха само ръждясалите подпорни греди на стоманена надшахтова кула. Ала подозренията ѝ се затвърдиха, когато зърна входа към самата мина. Това място ѝ беше познато от снимките, наредени на онази масичка в къщата край езерото. Нямаше ни най-малка представа защо Променените се събираха заедно, но ако беше истина, че се придържат към добре познатите им места, то идването им тук беше напълно разбираемо. Навярно мината е била любимо място за срещи не само за децата от Рул, а и за онези от околните села и градчета. Всъщност сцената пред очите ѝ страшно много ѝ напомняше за претъпкан с ученици огромен училищен двор малко преди биенето на сутрешния звънец.

„Край на пътуването.“ Тя тътреше натежалите си крака подир Черната вдовица и Леопарда, които се полюшваха нехайно във вълчите си кожи. Сигурно щеше да изпитва страх, стига да не беше толкова изморена. Раменете я боляха, превити под тежестта на Даниел, и от нея се лееше лепкава пот. През последните шестнайсет километра на практика го бе носила, докато се люшкаше между полусъзнанието и треската. Той висеше отпуснат върху нея със стържещи по снега ботуши като развален робот. Колкото повече приближаваха, толкова поплътна ставаше вонята на варена мърша, която се разтваряше в задушливия въздух наоколо. Усещаше как гърлото ѝ се свива в опит да отблъсне тежкото зловоние. Тя се изплю, мъчейки се да прочисти устата си, ала гнусната миризма бе залепнала упорито на езика ѝ.

В този миг долови нещо различно. Съприкосновението беше съвсем кратко, резултат от ефирния повей на лек ветреца. Като имаше предвид болестта на Даниел, заобикалящата я смрад на канализация и соления дъх на собствената ѝ кожа, беше цяло чудо, че изобщо долавяше някакви странични миризми. Но когато това се случи, когато

усети този безплътен полъх, Алекс застина на мига, забравила за момент непосилната тежест на увисналия на врата ѝ Даниел.

„Не, това е невъзможно.“ Алекс отпрати трескав поглед на запад. Луната още не бе изгряла, ала хоризонтът се къпеше в аленочервена и неоновооранжева светлина. Денят си отиваше заедно с ветреца, но при все това миризмата погъделичка носа ѝ за миг: аромат на сутрешна омара, покрила с тънък воал тъмните сенки, отразени в огледалната повърхност на езеро.

„Крис?“ Осъзната истина заседна като буца на гърлото ѝ. От паметта ѝ изплува споменът за последния път, когато го бе видяла — проснат в безсъзнание на снега в локва кръв. Нима Крис беше жив и бе тук? Не, това беше невъзможно. Тя пое отново дъх, ала ветрецът явно бе сменил посоката си, защото мимолетното ухание вече го нямаше. Тя се вкопчи в онова, което бе останало от него, оставяйки го да се разтвори в устата ѝ. Не, това не беше точно неговата миризма. Макар че в нея се долавяха следи от Крис. Може би задушливата воня на Променените объркваше обонянието ѝ, но миризмата ѝ напомняше за...

„Не. — Мисълта за това беше толкова разтърсваща, че тя ахна от изумление. — Но той е мъртъв. Това е невъзмож...“

Черната вдовица подуши внезапно въздуха. В следващия миг противна парлива миризма, остра като игла, прониза носа на Алекс. В нея се долавяше горчивият привкус на ярост, безсилие и смъртен ужас. Застанал до Черната вдовица, Леопарда също беше замръзнал. Отметнали назад глави и разтворили усти, двамата поглъщаха странната миризма. Тогава Черната вдовица рязко се завъртя. Сребристите ѝ очи, пълни с омраза, се приковаха в Алекс. Тя отстъпи крачка назад, сякаш получила удар, и усети как се свива, опитвайки се да стане невидима, като стеснително хлапе, което иска да остане незабелязано от хулигана на класа. Раната на Черната вдовица започваше да зараства, може би защото бе минало доста време, преди да поемат насам. Тъй като Леопарда и неговата шайка се грижеха килерът да е пълен, в продължение на две седмици Черната вдовица се бе хранила добре, разбира се, когато не бе заета с креватна гимнастика. (Да дели една стая с Даниел, си имаше своите плюсове и минуси. Но заради начина, по който Леопарда я опипваше с поглед, Алекс се радваше, че Черната вдовица не го оставяше на мира. Бог да ѝ е на

помощ, ако се случеше Леопарда да я свари сама.) Но разкъсаната буза на Черната вдовица никога нямаше да зарасне напълно. Всъщност момичето приличаше малко на злодея от филма за Батман, онзи тип, който имаше само половин лице, така че зъбите, костта и мускулите му оставаха на показ. Двуликия ли беше?

В този момент Даниел се размърда, опитвайки се да се изправи. Очите му, зачервени и мътни, потрепнаха. Дъхът му вонеше на повръщано.

— Ъргх?

— Даниел? — През целия ден почти не бе продумал. Тя го разтърси лекичко. — Даниел, аз съм, Алекс. Можеш ли да...

— Ъгх — изсумтя Даниел и коленете му се огънаха.

— Не, недей — каза тя и го прегърна. — Хайде, Даниел, опитай се да вървиш. Почти стигнахме и скоро ще можеш да си починеш. — Забеляза, че Черната вдовица и Леопарда отново бяха поели напред, но безпокойството им не беше отминало. Мирисът му съскаше като пръскащи носа ѝ мехурчета сода.

Вече виждаше ясно входа на мината: покрита с ледени висулки озъбена паст, готова да я погълне. Дъхът ѝ издаваше застоялата миризма на смърт и кръв, на мръсна плът и пот от множеството затворници, които сигурно гниеха вътре, на студен камък. И на Променените, разбира се.

Алекс прехвърли тежестта на Даниел върху раменете си. Зад себе си долови бавните примирени стъпки на възрастните пленници, които ги заобиколиха и излязоха напред. Никой не погледна към тях. Тъй като последните две седмици бе прекарала буквално изолирана с Даниел, не бе имала случай да се запознае с всеки от тях, пък и те се държаха на разстояние, особено след като състоянието на Даниел се влоши. Но не беше сигурна, че ги вини за това.

„Вляза ли вътре, никога повече няма да изляза.“ Това, помисли си тя, беше последният ѝ шанс. Да бяга или да изчака? Тя огледа Променените, които се мотаеха около входа на мината. Най-малко петдесет и всичките въоръжени, въпреки че беше почти сигурна, че няма да я застрелят. Черната вдовица имаше други планове за нея.

Освен това, дори да успееше да се промъкне сред всички тези Променени, какво бъдеще я очакваше, накъде щеше да бяга? Към Рул? Или към Крис? Не. В нито една от тези две посоки. Знаеше това,

защото — също като Черната вдовица и Леопарда — бе доловила миризмата му, долетяла с онзи неуловим повей на вятъра. И Алекс не беше напълно сигурна нито какви чувства изпитва, нито какво означава това.

Защото този, който дебнеше отвън, не беше Крис.
А Вълка.

— Значи, винаги оставят знак? — Кожата на Нейтън беше така изопнатата, че скулите му стърчаха като остриета на нож. — Вместо име и адрес?

— Да, винаги оставят символ, затворен в кръг — отвърна Крис и притисна пръст към слепоочието си, опитвайки се да пропъди упоритото главоболие. Червената резка на миниатюрния термометър на раницата му показваше нула градуса, ала с настъпването на нощта температурата навън падаше бързо. Пропълзявайки още по-дълбоко в спалния чувал, Крис кимна към грубата рисунка на синьо-червената пентаграма, заключена в бял кръг и начертана с цветни моливи. — Цветовете също са важни, защото, влизайки за първи път в хамбар със същия символ, само че в различни цветове — син фон и червено-бяла звезда, — не намерих нищо.

Той вдигна поглед при звука на плъзгащия се цип. Палатката притъмня и Лена се промуши през двойното платнище, донасяйки вътре повей леденостуден въздух и едва доловимия лъх на кисела жлъчка.

— Студено. — От устата ѝ излизаше пара. Тя закопча набързо платнището и се мушна в единствения свободен спален чувал. — Имам чувството, че навън е минус четирийсет градуса, а освен това излезе и вятър.

Нейтън се обърна на дясната страна.

— Всичко ли е тип-топ?

— Ха-ха. — Върхът на носа и беше премръзнал от вятъра, но лицето ѝ изглеждаше почти прозрачно. — Не съм чувала този израз от втори клас.

Нейтън разтвори ръце.

— Само се опитвам да разведря обстановката.

Крис не каза нищо. И тримата бяха изтощени, а състоянието на Лена, чийто дъх миришеше на повръщано, се влошаваше. Тръпка на ужас полази по гърба му. „Колкото по-дълго стоим навън, толкова по-зле ще става. Не мога да го отлагам до безкрай.“ Но все още имаше

шанс да греши. Нейтън разполагаше с не по-малко опит и все пак не бе казал нищо, нито дума. Когато едно момиче имаше сутрешно гадене и това състояние продължаваше цял ден, значи, трябваше да има и друга причина, която един мъж, достатъчно възрастен, за да ѝ бъде дядо, би изпитал неудобство да спомене.

— Мисля, че се задава нова буря. — Тя придърпа чувала нагоре, така че навън се подаваше само бледият овал на лицето ѝ. — На север небето е мастиленосиньо.

— Дано да не е така. — Нейтън прокара пръсти по наболата прошарена четина на лицето си. — Не можем да си позволим да спираме отново.

— Божичко, вече станаха няколко седмици. Колко още има? — попита Лена.

— Може би още два дни, ако времето се задържи и спрем само за една нощ. Но наоколо са плъзнали много Променени, така че ще е най-добре да продължим да се движим. Ще спираме за кратки почивки на равни интервали от време. Така ще бъдем в Орен много по-скоро, а там ще си намерим временно укрытие, докато решим къде да търсим. А като стана дума за това... — Нейтън посочи скицата. — Тези знаци познати ли са ти?

— Разбира се. Не знам само в кои хамбари има такива. — Все още сгущена в чувала, Лена надигна глава и прехапа долната си устна. Голяма част от кожата беше изгризана. Грозни струпеи покриваха устата ѝ. — Вече разказах на Крис. Наричат го „петте рани“. На повечето хамбари има по няколко такива. Нямам представа какво означават, но...

— О, този символ ми е познат. Петте рани на Исус. Пентаграмата е ранен християнски символ, още преди кръста — каза Нейтън. — Символът винаги ли е един и същ?

Крис поклати глава.

— Нали ви казах. Когато искат да ги намеря, оставят такава рисунка в речника от книжарницата на колела. После обикалям от хамбар на хамбар, докато не открия този, който ми трябва. Отнема известно време.

— В този случай първата ни спирка ще бъде в тази книжарница. Освен ако не извадим късмет и не се окаже, че са оставили часови. —

Нейтън го погледна напрегнато. — Виждал ли си някой от тях? Имал ли си усещането, че те наблюдават?

Да, но в това нямаше нищо необичайно. Тъй като често прекосяваха местности, където дебнеха обирджии или Променени — или пък и едните, и другите, — беше свикнал да си отваря очите на четири.

— Разбира се. От друга страна обаче, никога не съм идвал по този път и не съм водил никого със себе си — имам предвид, до книжарницата на колела. Нарездах на Грег и останалите да ме чакат извън града. Освен това сме подранили. Може да няма нищо.

— Мили боже — засмя се Лена. — Какво ще правим тогава?

— Ще се паникьосаме. — Искаше да прозвучи като шега, но когато Лена не се засмя, Крис сложи ръка на рамото ѝ. Не му харесваше, че трябваше да обмисля добре всеки свой жест. — Този път има една огромна разлика и това си ти. Ако те видят, може да решат, че е безопасно да се покажат.

— Може би. — Гласът на Лена прозвуча сухо и безжизнено като изсъхнала царевична шума. — Но да знаеш, че не бях всеобща любимка.

— Ами онзи тип, Исак Хънтър? Сигурна ли си, че никога не си чувала това име? — Щом момичето поклати глава, Крис се обърна към Нейтън. — Трябва да разбереш нещо. Знаем, че имаш доверие на Джес, и щом ти е казала, че този мъж може да помогне, значи е така, но сега сме далече от Рул и решенията не ги взима тя. Така че, дори да са само слухове или предположения, всичко, което знаеш или подозираш, може да се окаже от полза.

Забеляза, че Нейтън се замисли.

— Името не ми говори нищо — отвърна накрая Нейтън, — но има една история, която се предаваше от уста на уста от времето, когато бях на шест. Значи... преди шейсет години.

— За Хънтър ли?

— Не. — Нейтън прокара ръка по брадата си. — За онези пощурели деца. Не, не — додаде той, забелязал изражението на Крис, — не е каквото си мислиш. Не става дума за деца, които са откачили. А за нещо, което правят децата на амишите.

— Говориш за *румспринга* — каза Лена и се повдигна на лакът. — Знаем какво представлява.

— Но не и аз — обади се Крис. Мъртън се намираше достатъчно далеч на югоизток, така че от филмите бе научил всичко, което знаеше за амишите — с други думи, *не много*. — Какво е това?

— Един обичай на амишите — обясни Нейтън. — В превод означава „да тичаш наоколо“. Амишите се различават от нас по много неща и най-вече що се отнася до баптизма. Децата не се приемат в лоното на църквата още от раждането си. Това е начин на живот, който те трябва да изберат съзнателно, и амишите смятат, че такова решение може да вземе само един възрастен, опознал добре останалия свят. Така че, щом децата навършат шестнайсет, получават свободата да вършат каквото си поискат. На теория може да звучи добре, но на практика е ужасна идея.

— Как така?

— Тези деца не знаят абсолютно нищо. Нямаат ни най-малка представа за живота извън тяхната общност, за американския свят, и когато им отпуснат юздите, без до тях да има човек, който да ги напътства, те просто пощуряват. — Едното ъгълче на устата му се изви надолу в кисела гримаса. — Познавах... доста такива момичета. Там е работата, че ние, момчетата, имахме навика да се възползваме от тях, защото по наше време никое от местните момичета не би стигнало толкова далече като момчетата на амишите. Всички тези деца се забавляваха до насита. Сега, като се връщам назад, това не е нещо, с което се гордея.

— Добре, мисля, че добих представа. — Крис усети как кожата му пламва от неудобство. Последното, което искаше, беше да слуша разказите на един старец на възрастта на дядо му за старите му забежки от едно време. — Но какво общо има това?

— Може би нищо — отвърна Нейтън. — В крайна сметка повечето деца на амишите си поживяват хубавичко в продължение на две-три години, след което решават да последват амишките традиции. Приемат светото кръщение и това е всичко. Но винаги има деца, които отказват да се върнат или се връщат, но после отново напускат общността, което изисква много повече кураж.

— Кураж ли?

— Да — обади се Лена. — Ако си тръгнат, след като са били покръстени, тогава биват *низвергнати*.

— Низвергнати. — В съзнанието му звънна нещо познато. —
Нещо като *отлъчени* ли?

— Съвсем същото — отвърна Нейтън. — Нарича се *мейдунг*.
Общо взето, това е представата на амишите за строга любов. Хората
продължават да говорят с тях, но това е всичко. Те нямат право да
взимат причастие и изобщо да бъдат част от общността. Целта е да ги
доведа до разкаяние и да ги накарат да размислят. Не помня колко
време трябваше да мине, за да стане пожизнено.

— Пожизнено ли? В смисъл, че няма връщане назад?

— Все едно си анатемосан. Ако това се случи, вече си мъртъв за
тях. Горките деца остават без нищо: без образование, без семейство,
без средства и място, където да отидат. — Нейтън замълча за миг. —
Но в такъв случай за тях би било естествено да се държат заедно и да
си помагат един на друг.

— Нещо като тайно общество. — Отговорът бавно взе да
изплува в съзнанието му. Крис усещаше как мозъкът му обработва
усърдно наличната информация, правейки връзка между отделните
факти. — Това ли търся?

— Всъщност — започна Нейтън — Джес смяташе, че си го
открил. Или поне отчасти.

— Нищо не разбирам — каза Лена.

— Група отцепници. Затворено общество от деца, направили
избора да напуснат амишите. Но тогава те ще имат нужда от помощ, от
хора, които знаят през какво са преминали, защото самите те също са
били отлъчени... — Гласът на Крис замря, когато в ума му проблесна
една нова идея, избистрила се от цялата тази супа от мисли и тревоги,
които не му даваха мира през последните няколко седмици. Той впи
поглед в Нейтън. — Те имат нужда от *помощ*.

— Ти го каза — отбеляза Лена.

— *Джес* — изрече Крис.

— Какво имаш предвид?

— Това, че Джес сигурно е една от тях. — Отново се обърна към
Нейтън. — Точно така. Тя е от амишите или по-скоро е била. —
Забелязал сянката на колебание, прекосила лицето на Нейтън, той
додаде: — Само се замисли, за да ги познава толкова добре, че да ти
даде *име*, значи, е живяла там.

— Това е само едно предположение.

— Предположение ли? — възкликна Лена. — Не разбирам защо трябва да е тайна. Какво от това ако е била една от тях, а после са я анатемосали, отлъчили или както там се нарича? Кого в Рул ще го е грижа за това?

— Е, ако водачът им е брат на Преподобния — каза Нейтън, — все ще се намери един, когото го е грижа.

— Брат ли? — повтори смаяно Крис. — *Братът* на дядо ми? Мислех, че е мъртъв.

— Такъв е — отвърна Нейтън.

— Но нали каза...

— Почакай, разбрах. Мъртъв, но не буквално, Крис. Мъртъв в смисъла на *отлъчен* — обясни Лена. Тя се надигна и седна. Кожата ѝ беше млечнобяла, а кръговете около огромните ѝ очи — тъмнолилави. — За амишите е едно и също.

— Но неговата фамилия е Хънтър, а не Йегър — възрази Крис.

— *Ти* също си Йегър — каза Лена.

— Само наполовина — отвърна Крис. — Баща ми дори не беше от Рул.

— Напуснеш ли амишите, вече си в *американския* свят — обясни Нейтън. — На немски *Йегър* означава „ловец“^[1].

Крис замълча, за да осмисли тази нова информация. Ако братът на дядо му бе предложил убежище на анатемосаните или отлъчени амишки деца, значи, Рул беше общество на откачени отцепници. Това обясняваше някои техни обичаи и защо селото беше толкова религиозно. Но кой разкол бе настъпил първо: между Рул и Орен или между групата на Хънтър и Орен? А защо не и между Хънтър и Рул?

— При амишите има ли нещо като Съвет? Шепа хора, управляващи града?

— Знам само за епископа — отвърна Лена, след което ахна сепнато: — О, чакай малко, не е точно така. Амишите си имат комисия. — Тя изпъна палец. — Един епископ — каза тя и започна да отброява, вдигайки по един пръст за всеки, — трима пастори... и един църковен настоятел.

— Петима души — заключи Крис. — Също като в Рул.

— Не, не съвсем — поклати глава Нейтън. — Доколкото знам, епископът не приема законите. Всеки важен въпрос се поставя на гласуване в общността. Рул никога не е бил управляван по този начин. Затова пък на масата имаше шести стол като символ на всички жители

на селото. Някой път обърни внимание на залата на Съвета. Сам ще се убедиш. Изглежда така, сякаш нещо липсва.

Сега, като се замисли, Крис си спомни, че преди време Алекс бе направила същото наблюдение — шести стол, отделен от останалите и поставен зад тях: „Шест стола, но само петима мъже... Сякаш някой липсва“. Значи, липсващият член на Съвета беше самият Рул?

От паметта му изплува още нещо, което Алекс бе казала. Дядо му проявяваше особен интерес към библейските притчи, разказващи за братя: Каин и Авел, Яков и Исав. Но любимата му беше за Исак и Исмаил и какво бе казал един път за света извън границите на Рул? „Последователите на сатаната са приели облика на зверове; те носят белега на Каин и проклятието на Исмаил.“ Но ако братът на дядо му беше Исак, тогава кой от двамата беше чудовището?

— Каква е връзката между Джес и Хънтър? — попита Крис. — Какво я кара да смята, че той ще ни помогне, че изобщо би му хрумнало да го направи? Едва ли е само защото е дал убежище на шепа деца.

— Наистина не знам, Крис — отвърна Нейтън. — Заедно с Док успяхме да сглобим само тази част от пъзела, а и повечето неща са само догадки. Но стига да го намериш, мисля, че най-сетне ще разберем какво се е объркало с Рул.

— Ами ако е мъртъв?

— Тогава не знам — отвърна Нейтън. — Можем само да се надяваме, че не е така.

— Какво мислиш? — попита Крис малко по-късно. Нейтън тъкмо бе излязъл под претекст, че ще провери конете, но Крис знаеше, че старецът ги е оставил насаме, за да обсъдят възможностите. Не че това щеше да промени нещо, помисли си Крис. Наистина не виждаше друг изход, освен да продължат право към Орен.

— Мисля, че това е лудост. Мили боже... — Лена разкопча спалния чувал, след което неохотно отметна горния му край, изкривявайки лице в гримаса. — Толкова е студено, че зъбите ме болят, като дишам.

Крис я наблюдаваше замислен, докато тя се измъкваше бавно и предпазливо от спалния чувал.

— Как се чувстваш?

— Зле. — След кратка пауза Лена допълни: — Съжалявам, че се бавите заради мен.

— Не се тревожи. Уелър има право. И бездруго трябваше да се отдалечим достатъчно на изток, преди да свием обратно. Във всеки случай резултатът е един и същ.

— Може би. — Тя натъпка чувала в калъфа и затегна връзката, без да вдига поглед. — Не се ли питаш какво става в Рул? Дали не са открили Питър например?

— Напоследък почти не се сещам за Рул, мястото ми вече не е там. Не ми дава мира единствено мисълта какво се върши там, какво е *сторено*. Колкото до Питър? Разбира се. — Крис щракна рязко закопчалката на раницата си. Звукът отекна силно в студа, като звън на ледена висулка. — Вече няма значение дали идеята да се хранят Променените... е била негова, или на Съвета. Трябвало е да се противопостави, но не го е направил.

— В такъв случай, ако той е жив... — Лена замълча за миг, след което продължи: — Ако е жив и *решиш* да воюваш с Рул, това значи ли, че ще воюваш и с него?

— Предполагам, че няма да имам избор. — Той се обърна и разкопча платнището на палатката. — Не знам. Надявам се да не се стигне дотам. Честно казано, Лена... надявам се да е мъртъв. Тогава няма да се налага да избирам.

— Ами ако не е?

— Тогава се надявам да мога да поговоря с него.

— Ами ако не иска да те чуе? Нали знаеш какъв е?

Да, познаваше го добре. Студът го блъсна в лицето. Въздухът беше толкова сух, сякаш очните му ябълки се сгърчиха. Би могъл да се накара да повярва, че вече е надмогнал гнева и мъката по приятеля си, ако не беше тази тъпа издайническа болка в гърдите му. „Боже, защо стана така? Не бих могъл да убия Питър; по-скоро бих гръмнал собствения си мозък. Дори не съм сигурен дали ще мога да се бия с Рул.“

— Има ли причина да питаш? — Не погледна към нея. — Като например... нещо, което трябва да знам?

— Може би. Така ми се струва. Аз... — Гласът ѝ звучеше глухо. — Случи се... случи се само два пъти. Сара не знае, но... аз съм сигурна. Или поне... така мисля.

„Това трябва да е. Не ни преследват, защото тя се променя. — Вълната на облекчение го остави толкова слаб, че той се залови за платнището. Спомни си момчето, увило шала около врата си — шала, който Крис бе скрил сред телата, защото това бе единственото логично обяснение. — Могат да ни открият по всяко време, защото тя е бременна, а Питър е...“

— Е, какво ще направиш? — настоя Лена. — Ако Питър е жив и откаже да те изслуша, ще се биеш ли с него?

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам — отвърна Крис.

---

[1] В превод от английски фамилията Хънтър (hunter) означава същото. — Б.ред. ↑

— По дяволите. — Люк се изхрачи отново, но изкара само водниста слуз. На светлината на тази зелена луна лицето на момчето беше с цвета на мухлясало сирене. — *По дяволите.*

— По-тихо, освен ако не искаш проклетите Чъкита да ни чуят — изсъска Уелър, който продължаваше да стои, приклецил с ръце главата на мъртвото момче и забил коляно между лопатките на раменете му.

Момчето, което не беше по-голямо от Люк, бе направило грешката да се отдели от другите за скромна закуска. На осемнайсет метра от скривалището си, покрит със сняг ров зад гъстия шубрак на дванайсет метра от Втора шахта, бяха доловили звука от шумно мляскане и сърбане. Момчето бе така погълнато от гощавката си — двойна шепа мозъчна тъкан, — че забеляза Уелър едва в последния момент. Момчето се бореше за живота си, извивайки тяло на всички страни, и едва не се измъкна от хватката на стареца, но тогава Уелър натика главата му в снега, докато накрая детето не се задуши.

— Съжалявам. — Люк дишаше тежко. Той стрелна още един поглед към пихтиестата маса, размазана по снега. — Аз просто... никога досега...

— Ще видиш и по-лоши неща — отвърна Уелър и с opakото на ръката си изтри полепналата под брадичката му слуз.

— Успокой се, Люк. — Том сложи ръка на рамото на детето. — Просто нямахме друг избор. Не биваше да оставяме кръв по дрехите му. — Но всъщност беше ядосан. Един добър заключващ захват на главата и след десет секунди момчето щеше да е в безсъзнание. А с едно бързо завъртане надясно и после наляво всичко щеше да приключи. Момчето бе страдало само защото Уелър бе пожелал така. Том бе познавал такива като него в армията.

„Не му позволявай да те вбеси. — Сърцето му биеше твърде силно. Наложил си да се успокои и веднага усети промяната, щом адреналинът започна да се оттежда и пулсът му се забави. — Той е задник, обаче познава мината и Рул. Така че се нуждая от него, колкото и той от мен.“

— Добре, а сега да свалим ризата и якето му, от панталоните обаче ще се въздържа. — Уелър се надигна от снега с пуфтене. — Мисля, че малкият Чъки се изпусна.

Уелър намираще всичко това за прекалено забавно.

— Аз ще го направя — каза Том и претърколи тялото, след което бързо разкопча якето и съблече момчето от кръста нагоре, взимайки не само дрехите му, но и електрическото фенерче, ножа, пушката и резервния пълнител с муниции. След това хвърли ризата и парката на Люк. — Мисля, че са твоят размер.

— Пфу. — Люк държеше дрехите, като че бяха гърмящи змии. — Задължително ли е да ги обличам?

— Не, но така ще е по-добре. — Уелър покри със сняг остатъците от слюзест мозък. — По този начин ще миришете като останалите Чъкита. Не забравяй, че влезем ли вътре, аз се превръщам в парче леберкез.

— Люк, ще се справиш. Термоблузата остави за мен. А сега да побързаме. — Том склочи ръце около глезените на мъртвото момче и завлече тялото в ямата, след което го покри със сняг. Пушката — „Браунинг“, модел 81 BLR с оптичен мерник — беше добро оръжие, но безполезно за такава операция. Узитата, с които разполагаха, имаха заглушители. След като изкара всички патрони с палец, той строши пушката и захвърли металните отломки на различни страни. Щом се върна, Люк тъкмо закопчаваше якето на мъртвото момче.

— Направо ме побиват тръпки. — Люк подръпна маншетите. — От това, че го нося.

— Такава беше целта — изграчи Уелър.

— След това можеш да ги изгориш — измърмори Том, който изучаваше с поглед неравния покрит с храсталаци терен между укритието им на възвишението и шахтата. На светлината на луната снегът блестеше с мекото фосфоресциращо сияние на светулка и му напомняше за гледката през очилата за нощно виждане. Отсреща се издигаше покрита със сняг могила. — Сигурен ли си, че това е шахтата?

— Да — отвърна Уелър. — Вървете плътно един зад друг. Не бива да допускаме някой да падне.

Те се помъкнаха тромаво по снега заради всички раници, въжета и узита, като Том усещаше как теренът под краката му се променя.

Могилата беше покрита с лед. След като се изкатериха, лазейки, Уелър протегна ръка към малък нескопосано закрепен фар. Чу се лекичко щракване.

На внезапната ослепителна светлина шахтата зейна под тях като кръгла черна паст: широка циментова тръба с диаметър шест метра. Подемния механизъм го нямаше. Останала бе само една желязна стълба, закрепена с болтове за цимента. Уелър разрови снега, за да намери камък, след което разтвори ръка над шахтата. Том взе да брои наум. Пет секунди. Петнайсет. А на трийсетата каза:

— Нищо не чух. Ами вие?

Уелър поклати глава, след което се прехвърли на стълбата. Имаше здрав вид, но въпреки това Том долови мириса на ръжда и забеляза участъците окислено и ронещо се желязо по напречните стъпала. Около някои болтове бе полазила фина мрежа от пукнатини, тъй като на това място водата бе подлизвала, а после замръзнала, намалявайки здравината на цимента.

— Има само един начин да проверим — каза Уелър, след което завърза въже за един карабинер и го закопча за себе си. Люк обгърна през кръста Том, който запъна здраво крака, стиснал с две ръце въжето, което минаваше на гърба му, и тогава старецът предпазливо стъпи на първото стъпало и се отпусна с цялата си тежест. После на второто. А оттам на третото. — Мисля, че е безопасно.

Люк прокара ръка по желязото.

— Струва ми се доста прогнило.

— Слушай, момче, докато се спусках по скалите на Куанг Нгай, Чарли^[1] ме обстрелваше с дъжд от куршуми — каза Уелър. — Това е нищо.

„Да, да, а в това време си чистел зъбите си с върха на ножа.“

— Люк, нямаме кой знае какъв избор — каза Том.

— Няма за какво да завържем въжето — отбеляза момчето. — Ако стълбата се откърти...

— Тогава ни чака дълго падане — отвърна Уелър. — Да не се изплаши?

— Гледай какво правя аз — прекъсна го Том. Да бъде проклет, ако позволеше на стареца да унижи хлапето. — Освен ако не се подхлъзна... това недей да го правиш.

Люк се засмя нервно.

— Добре. Ъ-ъ, може ли пак да попитам на каква дълбочина ще слезем? — На последната дума гласът на детето прозвуча сподавено.

— Достатъчно дълбоко, за да взривим земята под краката на онези малки негодници — отвърна Уелър.

— Ами ако не успеем? — попита Люк.

— Тогава ще стане доста интересно — отвърна Том.

---

[1] Прозвище на Виетконг, използвано от войниците от американската армия. — Б.пр. ↑

Преди време родителите ѝ я бяха завели до мината „Айрън Маунтин“ в околностите на Валкън. След като се екипираха с червени каски и жълти мушамени престилки, се качиха на малкия трамвай, отвеждащ навътре в мината през една каменна галерия, толкова тясна, че разпереше ли ръце, щеше да докосне каменните стени. От ниския таван висяха крушки в телени клетки, но при все това плътните сенки и мастиленочерните галерии наоколо сякаш ги притискаха. До този момент нямаше представа, че страда от клаустрофобия — ала тогава, в главния забой, екскурзоводът бе изгасил светлините просто така, заради шоуто. Мракът, който се стегна около тях като юмрук, беше толкова непроницаем, че Алекс едва се сдържаше да не закрепци. Очите ѝ се разтваряха все по-широко и по-широко. Ако това беше серия на „Пътния бегач“, щяха да изскочат на малки пружинки от очните и ябълки: пинг-понг. Но, уви, не можеше да види нищо, защото нямаше светлина. Никаква светлина.

Не че беше страхливка, но онова усещане беше ужасно.

А това сега — триста пъти по-лошо.

Двамата с Даниел бяха отделени от останалите, отведени все по-навътре и по-навътре в мината по безкраен лабиринт от криволичещи тунели и галерии, номерирани с изписани със спрей цифри и букви, и накрая надолу — по едно преградено с решетка стълбище. Споменът за безконечните завои и натрапчивата воня на Променените постепенно избледня.

Намираха се в пълен, абсолютен мрак. Освен ако не броеше Мики, според който Алекс клечеше на този нисък камък, в тази напълно изолирана странична зала, вече повече от седем часа. Не се чуваха други звуци, освен плискане на вода върху камък, учестеното дишане на Даниел и ударите на собственото ѝ сърце. О, и прилепите. Дори да не бе доловила миризмата им — суха, прашна и леко нагарчаща, — щеше да чуе шумоленето на крилата им. От време на време издаваха пискливи звуци. Това можеше да го понесе. Само... не искаше да се блъскат в нея. „С моя късмет ще взема да хвана бяс.“

Започна да се чуди дали бясът не се предава чрез месото и тогава реши, че полудява.

Първата ѝ работа беше да се махне отгук. Но как? Очевидно Променените познаваха добре цялото място. Също като прилепите, помисли си тя. И едните, и другите можеха да бродят из дълбините на мината, стига въздухът да беше добър. Само дето въздухът тук не беше превъзходен. Всъщност не беше лош, ала до обонянието ѝ често достигаше лекичък лъх, който ѝ напомняше за мириса на сярата от връхчето на клечка кибрит. Но тъй като още не беше припаднала — пък и прилепите също бяха тук, — въздухът явно беше наред. Алекс се озърна през рамо. Нищо не видя, разбира се. „Чудя се обаче... — Тя облиза пръст и го вдигна във въздуха. — Хм.“ Едва доловим полъх от мястото, където висяха прилепите. Може би се дължеше на това, че пърхат с криле. Или на дишането им.

— Браво на теб, Алекс — рече тя на глас. — Точно сега ли намери да откачиш? — Прилепите зашумоляха, подплашени от гласа ѝ, и тогава Даниел простена дълго и ниско. — Даниел? — Тя се наведе надясно, опипвайки с пръсти мрака. Ръката ѝ намери бузата му. Кожата му беше гореща и влажна от пот. — Даниел?

Никакъв отговор. Нито звук. Тя почака още няколко секунди, след което отдръпна ръката си. Миризмата му полепна по пръстите ѝ, от което стомахът и леко се преобърна.

Имаше и друга възможност. Тя бръкна в якето си, напипвайки пакетчето, което бе зашила в подплатата. Двайсет таблетки „Перкоцет“, девет „Перкодан“ и един „Валиум“, увити в парче марля. Това бяха всички хапчета, които бе успяла да събере от пода на къщата за гости за краткото време, през което бе останала сама, докато хората на Леопарда изнасяха навън труповете на Шарън и Руби. Тези хапчета бяха... застраховка. Просто още една възможност, когато дойдеше времето да избира. Ала с нейния късмет като нищо щеше да се събуди като безмозъчен зеленчук в локва от повръщано. Но дали би могла да го направи? Да се самоубие, в случай че не ѝ оставаше друг изход? Може би. Хапчетата действаха бавно, за разлика от оръжията, но ако наистина нямаше друг избор...

Ами Даниел? Колкото и да го премисляше, просто не можеше да реши. Едно беше да обещае на Том. Но Даниел беше нещо различно. Не го познаваше достатъчно добре, пък и той беше отделна личност.

Освен това би могла да сгреша. Вярно, че през последните две седмици бяха на практика неразделни и Даниел беше болен, но все пак си оставаше Даниел. Ами ако...

— Стига — измърмори тя. — Ако ти трябва тема за размисъл, тогава помисли как да намериш оръжие.

Добре, наоколо имаше камъни, но какво друго? Тази малка странична галерия беше укрепена с дървени подпори. Сигурно имаше пирони, които би могла да откърти. Само че това щеше да е проблем. Замисли се за начин. Пръстите ѝ заиграха по часовника „Мики Маус“ на Ели и по катарамата. Там беше онова малко продълговато зъбче. Не беше много дълго, но би могло да свърши работа. Трябваше ѝ нещо здраво, направено от метал...

„Един момент.“ Тя плъзна ръка към шията си и извади оттам сребърната свирка, закачена на синджир. Опипа с пръсти крайника. Не беше особено остър, но леката извивка щеше да е от помощ, пък и свирката беше достатъчно здрава, за да...

Мислите ѝ секнаха при звука на скърцащи ботуши. Мракът в основната галерия, далеч напред, се разпръсна — и тогава се появи светлина. Тя скочи на крака с широко отворени очи, разтреперана като приклещено в ъгъла зайче. О, боже, задаваха се неприятности. Сърцето ѝ се изстреля в гърлото. Позна го веднага, защото не би могла да сбърка миризмата му. Беше сам. Нямахме я нито Белязаната, нито Черната вдовица. Нито пък друг член на бандата му, защото искаше да запази това само за себе си. Ако изобщо бе имала някакви съмнения какво може да е намислил, точно в този момент зрението ѝ се замъгли — също като онези преливащи се кадри по филмите — и чудовището в главата ѝ се разбуди и размърда. Защото краставите магарета се надушваха.

Беше Леопарда.

— Почакай — изсъска Уелър, който провря ръка през стълбата, откърти още един камък и го пусна в зиналия отдолу мрак.

Том започна да отброява секундите. Този път плясъкът се разнесе, щом стигна до шест.

— Около шейсет метра.

— Ъхъм. — Уелър насочи лъча на фенерчето към циментовата стена отдолу. На шест метра под него пред погледа му изскочиха решетеста метална платформа и стълбище. Платформата извеждаше в широк отвор и в другия ѝ край Том зърна проблясъка на метални релси. В случай че имаше някакво съмнение, над отвора с тъмножълт спрей беше изписано ТН и 540, което означаваше, че транспортното ниво се намира на петстотин и четирийсет стъпки, или сто шейсет и четири метра под повърхността. — Тук трябва да слезем.

— Не каза ли, че прави връзка с мината доста по-надолу.

— Сигурно съм сгрешил. Отдавна не съм слизал тук, а и картата е доста груба.

„Страхотно.“

— Уелър, трябва да се спуснем още шейсет метра надолу, а след това да се придвижим на запад, за да се озовем точно под голямата зала. Можем ли да го направим оттук?

— Така мисля. Обаче имаме друг проблем.

Том се намръщи. Слизайки надолу, състоянието на шахтата се бе влошило: циментът тук беше изронен, а разхлабените болтове дрънчаха заплашително. Стените на шахтата не бяха идеално гладки — на места се виждаше арматура от корозирало желязо, дебели изолирани жици и тръби. Тук-там стърчаха счупени стоманени греди, част от ръждясалия скелет на първоначалната конструкция, служеща за опора на подемния механизъм. Подпорните греди и металните корнизи, които поддържаха тръбите на равни интервали, бяха осеяни с тъмни купчини от нещо, което бе взел за изпражнения на плъхове, но което, по думите на Уелър, било гуано от прилепи. Въздухът, който

също се бе променил, бе станал по-топъл и толкова влажен, сякаш опипваше с пръсти лицето му.

Освен това наоколо миришеше, но не само на застояла вода. Зловонието приличаше на противно накъсано едва доловимо дихание, сякаш мината страдаше от хроничен сутрешен дъх.

Фенерчето на Люк, който се намираще на три стъпала над него, прониза мрака отдолу.

— Какво е това? Има дъх на... развалени яйца.

— Сероводород. Блатен газ. — Уелър замълча за миг, а щом заговори отново, Том долови първите признаци на тревога. — Трябваше да се сетя за това. Всички тези лайна от прилепи са идеалната храна. Засега усещаме леки изпарения само от време на време, обаче газът е по-тежък от въздуха. Колкото по-надолу слизаме, толкова по-концентриран ще става. Но може и да греша. Може тук-таме да има изолирани огнища.

— Може ли да ни навреди? — попита Том.

— При по-голяма концентрация, със сигурност. Убива като цианид.

„Страхотно.“

— Нещо друго?

— Ами, може да експлодира. Като сода под налягане. Само дето гори по-лесно. Ако камерата се разцепи, щом огнището избухне...

„Живи ще ни изпържи.“ Огненото кълбо се движеше бързо, изсмуквайки кислорода и изпичайки всичко по пътя си. Ако се наложеше да стрелят, искрата от дулото също би могла да предизвика експлозия. Том загриза долната си устна.

— Ще разберем ли, ако газът избухне?

Почти долавяше звука от препускащите мисли на Уелър.

— Ще усетите парене в очите и в носа; миризмата ще се засили, след което ще се промени, ставайки почти сладникава. Това е единственото, което знам.

— Връщаме ли се? — попита Люк.

Последва дълга пауза.

— Слушайте, няма никаква гаранция, но... Люк, ако решиш да излезеш, няма нищо унизително в това.

— Не — отвърна Люк малко колебливо и твърде бързо. — Ще се оправя. Освен това ако сме трима, ще свършим по-бързо.

— Помните ли, че споменах за друг проблем? Не говорех обаче за газа. Погледнете надолу към стълбата.

Тримата насочиха погледи надолу и на ярката светлина на електрическите фенерчета Том веднага разбра за какво говореше Уелър.

Продължилата десетилетия наред корозия бе нанесла своите щети. Стълбата просто свършваше, отчупена като коронка на загнил зъб. Между края на стълбата и платформата оставаше разстояние от около шест метра, при това не по права линия. Платформата беше захваната за цимента с помощта на метална скоба и езикът ѝ стърчеше на три метра вляво от липсващата стълба.

— Майчице — ахна Люк.

— Ето какво мисля — каза Уелър и извади навитото на обръчи въже с дебелина пет сантиметра, — един от нас се залюлява на въжето, приземява се на платформата и се развързва, след което идва ред на следващия.

Том вдигна поглед към Люк.

— Кога за последно си играл на катерушките?

— Как ти звучи „толкова отдавна, че не помня“? — попита Люк.
— Дано само не подмокря гащите.

— Напомни ми после да ти разкажа какво е да се засилиш над пропаст, широка петнайсет метра и дълбока девет.

— Това ли ви карат да правите в армията?

— И още как. В такъв момент гениите започват да умуват как да направят въжен мост. — Той погледна надолу и видя, че Уелър вече връзваше въжето за няколко от напречните летви на стълбата. — Мога да мина пръв.

— По-добре остави на мен. — Уелър дръпна силно въжето, а после го сви на кравай, за който бе завързал друго по-тънко въже. — Ако не успея, един стар глупак по-малко.

— За какво е другото въже? — попита Люк.

— Гледай и се учи, момко. — Обвивайки ръце около въжето, Уелър се захвана здраво с крака, като усука въжето под десния си ботуш и го прекара над левия, преди да се пусне от стълбата. Въжето изскърца, при което възелът се затегна от допълнителната тежест, а желязото простена. Чу се отскачане и рикоширане на камък в камък,

последвано от далечен плясък, когато откъртената мазилка падна във водата. — Не тръгвайте надолу, преди да съм стъпил на платформата.

„Не бери грижа за това.“ Том затаи дъх, докато Уелър напредваше надолу сантиметър по сантиметър, но както изглежда, старецът знаеше добре какво прави. Катеренето и спускането по въже нямаха нищо общо със силата на ръцете; краката вършеха по-голямата част от работата. На метър и половина от края на въжето Уелър се сви така, че краката му се оказаха почти на нивото на гърдите.

— Какво прави? — попита Люк.

— Сега ще хване другото въже. — Том не изпускаше из очи Уелър, който посегна с една ръка към тънкото въже. И тогава, все още увиснал на свободната си ръка и използвайки тялото си като махало, старецът започна да свива и изпъва колене. Въжето простена: *скръц-скръц*, СКРЪЦ-скръц... Уелър се залюля още по-силно и прелетя над платформата: веднъж, втори път. На третия път се пусна. Дъгата на скока му беше идеална; второто въже се разви подире му и той се приземи на свитите си колене с едно глухо *туп*, след което се изправи несигурно на крака.

— Фасулска работа — каза той, въпреки че беше задъхан. — Почакайте малко. — Уелър разви второто въже, върна се малко назад и завърза края му за една от подпорите на платформата.

— Еха. — Люк беше впечатлен. — Та това е мост.

— Използвайте краката и ръцете си — каза Уелър. Гласът му ехтеше в шахтата. — Достатъчно здраво е, за да издържи. Само не поглеждайте надолу.

Лесно бе да се каже. На половината път Том вече се потеше, притиснал въжето към гърдите си, с превито тяло и сключил здраво крака около въжето. И тогава направи огромна грешка, представяйки си водата отдолу и падането — студена пот изби на лицето му. Ръцете му затрепериха и той си помисли: „Ще се изпусна, а после ще падна...“

— Том — изрече остро Уелър. — Не спирай да се движиш! Продължавай!

Това го накара да се опомни.

— Добре — отвърна той, преглъщайки страха, събрал се на топка в гърлото му. После се фокусира върху въжето, като се опитваше да не мисли колко още му остава. Долови стъпките на Уелър по металната

платформа, след което старецът зае позиция под него и го подхвана в мига, в който Том скочи на платформата. — Благодаря — каза той, преглъщайки въздуха, който имаше лек привкус на бъркани яйца. — Просто се вцепених.

Уелър го потупа по рамото.

— На всекиго се случва понякога.

— Защо се изкачваме нагоре? — прошепна Люк, докато се движеха в индианска нишка нагоре по галерията. — Не трябваше ли да вървим надолу?

— Отворът всъщност се намира по-ниско от нивото, на което ще работите — измърмори Уелър. — Тежките метални кофи се влачат по лесно надолу, отколкото нагоре.

— Но все пак ще излезем под Чъкитата, нали така? — попита Том. Тунелът се оказа доста по-нисък и тесен, отколкото бе очаквал. Представял си бе просторни високи тавани, а всъщност само на деветдесет сантиметра над главите им минаваше плетеница от кабели и маркучи. Усещаше как тежестта на тоновете скала и земя отгоре го притискат.

Тогава нещо друго привлече вниманието му. Не стъпваха по суха земя, а шляпаха през локви вода, събрала се тук-таме на обточения с релси под. Въздухът беше много влажен и освен това усещаше и чуваше глухото барабанене на капките вода, които се отцеждаха от тавана по главите и раменете им. „Намираме се под воден пласт, но явно налягането на въздуха е достатъчно високо, за да попречи на нивото на водата да се повиши.“ Или просто мястото, където се намираха, представляваше изолиран джоб, а водата беше навсякъде около тях. В което нямаше никаква утеха. Ако пробиеха грешната стена, можеха да се окажат повлечени от буен воден поток.

В края на тунела свиха надясно. Том веднага усети разликата — тази галерия беше по-висока и по-широка. Тук-таме се виждаха пръснати части от машини: четвъртит метален контейнер, стърчащи от камъка парчета метал, оръфани мрежи, обточени по стените. Нещо проблясна на лъча на фенерчето му и Том чу Люк да казва:

— Еха, това злато ли е?

— Не, това е златото на глупците: пирит. Истинското злато е малко по-матово и около него винаги има много кварц. — Уелър опипа

стената с лъча на фенерчето си и посочи към една дебела млечнобяла жилка. — Ето тук има малко. Това мръснооранжево вещество.

— Това ли било? — попита Люк разочаровано.

— Някои хора са губили живота си за доста по-малко — отвърна Уелър.

Том отвори уста да каже нещо, но тогава се чу едно стържещо бучене. Не бяха стъпки. Звучеше като кошер пчели. В този миг отнякъде далече долетя силен крясък.

Люк ахна сепнато:

— Какво беше това?

— Гласове — промърмори Том, усещайки как косъмчетата на тила му настръхват.

— Чъкитата не говорят.

— Не мисля, че това са Чъкита. — Том се завъртя, напрягайки слуха си, за да долови нещо повече от думкането на сърцето си и скърцането на влажната скала под краката си...

— Искаш да кажеш, *нормални* хора?

— Да. — От скалата се подаваше краят на една жълта метална тръба. Заприлича му на част от вентилационна система, само че отворът бе прекалено широк. От нея се чуваше слабо пресежливо жужене: далечен прилив и отлив като ромолящия шепот на ситни камъчета, търкаляни от вълните. „Човешки говор.“ — Това какво е?

— Тръба за пренос на руда. Идва от много високо над нас. — Уелър замълча, след което додаде мрачно: — Изглежда, малките негодници държат доста затворници.

— Трябва да направим нещо. — Очите на Люк бяха влажни. — Не можем ли да им *помогнем*?

— Точно това ще направим. — Уелър кимна с глава. — Да вървим.

Откриха каквото търсеха след двамадесет минути, което, помисли си Том, беше на косъм. Още малко и можеха преспокойно да се сбогуват с шансовете си да напуснат мината навреме. Уелър ги преведе по едно преградено с решетка стълбище — първо едно, а после и още едно ниво надолу, — след което продължиха напред с бързо темпо, като минаваха от коридор в коридор, а Люк спираше на всеки завой, за да надраска по едно хиксче.

Първото помещение се оказа по-малко, отколкото бе предполагал — колоните, които дори не бяха равни, а с формата на гъба, се спускаха тънки като свещ от тавана, а надолу се разширяваха и образуваха широка каменна основа. Планът на помещението накара Том да си представи едно много просторно мазе с доста нисък таван, подкрепян от нищо и никакви тънки като клечки за зъби колони.

— Това ли е?

— Не. Забойт е на същото ниво, само че още по на запад. Просто трябва да го открием — каза Уелър.

— Мислех, че знаеш къде се намира — подхвърли Том.

— Оттогава мина доста време.

— Все това повтаряш.

— Ще го намерим.

— Е, да се хващаме на *работа*. — Люк свали раницата от гърба си. — Откъде да започнем?

Том посочи мястото.

— Постави два експлозива ей там, до голямата колона встрани от центъра. Остави ги тук зад главния вход, където няма да се виждат. По този начин, ако някой надуши миризмата или се приближи...

— Няма да може да го види — довърши Люк. — Хващам се на работа.

— Отивам да разузная — обади се Уелър.

— По-добре изчакай. — Том, отпуснал се на едно коляно и отворил раницата си, вдигна поглед. — Един от нас трябва да те придружи.

Уелър поклати глава, след което хвърли поглед през рамо и каза шепнешком:

— Ще се забавим твърде много. Погледни очите на момчето? Виждаш ли колко са зачервени? Мисля, че е от газа. А и *ти* също изглеждаш така, сякаш си препил.

— Какво? — Едва когато Уелър го спомена, Том усети парене и смъдене в очите си. — Но миризмата не се е променила.

— Възможно е да не се промени или просто след известно време преставаш да я усещаш — измърмори Уелър. — Дишането ти как е?

— Добре, преди да отвориш дума за това.

— Да, аз също започвам да се задъхвам. — Уелър погледна часовника си. — Колко време още ти трябва?

— Най-много пет минути.

— Значи, ще се видим след малко — отвърна Уелър.

Вече бе подготвил капсул-детонаторите, като постави внимателно всеки заряд върху фитила с помощта на тънки като пинсети клещи SOG, а после, използвайки шило C4, проби дупка за детонаторите. Настроил бе скоростта на изгаряне — тринайсет метра в секунда — и при нормални обстоятелства това нямаше непременно да е проблем: просто дърпаш възпламенителя и си плюеш на петите. В една мина обаче трудно ще намериш открито пространство. За случаи като този имаше дистанционна детонация. Ала единствената възможност на Том беше да инсталира часовников механизъм.

— Готово. — Люк клекна до него.

— Добре, дай ми още няколко секунди. — Погледна часовника си. Петте минути бяха почти изтекли. — Подръж това за момент. Подът е много неравен. — Почака Люк да хване заряда, след което залепи крачетата му за каменната настилка с няколко парчета тиксо. След това разви фитила и с помощта на малко тиксо се погрижи непромокаемата жица да не се навие от само себе си. — Да вървим.

— Къде е Уелър? — попита Люк на изхода. След това приклепна и надраска два големи хикса с бял тебешир.

— Отиде да търси онова помещение, което си умира да взриви. — Том погледна часовника си. Бяха изминали седем минути. — Колко заряда ти останаха?

— Осем.

Самият той имаше единайсет, както и два калъпа C-4 и още фитил, защото човек никога не знае.

— Хайде. Ако е оставил знаци по пътя, ще можем да го настигнем. При всички случаи ще е по-добре, отколкото да чакаме тук.

— Добре — съгласи се Люк и се изкашля. Носът му беше червен като на елена Рудолф и изобщо изглеждаше така, сякаш току-що е участвал в сериозна кръчмарска свада. — Нещо ме стягат гърдите.

— Справяш се чудесно. Скоро ще бъдем готови. — Том се затътри надолу по галерията заедно с Люк по петите си. Тъй като дробовете му пламнаха от това усилие, той се изкашля и си помисли: „Още десет, най-много петнайсет минути, след което трябва да се измъкнем от тук на всяка цена“. Вдясно забеляза стълбище, а ниско на стената до него — хикс и сочеща надолу стрелка. Докато слизаха,

стъпките им отекваха гръмко с отразяващ се в каменните стени екот. В подножието на стъпалата Уелър бе начертал обърната наляво стрелка. „Движим се или на запад, или на юг. — Том си представи плана на местността отгоре. Така щяха да се озоват по-близо до наклонената рампа и по-далече от първата серия заряди. Щяха да разполагат най-много с десет минути, преди първите експлозиви да избухнат. А дотогава вече трябваше да са на път за шахтата. — Дано само да имаме вре...“

— Чакай, чакай — изсъска Люк и забави темпо. — Чу ли това?

Том беше толкова погълнат от мислите си, че нищо не бе забелязал, сега обаче го долови съвсем ясно: ръмжене, последвано от остро дишане и дращеци по скалата крака.

„Уелър.“

Той се спусна с все сили по коридора и грабна ръката на Люк, преди момчето да хукне напред. Двамата се долепиха плътно до каменната стена, на която се четеше знак „X“...

Тъкмо навреме, за да чуят рева, изтръгнал се от гърдите на Уелър.

Том щракна превключвателя на узито, след което се завъртя, стиснал здраво оръжието на нивото на кръста си. Люк зае позиция до него.

Бяха четирима. По едно момче от двете му страни и трето, увито на кръста му. Момичето бе възседнало гърдите на Уелър, като Том и Люк бяха пристигнали тъкмо навреме, за да видят как тя откъсва със зъби парче от рамото му. Чу се рязък порещ звук и старецът изви гръб, опитвайки се да сподави писъка си. На слабата светлина кръвта му изглеждаше черна, а плътта му — сякаш разпорена от акула.

Щом долови стъпките от ботушите им по скалната настилка, момичето се обърна и по лицето ѝ премина израз на изненада. Продължаваше да дъвче, докато от устата ѝ висеше дрипаво парче от кожата на Уелър, като дете, натъпкало бузите си със спагети. Лицето на момичето бе изцапано във формата на кървава клоунска маска. Очите ѝ се разшириха, а устата ѝ зяпна, при което парчето кожа пльокна на скалата.

— По дяволите — изрече Люк и двамата с Том започнаха да гърмят с бързи приглушени изстрели: *пуф, пуф, пуф, пуф!* Том долови потракването на рикоширащите в камъка куршуми; забеляза алените петна, разцъфнали внезапно на гърдите на момичето. Тя се строполи назад, без да издаде и звук. Когато Люк и Том започнаха да стрелят отново, момчетата бяха стигнали до средата на галерията. Разтърсени от внезапни конвулсии, те се свлякоха на земята с изкълчени под неестествен ъгъл крайници.

— Уелър! — Том коленичи до стареца. Момичето бе отхапало достатъчно месо, разкривайки лъскавата повърхност на костта отдолу.

— От-ткрих го. — Уелър трепереше. Лицето му лъщеше от пот и кръв. Въпреки че бе притиснал с ръка рамото си, Том чуваше тихото *кан-кан-кан*. — В края на галерията. Тъкмо се в-връщах, когато тези малки к-копеленца ме нападнаха. Из-зобцо не ги в-видях.

— Защо не извика за помощ? — попита Люк.

Том знаеше защо; прочете го в сълзите, които се стичаха по лицето на стареца. Уелър не бе искал да ги издаде. „Не стига, че е такъв инат, ами дори е готов да плати с живота си, за да е сигурен, че планът ще успее.“ Той съблече термоблузата, която бе взел от мъртвото момче, и с ножа я нарязва на ивици.

— Да знаеш, че ще боли — каза той.

— П-просто го направи — отвърна Уелър и издаде гъргорещ едва доловим писък, когато Том запуши раната с парче плат. Старецът дишаше тежко, докато Том превърза надве-натри мястото. — Отбелязах с тебешир залите. Безопасните помещения са малко по-нататък и надолу по едно стълбище. Само че трябва да побързате.

Том знаеше, че старецът има право. Там, откъдето бяха дошли тези деца, сигурно имаше още. След като двамата с Люк завлякоха телата в един ъгъл, той помогна на Уелър да заеме позиция, облегат на стената, и постави в скута му едно узи.

— Не използвай фенерчето. Ако някой се появи и не чуеш името си, не издавай нито звук.

— Не се тревожи за мен — каза Уелър.

— Десет минути — отвърна Том и двамата с Люк се втурнаха напред.

Първият забой беше още по-подходящ за целта от онзи, който вече бяха заредили с експлозиви. Камерата, прокопана в скалата, беше по-просторна, а подпорните колони — по-нестабилни. По пода се виждаха пръснати камъни и чакъл. Осеяните с дупки колони изглеждаха като проядени от молци.

— Божичко — промърмори Люк. — Имам чувството, че само да го бутнеш, ще падне.

— Заеми се с тази зала. Използвай всичкия фитил. Съсредоточи се върху колоните в средата. После ме чакай. Не мърдай отгук, докато не се върна. — Като стигна до изхода, се обърна. — Ако не чуеш името си, вдигаш пушката и стреляш по всеки, който влезе.

— Можеш да разчиташ на това — отвърна Люк. — Късмет.

„Няма ли да спрат да го повтарят?“ В края на тунела, който взе на бегом, зърна следващия знак „X“ и сочеща надолу стрелка. Спусна се бързо по стълбите, свърна остро наляво и пробяга през изникналия

пред него коридор — и тогава забеляза вдясно зейналата паст на залата.

Тази камера беше доста по-различна: гора от тънки и високи каменни колони, разположени в огромен купол с разкъртени стени и пукнатини, полазили под формата на паяжина. Стените бяха набраздени с лабиринт от цепнатини и почти хоризонтални пластове сив камък. Започна да изучава цепнатините, посоката, в която пресичаха и прорязваха скалата. Приличаше на гниеция гредоред на занемарено мазе, сгушено в основите на къща от солиден камък. Само да махнеш гредите и да издълбаеш стените, и стаята отгоре — не дай си боже и цялата къща — ще рухне.

Той се хвана за работа, поставяйки по един снаряд в основата на две колони. После започна да се катери по стените, запъвайки ботуши в процепите и пролуките и използвайки върховете на пръстите си, за да се повдигне и да достигне издълбаните ниши, където миньорите бяха къртили скалата с длета и чукове. Поставяше експлозивите възможно най-навътре, като, застанал на пръсти, се изтласкваше силно напред. Назъбените камъни дращеа и жулеха гърба и гърдите му, забиваха се в краката му. Работеше трескаво: промушваше се в изровената ниша, измъкваше се заднешком, после се придвижваше нататък, опрял гръб в стената, и прикрепяше експлозива към скалата само на няколко сантиметра от носа си.

Когато стигна до шестата ниша, му хрумна нова идея. Настройването на часовниковия механизъм на всеки заряд щеше да отнеме прекалено много време.

„Но ако мога да настроя само един...“

Измъкна се от нишата и клекна на земята; извади от раницата си четири, пет, шест фитила. Замисли се отново. После се залови за работа с ножа и тиксото, свързвайки отделните фитили под формата на голяма паяжина. Девет метра, четирийсет и пет секунди за трийсет сантиметра: почти двайсет и пет минути. Нямаше нужда от часовников механизъм. При всичкия този фитил това помещение щеше да избухне последно, но тук щеше да е най-мощната и концентрирана експлозия. Ако Уелър беше прав, от Чъкитата го дяляха не повече от осемнайсет метра корозирала скала. Подът просто щеше да поддаде.

„Може да пропаднат дори до наводнените нива и ако там има джобове със сероводород, в крайна сметка ще експлодират. — Откъсна

със зъби още едно парче тиксо и вдигна камъка, с който бе затиснал фитила. — Ако се запалят...”

До слуха му достигна силно стържене, когато някой изрита изпречил се на пътя му камък. Шумът накара Том да се обърне леко подразнен. Нали беше казал на Люк да *остане* на онова място, изобщо да не мърда оттам? Боже, само ако беше реагирал малко по-нервно, щеше да застреля хлапето.

В този миг обаче Том осъзна едновременно две неща.

Първо, не би могъл да гръмне Люк, защото бе проявил глупостта да остави узито подпряно на раницата си.

И второ, имаше посетители.

Момичето очевидно бе имало сериозни неприятности, преди да се промени. Може би с наркотици или с някоя банда. Или пък е била жертва на насилие. Белегът, който пресичаше лицето ѝ, вероятно беше от нож.

С екипировката си невротичното наглед момче му заприлича на нинджа. На хърбавите му рамене висеше патрондаш с гранати М430. Но те не могат да бъдат изстреляни без гранатомет, така че не бяха проблем.

Пушката на Обезобразената обаче...

Алекс се бе натрясквала до козирката един-единствен път, и то съвсем сама: тогава се бе затворила в мазето на леля си заедно с приятелите си Глок и Джак. В пианството ѝ нямаше нищо забавно — не изпита никакво чувство на облекчение или еуфория, нямаше го и кискането, а само едно влудяващо замайване на главата: не толкова виене на свят, колкото усещането, че пада назад и потъва в много дълбока вода. Затвореше ли очи, ставаше триста пъти по-лошо — мракът зад клепачите ѝ се въртеше ли, въртеше. Не ѝ прилоша, нито ѝ се доплака, само че следващия път, когато се настани удобно с глока, реши да я кара по-полека с Джак.

Онова чувство — сякаш се носи в черен водовъртеж — го изпитваше и *сега*.

„О, не, защо точно сега?“ Тя стисна зъби, опитвайки се да овладее този шеметен световъртеж. Разбира се, знаеше каква е причината да се чувства така. Той мислеше за *нея*, кроеше какво ще *направи*. Дори нещо по-лошо — филмът вече се прожектираше в главата му, а образите проблясваха в забързан ярък калейдоскоп: Алекс размахва ръце, докато Леопарда я приковава към земята, стиска гърлото ѝ с една ръка, за да не може да вика, а с другата разкъсва и съдира нейните...

„Стига. — Тя се зашлеви по дясната буза с парещ шамар, от който дъхът ѝ пресекна, а очите ѝ се насълзиха. Образите моментално се разсеяха, също както идеалното отражение на небе и дървета в езеро се разкъсват в мига, в който хвърлиш камък във водата. — Хайде, хайде, съвземи се...“ Тя се зашлеви втори, а после и трети път, само че толкова силно, че плясъкът отекна оглушително в мрака. В главата ѝ сякаш нещо изщрака; ослепителна светкавица разсече влудяващия световъртеж и тогава ужасното чувство на пропадане се изпари, а умът ѝ се проясни.

Дишаше тежко. Леопарда, чиято миризма беше гореща, плътна и сладникава като врял мед, размесен с нечистотии, сигурно се бе хранил наскоро, защото дъхът му излъчваше лепкавата мазна воня на тлъсто

месо и влажен бакър. Жълтата светлина на електрическото му фенерче приличаше на мътно сияние, което с всяка изминала секунда ставаше все по-ярко и по-отчетливо. Тя отстъпи заднешком като рак и в бързината се спъна в Даниел. Усетила, че дишането му се променя, Алекс си помисли, че би било от полза да извика, докато все още можеше. Глупачка. Тук нямаше кой да я чуе, да ѝ се притече на помощ, намираха се прекалено дълбоко. Единственото живо същество, което се интересуваше от Леопарда, беше Черната вдовица, но тя сигурно беше заета някъде. Може би да реже пържоли за дългата редица гладни гърла.

Лъчът на фенерчето обходи отрупания с камъни под и накрая я прикова на място. Алекс замижа, заслепена от внезапната ярка светлина, и заслони очите си с ръка, но при все това не виждаше нищо. Светлината за миг я остави на мира и приклеци Даниел, който почти не реагира. Клепачите му потрепнаха и той извърна глава; преглътна. Но това беше всичко. Той не можеше да ѝ помогне. Никой не можеше да ѝ помогне. Светлината се плъзна обратно и в продължение на пет секунди остана прикована върху нея. И тъй като вече знаеше какво да очаква, тя впрегна цялата си воля да попречи на мозъка си да даде на късо, но или чудовището си играеше на криеница, или наистина бе в състояние да го контролира. Във всеки случай нищо не се случи. Стига да останеше жива през следващите десет минути, би могла дори да открие причината за това.

Щрак.

Пълен мрак. Единственото, което виждаше, беше виолетовият контур на главата и раменете на Леопарда и очертаванията на узито. Дали не би могла да грабне оръжието? Ушите ѝ се наостриха. Долови леко шумолене, търкането на памучен и кожен плат и накрая стърженето на метал о скала. „Оставя оръжието си.“ Ботушите му проскърцаха наблизко. Изхрущя камък.

Тя приклезна, готова да побегне. Планът на галерията беше прост. Даниел се намираше от дясната ѝ страна; Леопарда — пред нея и малко наляво; тъй като беше десничар, той носеше узито с препасан на гърдите ремък, така че да може да го свали с дясната си ръка. Значи, пушката беше от лявата ѝ страна. Едно оръжие по-малко. Обикновено Леопарда носеше и един глок, затъкнат на кръста му. Беше ли го зърнала по-рано този ден? Не помнеше.

Усети как момчето се приближава. Миризмата му беше всепроникваща — вряща черна мъгла. Дъхът му беше накъсан и на киселяваше от възбудата.

Щрак Светлината, ярка и пареща, блесна право в очите ѝ. Беше толкова наситена, сякаш пронизваше очите ѝ с иглички, и Алекс усети, че по страните ѝ потичат сълзи.

Леопарда, който се намираще само на три метра от нея, беше изправен пред важно решение. За да остане верен на намерението си, което Алекс бе зърнала като мимолетно видение, той щеше да има нужда от двете си ръце. Би било трудно да усмири съпротивляващо се момиче с една-единствена ръка. Следователно щеше да изключи фенерчето или да го остави на земята, за да освободи ръцете си. По-скоро ще го остави, помисли си Алекс. От досегашния си опит знаеше, че Променените не изпитват особена нужда от светлина, но интуицията ѝ подсказваше, че момчето я бе донесло със себе си, за да може *тя* да проумее напълно какво ще се случи, а може би искаше жертвата му не само да усеща, но и да вижда какво прави с нея. Но не беше изключено да остави светлината просто по навик. В предишния си живот Леопарда сигурно е бил от онзи тип хора, които обичаха да наблюдават.

И тогава Леопарда стори нещо неочаквано. Той отстъпи вдясно, без да я изпуска из очи, и приклеци фенерчето между две дървени подпори на нивото на кръста си. Умно. Така светеше в гърба му и право в нея. Ала щом момчето отстъпи встрани, погледът ѝ попадна на кръста му и тя успя да го разгледа добре, тъй като Леопарда не носеше яке. Все пак в мината беше сравнително топло, пък и сигурно е смятал, че ще плувне в...

Изведнъж той се озова до нея с такава бързина, че не и остана време нито да побегне, нито да забие коляно в чатала му или палци в очите му. В първия миг беше на разстояние три метра, а в следващия я притискаше към студения под. Главата ѝ се удари в скалата. В черепа ѝ се отприщи болка и въздухът изсвистя от дробовете ѝ.

Останала без дъх, тя започна да се гърчи и извива, докато той я притискаше под себе си: яхнал гърдите ѝ, той се опита да сграбчи ръцете ѝ. Тогава тя замахна с лявата си ръка и усети как изпотрошените ѝ назъбени нокти издират лицето му. Той се дръпна от нея, изръмжавайки от болка, и на светлината на фенерчето Алекс зърна

потеклите струйки кръв. Хватката му се отпусна и тогава тя се надигна, сви ръката си в юмрук и се прицели в адамовата му ябълка.

Ръката на Леопарда се стрелна напред. Избягвайки удара, той сграбчи китката ѝ и заби коляно в болното ѝ рамо. Алекс нададе писък. Тогава той я зашлеви с бързо отсечено движение и много по-силно, отколкото преди малко се бе ударила сама. Експлозия от болка избухна точно под лявото ѝ око. Съзнанието ѝ избледня и тя отпусна ръце. Като през мъгла забеляза как той се извива, сякаш да я удари отново...

Оттатък галерията отекна приглушен грохот, нисък, но непогрешим: изстрели от пушка.

Леопарда замръзна и тя усети как тежестта му се измества. Той изви шия, за да погледне през рамо, и тогава натискът върху рамото ѝ отслабна.

„Сега е моментът!“ Лявата ѝ ръка се стрелна напред, напипа с пръсти твърдата пластмаса и издърпа глока, затъкнат на кръста му. Тя заби дулото на пистолета в корема на Леопарда, точно в пъпа.

Глокът си е глок, а красотата на всеки глок беше в това, че нямаше предпазител и изобщо нищо, което собственикът му да пропусне да дръпне напред или назад. Просто се прицелваш и стреляш. Алекс познаваше много добре това оръжие. А и бе разполагала с много време да изучи тъкмо този пистолет. С него Леопарда бе убил Рей пред очите и. Можеше да познае един „Сайдърлок“^[1] в мига, в който го зърнеше, защото бе монтирала такъв на пистолета от баща си. Така че глокът на баща ѝ разполагаше с вграден предпазител на спусъка.

За разлика от пистолета на Леопарда. Единственият залог беше дали Леопарда държи патрон в дулото. Нямаше време да проверява, нито да натиска превключвателя, защото за това бяха нужни две ръце, а тя разполагаше с една.

Наистина голям залог.

А тя имаше право на един-единствен опит.

И просто го направи.

---

[1] Siderlock — американска марка спусъчни механизми. — Б.пр.

↑

Грохотът от стрелбата беше истински кошмар, който ехтеше и отскачаше от каменните стени: _ка-ка-ЧЪНК-ЧЪНК-крънч-кръ..._

Том запрати камъка по права линия, сякаш мятеше фризби — номерът беше в китката. Камъкът изсвистя във въздуха и уцели момичето право в гърдите в мига, в който тя вдигаше пушката — Том бе забелязал проявената от нея немарливост и прекомерна самоувереност, щраквайки затвора на пушката още преди да е вдигнала приклада и насочила дулото. Разполагаше с две секунди за скок и той пое риска.

Пушката гръмна. Грохотът беше оглушителен. От дулото лумна ярка светлина, но той беше жив, за да я види. Втори шанс нямаше да получи. Въпросът беше: узито или нейната пушка, но узито беше по-близо. Той се хвърли надясно, но тя се завъртя, презареждайки пушката, и зачака да види къде ще се приземи.

Имаше време само да си помисли: „Твърде късно...“.

Изобщо не чу изстрела, защото още не бе възвърнал слуха си. Но болката, която очакваше да изпита от разкъсващия плътта му куршум, така и не дойде. В следващия миг той се строполи на пода и грабна узито...

Момичето падаше. Пушката се изплъзна от ръцете ѝ. В мрака на отсрещния коридор Том зърна нов проблясък, щом някой стреля по хилавото момче, ала то беше вече офейкало. Сърцето на Том биеше бясно — усещаше го, без да го чува, заради силното бучене в ушите си. Една налудничава мисъл прекоси съзнанието му: още няколко изстрела от близко разстояние, и щеше окончателно да оглушее. Той зачака, като трепереше и дишаше учестено, докато накрая светлината не стана съвсем ярка и той успя да зърне достатъчно, за да разбере кой стои пред него.

— Тук съм — каза той, без да си прави труда да шепне. Насочи узито към тавана.

Люк свърна към него. Лицето му беше бледо. Устните му се раздвижиха:

— Добре ли си?

— Да. Благодаря, че не ме послуша. — Том долови леко свистене, щом гласът му взе да си пробива път през монотонното бучене.

На угриженото лице на Люк се появи леко крива усмивка.

— Щях да остана на място, само че забелязах децата, които се бяха запътили право към теб. — Веждите му се извиха нагоре, щом зърна импровизираната мрежа от фитили. — Еха. Това е много яко.

— Да. — Ала тогава му хрумна, че целият му труд можеше да отиде на вятъра. Щом Хилавия се върнеше заедно с приятелчетата си, трябваше просто да прережат фитилите. Замисли се за двата калъпа С-4 в раницата си. — Хайде, трябва да блокираме достъпа до тази зала, след което да се омитаме.

Той накара Люк да постави единия калъп на пода на изхода, а другия закрепил на самия му свод. Всеки от тях свърза с фитил, втъкнат в капсул-детонатор, и с помощта на ножа преряза надве детониращия шнур.

— А сега върви. Довърши си експлозивите и включи часовниковите механизми. Ако не се появи до трийсет секунди, този път не ме търси.

Очите на Люк обходиха лицето му, вероятно за да провери дали говори сериозно.

— Не се шегувам — каза Том.

Люк кимна отривисто.

— Но се надявам да дойдеш. Моля те, Том.

„Повярвай ми, и аз искам същото. — Когато Люк се отдалечи, Том се втурна обратно в залата, извади от раницата си два възпламенителя М60, след това изрови едно фенерче и го включи. Докосна мрежата от фитили. — Дано само експлозията на изхода не ги запали прекалено рано.“ В такъв случай нямаше да успее да се измъкне навреме.

Той се спусна към изхода и огледа тунела. Люк вече не се виждаше. От стрелбата бе изминала близо една минута. Том закрепил фенерчето в джоба на панталоните си, извади възпламенителя, отстрани предпазната тапа и промуши свободния край на фитила възможно най-навътре. След това затегна тапата и махна безопасната игла. Повтори същото с другия фитил.

„Дано стане от първия път.“ В краен случай възпламенителите М60 позволяваха да бъдат запалени повторно, но той предпочиташе да не го прави. Том хвана халката, след което я натисна, завъртя и дръпна. Чу се едно остро пук и възпламенителят се запали.

„Бързо, бързо, бързо.“ Той коленичи до другия възпламенител и хвана халката — натисна, завъртя и дръпна.

Пук.

И побягна.

Чу се оглушителен трясък — тътенът рикошираше, отскачаше и се отразяваше, подет от скалите. Глокът отскочи и куршумът се заби в корема на Леопарда. Той се строполи моментално с безжизнено отпуснати крайници, напомняйки марионетка, чийто кукловод някой бе сръчкал внезапно. На жълтата светлина шурналата кръв изглеждаше тъмнооранжева. Обратният удар на газовете изпръска ръцете и лицето ѝ. Той взе да се гърчи, проснат върху нея като непосилен товар. Отблъсквайки го встрани, тя се претърколи и застана на ръце и крака, като продължаваше да стиска глока. Усещаше, че дишането ѝ е учестено, но не чуваше нищо; звукът беше далечен и приглушен.

Колко време измина, откакто бе стреляла? Пет секунди, най-много десет. Дали отвън не чакаха и други? Нямаше никаква представа. Стрелбата на онази пушка бе долетяла отдалече, но щом като тя ги чу, не беше изключено те също да са чули глока и да идват насам тичешком. Не разполагаше с никакво време; двамата с Даниел трябваше веднага да се...

Движение. Отляво. Тя се размърда, повдигайки дулото на глока...

— Даниел. — Разбра, че е изрекла името му на глас, по въздуха, излетял от устата ѝ. В носа ѝ се надигна вонята на изгорял барут и на станалите на пихтия вътрешности на Леопарда. Премигвайки срещу кръвта, тя се спусна към мястото, където Даниел седеше преди малко, подпрян на стената. А когато се втренчи в нея, ококорил очи, Алекс осъзна как трябва да изглежда с всичката тази кръв, плиснала по ръцете и лицето и потекла на гърдите ѝ. — Даниел, това съм аз, Алекс.

Устните му помръднаха. Стори ѝ се, че изговаря името ѝ. „Нямаме време за това.“ Тя остави глока настрана, след което го сграбчи за рамене и го разтресе, докато накрая главата му не увисна. Тогава приближи лице до неговото.

— Даниел, Даниел! Можеш ли да се изправиш? Хайде, кажи нещо!

— Алекс. — Този път го чу. Очите му примигнаха и се съсредоточиха върху нея. Веждите му се свиха в гримаса. — Алекс. Какво... какво...

„Време, време, време!“

— Хайде, Даниел, ставай, *стани, изправи се!* — Тя го сграбчи за парката. — Трябва да тръгваме! Можеш ли да вървиш? Можеш ли да се биеш?

— Д-да се б-бия? — попита неразбиращо той, сякаш думите бяха на суахили^[1]. — Аз...

В мрака нещо се стрелна покрай дясното ѝ рамо. Тя ахна изплашена и тогава зърна пърхащите очертания на един прилеп, който прекоси светлината и се стрелна в главната галерия. „Изстрелът сигурно го е подплашил.“ В галерията изхвърчаха още прилепи. Таванът ѝ беше сводест, но невисок — най-много три метра. Тя се наведе и усети как течението бръсва косата ѝ, докато животните прелитаха над нея.

И двамата трябваше да се махнат оттук. Ако Даниел можеше да върви сам, добре, но ако трябваше, беше готова да го влачи. Тя коленичи и претърколи тялото на Леопарда, забелязвайки дупката с големината на юмрук, която куршумът бе оставил на нивото на гръбначния му стълб. Кръвта му течеше на каменния под, образувайки пурпурна локва. С бързи движения тя свали от крака му калъфа заедно с ножа, след което потупа джобовете на туристическите му панталони. В джоба на дясното му бедро пръстите ѝ усетиха познатите очертания на два резервни пълнителя за глока и един за узито. „Добре. — Тя напъха пълнителите в собствените си джобове и пристегна калъфа за ножа на десния си прасец. — Нямаме друг избор, освен да се върнем по пътя, по който дойдохме. — Докато стягаше каишката възможно най-плътно, вече планираше следващите си ходове. — Трябва да намеря стълбището... щом наближим, може да надуша миризмата на Променените и така да намерим вярната посока.“

Усетила, че Даниел се размърда, до слуха ѝ достигна стържене и проскърцване на камък и тогава тя замръзна...

Изведнъж миризмата му взе да лъха на нещо кисело и развалено — не можеше да има грешка. Съзнанието ѝ се завъртя и направи скок и тогава тя се видя да лежи просната на скалите със следи от кръв по шията, откъдето той щеше да къса със зъби парчета от плътта ѝ.

Усещаше острата фантомна болка от впития в гърба ѝ остър камък и соления, но сладък вкус на собствената си кръв в устата му...

Това щеше да бъде мирисът и гледката на смъртта ѝ.

Погледът ѝ се плъзна надясно. Даниел седеше облегат на стената. Окървавените ѝ ръце лежаха на раменете му. Тъй като той трепереше, черното око на глока се местеше насам-натам и все пак оставаше приковано в нея.

Тя отвори уста. Ала оттам не излезе нищо, дори въздух.

— Аз... — Лицето му се скова от паника и непознат до този момент ужас и тя забеляза — и надуши, — че той най-сетне бе осъзнал какво се случва с него.

Значи, правилно се бе досетила за причината, поради която Черната вдовица ги бе оставила заедно. Алекс не бе ходила на лов, но затова пък познаваше деца, които бяха. Отстреляш ли първия си елен, вече си изцапан с кръв и ще носиш дамгата на убийството като ръждивокафяв печат на челото си, като начертан с пепел символ в деня след Тлъстия вторник^[2].

Даниел щеше да се изцапа с кръв, с нейната кръв. А може би това беше напълно естествено — като паяк, който обвива в пашкул снесените яйца, след което улавя в мрежата си някоя огромна тлъста муха. Черната вдовица знаеше, че щом Даниел се излюпеше, щеше да има нужда от хубаво прясно тяло, с което да се нахрани.

— Н-не мога — каза Даниел. — Ти... ти вече знаеш. С-сигурен съм. Алекс, ти... ти т-трябваше д-да...

— Не — отсече твърдо Алекс. — Даниел, аз не съм такъв човек. Познаваш ме добре. Освен това още нищо не се знае. Вероятно ще си различен, но засега не можем да бъдем сигурни...

— Н-не. — Той поклати бавно глава. Ръката му лепнеше от кръвта на Леопарда и тя наблюдаваше с ужас как Даниел поднася пръсти към носа си. Миг по-късно езикът му се плъзна навън да вкуси кръвта. „Променените не се хранят с Променени.“ В дробовете ѝ не остана дори една молекула въздух. Следеше напрегнато емоциите, които прекосяваха лицето му: отвращение, страх и... глад. Челюстта му се раздвижи и той изплю червеникава слюнка.

Узито беше зад нея и твърде далече. В себе си имаше нож, но беше изключено да го извади навреме. И бездруго не знаеше как да го хвърли.

— А-Алекс. — В гласа му звучеше отчаяние. Зъбите му бяха оранжеви. Очите — прекалено изцъклени и тя подуши точно какво предстои да се случи. — Не мисля, че мога да го с-спра. Дори не знам дали ис-скам.

— Разбира се, че искаш — отвърна тя. — Даниел, борил си се с тях толкова дълго.

— Вече съм изморен — каза той. — Усецам го как *p-расте* в мен. Мисля, че... *трябва*.

„Не — помисли си тя, обзета от паника. — Това също е рак като моето чудовище.“

— Даниел, *познаваш* ме добре. Говориш с мен. Ти не си един от тях. Все още си самият себе си.

— Но това няма да продължи задълго. Усецам как... се изплъзвам. Все едно да уловиш мъгла. Вече... не мога да се *владя*. — Гърдите му се повдигнаха и той задиша тежко, изричайки с мъка думите. — Н-не знаеш... н-нямаш представа какво з-значи да губиш с-себе си малко по м-м-мал-ко.

Ала тя знаеше. Тя пое дъх, пресеклив и сподавен.

— Трябва да *опиташ*. Даниел, откажеш ли се, то ще *победи*.

— З-знам. — Той отпусна глава на скалата и затвори очи, но само за миг. — Джак, о, Джак... в-вината е моя. Толкова *с-съжалявам*.

— Даниел — започна тя.

Момчето опря дулото в челюстта си.

— О, *господи* — изрече той.

---

[1] Официален или национален език на пет африкански държави: Танзания, Кения, Уганда, Коморски острови и Демократична република Конго. Той е майчин за едва пет-шест милиона души, но е втори език за около четирийсет милиона африканци. — Б.ред. ↑

[2] Денят преди началото на постите, четирийсет и седем дни преди Великден. — Б.ред. ↑

Чу го два пъти: първо изстрела на метър и половина от нея, а след десет секунди и неговото далечно смътно ехо — сякаш този път, помисли си тя, разумът и най-сетне бе рухнал.

Изгорелите барутни газове увиснаха във въздуха като димна завеса. Виждаше всичко наоколо в червено и черно. Тогава стените завибрираха, а подът затрепери. Цялата се тресеше. Първата — всъщност единствената — й мисъл беше, че е изпаднала в шок. Всичко в нея се свиваше, мозъкът ѝ се разпадаше на парчета — може би завинаги. Сигурно чудовището се бе уморило от цялата тази игра, решавайки най-сетне да се вземе в ръце и да нанесе своя велик, запомнящ се — окончателен — удар. Алекс се примири със съдбата си. Само че светът не избледня. А самата тя не изгуби съзнание, не умря, дори не полудя. Очите ѝ бяха като обектив на фотоапарат и с всяко премигване затворът щракваше и заснемаше все една и съща картина: червено-черна; червена и очите на Даниел, черна и очите на Даниел и накрая — безжизнените потъмнели очи на Даниел.

Скалата отново се разтресе. Този път тя долови потракването на камък, отскочил от скала.

И далечния грохот на експлозия.

Крис може би щеше да забележи, че се задава, ако не бе настоял Нейтън да поспи пръв. Беше поел последния пост, преди да продължат, и затова не беше в най-добрата си форма и не разсъждаваше особено логично.

Непростима грешка.

Пътеката, по която вървяха, беше обточена с редица електрически стълбове, издигнати на тясна ивица обезлесена земя, опасана от двете страни с гъста широколистна и борова гора. На места дърветата сплитаха клони в плътен балдахин, ала пътят през гората беше относително проходим. На нивото на земята сечището представляваше прочистена от дърветата права отсечка, която можеше да им спести поне осем километра лъкатушене и лутане из горите. Пътеката беше истинско изкушение, но при други обстоятелства Крис щеше да прояви достатъчно здрав разум да стои далече от нея. Винаги беше за предпочитане да използваш прикритието на горските гъсталаци и сенки. Именно този естествен балдахин го изпълваше с измамно чувство за сигурност, както всъщност и фактът, че се придвижваха нощем. Тези две обстоятелства им осигуряваха добро прикритие, да не говорим, че пълната луна превръщаше пътеката в зелен паваж и щеше да бъде лудост да не се възползват от него.

„Още два дни, само още два. — Главата на Крис пулсираше от умора. Вятърът режеше като с нож и студът изсмукваше мозъка му. Снегоходките му тежаха, сякаш бяха от олово. Беше изморен до смърт и вървеше повече по навик, отколкото е някаква ясна цел. — Тогава ще бъдем там и може би ще намерим онези деца.“

На около трийсет и шест метра напред червеникавокафявият скопец на Нейтън проправяше пъртина покрай призрачно зеленикавите сенки встрани от пътя. Това беше твърде много. Обикновено ги делеше не повече от девет метра разстояние. Обаче на Лена отново ѝ бе прилошало и сега той я чакаше да привърши.

— Само още два-три часа и ще спрем за почивка — каза Крис и ѝ помогна да се покатери на седлото. Щом Лена се отпусна на гърба на

коня, той затропа недоволено с копита и тогава Крис забеляза, че животното свива уши, а тялото му се напруга. — Лена, дръж високо главата му и затегни юздите... Спокойно — каза той, щом жребецът се опита да я хвърли, след което се укроти и задиша тежко.

— Може би той също е на предела на силите си — отвърна Лена. На палтото ѝ личеше малко жълто петно от повръщано. — Така че трябва да спрем.

Далече напред Нейтън извика:

— Проблем ли има? — Крис извърна глава. В този миг Нейтън, който се намираше на четирийсет и пет метра разстояние от тях, тъкмо обръщаше коня си. — Да не се опитва да ви хвърли? — извика старецът. — Искате ли да спрем за кратка почивка?

— Да — измърмори Лена.

— Няма нужда — извика в отговор Крис. Трябваше да го настигнат. Цялото това крещене го изнервяше. Нейтън трябваше да е по-съобразителен, но явно всички бяха изморени. Крис махна на стареца да продължи и забеляза как Нейтън кимва утвърдително, след което извива коня напред и се отправя към малко възвишение.

В мига, в който се обръщаше към Лена, забеляза, че скопецът на Нейтън се спъна. Просто леко накуцване. Нищо сериозно.

В този миг нещо огромно изникна от дясната страна на стареца, формата му беше толкова необичайна и толкова високо над земята — на нивото на главата, — че умът му не можа да проумее какво вижда.

Цепеницата, която беше наистина голяма, изхвърча от гората с такава скорост, че разсече въздуха като свирка.

— Нейтън! — изкрещя Крис, ала твърде късно. Беше твърде късно още в мига, когато скопецът се препъна в нарочно обтегнатата на пътя жица.

Боздуганът — огромен стенобоен инструмент, издялан от едно-единствено солидно дърво — уцели Нейтън от дясната страна. После се завъртя във въздуха и се разби в дърветата от другата страна. Главата на стареца отскочи наляво, някаква кост изпука и накрая тялото му се изхлузи от седлото — но не падна. Десният му крак се заплете в стремето, а когато възето, на което бе завързан боздуганът, се изопна и той се понесе назад, Нейтън вече падаше, тогава скопецът се изплаши и се вдигна на задните си крака.

Така че главата на Нейтън се оказа на точното място. Може да е бил само замаян или вече да се е намирал в безсъзнание. Това нямаше значение.

Тежкият край на боздугана се заби в лявото му слепоочие, издавайки едно мокро и кухо *туп*. Този път главата на Нейтън се изви така рязко, че Крис долови ясното *щрак*, когато вратът му се прекърши. От устата на стареца изригна фонтан от кръв, а смазаният му череп приличаше на черен кратер от съсирена кръв и натрошена кост. Скопецът изцвили ужасено и рухна в снега.

Всичко това отне не повече от четири секунди, ала Крис се бе размърдал още след първата.

— Нейтън! — Той се запрепъва в дълбокия сняг, забавен от снегоходките. Зад себе си чуваше ужасените писъци на Лена. Той се препъна в снега, след което бързо се изправи. Вината беше негова; не биваше да пътуват нощно време, ала вече беше твърде късно, твърде късно, *твърде* късно.

И тогава — пак твърде късно — се сети за нещо: където имаше един капан, често изникваше и втори.

Левият му крак пропадна в снега. Миг по-късно нещо тънко се вряза в пиццала му, изопна се докрай и накрая щракна. Тялото му полетя напред. В последния миг той се завъртя, за да поеме удара с рамо вместо с протегнатите си напред ръце, ала снегоходките пак го забавиха. Той се просна в снега по ръце и крака, а върховете на снегоходките се забиха в слегналия се твърд сняг.

Долови движение над себе си. До слуха му достигна силен бучащ и трещящ звук и нещо изхвърча от гората. Той наведе глава надясно, ала в крайна сметка нищо не се появи. Нямаше друга бухалка. Не и от тази страна. Не и оттам. Ала нещо определено се приближаваше, защото тогава се разнесе чудовищен трясък, и в този миг Крис най-сетне разбра.

Твърде късно.

Капанът се спусна отгоре — само че този път не беше боздуган, а плоска и тежка дървена талпа. Дори да беше ден и да се бе сетил да погледне нагоре вместо настрани, пак нямаше да я забележи заради тънката тъмнозелена мрежа, разпъната отдолу за камуфлаж. А тази зелена луна я правеше още по-невидима.

Смъртоносният капан се носеше към лицето му. Той зърна
острите шипове на пирони, зеления проблясък на стъкло...

И настръхналата четина от железни шипове.

Фитил с дължина един метър и половина и скорост на горене две минути и четирийсет и пет секунди на метър означаваше приблизително четири минути, а той го беше прерязал надве. През първата минута Том тичаше презглава по стълбите. А в края на втората се носеше по галерията, водеща към забоя, където би трябвало да го чака Люк.

Взривът беше много силен — нещо повече от двоен бумтеж. Експлозията проряза въздуха и скалата се разтресе толкова силно, че от тавана завая дъжд от пясък и чакъл. Няколко секунди по-късно в тесния тунел нахлу задушлив поток стрита на прах скала и изгорели газове. Кашляйки заради посипалия се наоколо пясък, Том тичаше с все сили през галерията, без да се опитва да пази тишина и послушвайки се за друг — още по-голям — взрив, но такъв не последва.

„Добре. — Помисли си, че самият забой не се е срутил, което беше добре. Това обясняваше също и повишената концентрация на сероводород. Но го измъчваше лошото предчувствие, че ако наистина имаше друг вход, тази част от мината съвсем скоро щеше да стане доста пренаселена. Часовникът в главата му тиктакаше. — Осемнайсет секунди.“

Наближавайки забоя, Том надуши острата миризма на никотин.

— Колко още ти остават? — попита той.

Люк тъкмо палеше нова цигара.

— Шест — закашля се той и се изплю. С помощта на тиксо залепи запалената цигара от страната на филтъра за фитила. — Боже, тия неща са *отвратителни*.

— На мен ли го казваш. — Беше единственият непушач във взвода си. — Минах през шест марки цигари. Накрая реших, че единствените, които стават, са „Лъки“. Ако бях продължил да сменям марките, сигурно щях да умра от рак на белите дробове.

Люк се закашля и засмя едновременно.

— Мислиш ли, че блокира изхода?

— Поне така се надявам.

— Добре. Стори ми се, че чух изстрел, но...

— Тук няма никой, освен нас. — Том извади една цигара, запали я, вдиша дълбоко, усещайки парливия вкус в устата си, и бързо издиша. Устата му моментално се напълни със слюнка и той се извърна настрани да се изплюе, докато залепяше цигарата за фитила. — Поне засега.

— Има ли начин да стигнат дотук?

— Не знам — отвърна той. — Да се надяваме, че отговорът е „не“.

Уелър ги чакаше свит в ъгъла си.

— Какво направихте? — изгъгна старецът. — Първо чух пушката, а после експлозията. Ако не бяхте извикали, щях да ви отнеса главите.

Том му разказа надве-натри, след което подаде ръка на Уелър и каза:

— Трябва да тръгваме. Можеш ли да вървиш? Ами въжето? С него ще се справиш ли?

— Разбира се. За мен не се тревожи. — Изкривявайки лице в гримаса, старецът се изправи на крака. — Мога да се закълна, че чух още един изстрел.

— Аз също — отвърна Люк.

— Може да са били Чъкитата. Има ли друг път надолу? — попита Том стареца.

Уелър се намръщи.

— Не би трябвало, но не е изключено. Дявол ги взел, ако наистина умират да се доберат до нас, могат да се спуснат до рудната жила и да се проврат по вентилационните тръби. Но не мисля, че са чак толкова съобразителни.

„Не съм толкова сигурен. — Том се замисли за Обезобразената и за приятеля ѝ с гранатите. — Открили са как да си служат с оръжията? Питам се само колко време ще им е нужно да се сдобият с гранатомет?“

Уелър вървеше по-бавно отпреди, така че им отне близо девет минути да стигнат до първия забой. Докато и тримата издихаха дима от цигарите, помещението заприлича на сбирка на пушачи, но след по-

малко от минута и половина бяха приключили и — най-важното — още бяха сами.

— Няма да успеем да се доберем до шахтата, преди да са избухнали първите експлозии — отбеляза Люк. Тъкмо прекосяваха галерията с релсовия път, осеяна с разглобени машини и късове от златото за глупци, които отразяваха светлината на фенерчетата им, като Уелър вървеше на чело, а Люк по средата. Право напред, от дясната страна на галерията, Том зърна широкия отвор на вентилационната шахта. Момчето се озърна през рамо: — Ще се озовем в капан.

— Едно помещение не е достатъчно за това — изтъкна Уелър, ала в гласа му отекна нотка на несигурност. — Няма смисъл да се тревожим сега. Първо трябва да...

Някъде над тях отекна серия от приглушени гърлени експлозии, с толкова кратки интервали помежду си, че прозвучаха почти като рев на животно. Ала Том знаеше какво е това: втората зала бе избухнала. Усети промяна едва ли не в мига, в който ударната вълна от детонациите премина по скалата и накара въздуха да завибрира, а краката му да заиграят. По стените потече водопад от каменни отломки, които изтрополиха като боб в тенекия, и в следващия миг устата му беше покрита с плътен слой пясък и прах. Въздухът стана още по-тежък и труден за дишане. Отекнаха нови шумове: някакво монотонно стържене като далечна бетонобъркачка, последвано от странно пляскане, сякаш нещо клокочеше.

— Срутва се! — извика Уелър, ала в гласа му се долавяше вълнение, граничещо с радост. — Май ги спипахме, май спипахме онези малки негодници, май...

От лявата страна на стареца, където имаше тръба за пренос на руда, внезапно изригна силна струя вода. Макар и не с тягата на пожарникарски маркуч, налягането беше достатъчно силно, че да събори Уелър, който се озова легнал на земята, впил нокти в каменната стена, без да може да се изправи.

— Мили боже! — изкрещя Люк. Пропълзявайки под тръбата, двамата с Том изтеглиха Уелър от потока, изправиха го на крака и тримата се замъкнаха надолу по галерията.

Това, помисли си Том, беше истинска катастрофа. Водата, пенлива и сивкава, продължаваше да приижда, а пътят им се спускаше

надолу, което означаваше, че потокът ще ги преследва по целия път. Освен това бяха прогизнали до кости.

— Какво става? — надвика грохота Люк. Косата му беше залепнала за главата, а по шията му се стичаше вода. — Откъде се взе всичката тази вода? Защо продължава да приижда?

Том знаеше отговора, също както и Уелър. Намираха се точно под водоносния пласт; дълбоките нива на мината отдавна бяха под вода, а този потоп се изливаше някъде отгоре. Така че в крайна сметка може би нямаше да свършат погребани живи, разкъсани на парчета или натровени от блатен газ.

Затова пък беше възможно да се удавят.

Само на един идиот би му хрумнало да тича към мястото на експлозия, ала това беше единственият изход, така че нямаше друг избор.

Излизайки от тунела, тя свърна надясно и се спусна по новата галерия, като следваше светлината на фенерчето и се отдалечаваше от телата, от кръвта и от вонята на Даниел, на Даниел, на Даниел.

„Защо го направи? — По страните ѝ се стичаха сълзи; продължаваше да чува призрака на онзи изстрел, който отекваше отново и отново в мозъка ѝ като неумиращо ехо. — Даниел, може би не беше твърде късно; може би щеше да го надвиеш.“

Това трябваше да спре. Просто нямаше смисъл. Даниел, миризмата на Даниел, беше толкова сходна с тази на Леопарда, на Черната вдовица и на Вълка: почти същата, а промяната му още не бе завършила. Разбрала бе истината още в онази първа нощ. Е, сега всичко бе приключило. Край. Беше късно за Даниел, но не и за нея — поне засега.

„Бягай.“

Прилепите кръжаха наоколо като черен писък. Пляскаха я през лицето, скубеха косата ѝ, ноктите им се забиваха в скалпа ѝ и дращеа лицето ѝ. Не можеше да се пази от тях; трябваше да стиска здраво фенерчето, пък и те бяха твърде много. Така че просто пореше морето от прилепи, като плуваше срещу подивелия прилив от пищящи тела. Част от тях пикираха надолу по тунела, точно пред нея, а останалите с не по-малка бързина се носеха в обратната посока. Струваше ѝ се, че са повече отпреди, а страхът им беше течен и възкисел като нейния. Прилепите извираха от откритите ниши и се стрелваха навън от назъбени цепнатини.

Не спираше да тича. Движенията ѝ бяха непохватни заради фенерчето в лявата ръка и узито, което държеше на нивото на хълбока си в дясната. Изобщо не се самозалъгваше. Само гангстерите от филмите и Арнолд Шварценегер можеха да изпразнят цял пълнител, стиснали по едно узи във всяка ръка, и то, защото актьорите стреляха с

халосни патрони. Без ритане, без откат. Но наложеше ли се да стреля, Алекс щеше да има нужда от двете си ръце, а това означаваше да остане без светлина.

Глокът беше затъкнат на кръста ѝ. Дулото още пареше и лепнеше от кръвта на Даниел и Леопарда. За малко да го остави там, където бе паднал, след като пръстите на Даниел се отпуснаха, но тогава реши, че това ще бъде непростима глупост. Даниел бе направил своя избор, а сега беше неин ред.

Земята се разтресе и до слуха ѝ достигна нов тътен, отекнал като животински вой: този път по-силен и по-наблизо. Още една експлозия. Стори ѝ се, че звукът идва някъде отпред и отгоре.

От нишата вдясно се вдигна внезапен облак прилепи като тапата на шампанско, изхвърчала поради твърде високо налягане. Въпреки че носът ѝ беше изпълнен с миризмата на мъртвия Даниел и на мъртвия Леопард, вонята на изгоряла клечка кибрит беше много по-силна и тя усещаше как въздухът дращи гърлото ѝ. В устата си усещаше вкус на пръст и чуваше триенето и скърцането на пясъка между зъбите си.

Първо изстрел от пушка, а сега и две поредни експлозии.

„Нападение? Някой щурмува мината?“ Забави крачка за миг. Представяше си какво може да стане: с бой си пробива път до изхода само за да бъде покосена от свистящите куршуми. По нищо не се отличаваше от Променените и освен това беше въоръжена. Хората отвън щяха да я вземат за враг.

„Никой не знае, че съм тук. — Надуши отчаянието на прилепите, а също и своето. — Ако остана тук и мината *се срути*, ако това е планът...“

Трябваше да излезе навън. Да си опита късмета. Да се изкачи нагоре, да открие онази голяма рампа и да се опита да си пробие път с оръжие. Засега никой не бе дошъл да я търси. Но в това нямаше нищо чудно. Намираще се дълбоко във вътрешността на мината и нямаше защо да се тревожат за нея.

Вдясно зърна изписани със спрей цифри и си помисли: „Право напред има завой, където трябва да е първото стълбище и тогава...“.

Профучавайки покрай една тръба, до слуха ѝ достигна извънредно странен звук. Тя се закова на място. Върна се до тръбата. Опря длан на металната повърхност и усети вибрацията, докато металът се огъваше, а камъкът се тресеше.

Звукът е физическо усещане. Вибрациите предизвикват звук, който се предава с помощта на чувствителния слухов апарат. Дори глухите усещат звуците чрез физически контакт.

Всяко дете знае какво е тръба и какво стълба: стълбата те отвежда нагоре, а тръбата — надолу. Така че това, което чуваше — или по-скоро усещаше, — се случваше някъде отгоре.

От тръбата се разнесе силен грохот: оглушителен, безпощаден и неудържим. Този път миризмата беше излишна. Веднага разбра какво е това.

Вода. И то много.

Мината не просто се срутваше.

Но също се наводняваше.

Капанът се стовари върху него като машина за убиване. Крис изрева. Той изви гръб, изтласквайки се на свитите си крака, обути в снегоходки. Успя да се изстреля нагоре, но като жаба, чиито задни крайници са приковани към кутия за експонати. Беше здраво приклещен.

Капанът бе затънал дълбоко в снега. Пое силния удар с гърба си и усети, че потъва, а тежестта на дървената талпа, завършваща с остри шипове, го притискаше и караше да пропада през пухкавия горен слой на снега чак до сбитите пластове отдолу като бутало, което отцежда утайката в преса за кафе. Снегът запуши устата, носа и очите му и той взе да кашля и да го чисти с две ръце, за да може да диша.

И тогава всичко спря. Капанът или се бе закачил за нещо — навярно въжетата, които го придържаха, се бяха изопнали, — или просто снегът бе достатъчно отъпкан, за да спаси живота му. Ако не беше снегът, единственото, което би могло да сложи край на падането на капана, беше твърдата земя отдолу.

Пулсът бучеше в ушите му. Той въздъхна и си помисли: „Още съм жив“. Пронизваше го силна болка. Но по-лошото беше, че бе здраво заклещен. Дали гръбът му не беше счупен? След като мозъкът му изпрати команда към стъпалата, преживя миг на истински ужас, тъй като отначало нищо не се случи, но после усети, че пръстите на краката му се свиват. Дотук добре. Беше оцелял. Шиповете бяха пропуснали. Лежеше под огромна тежест, затънал в дълбокия сняг, но все пак беше жив. Лена беше тук. Тя можеше да му помогне. Непременно щеше да се измъкне оттук.

„Да можех само да се промуша...“ Той се придвижи напред, само на сантиметър. Да провери.

В гърлото му се надигна бушуваща вълна на болка, която изригна през устата му. Писъкът просто нямаше край и заглъхна едва когато Крис остана без дъх. Краката му горяха. Цялото му тяло бе обзето от пламъци.

„О, боже, о, боже. — Нещо влажно и топло потече между бедрата му и той изпадна в паника. — Това е кръв, аз умирам, ще умра за няколко минути, кръвта ми ще изтече и тогава...“

— Крис! — Гласът беше на Лена, ала не можеше да прецени дали момичето се намира наблизко, тъй като беше затънал надълбоко и снегът заглушаваше всички звуци като памук.

Той сви ръце в юмруци, пое си дъх и извика:

— Лена, стой настрана! — Това съвсем леко движение му струваше много. Болката го прониза отново чак до костта. Господи, изобщо не искаше тя да стои настрана. Искаше помощ; имаше нужда някой да му помогне! Ала щом се бяха натъкнали на два капана, значи, не беше изключено да изникне и трети — а ако Лена бъде ранена или убита, тогава щеше да остане съвсем сам. Краката му бяха заклещени и го очакваше сигурна смърт: или от премръзване, или от загуба на кръв. — Стой настрана!

— Но... но... какво да направя? Как да ти помогна?

Първо си помисли, че момичето е зад него, но после осъзна, че е по-наблизко.

— На коня ли си?

— Не. Аз...

Щом гласът на Лена замря, той се опита да помръдне съвсем мъничко и веднага съжали за това, защото болката стегна рязко примката си около него, оставяйки го без дъх. В този миг гърлото му се сви и той не беше в състояние да издаде никакъв звук, нито дори писък. Той зачака, опитвайки се да овладее болката, както сърфист следваше най-високата част на вълната, и тогава тя намаля до най-обикновена агония.

— Къ-къде? — Думата излезе от гърлото му като дрезгав грак. — Завърза ли го?

Тя направи толкова дълга пауза, че Крис се досети за отговора, още преди да го е чул. Пъстрият жребец и преди се бе съпротивлявал, а Лена не беше особено силна.

— Хвърли ме на земята. Предполагам, заради шума. — След миг мълчание тя додаде с нисък глас: — А когато се приближих, хукна по обратния път, по който дойдохме.

„О, не.“ Всичката му екипировка, пушката му. Имаше и нож, затъкнат в калъф на кръста му, само че изобщо не знаеше дали ще

може да го достигне. Не че щеше да му бъде от особена полза, освен ако не искаше да пререже гърлото си, преди някой Променен да е откъснал главата му. Не бе в състояние да се претърколи. Дори да не беше заклещен, пак нямаше да може да пропълзи навън, защото не беше по силите на Лена да повдигне достатъчно високо капана.

„А това може да се окаже и най-голямата ми грешка.“ Гледал беше един филм за извънземни, приземили се в царевична нива, и си спомняше, че полицията не бе посмяла да премести огромния камион, приковал жената на проповедника към едно дърво, защото подозираха, че това е единственото нещо, което я държи жива. Може би и с него беше така.

— Слушай. — Крис започваше да трепери. — „Кръвозагуба, шок... и студ...“ — Орен не е далеч оттук. Ще... ще с-се с-справиш. Но ще ти трябва о-оръжие...

— Единственото оръжие е у Нейтън — отвърна тя.

Крис се опита да кимне. Беше наясно е това.

— Не мога, Крис. Той е мъртъв, конят му също, просто не бих могла да го докосна. Аз... — Лена плачеше. — Аз не съм като Алекс. И... и ме е *страх*.

„Мен също.“ Крис направи грешката да се опита да помръдне, след което се наложи да изчака придошлата болка да премине. Изглежда, този път го държа по-дълго, а когато най-сетне отшумя, дишането му беше учестено. По страните му се стичаше пот.

— Трябва да запазиш... — Ала нишката на мисълта му се изплъзна. Думите се разтвориха в устата му. Той отпусна глава на снега. „Само една секунда. Просто... трябва да си отдъхна.“

Тя изрече нещо, ала думите ѝ не бяха нищо повече от чист звук. Неразбираеми безсмислици като текста на непозната песен, процеждаща се от чужди слушалки, или като баща му, чиито крясъци и ругатни се сливаха в един общ наелектризиран и нажежен шум, който съскаше и прогаряше мозъка му. Не помнеше нищо за песента. Ала виковете на баща му бяха предизвикани от ярост.

„Губя съзнание. — Сякаш лепкава паяжина обвиваше ума му също като онази, която разкъсваше с голи ръце, за да се скрие зад пещта в избата, докато баща му буйстваше и беснееше из къщата. — Трябва... трябва да ѝ помогна...“

— Страх ме е — повтори Лена. — Ще остана сама.

— Боли. — Той се пое въздух. — Ужасно. — Докато се опитваше да подреди думите в главата си, силите го напуснаха. Изведнъж се почувства толкова изморен и премръзнал. „Скоро ще почиваш. Сега ѝ помогни.“ — Орен... е близо. Намери... помощ. Аз не мога...

— Крис.

— Аз... не мога. — „Аз не мога да ти помогна повече“, искаше да ѝ каже, ала думите заседнаха зад зъбите му и просто отказаха да излязат навън. Тя отново изрече името му и той се опита да ѝ отвърне, да ѝ обясни какво да направи; имаше толкова много неща.

„Пръчка. Снегът. Претърсвай за... — Нишката на мисълта му се изплъзваше; съзнанието му избледняваше. — Бъди нащрек за... други капани. И внимавай, Лена, бъди...“

Гласът ѝ долетя сякаш от много далече:

— Крис, моля те, не ме оставяй.

„Намери... оръжие...“

— Крис...

„Върви, Лена...“

— Крис...

„Бягай...“

„Бягай.“

Премятайки узито на рамо, тя се спусна към стълбището. Докато трополеше нагоре, взимайки по две стъпала наведнъж, усещаше как пушката подскача и вибрира. След продължително металическо стържене и едно силно ПУК от скалата изскочи болт. Стълбата се разтресе; Алекс се подхлъзна и прасна десния си лакът в каменната стена. Токовият удар потече по ръката ѝ. Следващата експлозия я повали на земята.

„Побързай, побързай, побързай!“ Тя се изкатери по стълбите на ръце и колене. Тъй като Леопарда бе оставил вратата отворена, тя профуча през нея, свърна остро наляво и се спусна да търси второто стълбище, вдигнала едната си ръка, за да се предпази от вълната прилепи, спуснали се стремглаво срещу нея. Въздухът беше натежал от прах, а от тавана валеше неспирен дъжд от камъни. Земята се тресеше и подскачаше. От стените се откъртваха късове скала. Вече трябваше да се пази не само от прилепите, но и от камъните. Един удар по главата и това щеше да е краят. Тя се приведе, вдигна ръка, за да предпази главата си, и нададе силен вик, щом един камък отскочи от гърба ѝ. „Къде е, къде е?“

Обзета от паника, тя заопипва стената с поглед и най-сетне забеляза изписаната със спрей маркировка, а малко по-нататък зърна разклонението. Стълбището се намираше наляво. Или пък беше надясно?

Последва нов трус, но този път тя долови далечния тътен на експлозията и тогава наоколо се разнесе шумът от громолящи камъни, които отскачаха, трополяха и се пързалиха по стените. Галерията се разтресе, а после простена и изпука, щом подложеният на прекомерно напрежение камък започна да поддава. Подът се наклони на една страна и тя се олюля, докато върху нея се изсипваше дъжд от ситни камъчета.

В следващия миг се разнесе силен продължителен грохот, който не би могла да опише с думи, последван от стържещия звук на триещи

се един в друг каменни блокове и накрая нов, още по-моцнен грохот: поредица високи оглушителни трясъци. Въпреки всичко ѝ остана време даже да си помисли, че същият този звук се възпроизвеждаше много точно във филмите. Защото звукът, който чуваше в момента, беше от избухването на бомби.

Тогава галерията вдясно от разклонението се сгромоляса. Шумът беше невъобразим. Вдигна се сив облак задушлива пушилка. Очите ѝ дращеха от прах и фини песъчинки. Алекс вдигна ръка на лицето си; по езика ѝ моментално полепна тънък слой мръсотия и тя взе да се дави и да кашля. Накрая пое по лявото разклонение, пробивайки си път сред плътния облак от прах и ситни отломки. През сълзите в очите си зърна нещо жълто и право.

„Стълбите.“ Тя повлече крака нагоре, към първата стълбищна площадка, ала движенията ѝ ставаха все по-бавни, тъй като дробовете ѝ се мъчеха да поемат въздух, въпреки че ползата от него би била все същата. Следващото стълбище се изкачваше право нагоре, но тук също имаше купища прилепи, макар и по-малко от преди, които профучаваха покрай нея в посоката, от която бе дошла.

И тогава стържещият звук на плъзгащи се каменни блокове и писъците на прилепите бяха заглушени от познатия ѝ вече грохот, идващ някъде отгоре. И малко по-нататък.

— О, боже. — Алекс стоеше парализирана от ужас, осъзнала внезапно, че прилепите летяха в обратната посока, защото знаеха нещо, което тя едва сега започваше да проумява.

Вода: отгоре и отдолу. Идваща право към нея.

Тя се завъртя на пети, втурна се надолу по стълбите, после свърна наляво и се хвърли сред облака от прах. Миризмата на развалени яйца се бе уталожила и сега въздухът беше странно сладникав. Това едва ли беше на добро. Тя се спусна след прилепите с узито, което се удряше в хълбока ѝ. Зад себе си долови клокоченето и пляска на водата, която се събираше, за да образува един общ поток, който, даваше си сметка Алекс, щеше или да я удави, или да разбие тялото ѝ в скалите. Добра се до второто стълбище. Последва нов трус, предизвикан от срутването на стена или на цяло ниво, и тя се запремята надолу сред порой от по-малки и по-едри камъни.

За свой ужас, забеляза, че откъртените каменни блокове, които лежах в галерията, са повече отпреди. Тя се хвърли към една камара

от камъни, стигаща почти до тавана, и се закатери нагоре, забивайки пръсти в отломките. Пролуката беше съвсем тясна. Алекс свали узито от рамото си, отпусна се по корем и промуши през цепнатината пушката, фенерчето и накрая глока. После тя също се запровира през дупката, усещайки през парката как скалата жули и дере кожата ѝ. Допусна грешката да си представи как остава заклещена тук, докато водата приижда и изпълва целия тунел чак до тавана, и тогава се паникьоса. Пое си дълбоко дъх и — надавайки силен писък — се оттласна с ръце, като взе да напъва, да дърпа и да удря, докато накрая не се изтърколи от другата страна, премятайки се през глава. Приземи се по гръб с такъв силен удар, че острите камъни по пода се забиха в плътта ѝ.

„Ставай, ставай, ставай!“ Олюлявайки се, тя се изправи на крака, след което се наведе, пое си въздух, закашля се, после отново пое въздух и събра оръжията и фенерчето от пода. „Бягай, бягай!“ Рухналите камъни щяха да ѝ спечелят известно време, ала прииждащата вода беше твърде много и накрая бентът нямаше да издържи.

Подът беше осеян с откъртени камъни. Тя забави темпото, тъй като се страхуваше да не изкълчи или да не счупи глезен. Ако това се случеше, следващият куршум от глока щеше да носи нейното име. Пред себе си видя един прилеп, който се мярна за миг в светлината, а после свърна наляво. В следващия момент го последваха още два прилепа и накрая самата тя, озовавайки се в същия онзи коридор, който бе напуснала само преди минути. Светлината потрепна за миг върху тялото на Леопарда, а после и върху тялото на Даниел, след което тя се отправи към другия край на коридора, оставяйки ги и двамата в миналото си.

„Течение. Знам, че преди усетих течение.“

Тук миризмата на гуано от прилепите беше много по-силна, а галерията се изкачваше нагоре. Тя плъзна светлината наляво и надясно. Скалата беше покрита с лайна на прилепи. Колкото по-напред отиваше, таванът ставаше все по-нисък — съвсем скоро тя вървеше приведена с патешка походка и тътреше узито с една ръка, тъй като проходът беше не по-висок от метър и двацет. Тогава тя долови промяната във въздуха, веднага подуши разликата, усети, как

пространството около нея се разширява, и накрая се озова в доста голяма зала. Светлината от фенерчето и обходи стените.

Помещението беше просторно, вероятно с големината на всекидневна, но с високия покрив на катедрала. Стените изглеждаха солидни. Други отвори не се виждаха. Нито пък галерии.

„По дяволите. — Тя насочи светлината към тавана. — Прилепите летят, идиотка такава.“

Изходът сигурно беше там: високо горе, невидим за погледа ѝ. За нищо на света не би могла да се изкатери дотам.

Тогава лъчът на фенерчето ѝ откри една хоризонтална ивица, заключена между две вертикални.

Стълба.

„Гледай сега. — Те се спусна нататък. — За късмет, ще се окаже счупена.“ Само че не беше — или поне не напълно, — въпреки че беше дървена и много стара. Тук-там скалата беше корозирала и осеяна с пукнатини, които се сливаха с плътния килим, образуван от фъшкиите на прилепите.

Шансовете ѝ бяха нулеви. Намираше се на десетки метри под повърхността. Нямаше никаква гаранция, че стълбата стигаше чак догоре. А ако стената беше под наклон, би могла да се изкатери по камъните, въпреки че мразеше скалното катерене. Защото винаги, винаги се подхлъзваше.

Така че имаше две възможности. Да остане тук и да умре. Или да си опита късмета и евентуално да се измъкне. Или може би да умре, докато се опитва да го направи. Може би. Но все пак глокът беше у нея. По дяволите, ако станеше чак толкова напечено, би могла да превключи узито на пълен автоматичен режим и да изпразни пълнителя за не повече от две секунди.

Но не още.

Тя се залови за прогнилото дърво и започна да се катери, надпреварвайки се с времето.

И борейки се за живота си.

Още не бяха мъртви: погребани живи, обгазени или удавени. Том беше допуснал грешка в изчисленията с около минута и когато голямата зала се срути, вече бяха прекосили въжения мост — Уелър използваше здравата си ръка — и се катереха нагоре по стълбата. Бяха твърде далече, за да чуят експлозията, но затова пък усетиха труса. Стълбата заподскача и завибрира под краката им и Том притаи дъх, щом металът заскърца. Въздухът се раздвижи, когато нещо голямо — може би част от самата шахта — се стрелна от мрака вляво от него. Миг по-късно се разнесе силен плясък — отломките бяха цопнали във врящата вода отдолу.

— Започва да се тресе! — кресна Люк, който беше замръзнал на място на пет стъпала над него. — Тресе се, цялата стълба се тресе!

Том също го усети: една постоянна дълбока вибрация, която преминаваше през всяка негова костница. Тялото му, подчинявайки се на инстинкта и на рефлексата, се опита да се пусне, ала той се залови още по-здраво за стълбата. Ако се вслушаше в страха, щеше да изгуби тази битка и да умре.

— Хайде! — изрева Уелър, който беше начело, и гласът му прогърмя, сякаш говореше сам господ. — Хайде, Люк, ще се справиш, момчето ми!

„Моля те, господи, измъкни ни оттук.“ Той се озърна нагоре, за да се увери, че краката на Люк продължават да се движат, след което прикова очи в стълбата, като не спираше да движи ръце и крака все нагоре, обвиваше ръце около желязото и се изтласкваше с крака от всяко следващо стъпало... „Давай, давай, давай...“ Носеше се силен и постоянен грохот, а те се намираха на изток от основното срутване. Един бог знаеше какво става там долу.

Сред скалите громолеше и изригваше вода, ала Том не можеше да прецени дали звукът идваше отгоре, отстрани, или някъде над тях. Нещо отскочи и рикошира в бетона и той се замисли за всички онези разхлабени камъни над главите им. Уелър бе споменал, че след последното срутване земята е потънала с около трийсет метра. Ала

това рухване беше много по-голямо, по-мащабно и по-мощно, а до дъното ги чакаше дълго падане.

„Дори да стигнем до изхода, още няма да бъдем в безопасност.“ На практика тичаше нагоре по стълбата. Дробовете му работеха на предела на възможностите си, а мускулите му бяха изтощени докрай, но въпреки това той продължаваше да се изкачва, докато стълбата под него се тресеше и подскачаше, а водата отдолу бушуваше.

— Хей! — извика Люк. — Виждам небето, виждам *небето!*

Извивайки глава назад, Том си позволи да хвърли един поглед и ахна от изненада. Малко по-нагоре от Люк зърна главата на Уелър в ореол от звезди. Стъписа го фактът колко близо изглеждаше избавлението им. Като онзи филм, в който героят си пробиваше път навън през окото на някакъв тип — с тази разлика, че те не се придвижваха по слъзния канал.

„Давай, давай, давай... — В този миг усети студения въздух с главата и раменете си и отново дочу виковете на Люк. Погледна нагоре и видя, че Уелър вече го няма. Тогава момчето изви тяло и докато се прехвърляше през ръба на шахтата, Том зърна само краката му. — Продължавай, продължавай...“ До изхода му оставаха дванайсет метра, девет, три...

Усети как нечия ръка се сключва около лявата му китка, а в следващия миг Уелър го сграбчи за дясната. Двамата с Люк напънаха силно, Том изхвърча от шахтата и се просна по корем в снега. В продължение на няколко секунди беше в състояние само да диша тежко и тогава Люк го тупна толкова силно по гърба, че изкара дъха му.

— У-успяхме — каза момчето, като едновременно се усмихваше широко и трепереше. — У-успяхме, у-успяхме!

— Ъ — беше единственият отговор, който се изтръгна от устата на Том. Усещаше как земята под него се тресе и някъде дълбоко от шахтата долетя ехото, тътенът и грохотът на рухваща скала и бушуваша вода.

— Хей — обади се отново Люк, вперил поглед надясно. — В-виждам прилепи, ч-човече.

Луната, която залязваше на хоризонта, изглеждаше огромна като окото на великан. Прилепите приличаха на черни пърхащи пощурели силуети, които се стрелваха във всички посоки.

— Сигурно има и друг изход — подхвърли Уелър. Той вдиша въздуха, изплю се на земята и се изправи, олюлявайки се, на крака. — Трябва да вървим. Тук ще замръзнем, а трусовете отдолу изобщо не ми харес... — Пауза. — Мътните ме взели.

„Опа.“ Умората и облекчението на Том мигом се изпариха. Уелър стоеше прегърбен, опрял ръце на коленете си, и се взираше към възвишението на запад. Щом проследи погледа му, Том вече не беше сигурен дали треперенето на краката му се дължеше единствено на земните трусове.

Не бяха далече. Може би, той присви очи на оскъдната светлина, около триста и шейсет метра.

— Колко мислиш, че са? — попита Люк.

— Не мога да преценя. — Уелър погледна към Том. — Ще стреляме или ще бягаме.

— Трябва да се б-бием — каза Люк, след което додаде: — Не ме е с-страх, с-само ми е с-студено. Можем да ги д-довършим.

— Не — отсече Том, след което вдигна узито и погледна през мерника. Седмина, помисли си той. Вървяха разпръснати по несигурния сняг и напредваха бавно. По превитата стойка на телата им личеше, че вибриращите пластове сняг затрудняват придвижването им, да не говорим, че само двама бяха на ски. Само единият от тях представляваше заплаха. Той присви очи, впил поглед в най-високия Чъки. Момче, помисли си Том. От начина, по който се изтласкваше и плъзгаше, личеше, че хлапакът знае какво прави.

В този миг трима от стоящите на заден план вдигнаха пушки.

— Залегни! — кресна Том и тримата се хвърлиха на земята в мига, в който мракът проблесна и изтрещя. Според него куршумите дори не попаднаха близо до целта.

Той долови лекото щракване, щом Люк натисна превключвателя на обхвата.

— Можем да ги избием — каза момчето. Гласът му вече не трепереше. — Трябва да се бием. Заради всички онези нещастни хора, които останаха долу... Том, те заслужават да умрат.

— Почакай. Нека първо да помислим. Намираме се на възвишение. Гравитацията работи срещу тях и куршумите им. — Том вдигна показалец. — Освен това само онова момче знае какво прави.

Той е най-близо до нас, а още не е стрелял нито веднъж. Но останем ли тук, ще го направи.

— Значи, да ги оставим да се измъкнат? — отвърна Люк. — Моля те. Нека го направим заради всички, които платиха с живота си.

— Люк, не е задължително да се бием. Все още имаме избор.

— Е, аз гласувам да останем — каза Люк.

Последваха още искри и гърмежи от пушките на Чъкитата. Тримата залегнаха отново, въпреки че Том знаеше, че няма опасност. Децата стреляха на вятъра.

„Колкото да ни изплашат.“

Коего му се струваше доста странно.

— Хайде, нали виждате, че искат да се бием. Та те стрелят по нас — каза Люк.

— Не, само се опитват да ни прогонят — отвърна Том.

— Защо им е да го правят? — попита Люк.

— Това няма значение. Въпросът е, че все още не стрелят по нас, но след около три минути ще... — Усети внезапно повдигане, сякаш земята си поемаше въздух, след което снегът под краката им взе да пропада. От устата му се изтръгна вик на изненада и той се просна на земята, балансирайки на четири крака. Очакваше пропадането да продължи, ала нищо повече не се случи, въпреки че снегът все още вибрираше.

— Какво беше *това*? — извика Люк, опитвайки се да се придвижи на колене. Какво *стана*?

— Започва слягане на повърхностните пластове — обясни Уелър. — Мината поддава и ще става все по-зле. Преди нямаше признаци за това, но този път...

„Има.“

— *Трябва* да тръгваме.

— Няма две мнения по въпроса — каза Уелър и се обърна. — Не е изключено да ги бием и да изпреварим пропадането със ските, но ще трябва да... — Последва нов трус. Уелър залитна и със сигурност щеше да падне, ако Том не беше го задържал. — Господи — изграчи старецът. — След всичко това ще бъдем истински късметлии, ако успеем да...

Изведнъж някъде отдясно се разнесе силен пронизителен звук.

От изненада Том се завъртя на пети, както беше клекнал с узито в ръце. Разбра, че останалите също приготвят оръжието си.

— Чухте ли това? — прошепна Люк. — Възможно ли е този звук да се дължи на пропадането на земята? Или пък това беше... прилеп?

— Не — отвърна Уелър. — По-скоро прозвуча като...

Звукът се разнесе отново и този път Том веднага разбра какво е това.

Свирка.

Щом далечното пропукване достигна до нея за първи път, тя не му обърна внимание. Катереше се по стълбата с постоянно темпо вече около десет минути. От време на време покрай нея профучаваше някой прилеп, но те не я притесняваха вече. Поведението им показваше, че е на прав път. По лицето ѝ се стичаше пот, а дрехите ѝ бяха залепнали за тялото. Дробовете ѝ се издуваха като мехове, а бедрата ѝ горяха. Три от стъпалата бяха поддали и щом паднаха долу, до слуха ѝ достигна плясък от вода. Галерията се пълнеше, както и залата под нея. Водата се вливаше в камерата с непресекащо громолене и скалното помещение също се тресеше. Долавяше стърженето, отскачането и плъзгането на камъните, преди да цопнат във водата.

Предишният пукот се разнесе отново като звук от шумящ целофан и този път Алекс осъзна какво беше това.

„Стрелба от пушка.“

Тя вдигна глава, опипвайки с очи мрака. Не беше ли просветляло? Не можеше да прецени, пък и в това отношение усетът към миризмите нямаше как да ѝ бъде от полза. От време на време покрай нея профучаваше по някой заблуден прилеп, но, изглежда, останалите вече бяха навън. Беше сама тук, опитвайки се да се изкатери до повърхността по тази несигурна стенеща стълба.

„Щом се чуват гърмежи, значи, навън има битка.“

Вероятно там горе имаше хора, които избиваха Променените. Или пък Променените бяха заловили онези, които са заложили бомбите. Като се имаше предвид какво бе видяла, нямаше да се учуди, ако Променените се избиваха помежду си.

Тя замръзна на място, обмисляйки какво да предприеме. Би могла да изстреля един куршум с глока или два-три с узито... ала така нямаше да постигне нищо друго, освен да покаже на хората горе, че е въоръжена. Всеки знаеше, че Променените също разполагат с пушки. А ако горе наистина имаше хора, щеше да бъде достатъчно да я обстрелят с куршуми през отвора на камерата или да чакат тя да се изпусне.

Това не беше възможност.

— Ехо? — Заизкачва се отново по стълбата. — Ехо, аз съм тук долу! Помощ, по...

Прас. И... ПРАС!

Този път двете стъпала поддадоха едновременно. Тя нададе писък, усети как тялото ѝ увисва, а краката ѝ заритаха във въздуха, опитвайки се да намерят опора. Бицепсите ѝ простенаха от умората, но тогава единият ѝ ботуш се удари в стената и тя запъна върха му в скалата като катерач, какъвто определено не беше. Остана да виси така с треперещ от напрежение десен крак и изнемогващи ръце. Все още незарасналото ѝ дясно рамо пламна от болка. Водата отдолу вреше. Стените се тресяха и от тях се откъртваха отделни камъни. Разнебитената стълба вибрираше в ръцете ѝ. Накрая повдигна левия си крак възможно най-високо, усети с ботуша си ръба на стъпалото и най-сетне застана отново на стълбата.

„Божичко. — Тя преглътна и опря потното си чело на загнилото набъбнало дърво. — С това темпо ще се убиеш без чужда помощ.“

— Помощ! — извика тя. — Моля ви, помощ! — Излишна загуба на въздух и енергия. Нямаше никаква надежда. Намираше се далече от отбора, пък и гласът ѝ не можеше да се мери с непрекъснатия грохот на водата. Никой нямаше да я чуе.

„Един момент.“

Все още беше у нея, нали така?

Посегна с трепереща ръка към врата си и въздъхна от облекчение.

Баща ѝ бе казал: „Надуеш ли свирката, скъпа, след миг ще бъда при теб“.

Тя нагласи свирката между устните си.

„Моля те, татко, спази обещанието си.“

После пое дълбоко дъх и задуха с все сили.

„Мили боже. — Звукът сякаш прониза с нож ребрата му. — Това не е възможно.“

— Откъде идва това? — попита Люк.

— От мястото, където видяхме прилепите — отвърна Том. Земята потрепери отново и той залитна, след което запъна крака в несигурния сняг. Обходи с трескав поглед хоризонта. „Прилепите се виждаха като силуети на фона на луната; бяха точно там!“ Доловил ново движение, той промени посоката, в която гледаше, олюля се за миг, щом земята отново се разтресе, и накрая нагази в дълбоките преспи, вдигнал високо узито.

— Том! — извика Уелър. — Почакай, Том! Не знаеш къде...

Не обърна никакво внимание. Продължи напред, като си пробиваше път през несигурния сняг, и тогава зърна един прилеп, който се изстреля в небето на няколко метра вдясно от него. Том пусна узито на земята, коленичи в снега и включи светлината на фенерчето. Земята потръпна отново, той се олюля и започна да разчиства снега, като описваше широки дъги с ръце и търсеше отвора в земята. „Хайде, хайде, хайде, трябва само...“

Последва нов трус и той долови нещо ново: удар на скала о скала. И тогава го видя. Отворът представляваше тъмен процеп в снежната покривка, широк само шейсет-деветдесет сантиметра и също толкова дълъг.

Отпусна се по корем. Въпреки че земята не спираше да се люшка, той разчисти напълно снега, за да може да надникне вътре. Викове на Уелър и на Люк вече звучаха по-наблизо, ала той не им обърна внимание. Отдолу долетя тътенът на далечен трясък и стърженето на плъзгаща се скала. Отвътре изхвърча още един прилеп.

Вероятно това също беше част от мината: някоя забравена шахта или странична галерия. А може би стар аварияен маршрут.

Враговете им се намираха там долу. Но освен тях в мината имаше и хора.

Шансът беше едно на милион, но познаваше само един човек на света, който имаше свирка.

— Ели? — Том сви ръцете си на фуния и извика: — *Ели?*

Първо от тавана се посипа ситен сняг като бял пясък. Не много, само колкото да поръси леко косата ѝ.

В следващия миг се случи нещо невероятно и сърцето ѝ потрепна от разнеслия се аромат на мускус, сладък дим и подправки.

И накрая гласът. Далечен. Едва доловим.

Но тя различи тази една-единствена дума.

„Ели.“

„О, боже.“ За миг остана на мястото си като вцепенена. Сърцето ѝ се поколеба, след което отново се върна към живот.

„Това е той. Това е *той!* Значи е жив. Само той знае това. Усетих неговия аромат. Това е той. Не може да не е той. Това е...“

— Том! — изкрещя тя. — Том! Това съм аз, Алекс, аз...

„Алекс? — Той се вцепени от изненада. — Тя е тук?“

Гласът ѝ се разнесе отново и въпреки че едва я чуваше, разбра, че тя се намира много далеч, извън обсега му, а думите ѝ — името му — избухнаха вътре в него със силата на ядрен взрив. Земята отдолу трепереше, също както самия него, и тогава той изкрещя през процепа:

— Алекс! Алекс! Това съм аз, Том! Алекс, къде си? *Къде...*

— Какво става? — Люк коленичи до него и Том усети как момчето улавя ръцете му и се опитва да го издърпа обратно. — Божичко, Том, внимавай! Нали не искаш да паднеш!

Но той не му обърна внимание.

— Алекс! — продължи да вика. — На какво разстояние се намиращ? Можеш ли да ме видиш? Виждаш ли светлината?

— Коя е Алекс? — попита Люк.

— Тихо. — Последва много дълга пауза, през която имаше чувството, че ще избухне на парченца, и затова той захапа юмрука си и зачака. Долови хруптящите стъпки на Уелър, но не се обърна. „Той каза, че била в Рул, само че тя е тук, тя е...“

— Далече. — Гласът ѝ беше като онези сребристи мехурчета, които излизаха от дробовете му и се пукаха във въздуха и в които се

съдържаше остатъкът от живота му, преди да се удави. — Не... те... виждам.

„Но аз те чувам, чувам те, о, боже, чувам те.“

— Дръж се! Имам въже! Ще те измъкна! Ще можеш ли да се покатериш? Ще можеш ли... — Гласът му замря, защото Уелър го сграбчи за дясната ръка и го завъртя към себе си.

— Откажи се, Том — изграчи Уелър. — Сигурно е поне на шейсет-деветдесет метра разстояние. А въжето, с което разполагаме, е дълго само шест метра! Тя е прекалено далече и освен това нямаме време!

— Не, дай ми проклетото въже! — изкрещя Том. — Вие с Люк вървете, но аз оставам!

— И защо? Нима мислиш, че можеш да й помогнеш?

— Дойдохме заедно, така че ще си тръгнем заедно! — извика Люк. — Никъде не отивам без теб, Том! Така че аз също оставам!

— Ето, видя ли? Ще обречеш на сигурна смърт това момче. — Уелър беше на сантиметри от лицето му. — Искаш ли да носиш такава отговорност? Искаш ли да изцапаш ръцете си с кръвта му?

— Не се опитвай да ми вмениш тази вина! — изкрещя в отговор Том. — Никой не иска от вас да оставате! Така че просто си *вървете!*

— В такъв случай можеш просто да си теглиш куршума! Защото цялото възвишение ще се сгромоляса! Но дори това да не стане, Чъкитата няма да се откажат и скоро ще бъдат *тук!*

— Тогава ще ги *избия!* — изрева Том. По лицето му се стичаха сълзи, ала изобщо не му пукаше. Малко му оставаше да гръмне стареца. Обръщайки се на другата страна, го наруга. — Нали каза, че била в *Рул*, точно така каза!

— Не *знам* какво съм казал! — кресна Уелър. В следващия миг се чу силен пукот, който не беше предизвикан от куршум, а от разцепващо се дърво, при което Люк започна да креци нещо за поддаващи дървета, а Уелър додаде: — Ето, чуваш ли, чуваш ли? Ще убиеш това момче и себе си за едното *нищо!*

Не, не, не за *нищо*. „А заради нея.“ Тя извика отново името му, ала гласът ѝ беше съвсем слаб. Не беше сигурен дали това, което чува, е истинско, или само ехо. Или пък се намираще в капана на безкраен низ от спомени, защото наоколо имаше прахоляк, горещо слънце, сив камънак, а отнякъде долетя и гласът на Джим: „Срежи жицата, срежи

жицата и се омитай оттук, просто вземи детето, вземи детето и бягай, бягай, бягай!“.

— Но, боже мой, кое от *тях*? — кресна той. Стоеше на колене в снега, на някакъв кален път, под тази странна луна, под палещото слънце, а главата му кънтеше от гласове, от пукота и тракането на автоматична стрелба, от стоновите на мъже и жени някъде наблизо, от гласовете на приятели — всичките мъртви, всичките покойници — по лицето му се стичаше солена пот и разяждащи сълзи. — Как да *избера*?

Защото онзи път — в онзи ден — детето с пристегнатата на тънкото му кръстче бомба не беше само едно.

Освен момичето имаше и едно момче.

— Господи, как да *избера*? — изкрещя отново, след което притисна длани към слепоочията си. — „Остави ме на мира, остави ме на мира, вземи детето, вземи детето, срежи жицата, срежи жицата, остави ме на мира, остави ме, остави ме, остави ме!“ — Как можеш да *искаш* това от мен?

— Том! — извика Люк, ала от друго време, от друг живот. — Моля те, Том, хайде!

„Божичко, Алекс. Помогни ми да остана.“ Той се хвърли към процепа в земята с последна надежда, като провря в мрака отдолу главата, а после и ръцете си. Усети хрущящите камъчета и снега, който се топеше от топлината на ръцете му. Отвътре се носеше чудовищен грохот, сякаш долу имаше нещо живо, което ревеше със зинала паст, готово да ги погълне и двамата.

— Алекс, моля те, опитай! Опитай да се покатериш!

— Стига, Том! — Усети нечии ръце да се увиват около кръста му. — Остави я — изрева Уелър. — Том, остави я! Трябва да вървим!

„Трябва да вървим, срежи жицата, срежи жицата, вземи детето и бягай, бягай!“ Като се изтласкваше с крака и сипеше ругатни, той протегна ръце през гърлото на прохода, като се напрягаше толкова силно, че мускулите му затрепериха, а ставите пламнаха от болка — но колкото и да се стараеше, пак не беше достатъчно. Тя беше просто един глас в необятната празнота, така безкрайна, че би могла да го погълне завинаги. Само че трябваше да опита; не можеше да се откаже. Трябваше да стигне до нея, защото така щеше да я докосне, а

после да я спаси; щеше да я измъкне от този ад; двамата щяха да се избавят взаимно.

— Алекс!

— Опитвам се. — Гласът ѝ бе толкова слаб. — Много е далече... няма време. — А после: — Бягай, Том, бягай. Изчезвай оттук... махай се, преди да...

— Не! — изрева Том. — Не се отказвай, Алекс, да не си посмяла да се откажеш! Аз съм тук, Алекс, точно тук!

— Няма време. Моля те, Том, бягай...

— Изкачват се по възвишението! — изкрещя Люк над него. — Те са тук, те са тук, изкачват се по възвишението! — Нещо пропука — първо веднъж, а после още два пъти — и куршумите изсвистяха покрай тях. — Кажи какво да правя! — изкрещя Люк пискливо заради обзелата го паника. — Някой да ми каже какво да правя, да стрелям ли, ще се бием ли, ще...

„Дръж се, Алекс, дръж се; кажи отново името ми, кажи го отново, не ме оставяй тук, защото никога няма да си тръгна.“

— Алекс! — Юмруците му се свиха, ала нямаше какво да сграбчи, освен трепереция мрак. Опита се да се провере още по-навътре, ала не можа да помръдне, защото Уелър се бе вкопчил здраво в кръста му, можеше само да балансира на ръба между кошмара отгоре и съдбата си отдолу. — Алекс, Але...

Без никакво предупреждение земята внезапно се надигна и набъбна, след което се отпусна с грохот и го фрасна в корема — удар, който усети с гръбнака си. Щом земята се раздвижи, от прохода изскочи силна струя въздух, а когато камъните под ръцете му поддадоха, откъртвайки се от мястото си, се разнесе съскащ, свистящ, надигащ се шепот. Накрая отскочиха и се понесоха надолу към шахтата. Внезапно изгубил равновесие, тъй като под ръцете му не остана нищо друго, освен въздух, Том политна напред и сигурно щеше да се изтърколи надолу... може би точно това искаше.

Ала хватката на Уелър се оказа желязна. Старецът го изтегли от ръба, без изобщо да го пуска, като в това време Люк крещеше:

— Моля те, Том, да се махаме оттук; не мога да те оставя. Моля те!

„А аз не мога да оставя нея. — Само че нямаше кой да му помогне. Не можеше да я спаси. Беше невъзможно да стигне до нея

навреме и тя го знаеше. — Да спася себе си ли? И за какво?“ Но останеше ли с нея до края, това момче щеше да плати с живота си, а също и Уелър — и всичко това по негова вина.

— Помогни ми! — Насъбралата се в него скръб и гняв се изляха от гърдите му в един-единствен мощен, продължителен и измъчен вик: — Господи, моля те, помогни ми! Моля те, недей, не ме карай да правя това отново!

И отговорът не закъсня. Миг по-късно въздухът наоколо затреця и се изпълни със съскането и свистенето на куршуми. Сипейки проклетия, Уелър го остави на земята, след което Том се запрепъва в снега, отдалечавайки се от нея, а Люк не спираше да крещи, докато самият той викаше името ѝ сред глухото и пресежливо *тататататата* на узитата, а разстоянието помежду им растеше.

Случваше се отново. Изборът беше направен. Жицата беше прерязана и той се чувстваше също толкова прокълнат и изгубен, както през онзи ден, когато едното дете щеше да умре, защото не бе в състояние да спаси и двете.

И тогава — въпреки цялата дандания и пукотевица наоколо — му се стори, че долавя високия пронизителен звук на свирката. Но, разбира се, това беше невъзможно. Вероятно това беше звукът на неговия разпадащ се разсъдък: един вопъл, който ставаше все по-слаб и по-слаб, докато накрая не се стопи под блясъка на тази налудничава луна — също като сърцето му.

Ала земята продължаваше да се надига и разтърсва, а снегът се местеше и пропукваше под ските им, докато бягаха надалеч. Но накрая, даваше си той сметка, това също щеше да престане, когато земята се умореше и — също като него — се предадеше.

Само че той се предаде пръв.

Божичко, надяваше се да я е послушал. Най-вероятно беше така. Защото вече не го чуваше, чуваше само трополенето на камъните, тътена — сякаш от пневматичен чук, и съсъка на бушуващите отдолу черни води. След онзи гръмовен трясък, който едва не я събори от стълбата, вече не чуваше гласа му. Ароматът му се бе разпокъсал и избледнял. Така че явно си бе отишъл. Само че горе бе имало стрелба. Дали не беше улучен? Дали не беше мъртъв?

„Моля те, господи, не позволявай това да се случи. Запази го жив; накарай го да си отиде.“

Тя не искаше той да си отива. Това беше последното нещо на света, което искаше, защото бе останала напълно сама — с чудовището за компания, което се спотайваше в главата ѝ и чакаше само тя да направи грешка.

„Не, това няма да стане. — Наложил си да продължи: само още една стъпка, а после и още една, и още една. — Поне засега.“

Отново трябваше да разчита на себе си. Може би животът се свеждаше до това. Ала тя не беше Даниел. По дяволите, не беше сигурна дори дали още е Алекс.

Имаше значение единствено мисълта, че Том е жив някъде там горе, и *затова* си струваше да се бори. Не можеха да се докоснат, но той ѝ беше подал ръка, независимо дали го знаеше, или не — защото надеждата ѝ стигаше. Надеждата беше всичко, което имаше.

Тя щеше да го намери.

„Затова бягай, Том, бягай — повтаряше си наум. — Бягай, Том, издърпай ме горе, издърпай ме горе, бягай, бягай, бягай.“ Тя не спираше да си нашепва тази мантра, докато се изкачваше по стълбата, която по някаква необяснима причина все още отказваше да рухне. Осланяше се на късмета си, на интуицията и на вярата, че следващото стъпало ще бъде там, както и следващото, и така нататък — чак до света отгоре, който навярно нямаше да зърне повече, но поне щеше да се опита, защото той беше част от него. Том беше жив и това бе нещо, в което да вярва и което беше също толкова реално в заобикалящия я

мрак като тази дървена стълба, като люшкането на земята и дивото биене на сърцето ѝ.

Залови се здраво за подскачащата вибрираща стълба; усети как дървото се впива в плътта ѝ. По ръцете ѝ имаше кръв; един камък, остър като счупено стъкло, бе одрал челото ѝ, докато падаше надолу, и сега тя обираше кръвта от очите си през няколко секунди. Парещата болка в лявото ѝ рамо бе отстъпила пред чувството за леденостудена скованост и вдървените ѝ пръсти бяха изтръпнали, сякаш покрити с безброй иглички. Наоколо се разнасяше странно съскане, което, знаеше тя, идваше от ронещите се по скалите сипеи. Миризмата на сяр се беше засилила и тя започваше да усеща главата си леко замаяна.

„Не губи съзнание, не се предавай. — Затвореха ли се очите ѝ, никога повече нямаше да ги отвори. Нареди на краката си да не спират да се движат. — Продължавай, давай, давай, бягай, Том, бягай, бя...“

Отекна нов трясък и тя се олюля. Левият ѝ крак се изплъзна и тя нададе писък, след което се хвърли напред и се залови с две ръце, докато стълбата се тресеше и накланяше. Някъде над нея прозвуча остър трясък, последван от пропукване. Нещо огромно профуча покрай нея и умът ѝ успя да изписка една-единствена дума: „грамаданско“.

Разнесе се мощен плясък. Вдигнаха се високи вълни, които облизаха глезените ѝ и се оттеглиха, съскайки.

„Това беше сериозно. Размина се на косъм. За малко да ме отнесе.“ Ами ако водата го стореше накрая? Вероятно би могла да плава отгоре. А ако нивото продължеше да се повишава, можеше да я издигне до повърхността — защото наистина беше изморена. Приливът на адреналин, заредил я с енергия, вече се уталожваше. Главата ѝ се въртеше, а устните ѝ бяха изтръпнали. От този газ ли? Най-вероятно. Може би тъкмо той караше водата да съска. Дали не беше метан? Не, не, това беше...

— Мини за въгледобив. — Изрече го само за да чуе гласа си и да се увери, че мозъкът ѝ още работи. После от устата ѝ се процедиха думите: — Метанът се среща в мините за добив на въглища. А в останалите има... — По дяволите, нямаше никаква представа. „Трябваше да внимавам повече в часовете по природни науки.“ Изморена до смърт, тя обгърна с ръце стълбата. Една треска се заби в

бузата ѝ и одра и бездруго разраненото ѝ чело. — Хайде, Алекс — измърмори тя. — Остани будна. Недей да губиш съзнание.

„Бягай, Алекс — прошепна Том в главата ѝ. Не чудовището, не нейният глас, а Том. Може би Крис също. — Бягай. Бягай към мен. Бягай към нас.“

— Добре, добре, ще го направя — изрече уморено тя. Увисвайки на изтръпналата си лява ръка, посегна с дясната към следващото стъпало и погледна нагоре. — Ей сега ще...

Звезди.

За един кратък миг беше така зашеметена от това откритие, че остана зяпнала. Тя премигна, ала гледката пред очите ѝ не се промени.

„Това са звезди. О, боже. Сигурно съм близо, сигурно е така.“ После се изтласка нагоре, докато земята не спираше да трепери. Усещаше главата си празна; лявата ѝ ръка не беше в най-добрата си форма, а и дясната не я биваше особено. Вложи цялата си енергия, движейки странично ръце като шимпанзе...

И пропусна.

Дясната ѝ ръка се стрелна в нищото. Внезапно изгубила равновесие, десният ѝ крак се изплъзна от стъпалото и тя се блъсна в дясната греда на стълбата. Лицето ѝ понесе основния удар. Последва експлозия от болка и зрението ѝ се замъгли; кожата ѝ беше разкъсана и тя проплака приглушено. Борейки се да запази равновесие, със сетни сили направи опит да се отгласне от скалата, която смяташе, че се намира точно пред нея...

Ала там нямаше нищо. Само черно празно пространство. Нямаше нито скала, нито стълба. Тежестта на тялото ѝ се бе изместила до една точка извън дясната греда на стълбата и докато се извиваше, по-слабата ѝ дясна ръка представляваше опорната ос, около която се въртеше тялото ѝ. Цялата дясна половина на тялото ѝ висеше във въздуха — а дървото беше хлъзгаво и старо — и тя продължаваше да се върти между скалата, която се намираше някъде зад гърба ѝ, и стълбата пред нея. Усети как подложеното на прекомерно напрежение дърво започва да поддава. Нещо изпука, след което отекна продължително високо скърцане, което проряза дори неспирния грохот и тътен на водата и скалите.

„Моля те, господи, толкова съм близо, моля те, помогни ми.“

Оставаха ѝ по-малко от трийсет метра, ала със същия успех можеха да бъдат сто и шейсет километра. А звездите над нея взеха да гаснат, внезапно затулени от студени сенки, по-тъмни от нощта. Земята започна да пропада и да се огъва, повърхността се разкъсваше; скалата се рушеше, а сенките се спускаха надолу; стълбата се тресеше все по-силно и се разпадаше; всеки миг щеше да рухне...

Изведнъж стълбата се строши на трески и в ръцете ѝ не остана нищо друго, освен въздух. Галерията под нея зина като разтворена паст. Водата беше само звук, погълнал всичко останало. Устата ѝ беше отворена, даваше си сметка, че крещи, ала не чуваше нищо, и за един миг на лудост ѝ се стори, че грохотът на водата е станал неин глас.

Алекс полетя надолу, без да спира да крещи, и последната ѝ мисъл преди сблъсъка беше: „С краката надолу“.

И водата я погълна.

ШЕСТА ЧАСТ

ПОРТИТЕ НА АДА

Понякога се случваше да простене. Това беше единственият признак, че е още жив.

Тя седя до него през цялата нощ. Може би трябваше да потърси помощ, ала от страх не смееше да помръдне от мястото си. На няколко пъти го повика по име. Или поне така си мислеше. В продължение на няколко ужасни секунди не можа да си спомни името му — нито пък своето — и това я изплаши още повече.

А после, много по-късно, той спря да издава всякакви звуци.

Тя чакаше. Просто чакаше. Мракът стана прозирен и сив, щом тази гангренясала луна се плъзна на запад, и нощта започна да избледнява. В ореола на тази странна светлина гората грееше в убито бяло. Тогава забеляза, че това не беше част от врата, заради изписаната с черна боя дъга и незавършения символ над нея с три заострени стрелки като залязващо слънце, полускрито зад далечен хоризонт. Това също си имаше име. Какво беше то обаче? Не можеше да си спомни. Но защо?

Тя чакаше — недоспала, със зачервени очи. Премръзнала. Накрая преви гръб и се обгърна с ръце, за да се стопли. Страхът оставяше солен метален вкус в устата ѝ. Освен това беше гладна. Стомахът ѝ къркореше. Беше толкова гладна. От известно време нуждата в нея растеше. Но бе решила да не мисли за нея. Сега обаче, с настъпването на зората, не можеше повече да я пренебрегва.

Утрото щеше да настъпи скоро. А после и денят. Не можеше да остане тук.

Само че... ароматът му я спираше. „Той е — вдъхна миризмата му и устата ѝ се напълни със слюнка — храна.“ „Недей.“

„Искам.“

„Недей.“

„Престани.“

Тя запълзя бавно и предпазливо, на четири крака. Вятърът щипеше страните ѝ. Въздухът изведнъж се насити с миризмата на желязо и месо. Той лежеше полузаровен в снега и тя започна да разкопава бялата покривка с ръце. В ямата беше неочаквано топло, а миризмата му беше толкова плътна, че стомахът ѝ се сви.

„Стига. Това все още си ти. Недей.“

Лицето му беше извърнато, а шапката — нахлузена леко накриво като импровизиран саван. Това го правеше по-лесно. Точно до кръста му, където дървото го бе пронизало, тя различи тъмно петно с неправилна форма. После загреба с шепи аленочервената буца лед и засмука още топлата кръв.

„Недей.“

„Топло. Да.“

— Престани — изрече на глас и хвърли надалече окървавената буца лед. В гърлото и се надигна жлъчка, прилоша ѝ и тя повърна, но тъй като не бе яла от цели два дни, в стомаха ѝ не бе останало нищо.

От нея също не бе останало нищо.

— Н-не — каза тя. Едва-едва се изправи на крака и се олюля обратно, далече от кръвта и от изкушението, далече от плътта му, от този аромат, от миризмата му. — Не. Стига. Бягай. Той каза да бя...

Надолу по пътя за... за... накъде бяха тръгнали? Не помнеше. Но затова пък разпозна звуците.

Кучета. Като съдеше по звука, бяха повече от едно, и то големи. Долови също нотката на вълнение в лая им, появила се в мига, в който усетиха миризмата ѝ като хрътки, преследващи дивеч. Трябваше веднага да се махне оттук. Където имаше кучета, можеха да се появят и хора, а тя не биваше да рискува да я хванат, нито да я видят, защото трябваше да...

Зад нея прозвуча ниско злобно ръмжене. От гърлото на Лена се изтръгна внезапен писък, фините косъмчета по врата и по ръцете ѝ настръхнаха от ужас и с усилие на волята тя се завъртя бавно и *предпазливо*. Плъзна поглед надясно.

Кучето не беше далече от нея. В паниката си не бе в състояние да прецени разстоянието — не че имаше някакво значение. С черната си муцуна и щръкнали уши животното приличаше на дребна немска овчарка, но иначе козината му беше червеникавокафява като на дореста кобила. Беше оголило белите си зъби и ръмжеше.

Гърлото ѝ се сви. Устата ѝ се разтвори и тя си помисли, че се опитва да каже нещо, ала успя да издаде само един приглушен стон. Сякаш някой бе обвинил с ръце гърдния ѝ кош и стискаше с все сили. Тя отстъпи крачка назад и спря, тъй като дълбокото ръмжене на кучето се усили.

„Ще ме убие.“

— Мо-мо-моля те — успя да отрони тя и тогава ушите на кучето потрепнаха, а ръмженето стана един тон по-ниско. Стори ѝ се, че кучето изглежда объркано. — Моля те, п-просто ме остави д-да си о...

— *Мишинааа*. — Далечният глас беше млад. — *Мишинааа*, къде си, момиче?

В този миг *Мишинааа*, или Мина, или каквото и да беше името на кучето, трепна колебливо. Щом кучето хвърли поглед през рамо, тя отстъпи бързо крачка назад, а после и още една. Когато се обърна отново, животното се напрегна и за миг ѝ се стори, че в крайна сметка ще ѝ се нахвърли, ала тогава то се завъртя на задните си лапи и се втурна напред с лай, следвайки гласа на момичето.

„Да бягам. — Тя се завъртя на пети и се спусна към гората. Клоните на дърветата я шибяха през лицето, драскаха кожата ѝ, скубеха косите ѝ. — Бягай, бягай, той каза да бягам...“

Гората все още беше с цвета на олово, но сред дърветата снегът не бе така дълбок и в него се вървеше по-лесно. Долови мига, в който лаят на кучетата, останали зад гърба ѝ, се промени; отново чу онзи вик и разбра, че ще го намерят. Най-вероятно нямаше да я последват веднага. Така че засега беше в безопасност.

„Бягай. — А после: — Лена, аз съм Лена. А той е Крис и каза да бягам: Бягай, Лена, бягай.“

Усещаше студения въздух като натрошено стъкло в гърлото си, но въпреки това продължаваше да се лута слепешком из гората. Нямаше представа нито къде отива, нито какво ще прави, но поне беше сама. Никой не можеше да я види.

„Аз съм страхливка. Ако имах поне капка кураж, щях да си тегля куршума или да му кажа истината и да го помоля да го направи той. Нямаше да има друг избор.“

Само че смъртта я плашеше точно колкото и мисълта да заспи. Защото не знаеше какво ще се събуди на нейно място.

„Това все още си ти. — Забеляза ярко петно, пролука сред дърветата, и усети как нещо я тегли натам като риба, хваната на въдица. Пое в тази посока. Но защо? Може би беше път. Това тя ли си го помисли? Разбира се, че беше тя. Кой друг, ако не тя, ще мисли със собствената ѝ глава? Тя ускори крачка. Ако това беше път, щеше да е в състояние да тича дори по-бързо от сега. — Това още си ти и можеш да спреш промяната.“

„Лъжкия. — Навлезе сред горичка жилави елши и остави клоните им да шибат лицето ѝ. — Не можеш, защото няма да го направиш. Страх те е да умреш, защото знаеш, че след това няма нищо — знаеш, че няма никакъв господ.“

Тя се устреми към пролуката, към тази жълтеникаво-бяла светлина, която идваше от слънцето, опитващо се да се издигне над хоризонта. Може би *това* щеше да я убие, както във филмите или в книгите. *Пуф!* А после нищо друго, освен пепел и една спаружена сянка — също като Хирошима и онзи безименен японец, нарисуван с черна боя на фона на развалините от бетон, сред един опустошен градски пейзаж от усукани жезла, купчини камък и оголена стомана. Боже, как бе възможно да помни *това*, а да не може да се сети за собственото си име?

„Аз съм Лена, аз съм Лена и това не можеш да ми го отнемеш. — Тя се стрелна напред, пробивайки си път сред къпинови храсти и драки. — Няма да ти го позволя, няма...“

И тогава се закова внезапно на място и ахна от изненада.

На седефената слаба светлина на настъпващия ден тя зърна ясно само четирима от тях, но усети присъствието на много повече отляво и отдясно. Те я наблюдаваха, докато първите отблясъци на бледото утро прорязваха тъмносивото небе, и всички изглеждаха като увенчани с искрящ ореол, като паднали черни ангели.

Дори момчето, увило зеления ѝ шал около врата си.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите и тя трепереше — както от страх, така и от дивото си препускане. И тогава изведнъж осъзна какво означаваше онази дъга и символът, начертан върху капана. Това беше Вратата на Дявола. Просто номер. Дъгата беше илюзия, а символът с разсечената надве звезда не бе разделен от рамката на вратата —

умишлено бе нарисуван така, че да създаде впечатлението за нещо цяло, разрязано на две половини. Всъщност врата нямаше, но опитахме ли се да влезе, дяволът щеше да строши главата си.

Освен ако не беше умен и много, много търпелив и не откриеше друг начин.

— Не. Мо-моля ви — гласът ѝ замря в мига, в който Променените се раздвижиха; сенките им, падащи върху снега, се състиха и взеха да протягат към нея черните си пръсти. — Все още съм аз, Лена. Аз н-не съм...

Кръгът около нея се затвори.

Бърборенето бе спряло. През повечето време Питър не бе в състояние да долови почти нищо през мъглата на собственото си изтощение и глад, но въпреки това научи достатъчно.

Рул. Фин и хората му се готвеха да нападнат Рул, ала той не бе в състояние да помогне нито на селото, нито на себе си.

Лежеше проснат в клетката си, близо до задната решетка. Дрехите му бяха изпокъсани — мръсни дрипи, завързани с парчета канап, за да не се разпаднат. Тялото му не беше в по-добро състояние: цялото покрито с кръпки от полузараснали рани, отворени язви, пресни следи от ухапване; купчина кости, облечени в дрипава кожа.

Ала той беше единственият оцелял. През последните няколко дни Фин изглеждаше изпълнен с разкаяние. Наоколо не се виждаха никакви Променени. Празни клетки, пропити с вонята на предишните си собственици — миризмата се бе вляла в желязото като кръв. И само времето щеше да я заличи.

Дейви също го нямаше, макар че Питър не беше го убил. Дейви бе придобил голяма бързина и увереност. Учеше се бързо. Накрая Фин го отведе... може би онзи ден. Или поне така му се струваше. За него дните не означаваха нищо. Единственото, което имаше значение, беше да спечели следваща схватка, за да получи своята половин чаша вода и парче хляб.

„Оставил е Дейви за края като черешката на сладолед.“

Дали беше в състояние да се бие? Той сви лявата си ръка, а с дланта на дясната притисна мястото, където момичето го бе ухапало, разкъсвайки плътта му чак до костта. Не помнеше много — Всичко бе

станало толкова бързо, — ала тя бе една от примитивните Променени, целите изтъкани от зъби, свирепи очи и дива енергия. И беше много бърза с краката. Може би защото тъкмо се бе подкрепила. Малко бе останало да го изяде целия.

Но той също се учеше. Очите му се плъзнаха към тялото. Езерцето кръв, надигнало се от кратера, който бе прокопал със зъби на шията ѝ, беше замръзнало на камък. Цялото това време в компанията на Променените все пак се бе отплатило; вземайки пример от тях, той бе прегризал гърлото ѝ. И, божичко, кръвта действаше така омайващо. Тя беше течност. И влага.

„Жаден. Толкова съм жаден.“

Но следващия път, когато отвореха вратата на клетката му, вътре най-вероятно щеше да влезе Дейви. И това щеше да е за последно. О, със сигурност нямаше да се предаде без бой, но Дейви щеше да го убие, при това бавно, освен ако не извадеше късмет. Както изглежда, Дейви имаше слабост към удушаването. Фин му позволяваше да упражнява уменията си върху другите Променени. Понякога минаваха пет, десет, дори петнайсет минути, преди Дейви да се измори и с едно последно силно стискане да сложи край на мъките на своята жертва. Първия път Дейви упорито мушкаше с пръст очите на мъртвото дете. Сякаш не можеше да проумее защо хлапето, което току-що бе убил, не ставаше да се бие.

„Боже, дано поне стане бързо. — Той преглътна, усетил как риданието си пробива път нагоре към гърлото му. — Може би това е някакво наказание, само че аз вършех каквото смятах за правилно и каквото трябваше.“

— Р-Рул. — Устата му лепнеше от засъхналата кръв. — Какво... с-смяташ да п-правиш?

— В Рул ли? — Фин закачи радиостанцията на кръста си. — О, малко страх, малко паника. Нали знаеш, всички онези типични за американците неща, в които сме много добри.

— Но защо? — Питър преглътна и лицето му се изкриви в гримаса при вкуса на мъртвото момиче. Събра достатъчно слюнка да се изплюе, но тъй като нямаше сили, пенливата хрчка потече по брадичката му. — Какво с-са ти направили?

— Питър. — Този път Фин не се усмихна, с което му направи услуга. — Нима точно ти ми задаваш този въпрос? Но не се тревожи.

И през ум не ми минава да те оставя някъде. Ти идваш с нас, друже. Искам твоите хора хубавичко да те разгледат. Но първо трябва да се погрижим за тази отвратителна рана от ухапване. После ще те изчистим и ще те нахраним, за да завъдиш малко месо по тия кости. Ще станеш като чисто нов. Нов ден, нова зора, нова Земя. — Фин мушна ръка в една раница и извади връзка дрънчащи ключове от джоба на работните панталони, които изрови отвътре. Пъхна единия в ключалката. — Изпитвам голямо уважение към теб. Беше подложен на сериозно изпитание — едно пътуване до тъмните дълбини на душата.

Добре, този тип определено беше луд. Питър се напрегна, щом вратата на клетката се отвори на стенещите метални панти. Заобикаляйки кръвта, старецът се приведе, докато не застанаха очи в очи, само на няколко стъпки един от друг.

— Казват, че всеки човек има слабо място. Но не можах да открия твоето, Питър, или поне засега — каза Фин. — Ти си неизчерпаем източник на енергия. Никога не се отказваш. Това е достойно за възхищение, друже. Но може би има разлика между това, което сам причиняваш на себе си, и това, което някой друг ти причинява. Вероятно хипотезата ми е била напълно погрешна.

— За какво... — Трябваше да събере достатъчно слюнка, за да продължи. — За какво, п-по дяволите, говориш?

— Просто размишлявам — отвърна Фин, след което пъхна ръце в раницата и извади отвътре пластмасова бутилка, пълна с вода. Шишето сигурно е било държано в снега, защото по него трептяха кондензирали капчици вода, които, подчинявайки се на гравитацията, се затъркаляха по пластмасата, отцеждайки се по пръстите на Фин. — Има натиск отвън — като изтезанията, околната среда и така нататък — и, разбира се, натиск, който идва отвътре.

Питър почти не го слушаше. Погледът му шареше между търкалящите се капчици вода, пръстите на Фин и онова малко парченце лед, което подскачаше в хладната вода. Жаждата му за вода беше толкова неистова, че трябваше да впрегне цялата си воля, за да не сграбчи ръката на стареца и да оближе насъбралата се там влага.

— Мисля, че допуснах сериозен пропуск в първоначалната си хипотеза — продължи Фин, докато развиваше капачката. — Волята за оцеляване също представлява един вид натиск. До този момент ти давах стени, които да събаряш, препятствия, които да преодоляваш, и

някаго, когото да мразиш. Пропуснах обаче да си задам въпроса какво би се случило, в случай че тези стени внезапно изчезнат. — Фин му предложи отворената бутилка. — Ако не ти остане друг, когото да мразиш, освен себе си.

„Той ми дава вода. Наоколо няма пазачи, Дейви също не е тук и той няма да ме убие.“ Това беше единственото, което успя да си помисли. Усети гореща вълна на признателност, нелепа и ирационална, от която му се доплака. Позволи на Фин да намести бутилката на устните му и да подкрепя тила му, докато самият той пиеше жадно, а ледената вода се стичаше от устата му, разливаше се надолу по шията и експлодираше в празния му стомах с такава сила, че го накара да простене от болка.

— По-полека, друже, не бързай толкова — измърмори Фин почти любящо. Той не оттегли бутилката от устните му, но продължи да говори, докато Питър гълташе. — Така че ето какво си казах: „Фин, трябва да сложиш край на заплахите и на този натиск. Като караш момчето да се бори за живота си, може никога да не научиш това, което те интересува“.

— Какво... какво стана? — възкликна Питър. Не бе останала дори капчица вода. Той се облегна назад с въздишка. Водата се плискаше в стомаха му. Сигурно щеше да му прилошее; не беше изключено дори да я повърне всичката. Ала не му пукаше. Главата му се въртеше, гладът отново бушуваше в тялото му: нещо се бореше за живот вътре в него, което можеше да го разкъса надве.

— Накрая всеки се пречупва. — Фин завъртя капачката на шишето. — Дори Исус се е пречупил накрая. Но не заради онова, което *другите* са му сторили. Неговият натиск е било съмнението, идващо отвътре, но той винаги е имал избор. Просто сме свикнали да се оправдаваме със съдбата, когато вече е твърде късно да променим решението си. Накрая осъзнах, че твоят избор трябва да си остане *твой*, а не мой. Единственото, за което мечтае един човек в разгара на битката, е да оцелее.

Нямаше никаква представа за какво изобщо говореше Фин. Виеше му се свят и твърде късно се запита дали водата не е била инжектирана с нещо. „Убива ме нежно“ — помисли си той и едва не се изкиска. От водата се чувстваше леко замаян. Но за сметка на това гладът му се бе изострил, сякаш някой разсичаше корема му с нож, и

когато стомахът му се сви от болка, той положи усилие на волята да не простене.

Оттатък клетките отекна дрънчене на ключалка и щом вратата се отвори, в затвора нахлу студен въздух.

— А — възкликна Фин и погледна часовника си, след което се изправи. — Точно навреме.

Трима пазачи водеха Дейви с помощта на прътове с примки на края, закрепени за широкия кожен нашийник. Промененото момче беше напълно облечено в същата униформа, каквато носеха всички от разнородната банда на фин.

Сърцето на Питър подскочи в гърдния му кош. Значи, всичко е било само *номер*. Фин му е дал вода, за да събере сили за един последен рунд.

„Продължавай да се бориш. — Използвайки стената за опора, той се изправи на крака, докато пазачите водеха Дейви по пътеката между килиите. Искрящите очи на детето се приковаха върху Питър, а ноздрите му се издуваха също като на хрътка, нетърпелива да се спусне след някоя лисица. Питър се плъзна по стената, а после и по редицата метални прътове, докато накрая не се озова в ъгъла на килията. Ако използваше железата за опора, би могъл да го изрита. По-добре, отколкото Дейви да го спипа в средата на клетката. — Стига да можеш, изритай го в лицето. — Той обви ръце около студените жезла. — Каквото и да става, само не се предавай.“

— Така е добре — каза Фин, щом пазачите стигнаха до килията. — Останете там. — Фин взе отново раницата и щом я отвори, главата на Дейви внезапно се завъртя към стареца. Промененото момче се напрегна, повдигайки се на пръсти като хлапе по време на Хелюин, което се опитва да изрови любимия си бонбон от купата с лакомства. — Съжалявам, Дейви, но това не е за теб — каза Фин, след което се ухили, протегна ръка към Дейви и разроши косата му. Промененото момче изобщо не реагира.

„Божичко. — Сърцето на Питър заби по-силно. — Превърнал го е в домашен любимец.“

— Да започваме — каза Фин и извади от раницата пакет, увит в бяла хартия. Восъчна хартия? Питър не беше сигурен. Той проследи с поглед Фин, който се наведе, остави пакета на земята и разгъна

хартията. Във въздуха се изви пара, наситена със сочния аромат на току-що изпечено месо и идеално запържена мазнина.

От устните му се отрони стон, преди да успее да се овладее. Под езика му се насъбра слюнка и гладът се надигна като чудовище, което се опитваше да го стисне за гърлото.

— Мирише добре, нали? Няма нищо по-хубаво от една добре приготвена пържола. Надявам се, харесваш месото средно изпечено. О, да знаеш, че е прясно. Заклано е тази сутрин. — Фин повдигна кожичката с върха на ножа си, за да може Питър да види кръстосаните ивици, оставени от скарата...

И избледнялото червено татуирано сърце.

Отначало нищо не разбра. Стоеше с втрънен в татуировката поглед, докато мозъкът му се опитваше да разреши загадката, сякаш е сложна геометрична задача. Там имаше месо и... татуировка; пържола и...

— Н-не! — ахна той, след което се отдръпна, притискайки се в решетките. Не можеше да прецени кое е по-лошо: неспирното болезнено драцене на глада му, който отказваше да спре — защото ароматът на това месо беше толкова силен, а самият той наистина умираше от глад, — или внезапната студена прегръдка на ужаса. — Това... няма да стане. Не можеш да ме накараш да с-сложя това нещо в у-устата си. Не можеш да ме накараш да го *изям*.

— Дори не ми е минавало през ума. Питър, не чу ли какво казах? От сега нататък изборът е твой. Без заплахи. Без болка. И никакви Чъкита, готови да избодат очите ти. Измивам си ръцете от тази битка. Сега си само ти, Питър — той посочи с ножа, — и това парче месо. Тази битка е с теб *самия*. Тук има храна и това е *единствената* храна. Така че яж, за да оцелееш.

— Н-няма. — Той заплака. Краката вече не го държаха и той се свлече на мръсния окървавен под. — Просто... *не мога*.

— Напротив, можеш — отвърна Фин. — Разбира се, че можеш. Въпросът е дали ще го направиш? Заради натиска, Питър, нали разбираш? Във всяка битка, пък била тя и душевна, човек би направил всичко, за да оцелее. Светци има само в приказките и легендите. Може да не се пречупиш днес или утре... но скоро и това ще стане.

„Не. — Питър извърна лице към решетките. Миризмата на сочно печено на скара месо беше неустоима. — Не, няма. По-скоро бих

умрял, бих...“

— Гледай и се учи, Дейви — каза Фин. — Гледай и се учи.

Оставаха два часа до зазоряване, небето приличаше на черна купа, поръсена със звезди. На подскачащата светлина на челника ивицата сняг между лагера и църквата се извиваше като яркозлатиста панделка. Люк се движеше с лекота, ала от триото, изглежда, се забавляваше само кучето — жълт лабрадор, който вървеше уверено напред, като махаше весело с опашка. На всеки шест метра то се спускаше назад и подканяше Синди с окуражителен лай.

— Добре — изпъшка момичето. Не беше майстор на скиите, но при все това можеше да изкара няколко километра. Или поне така смяташе. Имаше чувството, че цял ден е била на тези ски, а не само четирийсет и пет минути. — Идвам.

В подножието на стъпалата, водещи към църквата, тя спря и пое мощна струя студен въздух, докато накрая не усети сърцето си, пулсиращо в ушите. Когато дишането ѝ най-сетне се възстанови и тя престана да плюе, Люк каза:

— Може би трябва да го оставим на мира. Да му дадем малко пространство, както казаха Мели и Уелър.

— Да вървят по дяволите. — С помощта на щеките разкопча скиите си. — Не е мръднал оттам цели два дни. Не е хубаво да оставаш сам толкова дълго.

Люк изправи скиите си и ги забучи в снега.

— Откъде знаеш кое е най-добро за него?

— Майка ми беше психиатър. — Синди закрепил скиите си до неговите. — Тя казваше, че човек трябва да помага на хората да си върнат желанието за живот. Искам да кажа, може да си изгубил близък човек, но наоколо има и други, които държат на теб. — Тя намести раницата по-високо на гърба си. — Така че сега ние сме тези други за Том.

Лицето на Люк се изкриви, сякаш бе подушил нещо противно.

— Може би ще е най-добре да остана тук с кучето. Нали знаеш, да не би Чъкитата случайно да се появят.

— В радиус от осем километра оттук няма да срещнеш нито един Чъки — отвърна Синди. Макар че ако бяха напълно сигурни в

това, кучето нямаше да е с тях. Немалко Чъкита бяха оцелели след срутването на мината и наводнението, така че в момента никой не можеше да каже къде точно се намират. Уелър и Мели смятаха, че част от тях са се насочили на север към Рул. Ако беше така, чудовищата съвсем скоро щяха да се сдобият с компания. Тя изгледа сурово Люк. — Хайде. Не бъди такъв страхопъзльо.

Люк накара кучето да легне на земята, след което двамата със Синди се заизкачваха по стъпалата. Вътре в църквата беше сумрачно и студено като в гробница. Те заобиколиха нефа и поеха по една странична пътека, водеща към стълбището и потъналата в прах библиотека на третия етаж. Под камерата за тръбите на органа имаше капак на пода, откъдето стигнаха до спираловидно желязно стълбище, което водеше право в камбанарията. В кулата имаше седем стълбищни площадки, до които се стигаше по железни стъпала, заковани за стените от варовик. Южната половина на седмата площадка беше заета от отдавна замлъкнал карийон^[1] с дървена конструкция. С всички тези педали, лостове и въжета, закачени за двайсет и трите камбани, карийонът заприлича на Синди на огромен тъкачен стан. Или може би на паяжина.

На върха на последната желязна стълба Синди се пресегна и повдигна масивната дървена капандура. Капакът изскърца и вълна от студен въздух заля главата и раменете ѝ.

— Ехо, Том — извика тя и изкачи последните стъпала. Камбанарията беше открита от всички страни и тя хвърли поглед на север, разкъсвайки мрака с лъча на фенерчето си. От тази страна се откриваше отличен изглед към мината. Всъщност... към каквото бе останало от нея. Беше убедена, че Том ще избере тъкмо тази наблюдателна позиция, и наистина се оказа права — той седеше изгърбен на високия стол, наметнал обемист спален чувал на раменете си, а пушката с оптичен мерник, носеща име на момиче, стоеше подпряна на каменната стена. Той не се обърна, но от начина, по който наклони глава, момичето разбра, че е буден.

— Синди е. Донесох ти нещо за ядене.

Отговор не последва. Не че очакваше друго. Останалата част от камбанарията беше потънала в мрак под сянката на камбаните, които висяха от вертикални подпори, разположени зад жалузите под формата на решетка. Вярно, че осигуряваха известен подслон, но въздухът тук

горе беше много по-студен и Синди започваше да замръзва. Тя потрепери, щом вятърът облиза потта от врата ѝ. Усети Люк зад себе си, който се изкачи по стълбата и затвори капандурата.

— Люк също е тук — додаде тя.

Никакъв отговор. Люк я стрелна с поглед, означаващ: „Нали ти казах“, на който Синди не обърна внимание. Тя прекоси камбанарията, остави раницата на пода, разкопча я и извади отвътре термос и чаша.

— Хрумна ми, че може да искаш малко супа. — Когато не получи отговор, тя разви капачката на термоса, при което наоколо се разнесе миризма на пиле. — Пилешка супа с фиде. Всъщност не е *истинско фиде*. Използвах бульон на кубчета, китайски спагети и...

— Благодаря, Синди. — Гласът на Том беше толкова слаб, че едва го чу. Без изобщо да поглежда към нея, той додаде: — Наистина не съм гладен.

Усети, че Люк се размърда, но не се обърна. Щеше ѝ се той да каже нещо. Едно „здрассти“ щеше да е добро начало.

— Да, знам — отвърна тя. Това ли беше най-подходящият отговор? Може би не. Боже, как съжеляваше, че майка ѝ не е тук. — Когато боледувах, мама ми приготвяше пилешка супа. Затова си помислих, че може да ти дойде добре. Да те ободри. — Ама че неумел опит. Да си тъжен, не е никаква болест. Това е нещо човешко. Тя остави внимателно термоса до стола и извади от раницата три вързопа. — Приготвих ти и сандвичи. Не са нищо особено. Само фъстъчено масло и няколко пакетчета леко воднист мед. Щях да донеса и кафе, само че... — Само че какво? „Само че изобщо не си мигнал, а имаш нужда от сън. И освен това кога смяташ да слезеш долу и отново да се превърнеш в стария Том?“

Той пое дълбоко въздух и когато Синди вдигна поглед към него, момичето за малко да извика от изненада. И преди беше достатъчно слаб. Но сега видът му беше изпит; скулите му бяха изскочили, а кожата на страните — хлътнала. Устните му, чиято кожа бе изгризал, бяха разкъравени.

— Защо не опиташ поне мъничко? — Не знаеше какво друго да каже.

— Не искам. — Той пое отново въздух и отклони поглед. — Най-добре се връщайте. Студено е.

— Трябва да дойдеш с нас — отвърна тя. Божичко, Люк нямаше ли най-сетне да каже нещо?

Том поклати глава.

— Още не съм готов.

— А кога ще бъдеш? — Не мислеше, че поведението му се дължи на детински превземки, но кой знае? Чувстваше се много странно. Все пак не беше майка си.

Пауза.

— Не знам. — В гласа му се прокрадна нотка на несигурност, сякаш наистина го обмисляше. — Предполагам, когато се уморя да се вирам нататък. Проблемът е... че още не съм готов да спра — отвърна Том.

Синди знаеше какво има предвид. На дневна светлина мината представляваше само една дупка в земята: черна на фона на снега, много дълбока и силно назъбена като спукан цирей, от който бе изтекла всичката гной. Миризмата беше малко по-поносима, тъй като вятърът духаше откъдето трябва, а върху водата се бе образувал тънък слой лед. Мели бе отбелязала, че вече ще има две езера, блестящи като чифт несиметрични очи. Беше една от онези ужасни гледки, които караха минаващите наблизко хора да забавят крачка: грозни и в същото време напълно хипнотизиращи.

Синди се питаше какво е станало с телата. Би трябвало да има цели купища, ала не бе забелязала нито един да се носи във водата. Преди доста време бе гледала един филм за потънала подводница. Най-противната част бяха телата, които изплуваха като коркови тапи, с накъдрени като водорасли коси. Може би в мината бяха погребани и телата на много нормални хора. Не че искаше да ги вижда, ала й беше невъзможно да не мисли за тях.

— Аз пък избягвам да мисля за това — каза тя. — Мама... тя казваше, че лошите неща се забравят с времето. Том, трябва само да поискаш да спреш да мислиш за това.

Стори й се, че Том претегля наум думите й.

— Може би тъкмо в това е проблемът. Ако спра да се вирам в мината, значи, да спра да се вирам и в нея. Предполагам, че от дълго време насам очите ми не виждат нищо друго. И може би това никога няма да се промени.

— Минаха само няколко дни — обади се Люк.

— Не, Люк — отвърна Том. — Минаха много, страшно много месеци.

— Какво имаш предвид? — попита объркана Синди.

Мълчанието му се проточи толкова дълго, че тя изгуби надежда да получи отговор, ала накрая той каза:

— Афганистан. Там имаше едно училище. Беше за момичета, само че хората се страхуваха да изпращат децата си там, защото талибаните, военните диктатори, местните лидери... те бяха против тези неща. Не искат момичетата им да бъдат образовани. Затова палеха училищата, обгазяваха ги, избиваха учителите. Пред нищо не се спираха. Когато ни разквартируваха на това място, обещахме на селото, че ще пазим децата им и на всяка цена ще се погрижим училището да остане отворено. Само че не се получи точно така.

— О — възкликна Синди, хвърли бърз поглед към Люк, който само поклати глава, и отново се обърна към Том. — Какво се случи?

— Взривиха го.

— От самолет ли? Или с реактивна граната?

Когато Том поклати глава, Люк попита:

— Да не е бил терорист самоубиец?

— Да. — Пауза. — И не.

— Не раз... — Гласът на Люк пресекна и той се изкашля. — Не разбирам. Как така и да, и не?

— Защото — започна Том и се обърна да ги погледне — завързаха експлозивите за децата. За две от тях: малко момченце и малко момиченце.

— О — възкликна ужасена Синди и сърцето ѝ се сви. — О, не. На колко години бяха? — Боже, какво значение имаше това?

— Не знам. Най-много на шест-седем. Но човекът, сглобил бомбите, си е разбирал от работата. Осъзнах твърде късно, че нямаме достатъчно време да обезвредим и двете. Разполагах с около трийсет секунди. Така че се наложи да избирам. Трябваше да реша кое дете ще ж-живее и к-кое ще оставя д-да... — Настъпи мълчание, след което гласът на Том прозвуча още по-гневно: — Принудиха ме да *решавам* кое дете заслужава да бъде спасено, *не* разбирате ли?

— Божичко — изрече Люк, а Синди едва се сдържа да не стисне ръката му и да не извика: „Не го питай кое дете е избрал! Да не си посмял!“.

— Всеки ден го преживявам отново — прошепна Том. — Сънувам го. Чувам го, усещам миризмите... топлината, която се излъчваше от скалите, прахоляка, приятеля ми, който крещеше: „Срежи жицата, срежи жицата, срежи проклетата жица...“. — Той пое пресекливо дъх. — В последния миг, когато изборът беше направен и вече нямаше връщане назад, погледнах назад, защото ми се струваше нередно да извърна очи, защото някой трябваше да запомни... и тогава в-видях... в-видях лицето й...

„Момичето. Явно нея е оставил да...“ Синди дишаше тежко. Какво е правилно да се каже в такъв момент? Опита се да си представи какво е да гледаш отстрани как едно момиченце *избухва* на парчета. Майка й не й позволяваше да гледа филми и да играе на компютърни игри, в които имаше насилие. Какво караше хората да смятат, че в убиването, пък било то и наужким, може да има нещо забавно?

— Споменът е също като кръвта. Колкото и да се опитваш да я отмиеш, петното завинаги ще остане там. — Последва дълга пауза. — А сега си вървете — каза Том. Гласът му отново бе станал безжизнен, лишен от всякаква емоция. — Не се тревожете. Добре съм.

— Аз обаче не съм — отвърна Люк. Лицето му беше бяло като платно, а в очите му имаше сълзи. — И мисля, че скоро няма да се оправя. Аз съм виновен. Аз те накарах да си тръгнеш. Ако не бях аз, щеше да останеш. И може би щеше да я спасиш.

— А може би не — отвърна Том, а Синди си помисли, че ако гласовете бяха нещо материално, гласът на Том щеше да е от камък. — Тя беше прекалено далече. И сега и двамата щяхме да сме мъртви.

„Каквото е желанието ти в момента. — Вече знаеше това без капка съмнение. — Искат ти се да бе умрял заедно с нея.“

— Люк, няма нищо срамно в това да избереш живота — каза Том.

— Тогава се вслушай в собствения си съвет — отвърна Люк, докато сълзите се стичаха по лицето му. — Защото искам да останеш жив, но ме е страх, че ти не го искаш. Страх ме е, че ще сложиш край на живота си, и то заради мен.

— Не, Люк — отвърна Том. — Ще бъде само заради мен. Но няма защо да се тревожиш. Никога не бих ти причинил такова нещо.

„Може би не тук и не сега“ — помисли си Синди. Може би щом престанеше да се взира, щеше да отиде някъде да умре сам. Просто ще

легне някъде и ще заспи завинаги.

Сякаш прочел мислите й, Люк каза:

— Но никога няма да знам със сигурност, освен ако не се върнеш. Съмнението ще остане завинаги. Тогава ти казах, че не мога да си тръгна без теб, и сега също няма да тръгна без теб, нито пък после, когато нападнем селото.

— Да нападнем селото ли? — попита Том.

— Мели каза, че скоро трябвало да превземем Рул — обясни Синди, след което си рече наум: „Те са деца. А Том има добро сърце, знам, че е така, и той ще иска да им помогне“. — Казва, че трябвало да спасим останалите деца.

— Аз няма какво да търся в Рул — отвърна Том.

— Дори онзи тип, Крис Прентис? — подхвърли Люк, а Синди се намръщи. Може би не биваше да го казва, но от всичко, което Мели и Уелър им бяха разказали за Крис, ставаше ясно, че той е лош човек. — Уелър каза, че Крис я е прогонил от селото, за да могат Чъкитата да я заловят. Не искаш ли да го накараш да си плати за това? — попита Люк. — На *твое* място щях да го направя.

— Разбира се, че искам — отвърна Том. — И тъкмо това ме плаши. За първи път в живота си *искам* да убия някого. Искам да видя с очите си как Крис Прентис умира. Искам да съм последното нещо на този свят, което ще види, преди да издъхне. Мисля, че убийството му ще ми достави удоволствие.

— И защо не? — отвърна Люк. — Той го заслужава.

— Не съм сигурен в това. Не го познавам. Само че аз... усещам как... *се променят*. — Той сви ръка на сърцето си. — Ето тук. Не че го искам, но не зависи от мен. Страх ме е, че отида ли в Рул, то ще надделее.

— То ли? — попита Синди. Гласът на Том не вещаеше нищо добро.

— Онова чудовище вътре в мен — прошепна Том. — *Усещам* го. Боя се, че отида ли с вас, няма да мога да го спра. Може би дори няма да искам да го направя.

Изведнъж Синди изтръпна от страх, ала просто трябваше да разбере.

— Какво е *чувството*?

Очите му изглеждаха ужасно: изморени, обсебени и хлътнали дълбоко в очните ябълки. Кръговете около тях бяха морави и оловносиви като плътни облаци, вещаещи буря. Да гледаш в пълните му със скръб очи, беше все едно дълго време да се взираш директно в слънцето — толкова ярко, че бе в състояние да те ослепи.

— Мрак — отвърна Том. — Чувството е сякаш си в пълен мрак.

---

[1] Вид музикален инструмент, при който се използва ансамбъл от различни камбани. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Ако съм научила нещо от работата си с екипа на „Пепел“, това е, че тези хора никога не се отказват, и книгата, която държите в ръцете си, е доказателство за това. Така че ми се иска още веднъж да изкажа своите най-искрени благодарности:

На редактора ми, Грег Фъргюсън, който всеки път настояваше да стигна още по-далече, да се разровя по-надълбоко и да разрия точно каквото искам да предам — подкрепата и вярата ти означават много за мен. Но какво ще кажеш за другия сезон? „Игълс“, друже... освен ако не бият „Пакърс“. Е, хайде, само заради теб тази година кашкавалените пити^[1] остават в склада.

На Райън Съливан, най-всеотдайния и прецизен коректор в целия свят: човече, ентузиазмът ти е наистина заразителен;

На Мери Олби, Кейти Халата, Робърт Гузман и Алисън Уайс за това, че изглаждахте спънките по пътя, размахвахте помпони, отговаряхте на тревожни имейли по всяко време на денонощието, пишехте постинги до премаляване и — най-важното — дадохте най-доброто от себе си;

На Деб Шапиро: сестричке, благодаря ти, че се грижеше да не гладувам;

На Елизабет Лоу за протегнатата ръка и за усилията да разбере;

На моя неуморен агент и адвокат Дженифър Локран: при всеки случай да си побъбрим, разбирам колко много причини имам да те харесвам;

На Дийн Уесли Смит — сега и завинаги — за това, че беше до мен;

И, разбира се, на Дейвид: всичко това без теб? Шегуваш ли се? Би било невъзможно. Но не бих се отказала от идеята за Тасмания.

---

[1] Прозвище на феновете на американския футболен отбор „Грийн Бей Пакърс“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.